ഭാഷാസാഹിതി

കേരളസർവകലാശാല മലയാളവിഭാഗത്തിന്റെ
ത്രൈമാസികപ്രസിദ്ധീകരണം

PEER REVIEWED JOURNAL

180

ഭാഷാസാഹിതി

(Peer reviewed Journal)

180

മുഖ്യപത്രാധിപ - പ്രൊഫ. സീമാ ജെറോം

ലക്കം പത്രാധിപർ - പ്രൊഫ. കെ. കെ. ശിവദാസ്

മലയാളവിഭാഗം, കേരളസർവകലാശാല

കാര്യവട്ടം, തിരുവനന്തപുരം - 695 581

ഭാഷാസാഹിതി

(Peer reviewed Journal)

2021 ഒക്ടോബർ - ഡിസംബർ പുസ്തകം - 44 ലക്കം 4

(പ്രസാധനം: 2022 മെയ്)

പത്രാധിപസമിതി	:	പ്രൊഫ. സീമാ ജെറോം
		പ്രൊഫ. സി. ആർ. പ്രസാദ്
		പ്രൊഫ. എസ്. ഷിഫ
		പ്രൊഫ. കെ. കെ. ശിവദാസ്
		ഡോ. എം. എ. സിദ്ദീഖ്
		ഡോ. ഷീബ എം. കുര്യൻ
		ഡോ. ടി. കെ. സന്തോഷ്കുമാർ
ഉപദേശകസമിതി	:	ഡോ. എൻ. മുകുന്ദൻ
		ഡോ. ഡി. ബഞ്ചമിൻ
		ഡോ. ദേശമംഗലം രാമകൃഷ്ണൻ
		ഡോ. നടുവട്ടം ഗോപാലകൃഷ്ണൻ
		ഡോ. എസ്. നസീബ്

ഭാഷാസാഹിതി ഭാഷയെയും സാഹിത്യത്തെയും സംബന്ധിച്ച ഗവേഷണത്തിനും പഠനത്തിനും പ്രാധാന്യം നൽകുന്ന ഒരു പ്രസിദ്ധീകരണമാണ്. പ്രതിവർഷം നാലു ലക്കങ്ങൾ: ജനുവരി - മാർച്ച്, ഏപ്രിൽ - ജൂൺ, ജൂലൈ - സെപ്തംബർ, ഒക്ടോബർ - ഡിസംബർ, വാർഷിക വരിസംഖ്യ 400 രൂപ

ഒറ്റ ലക്കം വില - 100 രൂപ

ഉള്ളടക്കം

	പ്രൊഫ. സീമാ ജെറോം	5	പത്രാധിപക്കുറിപ്പ്
	പ്രൊഫ. കെ. കെ. ശിവദാസ്	6	ആമുഖം
1.	ഡോ. തോമസ് സ്കറിയ	7	പൊട്ടുന്നവിത്തും വിരിയുന്ന മുട്ടയും റഫീക്ക്അഹമ്മദിന്റെ കവിതകൾക്ക് ഒരു പാരിസ്ഥിതികവായന
2.	ഡോ. ബിൻസ് എം. മാത്യു	16	മലയാളകവിതയിലെ കാല്പനിക - പൂർവ്വഘട്ടത്തിന്റെ അകംപൊരുൾ
3.	ഡോ. രാജു ജേക്കബ്	25	നാരായന്റെ കൊച്ചരേത്തി : ഒരു സാംസ്കാരിക പഠനം.
4.	ഡോ. പ്രിൻസ് മോൻ ജോസ്	39	പ്രാദേശികസംസ്കൃതിയും ജീവിതവും, സന്തോഷ് ജെ.കെ.വി.യുടെ കഥകളിൽ
5.	ഡോ. ജൈനിമോൾ കെ. വി.	48	യാത്രാവിവരണങ്ങളിലെ കാല്പനികത
6.	ഡോ. സുവർണിനി ദേവി ഇ.	57	ഭാരതകഥാപാത്രപഠനങ്ങൾ - സങ്കല്പവും സമാനതകളും
7.	ഡോ. അനില തോമസ്	65	മാധ്യമസംസ്കാരത്തിന്റെ സ്വാധീനം. സന്തോഷ് ഏച്ചിക്കാനത്തിന്റെ കഥകളിൽ
8.	ഡോ. അഭിലാഷ് ഡോമിനിക്ക്	81	വെടിവെപ്പ് മത്സരത്തിലെ രാഷ്ട്രീയ വിചാരവും സാമൂഹിക വിചാരണകളും
9.	ഡോ. സവിത ഇ.	92	ഉടൽരാഷ്ട്രീയം ഗ്രേസിയുടെ കഥകളിൽ

10.	മുരളി എസ്.	103	പ്രാദേശികസ്വത്വാവിഷ്കാരം കയറിൽ
11.	ജോർജ്ജ് അലോഷ്യസ്	124	കരിക്കോട്ടക്കരിയിലെ അധികാര സ്വത്വങ്ങൾ: സാംസ്കാരിക വിശകലനം
12.	ഡോ. വി. അനീഷ്കുമാർ	141	അതിജീവനത്തിന്റെ പ്രവാസരേഖകൾ

കേരളസർവകലാശാലയ്ക്കുവേണ്ടി മലയാളവിഭാഗം അദ്ധ്യക്ഷ പ്രൊഫ. സീമാ ജെറോം കേരള യൂണിവേഴ്സിറ്റി പ്രസ്സിൽ അച്ചടിച്ചു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നത്. ഭാഷാ സാഹിതിയിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തേണ്ട ലേഖനങ്ങൾ, കത്തുകൾ എന്നിവ വകുപ്പ ദ്ധ്യക്ഷ, മലയാളവിഭാഗം, കേരളസർവകലാശാല, കാര്യവട്ടം-695 581, തിരുവന ന്തപുരം എന്ന വിലാസത്തിൽ അയയ്ക്കുക.

പത്രാധിപക്കുറിപ്പ്

സാഹിത്യവും ആസ്വാദനവും പുലർത്തുന്ന നിലപാടുകൾക്കൊപ്പം കാലത്തിന്റെ നീതിബോധങ്ങൾ കൂടുതൽ സൂക്ഷ്മതയും കൃത്യതയുമാർജ്ജിക്കുകയാണ്. അക്കാദമികരംഗത്തെ ഉയർന്നവ്യവഹാരമായ ഗവേഷണപ്രക്രിയ കാലികമായി നവീകരിക്കപ്പെടേണ്ടതിന്റെ അനിവാര്യത പുതിയ കാലത്തെ സാഹിത്യപഠിതാക്കൾ തിരിച്ചറിയുന്നുമുണ്ട്. സർഗ്ഗാത്മകതയുടെ സകല സിരാപടലങ്ങളെയും രാഷ്ട്രീയബോധ്യങ്ങളോടെ പുനർവായിക്കുക എന്നത് ചരിത്രപരമായ തിരിച്ചറിവുകൂടിയാണല്ലോ. പ്രൊഫ. കെ. കെ. ശിവദാസ് ഇഷ്യു എഡിറ്ററായ 2021 ഒക്ടോബർ - ഡിസംബർ ലക്കം ഭാഷാസാഹിതി അത്തരത്തിലുള്ള ഒരുപറ്റം ചിന്തകളുടെ സമാഹാരമാണ്. പഠിതാക്കൾക്കും ഗവേഷകർക്കും അദ്ധ്യാപകർക്കുമായി ഈ ലക്കം സമർപ്പിക്കുന്നു.

പ്രൊഫ. സീമാ ജെറോം
മുഖ്യപത്രാധിപ, ഭാഷാസാഹിതി
മലയാളവിഭാഗം
കേരളസർവകലാശാല

ആമുഖം

സാഹിത്യാധിഷ്ഠിതമായി രചിക്കപ്പെട്ട പന്ത്രണ്ട് ഗവേഷണപ്രബന്ധങ്ങൾ ഉള്ളടക്കമായുള്ള ഭാഷാസാഹിതിയാണ് ഈ ലക്കത്തിലേത്. കവിത,നോവൽ,ചെറുകഥ,നാടകം,സഞ്ചാരസാഹിത്യം എന്നീ സാഹിത്യവിഭാഗങ്ങളിലെ കൃതികളെ വിശകലനം ചെയ്യുകയും ,കാലാകാലങ്ങളിൽ അവ പ്രകടമാക്കിയ ഭാവുകത്വവ്യതിയാനങ്ങൾ, പരിണാമങ്ങൾ ,ചലനങ്ങൾ എന്നിവയെ ഗവേഷണാത്മകമായി അടയാളപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്ന ലേഖനങ്ങളാണ് ഇതിലുള്ളത്. അക്കാദമിക്ക് നിരൂപകരുടെയും ഗവേഷകരുടെയും സർഗാത്മക ധിഷണാ വ്യവഹാരങ്ങളുടെ ആലേഖനമുദ്രകളായി ഈ പഠനങ്ങളെ കണക്കാക്കാം. മലയാള കവിതയിലെ കാല്പനികതയുടെ അകപ്പൊരുൾ, റഫീക്ക് അഹമ്മദ്ദിന്റെ കവിതകളിലെ പാരിസ്ഥിതിക നോട്ടങ്ങൾ, നാരായന്റെ കൊച്ചരേത്തി ഒരു സാംസ്കാരികപഠനം, സന്തോഷ് .ജെ.കെ.വി കഥകളിലെ പ്രാദേശിക സംസ്കാരം, യാത്രാവിവരണങ്ങളിലെ കാല്പനികത, ഭാരതകഥാപാത്രപഠനങ്ങൾ - സങ്കല്പവും സമാനതകളും, സന്തോഷ് ഏച്ചിക്കാനത്തിന്റെ കഥകളിലെ മാധ്യമ സ്വാധീനം, വി.ജെ. ജെയിംസിന്റെ ചെറുകഥയായ 'വെടിവെപ്പ് മത്സരത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പഠനം,ഗ്രേസിക്കഥകളിലെ ഉടൽരാഷ്ട്രീയം, തകഴിയുടെ കയറിലെപ്രാദേശികത, കരിക്കോട്ടക്കരിയിലെ അധികാരസ്വത്വങ്ങൾ, അതിജീവനത്തിന്റെ പ്രവാസരേഖകൾ എന്നിങ്ങനെ പോകുന്നു ഇതിലെ വിഷയ വൈവിധ്യം. ചുരുക്കത്തിൽ സാഹിത്യാസ്വാദനതലങ്ങളിലെ നൂതനവീക്ഷണങ്ങളുടേയും, സൈദ്ധാന്തികദർശനങ്ങളുടെയും ദർപ്പണമായി രൂപകല്പന ചെയ്തിരിക്കുന്നു. സാഹിത്യ പഠിതാക്കൾക്ക് ഈ ലക്കം ഉപകാരപ്പെടുമെന്നു കരുതുന്നു.

പ്രൊഫ. കെ. കെ. ശിവദാസ്

ഇഷ്യൂ എഡിറ്റർ

പൊട്ടുന്ന വിത്തും വിരിയുന്ന മുട്ടയും റഫീക്ക് അഹമ്മദിന്റെ കവിതകൾക്ക് ഒരു പാരിസ്ഥിതികവായന

ഡോ. തോമസ് സ്കറിയ
അസോസിയേറ്റ് പ്രൊഫസർ, മലയാളവിഭാഗം,
സെന്റ് തോമസ് കോളേജ്, പാലാ.

സംഗ്രഹം

റഫീക്ക് അഹമ്മദിന്റെ കവിതകളെ പരിസ്ഥിതി സൗന്ദര്യശാസ്ത്രത്തിന്റെ മാനദണ്ഡങ്ങളുപയോഗിച്ച് വായിക്കാവുന്നതാണ്. ഭൂമി, ജലം, വായു, വനം എന്നീ വിഷയങ്ങൾക്ക് റഫീക്ക് അഹമ്മദിന്റെ കവിതകളിലുള്ള പ്രാധാന്യം പരിശോധിക്കുന്നു. ജലവേദപുസ്തകമാണ് റഫീക്കിന്റെ കവിതകൾ.

താക്കോൽവാക്കുകൾ

ഇക്കോളജി-ഇക്കോ പോയറ്റിക്സ്-ഇക്കോസ്ഫിയർ-ഐഡിയോളജി -റൊമാന്റിസിസം-അദർ.

ഒരു കലാസൃഷ്ടി യാഥാർത്ഥ്യത്താൽ രൂപപ്പെടുന്നതും ആ യാഥാർത്ഥ്യത്തെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നതും തമ്മിൽ വ്യത്യാസമുണ്ട്. ടെറി ഈഗിൾട്ടൺ അതൊരു ഉദാഹരണത്തിലൂടെ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട് (ദ ഇവന്റ് ഓഫ് ലിറ്ററേച്ചർ. പുറം. 142). നർത്തകി ഒരു കൂട്ടം ഘടകങ്ങളാൽ പരിമിതപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു-അവളുടെ ശരീരം, നൃത്തസംവിധാനം, അവൾ സഞ്ചരിക്കുന്ന ഭൗതിക ഇടം, അവളുടെ സ്വന്തം കലാപരമായ കണ്ടുപിടുത്തം തുടങ്ങിയവ. എന്നാൽ അവളുടെ നൃത്തം, ഈ അവസ്ഥകളെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നതിനുപകരം, അവളുടെ ആത്മസാക്ഷാത്കാരത്തിന്റെ സാമഗ്രികളാക്കിമാറ്റുന്നു. അവൾ ലോകവുമായി ഒരു സ്ഥിരമായ ബന്ധം പുലർത്തുന്നുവെങ്കിൽ, അത് തൊഴിൽപരമായോ

രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തനങ്ങളിലോ ഉള്ളതുപോലെ ചില പ്രായോഗിക ലക്ഷ്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയല്ല, മറിച്ച് അവളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ആന്തരികവും സ്വയംഭരണപരവുമായ യുക്തിക്ക് വേണ്ടിയാണ്. പാത്രം കഴുകുന്നതിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി നൃത്തം ഒരു വ്യവഹാരരൂപമാണ്. അതിന്റെ സാമഗ്രികൾ അതിനുള്ളിലാണ്. ഒരു കലാസൃഷ്ടിയുടെ കാര്യത്തിലും ഇങ്ങനെ തന്നെയാണ്. എങ്കിലും, അതിനുള്ളിലുള്ള സാമഗ്രികളെ അപഗ്രഥിക്കുമ്പോൾ എത്തിച്ചേരുന്ന നിഗമനങ്ങൾക്ക് പരിസ്ഥിതിയുമായി ബന്ധമുണ്ടെങ്കിൽ അതിന് സവിശേഷമായ ഒരു കാവ്യശാസ്ത്രം അനിവാര്യമായിവരുന്നു. അമേരിക്കൻ മാസികയായ ടൈം രണ്ടായിരം ഏപ്രിലിൽ ഏറെ ഘോഷിക്കപ്പെട്ട ഭൗമദിനത്തിന്റെ സ്മരണാർത്ഥം ഒരു പതിപ്പ് പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. അതിൽ ഫോർഡ് മോട്ടോർ കമ്പനിയ്ക്ക് പരിസ്ഥിതിയോടുള്ള പ്രതിബദ്ധത വെളിപ്പെടുത്തുന്ന രണ്ടുപുറം പരസ്യം ഉൾപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. നമ്മുടെ ഗ്രഹത്തെ രക്ഷിക്കൂ എന്ന വിലാപത്തിനൊപ്പം അണിചേരുകയായിരുന്നു ടൈം മാഗസിന്റെ ലക്ഷ്യം. അതേ വർഷം തന്നെയാണ് ഇന്ത്യൻ ചരിത്രകാരനായ രാമചന്ദ്ര ഗുഹയുടെ അശാന്ത വൃക്ഷങ്ങളും (The Unquiet Woods) പുറത്തുവന്നത്. അതാകട്ടെ പുനഃപ്രസിദ്ധീകരണമായിരുന്നു. ചിപ്കൊ പ്രസ്ഥാനത്തെക്കുറിച്ചു എഴുതപ്പെട്ടതായിരുന്നു ആ പുസ്തകം. പരിസ്ഥിതിനാശത്തിനെതിരെയുള്ള മൂന്നാംലോക പ്രതിരോധത്തിന്റെ ചിത്രം അതിൽ അദ്ദേഹം അവതരിപ്പിച്ചു. അതാകട്ടെ പാവപ്പെട്ടവരുടെ പരിസ്ഥിതി വാദമായിരുന്നു. അതിൽ അദ്ദേഹം ഹിമാലയത്തിലെ പാരിസ്ഥിതിക പ്രതിസന്ധി ഒറ്റപ്പെട്ട സംഭവമല്ലെന്നും അതിന്റെ വേരുകൾ ആധുനിക ഭൗതിക നാഗരികതയിലാണുള്ളതെന്നും വ്യക്തമാക്കി. മനുഷ്യനെ ഭൂമിയുടെ കശാപ്പുകാരനായാണ് അതിൽ ഗുഹ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത്. സുഖലോലുപനായ മനുഷ്യൻ സൃഷ്ടിക്കുന്ന ഭൗതിക നാഗരിക സംസ്കാരത്തിലാണ് പരിസ്ഥിതിനാശത്തിന്റെ വേരുകൾ കണ്ടെത്താനാവുക. ടൈം മാസികയും രാമചന്ദ്രഗുഹയും പറയുന്നത് ഒന്നു തന്നെയാണ്. പരിസ്ഥിതിക്ക് മേധാവിത്വം ലഭിക്കുന്ന ഒരു സാമൂഹിക സാഹചര്യം സംജാതമാകണം. പരിസ്ഥിതിയുടെ ഘടകങ്ങളായ വെള്ളം, ഭൂമി, ഊർജ്ജം, വാസസ്ഥലം, കുടിയേറ്റം എന്നിവയ്ക്ക് രാഷ്ട്രീയവും സാംസ്കാരികവുമായ വിഭാഗങ്ങളായ സംസ്ഥാനം, സമൂഹം, സംഘർഷം, സാഹിത്യം, അരങ്ങ്, ദൃശ്യകലകൾ എന്നിവയുമായുള്ള പാരസ്പര്യം പരിഗണിക്കണമെന്ന ചിന്തയാണ് പരിസ്ഥിതികാവ്യശാസ്ത്രത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന തത്ത്വം. ഒരു സൈദ്ധാന്തിക കാചമായാണ് അതിനെ വിലയിരുത്താറുള്ളത്. പാരിസ്ഥിതികാനുഭവങ്ങൾ എങ്ങനെ കൃതികളിലവതരിപ്പിക്കുന്നു എന്നതിന്റെ സൂക്ഷ്മതകൾ അത് പരിഗണിക്കുന്നു. അതേ സമയം വൈവിധ്യ പൂർണ്ണമാണതിന്റെ പ്രയോഗം എന്നു പറയുകയുംവേണം. സ്വാഭാവിക പരി

സ്ഥിതിയിലെ പ്രശ്നങ്ങളുടെ രാഷ്ട്രീയ പ്രകടനങ്ങളിൽ ഒരു കവിതയുടെ ഇടപെടലിനെ വിവരിക്കാൻ ചിലപ്പോൾ ഇത് ഉപയോഗിക്കാറുണ്ട്, കൂടാതെ പാരമ്പര്യേതരഭാഷയിലൂടെയും രൂപകങ്ങളിലൂടെയും 'പ്രകൃതി' എങ്ങനെ അവതരിപ്പിക്കാമെന്ന് മറ്റുള്ളവർ തിരിച്ചറിയുന്നതിന്റെ പശ്ചാത്തലവും ഇതിൽവരും. അതിന്റെ നിർവചനത്തിലെ വ്യത്യാസങ്ങൾ പരിഗണിക്കാതെ, ഭൗതിക ലോകവുമായുള്ള ആദർശവൽക്കരിക്കപ്പെട്ട ഇടപെടലുകൾക്ക് അപ്പുറത്തേക്ക് കവിതകൾ എങ്ങനെ നീങ്ങുന്നുവെന്ന് വിശകലനം ചെയ്യുന്നതും അതിൽ അന്തർലീനമായ മൂല്യത്തിനും സ്വയംഭരണാധികാരത്തിനുമായി പ്രകൃതിയെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യാൻ തുടങ്ങുന്നതും ഉൾപ്പെടുന്നതാണ് പരിസ്ഥിതി സൗന്ദര്യശാസ്ത്രം (ഇക്കോപോയറ്റിക്സ്). ഇന്ന് ഹരിത സംസ്കാര പഠനമെന്നും പരിസ്ഥിതി സാഹിത്യ ശാസ്ത്രമെന്നും ഹരിതകാവ്യശാസ്ത്രമെന്നുമൊക്കെ ഈ പഠനത്തെ വ്യപദേശിച്ച് വരുന്നു.

ജോൺ എൽഡർ, ജോനാഥൻ ബേറ്റ്, ലിയോനാർഡ് സ്കീഗാജ്, ആംഗസ് ഫ്ലെച്ചർ, ജോനാഥൻ സ്കിന്നർ, ജെഡ് റസൂല, ജെ. സ്കോട്ട് ബ്രൈസൺ, സ്കോട്ട് നിക്കർബോക്കർ തുടങ്ങിയ പണ്ഡിതന്മാർ ഇക്കോപോയറ്റിക്സിനു നിർവചനം നൽകിയിട്ടുണ്ട്. ഈ പണ്ഡിതന്മാർ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്ന ഇക്കോപോയറ്റിക്സിന്റെ നിർവചനങ്ങൾക്ക് വ്യക്തമായ അഭിപ്രായ സമന്വയത്തിലെത്താൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെങ്കിലും, ഈ പദത്തിന്റെ ഓരോ ആശയങ്ങളും പരിസ്ഥിതിശാസ്ത്ര പഠനത്തിന് പുതിയ ഉൾക്കാഴ്ചകളും ദിശകളും നൽകുന്നു. സമകാലിക പ്രകൃതി കവികൾ നേരിടുന്ന പോരാട്ടങ്ങളുടെ പരിശോധനകളോടെയാണ് ഇക്കോപോയറ്റിക്സ് എന്ന ആശയം ആരംഭിച്ചത്; ജോൺ എൽഡർ എഴുതിയ ഇമാജിനിംഗ് ദി എർത്ത്: പോയട്രി ആൻഡ് ദ വിഷൻ ഓഫ് നേച്ചർ (1985), ജോനാഥൻ ബെയ്റ്റിന്റെ ദി സോംഗ് ഓഫ് ദി എർത്ത് (2000) തുടങ്ങിയ ആദ്യകാല പഠനങ്ങൾ ഇവിടെ ഓർക്കാവുന്നതാണ്. അതാകട്ടെ "ഇക്കോപോയട്രി" എന്ന പദം വ്യാപകമായി ഉപയോഗിക്കുന്ന സാഹചര്യം സൃഷ്ടിച്ചു. കവിതകളുടെ പൊതുവായ ഗണത്തിൽ നിന്ന് ഈ വിഭാഗത്തെ വേർതിരിച്ചറിയാൻ പക്ഷേ, അത് കാര്യമായൊന്നും ചെയ്തില്ല. തൽഫലമായി, ചില പണ്ഡിതന്മാർ "പ്രകൃതി പ്രതിപാദക കവിത" എന്ന പൊതുവായ സങ്കല്പത്തിന് പര്യായമായി "ഇക്കോപോയട്രി" എന്ന പദം ഉപയോഗിക്കുന്നു, മറ്റുള്ളവർ ഇത് കൂടുതൽ സൈദ്ധാന്തിക പകർപ്പവകാശമുള്ള പരിശീലനമായി നിർവചിച്ചു. എന്താണ് യഥാർത്ഥത്തിൽ ലോകം എന്ന് വെളിപ്പെടുത്താനാണ് കവിത ആഗ്രഹിക്കുന്നത്. പരിസ്ഥിതി കാവ്യശാസ്ത്രമാകട്ടെ ലോകത്തെ അതിന്റെ സങ്കീർണ്ണതയിൽ സ്ഥിതീകരിക്കാനാഗ്രഹിക്കുന്നു. യഥാർത്ഥ

ലോകവുമായി കവിത ഇടപെടാൻ നിർദേശിക്കുന്നു. ഒരു അവഗണിക്കപ്പെട്ട ലോകം, നഷ്ടപ്പെട്ട ലോകം കണ്ടെത്താനുള്ള ഊർജ്ജസ്വലമായ ഒരു ബദലാണ് അത് ഭാവന ചെയ്യുന്നത്. അന്വേഷണത്തിന്റെ പുതിയ വഴികൾ അത് തുറന്നുതരുന്നു. കലയെ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു ലോകത്തെ കാണാനുള്ള വഴിയാണ് ഇക്കോപോയറ്റിക്സിന്റേത്. വാസസ്ഥലത്തിന്റെ കാവ്യമെന്നതിനു നാമം. അത് ഭൂമിയുടെ പാട്ട് ആയിരിക്കണം. അതിന് താളം പ്രകൃതിയുടെ ഹൃദയമിടിപ്പാകണം.

ഇക്കോപോയറ്റിയിക്സിനെ റൊമാന്റിസിസത്തിന്റെ കേവലവിപുലീകരണമായി കാണരുത്. ലോകത്തിൽ മനുഷ്യനെ കണ്ടെത്താനുള്ള ശ്രമമാണ് ഇക്കോപോയറ്റിക്സിന്റേതും. പക്ഷേ, റൊമാന്റിക്കുകളുടേത് ഉട്ടോപ്യൻ ലോകമായിരുന്നു. ഇക്കോപോയറ്റിക്സ് വിഭാവനം ചെയ്യുന്നത് ഉട്ടോപ്യൻ ലോകമല്ല. യഥാർത്ഥ ലോകവുമായുള്ള ഒരു ഇടപെടൽ പരിസ്ഥിതികാവ്യശാസ്ത്രം നിർദ്ദേശിക്കുന്നു. ചലനാത്മകവും സമ്പന്നവും പരസ്പര ബന്ധങ്ങളുടെ തുടർച്ചയായി രൂപപ്പെടുത്തിയതുമാണ് ആ ലോകം. നമ്മുടെ ദൈനംദിന ജീവിതത്തിൽ, സ്വാഭാവിക മനോഭാവത്തിൽ അപൂർവ്വമായി മാത്രം രേഖപ്പെടുത്തിയ ഒരു അവഗണിക്കപ്പെട്ട/ നഷ്ടപ്പെട്ട ലോകമാണത്. ലോകത്തെക്കുറിച്ചുള്ള നമ്മുടെ മാനസിക സങ്കൽപ്പത്തിൽ ശുദ്ധീകരണ സാധ്യതകൾ അത് തുറക്കുന്നു, ഇത് അന്വേഷണത്തിന്റെ പുതിയ വഴികൾ നൽകുന്നു, കൂടാതെ നമ്മുടെ ധാരണയ്ക്ക് വിപരീതമായി സാധാരണയായി വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്ന മറ്റ് ലോകങ്ങൾ ലഭ്യമാക്കുന്നു.

ഗ്രീക്ക് പദങ്ങളായ ഓയിക്കോസ് (വീട്), ലോഗോസ് (വാക്ക്, കാരണം, ചിന്ത) എന്നിവയിൽ നിന്ന് ഉരുത്തിരിഞ്ഞ ഒരു വാക്ക് ആണ് ഇക്കോളജി. ആദ്യം ഒക്കോളജിയെ (Ockologie) എന്നായിരുന്നു അത് അറിയപ്പെട്ടത്. 1886 ൽ ജർമ്മൻ ചിന്തകനായ ഏണസ്റ്റ് ഹേയ്ക്കൽ ആണ് ആ പേരിട്ടത്. ഒരു വിജ്ഞാന ശാഖ എന്നനിലയിൽ, മനുഷ്യൻ അവന്റെ ആവാസവ്യവസ്ഥയിൽ എങ്ങനെയാണ് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത് എന്ന് പരിസ്ഥിതിശാസ്ത്രം അന്വേഷിക്കുന്നു; “വീട്” എങ്ങനെ നിർവചിക്കുകയും നിർമ്മിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു; ശരീരവും ലോകവും, മനുഷ്യനും മറ്റുള്ളവരും, സ്ഥലവും വീടും തമ്മിലുള്ള അതിരുകൾ എവിടെയാണ്, അല്ലെങ്കിൽ, ലോകത്തിൽ സ്വയം പറക്കാനുള്ള / ജീവിക്കാനുള്ള മനുഷ്യന്റെ ആഗ്രഹത്തെ എങ്ങനെ തിരിച്ചറിയാനും സഹായിക്കാനുമാകും തുടങ്ങിയ വിഷയങ്ങൾ പരിസ്ഥിതികാവ്യശാസ്ത്രത്തിൽ വരുന്നുണ്ട്. പ്രകൃതിവിഭവങ്ങളുടെ അനിയന്ത്രിതമായ ചൂഷണം, ലോകത്തിൽ ജീവികളുടെ എണ്ണം ക്രമാതീതമായി കുറയുന്നത്, നമ്മുടെ ജീവിതത്തിലും നിലപാടിലുമുള്ള പ്രകൃതി സൗഹാർദ്ദമല്ലാത്ത ശൈലി എന്നിവയൊക്കെ

സുപ്രധാന ഘടകങ്ങളാണ്. പരിസ്ഥിതി നാശവും മലിനീകരണവും ഇല്ലാതാവാൻ നമ്മുടെ കാഴ്ചപ്പാടിൽ മാറ്റം ആവശ്യമാണ്. ഗ്രിഗറി ബേറ്റ്സന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ, നമ്മുടെ പാരിസ്ഥിതിക പ്രശ്നങ്ങൾ ഒരു പരിധിവരെ ഇപ്പോഴത്തെ "ജീവിവർഗങ്ങൾക്കെതിരെ ജീവജാലങ്ങളെ സങ്കൽപ്പിക്കുന്ന പരിവർത്തന പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തിൽ'' നിന്നാണ്, "ബയോ-ടാക്സോണമിയിലെ അതിജീവനത്തിന്റെ യൂണിറ്റ്" തെറ്റായ അനുമാനത്തിൽനിന്ന് ഉരുത്തിരിഞ്ഞതാണ്.'' ശരിയായ യൂണിറ്റ്, "ഓർഗാനിസം പ്ലസ് എൻവയോൺമെന്റ്'", എന്നതാണ്. ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ശാസ്ത്ര /വിജ്ഞാന സംവിധാനങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധ അതിജീവനത്തിന്റെ തലത്തിലേക്ക് തള്ളിവിടപ്പെട്ടു. ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനത്തിലും 21-ാം നൂറ്റാണ്ടിലുമുള്ള ചിന്ത ഇപ്പോൾ ഒരു വലിയ സങ്കീർണതയുള്ള "അതിജീവനത്തിന്റെ യൂണിറ്റ്'' എന്ന ആശയത്തിനുവേണ്ടി വാദിക്കുന്നു: ആവാസവ്യവസ്ഥ എന്ന യൂണിറ്റ്. ഇക്കോ-പോയറ്റിക്സ് ഈ പുതിയ നിർദ്ദേശത്തെ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. കൂടാതെ, കാവ്യശാസ്ത്രത്തെ ശാസ്ത്രവുമായി ബന്ധിപ്പിക്കുന്നത് (ഇക്കോ-എന്ന പ്രിഫിക്സ് നിർദ്ദേശിച്ചതുപോലെ) കളിയായ സൈദ്ധാന്തിക വ്യവഹാരങ്ങളോടും യുക്തിരഹിതമായ രീതികളോടും ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിൽ നിന്ന് സാഹിത്യത്തെ രക്ഷിക്കുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ, കലയെയും ശാസ്ത്രത്തെയും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ലോകത്തെ കാണാനുള്ള ഒരു മാർഗ്ഗം പരിസ്ഥിതി കാവ്യശാസ്ത്രം വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്നു. സമീപകാലത്തെ നിരവധി ആന്തോളജികൾ പരിസ്ഥിതി വിമർശനം ഇതിനകം കടന്നുപോയ ഘട്ടങ്ങൾ കണ്ടെത്തുന്നുണ്ടെങ്കിലും, ഈ ഘട്ടങ്ങൾ രണ്ട് പതിറ്റാണ്ട് മുമ്പ് ചെറിൾ ഗ്ലോട്ട്ഫെൽറ്റി ദി ഇക്കോക്രിറ്റിസം റീഡറിനുള്ള ആമുഖത്തിൽ അവതരിപ്പിച്ചിരുന്നു. ഗ്ലോട്ട്ഫെൽറ്റി പരിസ്ഥിതി വിമർശനത്തിന്റെ മൂന്ന് ഘട്ടങ്ങൾ തിരിച്ചറിയുന്നു: വിമർശകർ സാഹിത്യത്തിലെ പ്രകൃതിയുടെ പ്രതിനിധാനങ്ങൾ കണ്ടെത്തുന്ന ഒരു കാലഘട്ടം, അതിനുശേഷം പ്രകൃതി രചനയുടെ ഒരു കാനോന വീണ്ടെടുക്കാനോ സ്ഥാപിക്കാനോ ഉള്ള ശ്രമങ്ങൾ, ഒടുവിൽ പ്രകൃതിയും സംസ്കാരവും തമ്മിലുള്ള വിഭജനം അറിയിക്കുന്ന ആശയങ്ങൾ വിമർശകർ അന്വേഷിക്കുന്ന ഒരു സൈദ്ധാന്തിക ഘട്ടം. മൂന്നാമതായി പാരിസ്ഥിതിക മാതൃകകൾ അവതരിപ്പിക്കുന്ന സർഗാത്മകഘട്ടം. സാമൂഹിക നീതിയിൽ പ്രതിജ്ഞാബദ്ധമായ ഇക്കോക്രൈറ്റിസം ''കൂടുതൽ അന്തർലീനവും ബഹുസ്വരവും അന്തർദേശീയവും" ആയി മാറുമെന്ന് ഗ്ലോട്ട്ഫെൽറ്റി മുൻകൂട്ടി പ്രവചിക്കുന്നു. വംശം, വർഗം, ലിംഗഭേദം എന്നിവയ്ക്ക് പുറമെ സ്ഥലം (Place) ഒരു പുതിയ നിർണ്ണായക വിഭാഗമായി മാറുമെന്ന് ഗ്ലോട്ട്ഫെൽറ്റി കണ്ടു. സമകാലിക സാഹിത്യത്തിലേക്കും ജനകീയ സംസ്കാരത്തിലേക്കും പാരിസ്ഥിതിക പ്രതിസന്ധി കടന്നുകയറിയത് ഏത് രീതിയി

ലാണെന്നും അതിന്റെ ഫലമെന്തായിരുന്നുവെന്നും അന്വേഷിക്കേണ്ട തുണ്ട്. ഒരു കാൽ പ്രകൃതിയിലും ഒരു കാൽ സാഹിത്യത്തിലുമായി ട്ടാണ് പരിസ്ഥിതി സാഹിത്യത്തിന്റെ നില. മിക്ക സാഹിത്യ സിദ്ധാന്ത ങ്ങളിലും ലോകം എന്നത് സമൂഹത്തിന്റെ പര്യായമായി വരുന്നു. എന്നാൽ ഇക്കോ ക്രിട്ടിസിസത്തിൽ ലോകം എന്ന പദം മുഴുവൻ ഇക്കോ സ്ഫിയറിനെയും ഉൾക്കൊള്ളുന്നു.

പരിസ്ഥിതികാര്യങ്ങൾ എങ്ങനെ മനസ്സിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു എന്നും പ്രകൃതിയിൽ മനുഷ്യൻ എങ്ങനെയാണ് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത് എന്നും മറ്റുമുള്ളതിനെക്കുറിച്ചുള്ള സമൂലമായ ഒരു അറിവ് എന്ന നിലയിൽ നമ്മൾ പരിസ്ഥിതിശാസ്ത്രത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു ധാരണ യിലെത്തുന്നു. ആലിസ് ഓസ്വാൾഡ് 'നദി' എന്ന കവിതയിൽ എഴു തുന്നതുപോലെ,

നദിയിലേക്ക് ചെവി വയ്ക്കുക, നിങ്ങൾ മരങ്ങളെ കേൾക്കുന്നു
അങ്ങനെ കേൾക്കുന്ന മരങ്ങളിലേക്ക് നിങ്ങൾ ചെവി വയ്ക്കുക
നദിയുടെ വിശാലമായ സംഖ്യാചലനങ്ങൾ നിങ്ങൾ കേൾക്കുന്നു.

പ്രകൃതിയുമായി ചേർത്ത് ഒരു നദിയുടെ ചിത്രം കവിതയിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നത് സാധാരണമാണ്. എന്നാൽ അതിനെ ഗണിതവു മായി ബന്ധിപ്പിക്കുന്നത് അപൂർവവുമാണ്. ഗണിതം ജീവിതത്തെ വായി ക്കുന്ന ഒരു കവിതയുണ്ട്. റഫീക്ക് അഹമ്മദിന്റെ പ്രണയഗണിതം എന്ന ആ കവിതയെക്കുറിച്ചു കൂടി പറയാം. പൂജ്യം ഉത്തരമായി കിട്ടുന്ന സങ്കീർണ്ണമായ ഗണനക്രിയയാകുന്നു പ്രണയം. പലർക്കും ശിഷ്ടം ഓർമ്മ മാത്രമാണ്. ഒരു നോട്ടം, സ്പർശം, മൊഴി ഇതിന്റെ എല്ലാം ശിഷ്ടം ഓർമ്മയാണ്. ഇനി സ്വപ്നങ്ങൾ കൂട്ടുകയും മൊഴി ഗുണിക്കുകയും ചെയ്യാം. അറിവുകൾകൊണ്ട് ഹരിക്കാം. മൗനം കുറയ്ക്കാം. അപ്പോഴും ശിഷ്ടം ഓർമ്മ മാത്രം. പ്രണയത്തിൽ വിജയിച്ചവരാരുമില്ല. ആത്മഹത്യ ചെയ്ത് കഷ്ടിച്ച് കടന്നു കൂടിയവരല്ലാതെ. ഇതാണ് കവിത. ഓസ്വാൾ ഡിന്റെ ഗണിതം കുറെക്കൂടി വിപുലമായ വായന ആവശ്യപ്പെടുന്നു. നമ്മുടെ ഭൂപ്രകൃതിയിലെ ഏറ്റവും ശ്രദ്ധേയമായ സവിശേഷതകളിൽ ഒന്നാണ് നദികൾ; അവയുടെ തുടർച്ചയായ ചലനം പ്രകൃതിയുടെയും സ്വത്വത്തിന്റെയും ഒഴുക്കിനെയും അസ്ഥിരതയെയും ചിത്രീകരിക്കുന്നു. ഈ കവിതയിൽ ഓസ്വാൾഡ് നദി ഒരു ഓർഗാനിക്, ഫ്ലോയിങ് ഫോഴ്സ് (ജൈവ, പ്രവാഹശക്തി) എന്ന ആശയത്തെ പിടികൂടുകയും ചെയ്തു, അത്തരം ഊർജ്ജ സ്രോതസ്സ് നമ്മുടെ ലഘൂകരിക്കുന്ന മാതൃക-പാറ്റേൺ-തിരയുന്ന പ്രത്യഭിജ്ഞാന (കോഗ്നിറ്റീവ്) യന്ത്രങ്ങൾക്ക് (നമ്മുടെ ചെവിയും തലച്ചോറും) ആക്സസ് ചെയ്യാവുന്ന വിധത്തിൽ

മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയും. അത് 'സംഖ്യാ' ആയി അവതരിപ്പിക്കുന്നു, എന്നാൽ ഈ തരത്തിലുള്ള ശാസ്ത്രീയ ഭാഷ, ഒരു നിശ്ചലവും നിശ്ചിതവുമായ വിഭവത്തിന്റെ ആശയങ്ങളുമായി പ്രതിധ്വനിക്കുന്നു, കവിതയുടെ ഡിക്ഷണിലൂടെ അത് അട്ടിമറിക്കപ്പെടുന്നു. സാങ്കേതികമായ പദപ്രയോഗം സൂചിപ്പിക്കുന്നത്, നദി ഒറ്റപ്പെട്ട വിശകലന രീതികൾക്കും അതിനാൽ ചൂഷണത്തിനും സാധ്യതയുള്ള ഒരു സ്ഥാപനമാണ്; എന്നിരുന്നാലും, നദിയുടെ മുൻഭാഗത്തെ 'പ്രവർത്തനങ്ങൾ' ഒരു പ്രക്രിയയാണ്, പ്രകൃതി ലോകത്തിന്റെ അനന്തമായ മാറ്റവും ചലനാത്മകതയും. നദിയുടെ 'സംഖ്യാ പ്രവർത്തനങ്ങൾ' ഒരു പരിധിവരെ കണക്കാക്കാം. കവിത നിർദ്ദേശിക്കുന്ന അന്വേഷണത്തിലൂടെ രൂപപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ലോകത്തിലെ എല്ലാ വസ്തുക്കളുടെയും പരസ്പരാശ്രിതത്വം ഒരാൾ മനസ്സിലാക്കുന്നുവെങ്കിൽ (നദി കണ്ടെത്തുന്നതിന് കാരണമാകുന്ന മരത്തിലേക്ക്, തിരിച്ചും), നദിയുടെ 'പ്രവർത്തനങ്ങളെ' ഒരു സംഖ്യാ പ്രവർത്തനമായി വായിക്കാം. ഭൂമിയിലെ ഏറ്റവും ശ്രദ്ധേയമായ പ്രക്രിയകളിലൊന്നായ ഹൈഡ്രോളജിക്കൽ സൈക്കിൾ. കടലിൽനിന്ന് മേഘത്തിലേക്കും മേഘത്തിൽനിന്ന് നദിയിലേക്കും ജീവജാലങ്ങളിലേക്കും തുടർച്ചയായി ഒഴുകുന്ന വെള്ളം, എല്ലാ ജീവജാലങ്ങൾക്കും ഹൈഡ്രജൻ, ഓക്സിജൻ എന്നീ രണ്ട് അവശ്യവിഭവങ്ങൾ നൽകുന്നു. ഓസ്വാൾഡിന്റെ കവിത വായനക്കാരനോട് പരിസ്ഥിതിയുമായി ഒത്തുചേരാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു, കാരണം അവരുടെ തത്ത്വചിന്തയിൽ പറയുന്നത് അറിവ് വസ്തുനിഷ്ഠമല്ല, ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണെന്നാണ്. ഇക്കോപോയറ്റിക്സിന്റെ അടിസ്ഥാന പരിസരങ്ങളിൽ ഒന്നാണിത്. ഇത് പ്രത്യയശാസ്ത്രപരമായ വീക്ഷണകോണിൽനിന്ന് ഉരുത്തിരിഞ്ഞതാണ്. റഫീക്ക് അഹമ്മദിന്റെ കവിതയിൽ എങ്ങനെ ഓസ്വാൾഡിന്റെ ഈ പ്രകൃതിപ്രത്യയശാസ്ത്രം ഉൾച്ചേർന്നിരിക്കുന്നുവെന്ന് പരിശോധിക്കുന്നത് ഇക്കോപോയറ്റിക്സിന്റെ അടിസ്ഥാനതത്ത്വങ്ങൾ അറിയുന്നതിന് സഹായിക്കും. 'ചെരുപ്പിനടിയിലെ മണ്ണ്' എന്ന കവിതയിൽ കവി പറയുന്നു

'ചെരുപ്പിനടിയിലെ മണ്ണു പറഞ്ഞു നീയറിയാതെ നിന്നോടൊപ്പം
ഇപ്പടി വരെ ഞാൻ വന്നു.തട്ടിക്കുടയരുതെന്നെ, യിരുന്നോട്ടെ ഞാൻ
കഥയിൽ കവിതയിൽ പാരിസ്ഥിതിക വിചാരം പോലെ
തീരുകയില്ലാ ഭൂമിപ്പെണ്ണിന് മക്കളോടുള്ള ഒരു സ്നേഹം'

ആ സ്നേഹത്തെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നവയാണ് റഫീക്കിന്റെ കവിതകൾ. ചെറ്റിട കണ്ണൊന്നടച്ചിരിക്കുമ്പോൾ ചുറ്റിലും കത്തിജ്ജ്വലിക്കുന്ന വനമാണ് കാണുന്നത്. ആരാണീ ക്രൂരകൃത്യം ചെയ്തതെന്ന അന്വേഷണമാണല്ലോ 'പുലിയിറക്കം' എന്ന കവിത. പൊട്ടിപ്പിളർന്ന മുളകൾ, ആർത്തലച്ചലയുന്ന കിളിക്കൂട്ടങ്ങൾ, കത്തിനശിച്ച വാകകൾ. കാനനം

കരിഞ്ഞ ചിതപോലെ. നമ്മുടെ ആവാസഭൂമിയോടാണീ ക്രൂരതയെന്നോർക്കണം. ഇത്ര ക്രൗര്യമെങ്ങനെ മനുഷ്യനു വന്നുവെന്നയറിയാതെ പിടയുന്നു കവിയുടെ മനം. ഈയവസ്ഥയിൽ കണ്ണടച്ചു കാണിനേരം മയങ്ങാനാവുമോ മനുഷ്യനെന്നതാണ് വിഷയം. ചുറ്റിലും പരിസ്ഥിതിക്കേല്ക്കുന്ന പരിക്കുകളാണ് ഈ കവി കാണുന്നത്. നദിയമ്മയാകുന്നു എന്നു പണ്ടു ചൊല്ലിത്തന്നതിന്റെ സൂക്ഷ്മാർത്ഥം തിരിച്ചറിയുന്നതിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് അമ്മ എന്ന കവിത അവസാനിക്കുന്നത്. നദി കണ്മുന്നിൽ വറ്റിവരളുന്നതു കവി കാണുന്നു. നീരൊഴുക്കുകൾ നേർത്തു നേർത്തു വരുന്നു. കവിയ്ക്ക് സർവാംഗവും പൊള്ളുകയാണ്. മത്സ്യമെന്ന കവിതയിലും നീരോടി വലിഞ്ഞ ഒരു പുഴ വരുന്നുണ്ട്. കടലിനോടൊന്നും പറയുവാനില്ലിനി എന്നു 'വേദനിക്കുന്ന ഇല്ല' എന്ന കവിതയിലും വരണ്ടു തീരുന്ന ഒരു പുഴ കടന്നു വരുന്നുണ്ട്. അമിത കാല്പനികത്വത്തിലഴുകുന്ന വാക്കുകളാലല്ല, വരികളാലുമല്ല റഫീക്ക് പ്രകൃതിയെക്കുറിച്ചെഴുതുന്നത്.

ആവാസവ്യവസ്ഥയെക്കുറിച്ചു റഫീക്ക് എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. ആഴത്തിലുള്ള പരിസ്ഥിതി ബോധത്തിന്റെ വേരുകളതിൽ കാണാം.

'ചപ്പിയ മുല പോലെ ഭൂമി വേരുകളാഴ്ത്തി
ചോര നീരുകളൂറ്റും പുൽ, ചെടി മരക്കൂട്ടം
അവയെ തിന്നും കൃമികീടങ്ങളവയ്ക്കുമേ
ലിരതേടിടും മറ്റു ജീവികളൊടുങ്ങാത്ത
വിശപ്പിൻ വെറും വലക്കണ്ണി ബന്ധങ്ങൾ ചുറ്റും' (കടി)

ആ ഭൂമിയിലാണ് ഒരു വിത്തു മുളയ്ക്കുന്നത്. അത് വളർന്ന് ആകാശത്തിൽ ചില്ലകൾ വീശിനിൽക്കും. കാലക്രമേണ അത് മഹാവൃക്ഷമാകും. അത് മനുഷ്യൻ വെട്ടിമുറിച്ച് ചെറുതുണ്ടുകളാക്കും. ചതച്ചു പുഴുങ്ങി കടലാസാക്കും.എന്നിട്ട് അതിൽ പല മുദ്രകൾകുത്തി പണമെന്ന സംഗതിയാക്കും. അത് കൊടുത്ത് കാടും കടലും മലയും പുഴയും വാങ്ങും. ഈ കറക്കത്തിനാണോ നമ്മൾ ചക്രം (Cycle) എന്നു പറയുന്നത്. പണത്തെയും ചക്രമെന്നു വിളിച്ചവരാണല്ലോ നമ്മൾ. ഇങ്ങനെ പാരിസ്ഥിതികമായ അറിവിന്റെ സന്നിധിയിലേക്ക് ജാലകങ്ങൾ തുറന്നിടുകയാണ് റഫീക്ക് അഹമ്മദ്. അത് തിരിച്ചറിയാതെ പോയാലുണ്ടാകുന്ന ദുരിതങ്ങളാണ് അദ്ദേഹത്തിന് കവിത. അതിന്റെ സ്നാന വിവേകമാളുവാൻ ക്ഷണിക്കുകയാണ് ഈ കവിയുടെ ധർമ്മം. വിഷം തളിച്ച പൂവിനെ തൊടരുതേയെന്നു പറയുന്നതിന്റെ ഉൾപ്രേരണകളാണ് അവിടെ ദൃശ്യമാകുന്നത്.

നിരന്തര ചലനമാണ് പുഴയുടെ ജീവൻ. അത് വറ്റിവരണ്ടു തുടങ്ങുമ്പോൾ ഉരുണ്ടു മിനുത്ത കല്ലുകൾ അടിയിൽ തെളിഞ്ഞു വരും. റഫീക്ക് അഹമ്മദിന്റെ കവിതയിൽ വാക്കുകളും അങ്ങനെതന്നെ. അതുവരെ ഒഴുകിയതിന്റെ ഓർമ്മകളതിലുണ്ട്. അത് ഒരു പകലിനൊപ്പം എരിഞ്ഞവസാനിക്കുന്നതല്ല. ഒരു ജലവേദപുസ്തകമാണ് റഫീക്കിന്റെ കവിതകൾ. ജലത്തിലേക്ക് വളർന്നും ജലത്തിൽ വളർന്നും അത് ജീവിക്കുന്നു.

'ജലമതിന്റെ സുതാര്യമാം പുഞ്ചിരി
ഇലയതിന്റെ തൊടാനുള്ളൊരുൾക്കുതി' (രണ്ടു വനങ്ങൾ)

'വിപരീത ബുദ്ധനി'ൽ കവി പറയുന്നു, 'ഹേ ഭൂമി, ആകാശമേ ചിതറും വെളിച്ചമേ, ജലമേ സസ്യങ്ങളേ നിങ്ങൾതന്നപരത്വം മിന്നൽ പോലെന്നെത്തൊട്ടു'. റഫീക്കിന്റെ കവിതയിൽ പ്രകൃതിയെച്ചൊല്ലിയുള്ള നെഞ്ചിടിപ്പിന്റെ സ്വരം നമുക്ക് കേൾക്കാം.

ഗ്രന്ഥസൂചി

1. റഫീക്ക് അഹമ്മദ്, റഫീക്ക് അഹമ്മദിന്റെ കവിതകൾ, മാതൃഭൂമി ബുക്സ്, കോഴിക്കോട്, 2013.
2. Terry Eagleton, The Event of literature, Seagull Books, Calcutta, 2016.

മലയാളകവിതയിലെ കാല്പനിക - പൂർവ്വഘട്ടത്തിന്റെ അകംപൊരുൾ

ഡോ. ബിൻസ് എം. മാത്യു
അസിസ്റ്റന്റ് പ്രൊഫസർ
എസ്. ബി. കോളജ്, ചങ്ങനാശ്ശേരി

സംഗ്രഹം

മലയാള കവിതയിൽ നവീകരണത്തിന് തുടക്കംകുറിച്ച ചരിത്ര സന്ദ ർഭമാണ് കാല്പനിക - പൂർവ്വഘട്ടം. കേരളസമൂഹത്തിലുണ്ടായ ആധുനികീകരണത്തിന്റെ സൂചനകളായിരുന്നു. മലയവിലാസം ഒരു വിലാപം പോലുള്ള പൂർവ്വ കാല്പനിക കൃതികൾ. സാമൂഹിക ജീവിതത്തിലും കുടുംബ ഘടനയിലുമുണ്ടായ മാറ്റങ്ങൾ ഈ കാവ്യങ്ങളിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നുണ്ട്. റൊമാന്റിക്കുകൾ പില്ക്കാലത്ത് ആഘോഷിച്ച പല പ്രമേയങ്ങളും പൂർവ്വ-കാല്പനികരുടെ സംഭാവനയാണ്. കാവ്യഭാഷയെക്കുറിച്ചും കാവ്യരൂപത്തെക്കുറിച്ചുമുള്ള കാല്പനിക-പൂർവ്വ കവികളുടെ സങ്കല്പങ്ങൾ ഒട്ടും ആധുനികമായിരുന്നില്ല.

താക്കോൽവാക്കുകൾ

കാല്പനികത, പൂർവ്വകാല്പനികത, പ്രബുദ്ധത, നവോത്ഥാനം, മാനവികത

1. ഫ്യൂഡൽ ഘടനയോട് ചേർന്നുപോകുന്ന സാഹിത്യ സംസ്കാരമായിരുന്നു നിയോ-ക്ലാസിസത്തിന്റേത്. ഭൂതകാലമായിരുന്നു നിയോ ക്ലാസ്സിക് കവികളുടെ സാഹിത്യകാലം. വർത്തമാന കാലത്തെ അവഗണിച്ചുകൊണ്ട് ഭാവനയും സർഗ്ഗശേഷിയും ഭൂതകാലത്തെ വാഴ്ത്തുവാൻ വിനിയോഗിച്ചു. ഇന്ത്യൻ സാഹചര്യങ്ങളിൽ ബ്രാഹ്മണ്യം അതിന്റെ അധികാരഘടന നിലനിർത്തുവാൻ ഭൂത

കാലത്തിന്റെ ധർമ്മ ശാസനകളെയാണ് ഉപയോഗിച്ചത്. പുരാണേതിഹാസങ്ങളും സ്മൃതികളും വർത്തമാനകാലജീവിതത്തിന്റെ സ്മൃതിയിൽ നിലനിർത്തുകയായിരുന്നു ഫ്യൂഡലിസത്തിന് അധികാരം നിലനിർത്തുവാനുള്ള വഴികളിലൊന്ന്: ഭൂതകാലത്തിന്റെ പുനരാഖ്യാനങ്ങൾക്കൊണ്ട് ഫ്യൂഡൽ ആശയധാരകളെ പിൻതുണയ്ക്കുകയായിരുന്നു നിയോക്ലാസ്സിക് കവികൾ.

വർത്തമാനകാലത്തെ അഭിസംബോധന ചെയ്യാത്ത സാഹിത്യത്തിന് പുരോഗമനോപാധിയാകുവാൻ സാധിക്കില്ല. "പുരാതന ഗ്രീസിലെയും റോമിലെയും പ്രശസ്തരായ കവികൾ സാഹിത്യത്തിന്റെ ഉത്തമ മാതൃകകൾ നിർമ്മിച്ചുകഴിഞ്ഞു. ഹോമർ, വെർജിൽ തുടങ്ങിയ മഹാകവികളുടെ പത്തിലൊന്നുപോലും നമുക്കില്ല. അതുകൊണ്ട് അവരുടെ കൃതികൾ നന്നായി പഠിച്ച് അവരെ അനുകരിക്കുക മാത്രമാണ് കരണീയമായിട്ടുള്ളത്." (കെ. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ, വിലാപവും കലാപവും മലയാള കവിതയിൽ പുറം-5) ഭൂതകാലത്തോടുള്ള നിയോ - ക്ലാസിസിസത്തിന്റെ വിധേയത്വത്തിന് ഉത്തമ ദൃഷ്ടാന്തമാണ് ഈ പ്രസ്താവന. ഭൂതകാലം അസാധ്യതകളെ സാധ്യമാക്കിയ കാലമാണ്, ആ കാലത്തോട് ചേർന്നുനില്ക്കുക മാത്രമാണ് ഈ കാലത്ത് കവിയ്ക്ക് ചെയ്യാവുന്ന ഏകധർമ്മം-ഇതായിരുന്നു നിയോ-ക്ലാസ്സിസത്തിന്റെ രീതിശാസ്ത്രം ഇന്ത്യൻ ദേശീയതയിൽ ബ്രാഹ്മണിക് ഭാവനയാണ് ഇത്. വൈദിക ഭൂതകാലത്തെ സുവർണ്ണകാലമായി അത് ഉയർത്തിക്കാട്ടി.

പാശ്ചാത്യസാഹിത്യത്തിലും കലകളിലുമാണ് ആദ്യം നവോത്ഥാനം പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു തുടങ്ങുന്നത്. കലാപരമായ ഒരു പ്രവണതയായിരുന്നു അവിടെ നവോത്ഥാനം "മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ സർവ്വതലങ്ങളിലും പുലർന്ന മതത്തിന്റെ അധീശത്വത്തെ തകർത്തുകൊണ്ടാണ് പ്രബുദ്ധതയുടെ (enlightenment) യുഗംപിറന്നത് മതം പരാജയപ്പെട്ട് പിൻവാങ്ങിയപ്പോൾ ആ സ്ഥാനത്തേയ്ക്ക് സാഹിത്യം കയറി വരികയായിരുന്നു". (എം.എം നാരായണൻ, സാഹിത്യം പുരോഗമിക്കുവാൻ പുറം 37)

മാനവികത (humanism) എന്ന മനുഷ്യോന്മുഖമായ വ്യവഹാര പദ്ധതിയായിരുന്നു നവോത്ഥാനം മുമ്പോട്ടുവച്ച പുതുമ. എല്ലാ വിജ്ഞാനീയങ്ങളെയും മനുഷ്യകേന്ദ്രീകൃതമായി നവോത്ഥാനം പുനക്രമീകരിച്ചു.

പാശ്ചാത്യസാഹിത്യത്തിലെന്നപോലെ മനുഷ്യന്റെ നിശ്വാസം കേട്ടു തുടങ്ങുമ്പോഴാണ് മലയാളസാഹിത്യവും മാറിത്തുടങ്ങുന്നത്. ഭൂതകാലത്തിൽ അഭിരമിക്കുന്ന സാഹിത്യകാരന് വർത്തമാനകാലത്തിലെ മനുഷ്യ ശബ്ദങ്ങളെ ഒരിക്കലും കേൾക്കാൻ കഴിയില്ല. ഫ്യൂഡലി

സത്തിന്റെ അധികാരബന്ധങ്ങൾക്ക് തിരശ്ചീനമായി ഭാവന സഞ്ചരിച്ച പ്പോഴാണ് വർത്തമാനകാലത്തെയും മനുഷ്യനെയും മലയാള കവിത യ്ക്ക് ലഭിച്ചത്.

മലയാളത്തിലെ കാല്പനിക പൂർവ്വഘട്ടത്തിൽ കവിതയുടെ കേന്ദ്ര ത്തിലേയ്ക്ക് ഒരു മനുഷ്യൻ കടന്നുവരുന്നുണ്ട്. ഏകാന്തനും വ്യാകുലനു മായ പുരുഷനാണത്. ശ്രീനാരായണഗുരു മനുഷ്യനെക്കുറിച്ച് സംസാ രിച്ചു തുടങ്ങുന്ന ഘട്ടത്തിലാണ് മലയാളകവിതയിൽ ഒരു മനുഷ്യൻ സ്ഥാനം പിടിക്കുന്നത്.

മലയാളകവിതയുടെ ചരിത്രത്തിൽ ഒരു വിച്ഛേദം നിർമ്മിച്ച കവിത യാണ് എ.ആർ. രാജരാജവർമ്മയുടെ 'മലയവിലാസം'. മലയാളത്തിലെ ആദ്യത്തെ കാല്പനിക കവിതയായി മലയവിലാസത്തെ പരിഗണിക്കു ന്നവരുണ്ട്. ആത്മകേന്ദ്രീകതമാണ് മലയവിലാസത്തിന്റെ ഭാവമേഖല. പാഞ്ഞുപോകുന്ന തീവണ്ടിയാണ് കവിതയുടെ സ്ഥലരാശി. അത് ഒരു ചരരാശിയാണ്. ആധുനികതയുടെ സൂചകവുമാണ്. തീവണ്ടിയിലിരുന്ന് മലയപർവ്വതം നിർമ്മിക്കുന്ന അനുഭൂതികളെ കവി വരച്ചിടുകയാണ്. ഈ അനുഭൂതികളിൽ ബോധം/അബോധം, യാഥാർത്ഥ്യം/ഭ്രമം, യുക്തി/ അയുക്തി എന്നീ ദ്വന്ദ്വങ്ങളുടെ തീവ്രസംഘർഷമുണ്ട്. കവിയുടെ മന സ്സാണ് കാവ്യത്തിന്റെ കേന്ദ്രബിന്ദു. മലയപർവ്വതത്തെ വരച്ചിടുന്ന വാങ് മയചിത്രങ്ങൾ പഴയ കല്പനകളുടെ മൂശയിൽ വാർത്തതല്ല. വിചിത്രവും ഭ്രാന്തവുമായ ഭാവനകളാണ് മലയപർവ്വതം കവിയിൽ നിർമ്മിക്കുന്നത്. ലോകംമുഴുവൻ നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന ഭീമാകാരമായ ഒരു മനുഷ്യരൂ പത്തെ കവി സങ്കല്പിക്കുന്നുണ്ട്. അതിന്റെ വായിലെ പല്ലുകളാണ് പർവ്വതം. ആകാശത്തെ പർവ്വതങ്ങൾ കാർന്നു തിന്നുകയാണ്.

ഇരുണ്ടു നീണ്ടെന്തിതു ഹന്ത നോക്കുവിൻ
കരണ്ടീടുന്ന കരപത്രമെന്നപോൽ
ഇടയ്ക്കിടെപൊങ്ങിന ദന്തപംക്തിയാ-
ലുടക്കിവാനൊരു ചെമ്പുപാളിയോ (മലയവിലാസം)

ചിലപ്പോൾ പിടിതരാതെ കവിയിൽ നിന്ന് ബോധമനസ്സ് തെന്നി മാറുകയാണ്. യുക്തിയും അയുക്തിയും തമ്മിലുള്ള സംഘർഷമാണ് ആധുനികതയുടെയും ജ്ഞാനോദയവ്യവാഹാരങ്ങളുടെയും അടിസ്ഥാ നം.

"ആഹോ മറന്നേൻ ബത ദിഗ്ഭ്രമത്തിനാൽ "
(മലയവിലാസം)

വസ്തുനിഷ്ഠതയും വ്യക്തിനിഷ്ഠതയും തമ്മിലുള്ള വിടവാണ് കവി ഇവിടെ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. അനുഭൂതികൾ മനുഷ്യമനസ്സിനെ

കൊണ്ടുചെന്നെത്തിക്കുന്ന അപകടകരമായ വളവുകളെയാണ് ഏ. ആർ മലയവിലാസത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തുന്നത്. മലയവിലാസത്തിലെ ദിഗ്ഭ്രമം ചങ്ങമ്പുഴയുടെ കവിതകളിൽ അതിന്റെ പൂർണ്ണതയിൽകാണാം. അനുഭൂതിയുടെ വിദ്യുന്മേഖലപൂകുകയും നീലാംബരത്തോളം ഉയിർന്നുപൊങ്ങുകയും ചെയ്യുന്ന കാവ്യഭാവന മലയവിലാസത്തിന്റെ തുടർച്ചയും പൂർണ്ണതയുമാണ്. ബോധവും അബോധവും തമ്മിലുള്ള വേർപിരിയലിൽ ഏ. ആർ ബോധത്തെ തിരിച്ചുപിടിക്കുന്നുണ്ട്. ചങ്ങമ്പുഴ അബോധത്തിന്റെ വിളികൾക്കിടയിൽ ബോധത്തെ മറന്നുകളയുകയാണ്.

പ്രീ- റൊമാന്റിക് ഘട്ടത്തിലെ ശ്രദ്ധേയമായ മറ്റൊരു കാവ്യമാണ്. വി. സി. ബാലകൃഷ്ണപ്പണിക്കരുടെ ഒരു വിലാപം. മനുഷ്യാവസ്ഥയുടെ സങ്കീർണ്ണമായ ഒറ്റപ്പെടലും നിസ്സഹായാവസ്ഥയും നിർമ്മിക്കുന്ന ഇടിമുഴക്കങ്ങളാണ് ഒരു വിലാപത്തിന്റെ കാതൽ.

> "തിങ്ങിപ്പൊങ്ങും തമസ്സിൻക്കടലിനൊരു കുടം
> പോലെ ഭൂചക്രവാളം
> മുങ്ങിപ്പോയി മുഴുക്കേക്കുളിരിളകുമിള-
> ങ്കാറ്റു താനെ നിലച്ചു
> മങ്ങിക്കാണുന്നു ലോകപ്രകൃതിയുടെ പകർ-
> പ്പെന്ന മട്ടിൽ മൗനം" - (ഒരു വിലാപം)

മങ്ങിക്കാണുന്ന കാഴ്ച മനുഷ്യന്റെ യുക്തിപൂർവ്വമായ നോട്ടത്തിന്റെ ഫലമാണ്. മനുഷ്യനെയും പ്രപഞ്ചത്തെയും യുക്ത്യധിഷ്ഠിതമായി നോക്കിയ മനുഷ്യന് കാഴ്ച അവ്യക്തമായിരുന്നു. ശൂന്യതയും മൗനവുമാണ് മനുഷ്യന് ലഭിക്കുന്ന ആത്യന്തികമായ ഉത്തരങ്ങൾ. മനുഷ്യന്റെ ധൈഷണിക യാത്രകൾ ചെന്നവസാനിക്കുന്ന അവ്യക്തമായ ജീവിതാവസ്ഥകളാണ് വി. സി ബാലകൃഷ്ണപ്പണിക്കർ ഇവിടെ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. ആർ. രാമചന്ദ്രന്റെ കവിതകളിൽ കാണുന്ന ശ്യാമദുഃഖം വി. സി. ബാലകൃഷ്ണപ്പണിക്കർ കാലങ്ങൾക്കു മുമ്പേ അവതരിപ്പിച്ചിരുന്നു. സത്യാന്വേഷികളായ ഓരോ മനുഷ്യനും ഒടുവിൽ എത്തിച്ചേരുന്ന അവ്യക്തമായ മൗനമാണ് ഒരു വിലാപത്തിൽ പെരുമ്പറ കൊട്ടുന്നത്.

സി. എസ്. സുബ്രഹ്മണ്യൻപോറ്റിയുടെ ഒരു വിലാപത്തിലും മനുഷ്യാവസ്ഥയാണ് കേന്ദ്രബിന്ദു. ജനിമൃതികൾ നിർമ്മിക്കുന്ന തീവ്രസംഘർഷം ജാതിരഹിതവും മതരഹിതവുമായ മനുഷ്യാവസ്ഥയിലേക്കാണ് വിരൽചൂണ്ടുന്നത്. സാർവ്വലൗകീകമായ മനുഷ്യാവസ്ഥയുടെ പ്രഖ്യാപനമാണ് ഇവിടെ. കെ. സി. കേശവപിള്ളയുടെ ആസന്നമരണചിന്താശതകവും രോഗാതുരവും സർഗ്ഗാത്മകവുമായ മനുഷ്യാവസ്ഥയാണ് വ്യക്തമാക്കുന്നത്. രോഗവും അതിജീവനവുമാണ് ആസന്ന മരണചിന്താ

ശതകത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാനം. ചങ്ങമ്പുഴയിലും കക്കാടിലും രോഗാതുരതയും ഭാവനയും തമ്മിലുള്ള തീവ്രബന്ധത്തിന്റെ ഉജ്ജ്വലമുഹൂർത്തങ്ങൾ കാണാം.

ഈ വന്നൊരു മഹാർത്തി തീർത്തിവിടെ
നിന്നൊന്നണ്ടെഴുന്നേറ്റു ഞാ-
നാവിർമ്മോദരസം വസിച്ചു വിവിധം കൃത്യം നടത്തീസ്സമം
ഭാവം ഹന്ത തെളിഞ്ഞു മാനസ സമാധാനം കലർന്നിട്ടുടൻ
ഭൂവാസത്തെ വെടിഞ്ഞു വെങ്കിലിതുപോലില്ലായിരുന്നല്ലൽ മേ
(ആസന്നമരണചിന്താശതകം)

മലയാള കവിതയിൽ ദേശീയതയുടെ മുഴക്കങ്ങൾ കേട്ടുതുടങ്ങുന്നത് കാല്പനിക പൂർവ്വഘട്ടത്തിലാണ്. മലയവിലാസത്തിലെ തീവണ്ടി കൃത്യമായ ഒരു ഭൂമിശാസ്ത്രം നിർമ്മിക്കുന്നുണ്ട്. ദേശീയതയുടെയും അപരവത്കരണത്തിന്റെയും സവിശേഷഭാവങ്ങൾ അവിടെ കാണാം. ആധുനിക പൂർവ്വമായ രാഷ്ട്രബോധമാണ് ഏ.ആറിൽ കാണുന്നതെങ്കിൽ വി. സി. ബാലകൃഷപ്പണിക്കരുടെ 'വർഷാചന്ദ്രൻ' എന്ന കവിത മലയാളത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ട ആദ്യത്തെ ദേശീയ കാവ്യങ്ങളിലൊന്നാണ്. പുതിയ രാഷ്ട്രബോധത്തിന്റെ ചിഹ്നമായി ഗാന്ധി കവിതയിൽ കടന്നുവരുന്നു. ഗാന്ധിജിയെപ്പറ്റി മലയാളത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ട ആദ്യത്തെ കാവ്യമാണ് വി. സി. ബാലകൃഷ്ണപ്പണിക്കരുടെ വർഷാചന്ദ്രൻ. വള്ളത്തോളിന്റെ എന്റെ ഗുരുനാഥൻ എന്ന കവിതയുമായി ഇതിന് സാദൃശ്യങ്ങളുണ്ട്.

കേരളത്തിലെ കുടുംബഘടനയിൽ വലിയ പൊളിച്ചെഴുത്തുകളുണ്ടായ ചരിത്ര സന്ദർഭത്തിന്റെ സാഹിത്യ പ്രതിനിധാനങ്ങളാണ് മലയാളത്തിലെ കാല്പനിക പൂർവ്വകാവ്യങ്ങൾ. കാരണവരിൽ കേന്ദ്രീകരിച്ച കൂട്ടുകുടുംബമായിരുന്നു ഫ്യൂഡൽകുടുംബഘടന. മരുമക്കത്തായം, സംബന്ധം എന്നിവയെല്ലാം ഫ്യൂഡൽ കുടുംബമൂല്യങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനമായിരുന്നു. അണുകുടുംബങ്ങളും മക്കത്തായ വ്യവസ്ഥയും ആധുനിക ജീവിതവ്യവസ്ഥയുടെ ഉൽപ്പന്നങ്ങളായിരുന്നു. കൊളോണിയൽ ആധുനികതയുടെ നൈതിക സദാചാര സങ്കല്പ്പങ്ങൾ നമ്മുടെ കുടുംബ ഘടനയ്ക്കുള്ളിൽ പ്രവർത്തിക്കുകയും പുതിയ ഘടനയിലേക്ക് പരിവർത്തിക്കുകയും ചെയ്തു.

കാമത്തിൽനിന്ന് വൈകാരിക സ്നേഹത്തിലേയ്ക്കുള്ള ചുവടുമാറ്റമായാണ് കാല്പനിക പൂർവ്വഘട്ടം ഈ മാറ്റത്തെ അടയാളപ്പെടുത്തിയത്. മണിപ്രവാളം തുടങ്ങിയുള്ള സാഹിത്യകൃതികളും വെൺമണിക്കവികളും സ്ത്രീയെ ഒരു ഉപഭോഗവസ്തു മാത്രമായാണ് പരിഗണിച്ചത്.

സ്ത്രീ ശരീരം കാമോദ്ദീപകം മാത്രമാണ്, അച്ചീചരിതങ്ങളിൽ തുടങ്ങി മധ്യകാല ചമ്പുക്കളിലൂടെ കവിത്രയത്തിൽവരെ ഈ പ്രതിലോമ പ്രത്യ യശാസ്ത്രം ചെന്നെത്തിയിട്ടുണ്ട്. വള്ളത്തോളിന്റെയും ആശാന്റെയും ചില സ്ത്രീ വർണ്ണനകൾ ഉദാഹരണങ്ങളാണ്. 'മരുമക്കത്തായവും സംബന്ധവും സ്ത്രീയെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു പ്രത്യേകതരത്തിലുള്ള കാഴ്ച പ്പാട് സൃഷ്ടിക്കുന്നുണ്ട്. വളരെ മാംസളമായ ഉപഭോഗവസ്തു എന്ന നിലയിലും ദുരാഗ്രഹിയായ കുലട എന്ന നിലയിലുമുള്ള ധാരണകൾ' (കെ.എൻ. ഗണേഷ്, കേരള സമൂഹപഠനങ്ങൾ പുറം 29)

ദേവദാസി സമ്പ്രദായവും സംബന്ധവും തുടങ്ങി മധ്യകാല സദാ ചാരസങ്കല്പങ്ങളിൽനിന്നും കേരളസമൂഹം ആധുനിക സദാചാരസങ്ക ല്പങ്ങളിലേയ്ക്ക് പ്രയാണം ചെയ്യുന്നതിന്റെ സൂചനകളാണ്. പിങ്ഗള, കരുണ, മഗ്ദലനമറിയം, കൊച്ചുസീത പോലുള്ള കാവ്യങ്ങൾ വൈശി കതന്ത്രത്തിന്റെ ധാർമ്മികബോധത്തെ ഈ കാവ്യങ്ങളുടെ ധാർമ്മിക ബോധവുമായി ചേർത്തുവെയ്ക്കുമ്പോഴാണ് വ്യത്യാസം വ്യക്തമാകു ന്നത്.

മാംസളമായ ഉപഭോഗവസ്തു/കുലട എന്നീ ധാരണകളിൽ നിന്നു മാറി വൈകാരികമായ പ്രണയാനുഭവത്തെ തീവ്രമായി ആവിഷ്കരിക്കു കയാണ് വി. സി. ബാലകൃഷ്ണപ്പണിക്കർ. കൂട്ടുകുടുംബ വ്യവസ്ഥ യിലെ ആൺ-പെൺ ബന്ധമല്ല ഇവിടെ. അണുകുടുംബത്തിലെ രണ്ടു വ്യക്തികൾക്കിടയിലുള്ള സ്വകാര്യതകളിലൂടെ വളർന്നു വികസിച്ച പ്രണ യാനുഭവമാണ് ഇവിടെ കാണാനാവുന്നത്. മയൂര സന്ദേശത്തിലും ഈ ഭാവത്തെ മറ്റൊരു രീതിയിൽ ആവിഷ്ക്കരിക്കുന്നുണ്ട്.

അനുരാഗം കവിതയുടെ മുഖ്യവിഷയമാകുന്നത് കാല്പനിക-പൂർവ്വഘട്ടത്തിലാണ്. തന്റെതന്നെ അപരഭാവമായാണ് സ്ത്രീയെ ഇവി ടെ കാണുന്നത്. തന്റെതന്നെ നഷ്ടമായാണ് മരണത്തെ വി. സി. ബാല കൃഷ്ണപ്പണിക്കർ അനുഭവിക്കുന്നത്. കേശവീയം മഹാകാവ്യമാണെ ങ്കിലും അതിലെ അനുരാഗസംസ്കാരം ആധുനികമാണ്. ആശാനെ സ്നേഹഗായകനാക്കുകയും പ്രണയത്തിലൂടെ ഉയർന്നുവരുന്ന പുതിയ ജനാധിപത്യത്തെ സ്വപ്നം കാണുകയും ചെയ്യുന്ന സാഹിത്യ സംസ്ക്കാ രത്തിന്റെ തുടക്കം പ്രീ-റൊമാന്റിക് ഘട്ടത്തിൽ തുടങ്ങുന്നു.

സി. എസ്. സുബ്രഹ്മണ്യൻ പോറ്റിയുടെ ഒരു വിലാപത്തിൽ പിതൃ - പുത്രി ബന്ധത്തിന്റെ വൈകാരികമായ മുഴക്കമുണ്ട്. സംബന്ധത്തില ധിഷ്ഠിതവും ഉത്തരവാദിത്തരഹിതമായ പിതൃ - പുത്ര ബന്ധത്തിന്റെ സ്ഥാനത്ത് വാത്സല്യത്തിലും ഉത്തരവാദിത്തത്തിലും അധിഷ്ഠിതമായ ആധുനിക കുടുംബഘടന ഉയർന്നു വരുന്നതിന്റെ സൂചനകൂടിയാണ്

സി. എസ്. സുബ്രഹ്മണ്യൻ പോറ്റിയുടെ ഒരു വിലാപം. ജാതിസമൂഹം എന്ന നിലവിട്ട് കേരള സമൂഹത്തിൽ രൂപപ്പെട്ട പൊതുവിടങ്ങളുടെയും അത് നിർമ്മിച്ച സൗഹൃദങ്ങളുടെയും സൂചനകൾ വിലാപകാവ്യങ്ങളി ലുണ്ട്. പ്രരോദനം, പ്രിയവിലാപം തുടങ്ങിയ കാവ്യങ്ങൾ ഉദാഹരണം. കേരളത്തിലുണ്ടായ ആദ്യത്തെ പൊതുവിടങ്ങളിലൊന്നായിരുന്ന അച്ച ടിയിലൂടെ ഉയർന്നുവന്ന സാഹിത്യ മണ്ഡലം. ഇവിടെ ഉയർന്നു വന്ന സൗഹൃദങ്ങളും അവയുടെ നഷ്ടങ്ങളും വിലാപകാവ്യങ്ങൾക്ക് കാരണ മായി. സൗഹൃദത്തിന്റെ വൈകാരിക ഭാവങ്ങളാണ് പ്രരോദനത്തിന്റെ ആധാരബിന്ദു.

പ്രമേയപരമായി കാല്പനികർ ഉപയോഗിച്ച പല വിഷയങ്ങളും പ്രീ-റൊമാന്റിക്കുകൾ നന്നായി പ്രയോഗിച്ചു തുടങ്ങുന്നുണ്ട്. കാല്പനിക കവിതയ്ക്ക് വിതയ്ക്കാൻ വളക്കൂറുള്ള മണ്ണ് ഒരുക്കുകയായിരുന്നു മല യാളത്തിലെ കാല്പനിക-പൂർവ്വ കവികൾ. കൊളോണിയൽ ആധുനിക തയുടെ മൂല്യങ്ങളും കേരളീയ നവോത്ഥാനത്തിന്റെ പുരോഗമനാശയ ങ്ങളും ദേശീയതയും പ്രീ റൊമാന്റിക് കവിതയിൽ ചെറിയ പ്രകമ്പന ങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നുണ്ട്. പാശ്ചാത്യ കവിതയും കാല്പനികതയും മല യാള കവിതയ്ക്ക് നൽകിയ പ്രചോദനങ്ങൾ വലുതായിരുന്നെങ്കിലും കേരളത്തിലെ കുടുംബഘടനയിലും സാമൂഹിക ഘടനയിലുമുണ്ടായ മാറ്റങ്ങൾ നൽകിയ പിൻതുണ ചെറുതായിരുന്നില്ല. കാല്പനികതയിൽ ആഞ്ഞുവീശിയ 'ഞാൻ' ആദ്യം കാണുന്നത് മലയവിലാസത്തിലാണ്. കർത്താവിന്റെ സാന്നിധ്യം അശേഷം വെളിപ്പെടാത്ത കാവ്യരീതികളിൽ നിന്ന് കവിയുടെ ഞാൻ കവിതയ്ക്കകത്ത് ഇരുപ്പുറപ്പിക്കുന്നിടത്താണ് മലയാള കവിതയിൽ കൃത്യമായ ഒരു വിച്ഛേദം സംഭവിക്കുന്നത്. (യാക്കോബ് തോമസ് ആധുനികതയുടെ പാഠങ്ങൾ പുറം 14)

ചങ്ങമ്പുഴയിലെത്തുമ്പോൾ ഈ ഞാൻ വളർന്ന് തിടംവച്ച് തോജോഗോളങ്ങൾ ചവിട്ടിമുന്നേറുന്ന അതിമനുഷ്യനായി മാറുന്നുണ്ട്. സങ്കേതിക പ്രസ്ഥാനമെന്ന ക്ലാസിസ്സത്തിന്റെ പിടിയിൽനിന്ന് മലയള കവിതയെ മോചിപ്പിച്ചത് വി. സി. ബാലകൃഷ്ണപ്പണിക്കരായിരുന്നു (എൻ. വി. കൃഷ്ണവാരിയർ, കലോത്സവം 72)

മലയാള കവിതയിൽ ആധുനികീകരണത്തിന്റെ ചക്രവാളം തുറ ന്നിട്ട പ്രീ-റൊമാന്റിക്കുകൾ ഭാഷാപരമായി ക്ലാസ്സിക് പാരമ്പര്യത്തെ പിൻ തുടരുകയാണുണ്ടായത്. വ്യവസ്ഥാപിതമായ ഭാഷാബോധവും കവിത യെപ്പറ്റിയുള്ള പാരമ്പര്യധാരണകൾക്കടിയിൽ ഇവരുടെ പുരോഗമനാ ശയങ്ങളെ പലർക്കും കണ്ടെത്താനായില്ല.

സാനന്ദം സുപ്രഭാതോദയ മഹിമ പു-

ഴ്ത്തുന്ന പക്ഷിവ്രജത്തിൽ-
ഗാനത്തിലോ ഗമാക്ഷംവഴി ഭിന്നമണിതൻ
കൈകളാൽ പുല്കയാലേ,
തേനഞ്ചുവാണിയാളേ ചുടലയൊടു സമീ-
പിച്ചതിൽ ദീർഘനിദ്ര
യ്ക്കൂനം പറ്റില്ല നിൻ കണ്ണുകൾ നിയതിനിയോ
ഗത്തിൻ മുദ്രിതങ്ങൾ (ഒരു വിലാപം)

ഒരു വിലാപത്തിന് മധ്യകാലചമ്പുക്കളുടെ ഭാഷാഘടനയിൽനിന്ന് വലിയ ദൂരമില്ല. സി. എസ്. സുബ്രഹ്മണ്യൻ പോറ്റിയുടെ ഒരു വിലാപവും അപ്രകാരംതന്നെ. പച്ചമലയാളപ്രസ്ഥാനം പ്രാസവാദം ഇവ സൃഷ്ടിച്ച ആധുനിക സാംസ്കാരികാവസ്ഥ നിലനിലക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും കാവ്യഭാവത്തിൽ പൊളിച്ചെഴുത്തിന് ഈ കവികൾ തയ്യാറാകുന്നില്ല. ഏ. ആറുപോലും കാവ്യഭാഷയെക്കുറിച്ചുള്ള തന്റെ പുരോഗമനാശയങ്ങളെ പ്രായോഗികമായി പിൻതുടരുന്നില്ലെന്ന് എം. ലീലാവതി അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുണ്ട്. "രാജരാജയിസം അങ്ങനെ രൂപപ്പെട്ടുവെങ്കിലും രാജരാജവർമ്മ തികഞ്ഞ ഒരു രാജരാജയിസ്റ്റ് ആയിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികൾ പഴയ മൂശയുടെ ആകൃതിയും കൊത്തും വെട്ടും ചിത്രപ്പണികളും മുദ്രണം ചെയ്യാതിരുന്നിട്ടില്ല" (ഡോ. എം. ലീലാവതി, കവിതാ സാഹിത്യ ചരിത്രം പുറം 175)

സംസ്കൃതത്തിന്റെ പ്രൗഢപാരമ്പര്യം പൂർവ്വ-കാല്പനികരെത്തുടർന്ന് കാല്പനികരും പിൻതുടരുകയാണ്. ഉള്ളൂരും ആശാനും ഈ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ തുടർച്ചക്കാരാണ്. സംസ്കൃതത്തിന്റെ പ്രൗഢ പാരമ്പര്യം എൻ. എൻ കക്കാട് മലയാളത്തിൽ ദർശിക്കുന്നത് ആശാനിലാണ് (എൻ. എൻ കക്കാട് കവിതയും പാരമ്പര്യവും, പുറം 34)

ശബ്ദത്തിലും രൂപത്തിലുമുള്ള അമിത ശ്രദ്ധ ഒഴിവാക്കിയിരുന്നെങ്കിൽ നളിനി ഇതിലും മനോഹരമായിരുന്നേനെ എന്ന് ഏ. ആർ എഴുതുന്നു (ഏ. ആർ രാജരാജവർമ്മ, നളിനിയുടെ അവതാരിക പുറം 51)

മലയാളത്തിലെ കാല്പനിക പൂർവ്വകവികൾ സഞ്ചരിച്ച വഴികളെ കൂടുതൽ വിശാലമാക്കുകയായിരുന്നു പിന്നീടുവന്ന കാല്പനിക കവികൾ. പ്രമേയപരമായ വലിയ വിപ്ലവങ്ങൾക്ക് ഈ രണ്ട് ഘട്ടങ്ങൾ സാക്ഷ്യം വഹിച്ചുവെങ്കിലും കാവ്യഭാഷ കാവ്യരൂപം എന്നിവയെ സംബന്ധിച്ച കാല്പനികരുടെ ധാരണകൾ പുരോഗമനപരമായിരുന്നില്ല. ശ്രീനാരായണഗുരു കവിതയിലവതരിപ്പിച്ച ദ്രാവിഡ സൗന്ദര്യശാസ്ത്രത്തിന്റെ ധാര തിരിച്ചറിയാൻ കുമാരനാശാനുപോലും സാധിച്ചില്ല. ഭാഷാപരമായ പൊളിച്ചെഴുത്തുകൾക്ക് മലയാളത്തിലെ ആധുനികതാവാദം കഴിയുന്ന

തുവരെ കവിതയ്ക്ക് കാത്തിരിക്കേണ്ടിവന്നു.

1. ലീലാവതി എം.-കവിതാസാഹിത്യചരിത്രം (3) തൃശൂർ, കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി 1991

2. യോക്കോബ് തോമസ് - ആധുനികതയുടെ പാഠങ്ങൾ തിരുവനന്തപുരം, കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് 2011

3. കൃഷ്ണവാരിയർ എൻ. വി, കലോത്സവം, കോഴിക്കോട് പൂർണ്ണാ പബ്ലിക്കേഷൻസ്, 1980.

4. രാജരാജവർമ്മ എ. ആർ.- "അവതാരിക നളിനി" ആശാന്റെ പദ്യകൃതികൾ കോട്ടയം ഡി. സി. ബുക്സ്.

5. കക്കാട് എൻ. എൻ, കവിതയും പാരമ്പര്യവും, ശുകപുരം, വള്ളത്തോൾ വിദ്യപീഠം 1984.

6. നാരായണൻ എം. എം., "സാഹിത്യം പുരോഗമിക്കാൻ" ഭാഷാപോഷിണി, 2013, ലക്കം 37 പുസ്തകം 8.

7. ഗണേഷ് കെ. എസ്. കേരളസമൂഹ പഠനങ്ങൾ, പത്തനംതിട്ട, പ്രസക്തി ബുക് ഹൗസ് 2002.

❖❖

നാരായന്റെ കൊച്ചരേത്തി: ഒരു സാംസ്കാരിക പഠനം

ഡോ. രാജു ജേക്കബ്
മലയാള വിഭാഗം മേധാവി
ന്യൂമാൻ കോളേജ്, തൊടുപുഴ

സംഗ്രഹം

ഇടുക്കി ജില്ലയിലെ ആദിവാസി ഗോത്രവിഭാഗമായ മലയരയൻമാരുടെ ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ തനിമ നഷ്ടപ്പെടാതെ വരച്ചുകാട്ടുന്ന നോവലാണ് നാരായന്റെ കൊച്ചരേത്തി. പ്രകൃതിയോടും വന്യമൃഗങ്ങളോടും രോഗങ്ങളോടും പടപൊരുതി ജീവിക്കുന്ന ആദിവാസികൾക്ക് അനാദിവാസികളായ മനുഷ്യരാലുണ്ടാകുന്ന ദണ്ഡനങ്ങളും അസ്വസ്ഥതകളുമാണ് നോവലിസ്റ്റ് അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. ആദിവാസികളുടെ ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളും ജീവിതരീതിയും വിശദമാക്കുന്നതോടൊപ്പം വന്നവാസികളുടെ ചൂഷണത്തിലൂടെ അവയിൽ പലതും കാലഹരണപ്പെട്ടുപോകുന്നതിന്റെ സൂചനയും നോവലിലുണ്ട്. ചൂഷണത്തിനു വിധേയരാകുന്നതിലൂടെ സ്വത്വം നഷ്ടപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആദിവാസികളുടെ നെടുവീർപ്പിൽ നിന്നുയരുന്ന പ്രത്യുത്തരമാണ് ഈ നോവൽ. അന്യംവന്നുപോകുന്ന ആദിവാസി സംസ്കാരത്തെ സംരക്ഷിക്കണമെന്നും മൂല്യവ്യവസ്ഥ നഷ്ടപ്പെട്ട സമകാലിക സമൂഹം ബദൽ ജീവിത രീതി അന്വേഷിച്ചുകണ്ടെത്തണമെന്നുള്ള ഓർമ്മപ്പെടുത്തൽ കൂടിയാണ് ഈ സൃഷ്ടി.

താക്കോൽവാക്കുകൾ

മലയരയൻ, ഗോത്രം, മലയൂട്ട് മാമാങ്കം, പുരനിറയ്ക്കൽ, പുത്തരിയൂണ്, ഈറ്റപ്പുര, ഏറുമാടം, പുല, പഷ്ണിക്കഞ്ഞി, വയറ്റാട്ടി, വാലായ്മ

ആമുഖം

ജീവിതാനുഭവങ്ങളുടെ ആവിഷ്കാരമാണ് സാഹിത്യം. മനുഷ്യജീവിതാവിഷ്കാരമായി സാഹിത്യം അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടുതുടങ്ങിയത് നോവലുകളിലൂടെയാണ്. ഇതര സാഹിത്യ ശാഖകളെ അപേക്ഷിച്ച് പ്രമേയ സ്വീകരണത്തിലും ആവിഷ്കരണത്തിലും അനന്ത സാധ്യതകളാണ് നോവലുകൾക്കുള്ളത്. സാഹിത്യത്തിൽ ഇടം ലഭിക്കാതിരുന്ന അധഃസ്ഥിതരും അരികുവത്കരിക്കപ്പെട്ടവരും തൊഴിലാളികളും ഉൾപ്പെടുന്ന സാമാന്യ ജനതയുടെ ജീവിതവും സംസ്കാരവും അവതരിപ്പിച്ചതിലൂടെ നോവൽ ജനപ്രിയവും ജനകീയവുമായി. ഭാവനാലോകത്തിൽ നിന്നുമാറി എഴുത്തുകാർ ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളിലേക്ക് ശ്രദ്ധയൂന്നിത്തുടങ്ങിയത് നവോത്ഥാനകാലം മുതലാണ്. മലയാളത്തിലെ റിയലിസ്റ്റിക് കൃതികളുടെ പിറവി ഇക്കാലത്താണ്. മണ്ണിൽ പിറന്ന മനുഷ്യൻ മണ്ണിന്റെഭാഷയിൽ ഇവിടുത്തെ ജനങ്ങളുടെ ജീവിത വേദനകളും പ്രശ്നങ്ങളും പ്രതീക്ഷകളും കൈകാര്യം ചെയ്യണമെന്ന ബോധ്യം എഴുത്തുകാർക്കുണ്ടായി.(1) അങ്ങനെ കീഴാളജീവിതം സാഹിത്യത്തിലേക്കു കടന്നുവന്നു.

മലയാള നോവൽസാഹിത്യം ആദിവാസി ഗോത്രവിഭാഗങ്ങളെ ചിത്രീകരിക്കാൻ തുടങ്ങിയത് യു. എ. ഖാദറിന്റെ വള്ളൂരമ്മയിലൂടെയാണ്. മുഖ്യധാരാ സമൂഹം അകറ്റി നിറുത്തിയിരുന്ന ഈ ജനവിഭാഗങ്ങളെ പൊതുമണ്ഡലത്തിലെത്തിക്കുവാൻ എഴുത്തുകാർ ശ്രമിച്ചതിന്റെ ഫലമായാണ് ഗോത്രസംസ്കാരം നോവലിന് പ്രമേയമാകാൻ തുടങ്ങിയത്. ഒരു പൊതു അതിർത്തി പങ്കിടുന്നവരും അടിസ്ഥാനപരമായ സാം സ്കാരിക സ്വഭാവങ്ങളുള്ളവരും ഒരേ ഭാഷണക്രമം പങ്കിടുന്നവരുമായ ആളുകളുടെ കൂട്ടത്തെയാണ് നരവംശ ശാസ്ത്രജ്ഞർ ഗോത്രം എന്നതുകൊണ്ട് വിവക്ഷിക്കുന്നത്.(2) ആദിവാസി ഗോത്രവിഭാഗത്തിൽ നിന്ന് മലയാള നോവൽ പ്രസ്ഥാനത്തിലേക്ക് ആദ്യമായി കടന്നു വന്ന വ്യക്തിയാണ് നാരായൻ. ഇടുക്കി ജില്ലയിലെ കുടയത്തൂർ മലയുടെ അടിവാരത്ത് ചാലപ്പുറത്ത് രാമൻ - കൊച്ചുകുട്ടി ദമ്പതികളുടെ മകനായി 1940 സെപ്റ്റംബർ 26 ന് അദ്ദേഹം ജനിച്ചു. സ്വന്തം ജില്ലയിലെ ഗോത്രവർഗമായ മലയരയരെയും അവരുടെ സാംസ്കാരികത്തനിമയെയും പരിഷ്കൃതലോകത്തിന് മുമ്പിൽ ചിത്രീകരിച്ചുകൊണ്ടാണ് നാരായൻ സഹൃദയലോകത്തിനു മുമ്പിൽ ശ്രദ്ധേയനായത്. ഗോത്രവിഭാഗങ്ങളുടെ ജീവിത പരിസരത്തെയും സാമൂഹിക ക്രമത്തെയും അദ്ദേഹം തന്റെ രചനകളിലൂടെ അവതരിപ്പിച്ചു. സ്വന്തം ജീവിതപരിസരവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട സാഹചര്യങ്ങളാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ രചനകൾക്കാധാരം. ആദിവാസി ജീവിതത്തിന്റെ ദൈന്യം ഇത്രയധികം ആഴത്തിൽ അടുത്തറിഞ്ഞ മറ്റൊരെഴുത്തുകാരൻ മലയാളത്തിൽ വേറെയില്ല.

കൊച്ചരേത്തി

ഇടുക്കി ജില്ലയിലെ ആദിവാസി ഗോത്രവിഭാഗമായ മലയരയരുടെ ജീവിതമാണ് നാരായൻ കൊച്ചരേത്തിക്ക് വിഷയമാക്കിയിരിക്കുന്നത്. പ്രകൃതിയോടും വന്യമൃഗങ്ങളോടും രോഗങ്ങളോടുമൊക്കെ പടപൊരുതി ജീവിക്കുന്ന ആദിവാസികൾക്ക് അനാദിവാസികളായ മനുഷ്യരാലുണ്ടാകുന്ന ദണ്ഡനങ്ങളും അസ്വസ്ഥതകളുമാണ് നോവലിസ്റ്റ് കൊച്ചരേത്തിയിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. മലയരയൻമാരുടെ ഉല്പത്തി, താമസം, തൊഴിൽ, ആഹാരം, ചികിത്സ, വിശ്വാസം, വിദ്യാഭ്യാസം തുടങ്ങിയവ ഈ കൃതിയിൽ ആഴത്തിൽ വിശകലനം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. മലയോരത്തേയ്ക്ക് ചട്ടി, കലം, ഉണക്കമീൻ, പുകയില, മുതലായ വീട്ടുസാധനങ്ങൾ തലച്ചുമടായികൊണ്ടുവന്ന് തീവിലയ്ക്ക് വിൽക്കുകയും പകരം കുരുമുളക്, കശുവണ്ടി, കാപ്പിക്കുരു എന്നിവയൊക്കെ കുറഞ്ഞ വിലയ്ക്ക് പകരം വാങ്ങി കൊള്ളലാഭം കൊയ്യുകയും ചെയ്തിരുന്ന കച്ചവടക്കാർ ചെറുപ്പക്കാരായ അരയത്തിയമ്മമാരെ-വിളിച്ചിരുന്ന പേരാണ് കൊച്ചരേത്തി.[3] ഹൃദയസ്പർശിയായ പ്രമേയമാണ് കൊച്ചരേത്തിയുടേത്. മന്ത്രവാദിയായ വലിയമുണ്ടന്റെ മകനാണ് ഇട്ട്യാതി. അച്ഛന്റെ മരണശേഷം മരുന്നുകളും മന്ത്രങ്ങളുമൊക്കെ പ്രയോഗിക്കാൻ അദ്ദേഹം പഠിച്ചു. ഇട്ട്യാതി അരയന് രണ്ടു മക്കളാണ്; കുഞ്ഞാദിച്ചനും കുഞ്ഞിപ്പെണ്ണും. ഭാര്യ ചിരുത ദീനം മൂലം മരിച്ചു. കുഞ്ഞുമുണ്ടന്റെ മകളായ പാപ്പിയെയാണ് കുഞ്ഞാദിച്ചൻ കല്യാണം കഴിച്ചത്. വൈദ്യനും പരദേശിയുമായ കൊച്ചുരാമനാണ് കുഞ്ഞിപ്പെണ്ണിനെ വിവാഹം ചെയ്തു നല്കിയത്. അവർക്ക് കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ എന്ന മകൻ ജനിച്ചു. അവൻ കാട്ടുതീയിൽപ്പെട്ട് മരണമടഞ്ഞു. സാരമായ പൊള്ളലോടെ കുഞ്ഞിപ്പെണ്ണ് രക്ഷപ്പെട്ടു. വർഷങ്ങൾക്കു ശേഷം അവർക്കുണ്ടായ മക്കളാണ് പാർവതിയും ശേഖരനും. വനവാസികളല്ലാത്തവർ കച്ചവടക്കണ്ണോടുകൂടി കാടിനെ സമീപിച്ചപ്പോൾ കാടിന്റെ മക്കളെയും അവർ ചൂഷണംചെയ്തു കൊണ്ടിരുന്നു. തങ്ങളുടെ അറിവില്ലായ്മയെ ചൂഷണംചെയ്ത സാഹചര്യത്തിൽ വിദ്യാഭ്യാസമാണ് എല്ലാ പ്രശ്നങ്ങൾക്കുമുള്ള പ്രതിവിധി എന്നു മനസ്സിലാക്കിയ മലയരയൻമാർ കുട്ടികളെ വിദ്യാഭ്യാസമുള്ളവരാക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു. പാർവതിയും ശേഖരനുമൊക്കെ പള്ളിക്കൂടത്തിൽ പോയി പഠിക്കാൻ തുടങ്ങി. പത്മനാഭനെന്ന വിദ്യാർത്ഥിയുമായി പാർവതി പ്രണയത്തിലായി. പഠനം കഴിഞ്ഞ് ജോലി നേടിയശേഷം ഇരുവരും വിവാഹിതരാകാനാഗ്രഹിക്കുന്ന വിവരം അിറയിച്ചെങ്കിലും തങ്ങളുടെ ഗോത്രമര്യാദകൾ ലംഘിക്കാൻ മാതാപിതാക്കൾ തയ്യാറായില്ല. കീഴ്വഴക്കങ്ങളെല്ലാം മിറകടന്ന് പാർവതിയും പത്മനാഭനും വിവാഹിതരായി. ഏതാനും നാളുകൾക്കുശേഷം കൊച്ചുരാമനെ കലശലായ വയറുവേദന പിടികൂടി. ചികി

ത്സകൾ ഫലിക്കാതെവന്ന സാഹചര്യത്തിൽ മെഡിക്കൽ കോളേജിലെത്തിയ കൊച്ചുരാമനും കുഞ്ഞിപ്പെണ്ണും ഓപ്പറേഷനെക്കുറിച്ചുകേട്ട് ചകിതരായി. രാത്രിയിൽ ആരോരുമറിയാതെ അവിടെനിന്നും രക്ഷപ്പെടുന്നു. ഇതാണ് കൊച്ചരേത്തിയുടെ പ്രമേയം.

മലയരയ സംസ്കാരം

മനുഷ്യവർഗത്തിന് പ്രത്യേകമായിട്ടുള്ള പെരുമാറ്റരീതിയേയും അതിന്റെ ഭാഗമായി അതോടൊപ്പം ഉപയോഗിക്കുന്ന ഭൗതിക വസ്തുക്കളേയും സംസ്കാരം എന്നു വിളിക്കാം. കൃത്യമായി പറഞ്ഞാൽ, ഭാഷ, ആശയങ്ങൾ, ആചാരങ്ങൾ, സ്ഥാപനങ്ങൾ, പണിയായുധങ്ങൾ, സാങ്കേതികവിദ്യകൾ, കലാവസ്തുക്കൾ, അനുഷ്ഠാനങ്ങൾ മുതലായവയെല്ലാം ചേർന്നതാണ് സംസ്കാരം.(4) മലയരയൻമാരുടെ ജീവിതം നാലു തലമുറകളിലൂടെ വിശദീകരിക്കുകയാണ് നാരായൻ ഈ നോവലിൽ. അരയൻമാരുടെ ഉത്ഭവത്തെ സംബന്ധിച്ച് ഒട്ടേറെ വിശ്വാസങ്ങൾ നിലവിലുണ്ട്. രാമായണം, മഹാഭാരതം ഇവയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഉത്പത്തി വിശേഷങ്ങളെക്കുറിച്ചാണ് നാരായൻ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്.(5) തോണികടത്തുകാരനായ ഒരു അരയന്റെ മകൾ കാളിക്ക് പരാശരമുനിയിൽ ജനിച്ച പുത്രനാണ് വേദവ്യാസൻ. രാമായണത്തിലാകട്ടെ ഗുഹനെന്ന ഒരു അരയനെപ്പറ്റിയും പരാമർശിക്കുന്നുണ്ട്. ശ്രീരാമൻ സീതയും ലക്ഷ്മണനുമൊത്ത് വനവാസത്തിനു പോകുമ്പോൾ അവരെ നദി കടത്തുന്നത് ഗുഹനാണ്. ഇപ്രകാരം പരിശോധിക്കുമ്പോൾ മഹാഭാരതവും രാമായണവും ഉണ്ടാകുന്നതിനു മുമ്പേ ഇവിടെ മനുഷ്യർ ജീവിച്ചിരുന്നതായി കാണാം. അരയൻമാർ ആരായിരുന്നാലും അവർ ഈ ഭൂമിയിലെ ആദിമനിവാസികളാണെന്നുകൂടി നാരായൻ അടിവരയിട്ടുപറയുന്നു. അധികാരികൾ വനഭൂമി പതിച്ചു നല്കിയ കാലത്തിനു മുമ്പും പിമ്പുമാണ് കൊച്ചരേത്തിയുടെ പശ്ചാത്തലം. അതിനാൽ മലയരയ ഗോത്രത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യപൂർവ-സ്വാതന്ത്ര്യാനന്തര കാലഘട്ടങ്ങളുടെ സാംസ്കാരിക പരിസര ചിത്രീകരണം നോവലിലുണ്ട്. ഈ സാംസ്കാരിക ഘടകങ്ങളെ ഓരോന്നായി നാം ഇവിടെ വിശകലനം ചെയ്യുന്നു.

ജീവിതരീതി

മലയരയൻമാർ കൂട്ടത്തോടെ താമസിക്കുന്നവരല്ല; ഒരു മലവാരത്ത് ഒന്നോ രണ്ടോ കുടുംബങ്ങളെ ഉണ്ടാകൂ. കൃഷിക്കുയോജിച്ച പ്രദേശമാണ് ഇവർ വാസസ്ഥലമാക്കുന്നത്. കമ്പുകളും ഈറ്റയും പുല്ലുമൊക്കെയാണ് ഗൃഹനിർമാണത്തിനുപയോഗിക്കുന്നത്. കൊച്ചുരാമൻ പണിയുന്ന വീടിന്റെ ചിത്രം നോവലിസ്റ്റ് അവതരിപ്പിക്കുന്നത് ഇപ്രകാരമാണ്. കാട്ടുകല്ലുകൾ കൊണ്ടുവന്നു തറകെട്ടി. വളവില്ലാതെ ചെത്തി മി

നുക്കിയ ചെറുതടികൾ, കമ്പുകൾ കോതിയ കുള്ളൻ മുളകൾ, ഈറ്റ, ചൂരൽവള്ളി എന്നിവയ്ക്കൊപ്പം മേയാൻ പോതപ്പുല്ലരിഞ്ഞു മുടികെട്ടിയതും അടുക്കിവെച്ചു. ഉയരത്തിൽ നിന്നും വിലങ്ങനെയും നീളത്തിലും മുളയും ഈറ്റയും കെട്ടിയുറപ്പിച്ചതിനു പുറമെ ചതച്ചു കീറി ഇല്ലിത്തെതൽ ചേർത്തു നിരത്തി. അടുപ്പിനു മുകളിൽ വീതിയും നീളവുമുള്ള ചേര്. തറയിൽ ഉത്തരങ്ങൾക്കു സമാന്തരമായി ഒരു വശം കീറിക്കളഞ്ഞ മുളകൾ. ഇടയ്ക്കിടെ കുറ്റികൾ, വളവില്ലാത്ത ഈറ്റകൾ, പുറമെ ഉണങ്ങിയ തൈതൽ. രണ്ടറ്റവും പാത്തിപോലുള്ള മുളയുടെ ഉള്ളിൽക്കടത്തി കാറ്റിനും വെളിച്ചത്തിനും വേണ്ട വാതിലുകൾ ഉണ്ടാക്കി. രണ്ടു മുറികളും അടുക്കളയും പണി പൂർത്തിയാക്കി കൊച്ചുരാമൻ ചുറ്റിലും നടന്നു നോക്കി.[6] എന്ന് നോവലിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ട്. വാസ്തുവിദ്യാപാരമ്പര്യത്തിന്റെ ഉടമകളാണ് മലയരയൻമാർ എന്ന് ചിത്രം കാട്ടിത്തരുന്നു. അതുപോലെ അരയക്കുടിലിനു സമീപത്തായി വൈദഗ്ദ്ധ്യത്തോടെ ഏറുമാടം കെട്ടുന്ന പതിവും അവർക്കുണ്ട്. ആനത്താരയുടെമുകളിൽ, കാട്ടുവള്ളികൾ ചുറ്റിപ്പിണഞ്ഞ മരക്കൊമ്പ് ബലമുള്ള ഞതമ്പുവള്ളികൊണ്ട് ഒരു കമ്പു വലിച്ചുകെട്ടി; ചുറ്റിക്കിടന്ന വള്ളികൾ മുറിച്ചു. മരക്കൊമ്പ് കവിളിൽ വച്ചു വെട്ടിനിറുത്തി. വലിച്ചുകെട്ടിയ വള്ളി മുറിച്ചാൽ ഒടിഞ്ഞു വീഴും, ഒരാൾക്കെടുക്കാവുന്ന ഉണങ്ങിയ കമുകിൻ തടികൾ രണ്ടെണ്ണം. ചൂരൽവള്ളിയുടെ രണ്ടറ്റവും ഓരോതടിയുടെയും നടുവിൽകെട്ടി. സന്ധ്യയോടെ തടിക്കഷണങ്ങളുടെ രണ്ടറ്റവും തീ പിടിപ്പിച്ചുവെയ്ക്കും.[7] വന്യമൃഗങ്ങളിൽ നിന്നും രക്ഷനേടുന്നതിന് ഇത് ആവശ്യമായിരുന്നു.

മലയരയൻമാർക്ക് നാല് ഇല്ലങ്ങളാണുള്ളത്. വളയില്ലം, പൂതാനിയില്ലം, മൊടലക്കാട്ടില്ലം, നെല്ലിപ്പള്ളിയില്ലം. ഓരോ അരയക്കുടിയിലും ഈ നാലില്ലക്കാരും ഉണ്ടാകും. പൂജാദികർമങ്ങളിലുള്ള കർത്തവ്യത്തിനനുസരിച്ചാണ് ഈ വിഭജനം. വിവാഹബന്ധത്തിൽ ഇല്ലത്തിനുള്ള പ്രാധാന്യം വലുതാണ്. ഇട്ട്യാതിയും കുഞ്ഞാദിച്ചനും തമ്മിലുള്ള സംഭാഷണം ഇല്ലം വ്യവസ്ഥയനുസരിച്ചുള്ള സാമാന്യധാരണ നല്കുന്നതാണ്. ഒരു വീട്ടിൽ രണ്ടില്ലക്കാരൊണ്ട്. അപ്പനും മക്കളും. മക്കടെ ഇല്ലം അമ്മയുടേതാണ്. നീയും കുഞ്ഞെണ്ണും വളയില്ലക്കാരാ[8] എന്ന പ്രസ്താവന ഇതിനെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. മുൻകാലങ്ങളിൽ ഇല്ലം മാറിയുള്ള വിവാഹം അനുവദിച്ചിരുന്നില്ല. എന്നാൽ കാലക്രമേണ ഈ കീഴ്വഴക്കങ്ങൾക്ക് മാറ്റം സംഭവിച്ചു.

ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ

ജനനവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് നിരവധി ആചാരങ്ങൾ അനുവർത്തിക്കുന്നവരാണ് മലയരയൻമാർ. ഈ അവസരത്തിൽ മലയരയ ജനത

പാലിക്കുന്ന ചിട്ടവട്ടങ്ങൾ എപ്രകാരമാണെന്ന് കുഞ്ഞിപ്പെണ്ണിന്റെ പ്രസവുമായി ചേർത്തിണക്കിയാണ് നോവലിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. സുഖപ്രസവത്തിന് മന്ത്രവാദി ജപിച്ചു നല്കുന്ന ഭസ്മം വയറിൽ പുരട്ടുകയും പച്ചമരുന്നുകൾ അരച്ചുപുരട്ടി ഉഴിയുകയും ചെയ്യുന്നു. ആദ്യ പ്രസവത്തിന്റെ മുഴുവൻ ചുമതലയും പെൺവീട്ടുകാർക്കാണ്. ഈറ്റപ്പുരയിൽ വെച്ചാണ് പ്രസവം നടക്കുന്നത്. ജനനം നടന്ന വീട് തിരിച്ചറിയുന്നതിനായി വീടിന്റെ നാലു മൂലകളിലും ഈന്തിലകൾ തിരുകിവെയ്ക്കുന്ന പതിവും ഇവർക്കുണ്ട്. വയറ്റാട്ടിയും ഗർഭിണിയും മാത്രമേ പ്രസവസമയത്ത് ഈറ്റപ്പുരയിലുണ്ടാകൂ. ഇട്ട്യാതി ധ്യാനത്തിലാണ്. കുഞ്ഞാദിച്ചൻ എവിടുന്നോ ഒരു നെടുമ്പാളയുമായി വന്നു. കുട്ടി ആണാണെങ്കിൽ പേടിതല്ലണം. പാള കമിഴ്ത്തി മുറ്റത്തടിക്കുമ്പോൾ പെണ്ണുങ്ങൾ കുരവയിടും. കുഞ്ഞാദിച്ചൻ കരുതിവെച്ചിരുന്ന പൊതിയഴിച്ചു. ഒരു കണ്ണിപ്പുകയില, വെറ്റില, പാക്ക്, വയറ്റാട്ടിക്കുള്ള പ്രതിഫലം. ഏഴാംനാൾ കുളിച്ചു കയറുമ്പോൾ വയർ നിറച്ചൂണും. (9)

ഇക്കാലയളവിൽ വാലായ്മയുണ്ട്. കുഞ്ഞിപ്പെണ്ണിന്റെ അച്ഛനും ആങ്ങളയ്ക്കും അതുപോലെതന്നെ കൊച്ചുരാമന്റെ മാതാപിതാക്കളും സഹോദരങ്ങളുമുണ്ടെങ്കിൽ അവർ വാലായ്മക്കാരാണ്. ഏഴുദിവസത്തേയ്ക്ക് എണ്ണ തേച്ചു കുളിക്കാനോ മദ്യമാംസാദികൾ ഭക്ഷിക്കാനോ ദേവദർശനം നടത്താനോ പാടുള്ളതല്ല. പ്രസവാനന്തരം സ്ത്രീകൾക്ക് പ്രത്യേക പരിരക്ഷ നല്കുന്നതിൽ മലയരയർ ശ്രദ്ധാലുക്കളാണെന്ന് നോവലിൽ കാണാം. കുഞ്ഞിന്റെ നാമകരണവും ചോറൂണും വിപുലമായ രീതിയിലാണവർ കൊണ്ടാടുന്നത്.

ഋതുവാകുമ്പോൾ പെൺകുട്ടികൾക്ക് പ്രത്യേക പരിപാലനം മലയരയഗോത്രം നൽകുന്നുണ്ട്. ഋതുമതിയായ പാർവതിക്കുവേണ്ടി അരയൻമാർ ആചരിക്കുന്ന ചടങ്ങുകൾ നോവലിൽ ആവിഷ്കരിക്കുന്നതിൽ നിന്ന് അവരുടെ പാരമ്പര്യ വഴക്കങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള വ്യക്തമായ ചിത്രം ലഭിക്കുന്നു. ഏഴാം ദിവസമാണ് തിരണ്ടു കല്യാണം. തിരണ്ടു കുളിക്ക് അമ്മായി പാപ്പിയും നാത്തൂൻ വാനിയും കൂടി പെണ്ണിനെ എണ്ണ തേപ്പിച്ചു. ഇഞ്ചയും കുറുന്തോട്ടിയും ചേർത്ത് താളി പതച്ചു. നാത്തൂനോടൊപ്പം പെണ്ണ് വെള്ളത്തിൽ മുങ്ങിപ്പൊങ്ങുമ്പോൾ കരയിൽ നിന്ന പെണ്ണുങ്ങൾ കുരവയിട്ടു. മുറച്ചെറുക്കനായ രാഘവൻ മടിച്ചും നാണിച്ചും ഒരു കല്ലിൽ നിന്ന് പഴുക്കയും വെറ്റിലയും വെള്ളത്തിലേയ്ക്കിട്ടിട്ട് എങ്ങോട്ടോ ഓടി. പെണ്ണു വെറ്റിലകളിലൊന്നു പിടിച്ചെടുക്കണം.(10)

ഗോത്രമുറയനുസരിച്ച് തീണ്ടാരിക്കാലത്ത് പുസ്തകം തൊടാനോ ദൂരെപ്പോകാനോ പാടില്ല. എന്നാൽ ഇവിടെ പാർവതി തിരണ്ടു കല്യാ

ണത്തിന്റെ പ്രതീകമായ കറുത്ത ചരടഴിച്ചുകളഞ്ഞ് സ്കൂളിൽ പോകാൻ തയ്യാറെടുക്കുന്നു. പെണ്ണു തിരണ്ടവളാണെന്നതിന്റെ സൂചനയാണ് കഴുത്തിലെ ചരട്. അതവൾക്ക് ഇഷ്ടമല്ല പോലും. മകൾ ഒരസുരവിത്താണെന്ന് കുഞ്ഞിപ്പെണ്ണിനു തോന്നിത്തുടങ്ങി.[11] ഇവിടെ പാരമ്പര്യങ്ങളോടുള്ള പുതിയ തലമുറയുടെ വിയോജിപ്പാണ് കാണാൻ സാധിക്കുന്നത്. ഈറ്റപ്പുരയിലായിരിക്കുന്ന തീണ്ടാരി അക്കാലത്ത് ഏഴുദിവസവും ആ ഒറ്റമുറിയിലാണ് കഴിയേണ്ടത്. അടുക്കളയിൽ കയറാനോ വീടിന്റെ മുൻവശത്തു വരാനോ മറ്റുള്ളവരെ തൊടാനോ പാടില്ല.

തീണ്ടാരിപ്പെണ്ണിന് ഭക്ഷണം ഇലയിൽ കൊണ്ടുപോയി കൊടുക്കണം. അവൾ ഉടുമുണ്ടിനു പുറകെ ചെറുതൊന്നുകൂടി ചുറ്റും, കയ്യിൽ അരിവാളും. വഴി നടക്കുമ്പോൾ പുരുഷൻമാരെയും ആൺകുട്ടികളെയും തീണ്ടരുത്. നാലാംനാൾ അവളുടെ വസ്ത്രങ്ങൾ, പടുക്ക തുടങ്ങിയവ പുഴുങ്ങി അലക്കണം. തോട്ടിൻകരയിൽ അതിനു പ്രത്യേക സ്ഥലമുണ്ട്.[12] തീണ്ടാരി സമയമെന്നത് മലയരയർക്കിടയിൽ വിലക്കിന്റെ കാലമാണ്. ഗോത്രപരമായ ചടങ്ങുകളിൽ പങ്കെടുക്കാൻ ഇക്കാലത്ത് അനുമതിയില്ല.

കല

ആദിവാസി സംസ്കാരത്തിന്റെ അടിവേരുകളായാണ് നൃത്തത്തെയും സംഗീതത്തെയും കണക്കാക്കുന്നത്. നൃത്തവും സംഗീതവും അവരുടെ സാമൂഹിക പരിതസ്ഥിതികളിൽ നിന്നാണ് ഉടലെടുത്തിട്ടുള്ളത്. അനുഷ്ഠാന കർമങ്ങൾ ഭക്തിപൂർവം നിർവഹിക്കുന്നവരാണ് മലയരയൻമാർ. ഓരോ കുടുംബത്തിനും സേവാമൂർത്തികളുണ്ട്. ഈ മൂർത്തികളെ യഥാവിധി പൂജിച്ചില്ലെങ്കിൽ കുടുംബത്തിൽ അനിഷ്ടങ്ങളുണ്ടാകുമെന്ന് ഇവർ വിശ്വസിക്കുന്നു. അവരുടെ അനന്യമായ അനുഷ്ഠാന കലാരൂപമാണ് മലയൂട്ടു മാമാങ്കം. മലയൂട്ടു മാമാങ്കത്തിന്റെ തുടക്കം മുതൽ അവസാനം വരെ നർത്തകരുടേതിനു സമാനമായ വേഷം ധരിച്ച ഒന്നോ രണ്ടോ പേർ ആട്ടത്തറയെ ചുറ്റിനടന്നുകൊണ്ടിരിക്കും. കയ്യിൽ കുന്തവും മഴുവുമായി നാലുപാടും ജാഗ്രതയോടെ നിരീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഇവരുടെ കാവൽ. ആട്ടത്തിന്റെ ശരീരവേഗങ്ങൾ ആസ്വദിക്കുകയോ കാഴ്ചക്കാരുടെ ഭക്ത്യാഹ്ളാദത്തിൽ പങ്കു ചേരുകയോ ചെയ്യുന്നതിനു പകരം ഇവരുടെ സർവ ചലനങ്ങളിലും വംശസംരക്ഷണത്തിന്റെ ഉത്തരവാദിത്വം പ്രകടമാകുന്നു[13] എന്നാണ് ചരിത്രകാരനായ മനോജ് മാതിരപ്പള്ളിയുടെ അഭിപ്രായം. മലയരയരുടെ ഏറ്റവും പ്രധാന കലാരൂപമാണ് കോൽക്കളി. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഇവരുടെയിടയിൽ പ്രചാരത്തിലുള്ള മിക്ക പാട്ടുകളും കോൽക്കളിപ്പാട്ടുകളാണ്.[14] കൃഷി ചെയ്യുന്ന

സമയങ്ങളിലും ആഘോഷാവസരങ്ങളിലും കോൽക്കളിപ്പാട്ടുകൾ ഇവർ പാടാറുണ്ട്.

വിവാഹം

മുറച്ചെറുക്കനുമായിട്ടാണ് സാധാരണയായി മലയരയൻമാർ വിവാഹം ഉറപ്പിക്കുന്നത്. അല്ലാതെയുള്ള വിവാഹവും പതിവുണ്ട്. നോവലിലെ പരാമർശം ഇങ്ങനെയാണ്: കുഞ്ഞുമുണ്ടന്റെമകൾ പാപ്പിക്കു പതിനാറു തികഞ്ഞു. അവൾ കുഞ്ഞാദിച്ചന് മുറപ്പെണ്ണാണ്. മകളെ കൊടുത്തിട്ടുവേണം മകനു പെണ്ണു കൊണ്ടുവരാൻ– അങ്ങനെയായിരുന്നു ഇട്ട്യാതിയുടെ വിചാരം. കുഞ്ഞുമുണ്ടന് ആൺമക്കളില്ലാത്തതിനാൽ കുഞ്ഞിപ്പെണ്ണിനു മുറച്ചെറുക്കനുമില്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് കുഞ്ഞിപ്പെണ്ണു കൊച്ചുരാമന്റേതായത്[15]. കാരണവൻമാർ കൂടിയാലോചിച്ചാണ് വിവാഹകാര്യങ്ങൾ തീരുമാനിക്കുന്നത്. ജന്മനക്ഷത്രങ്ങളുടെ പൊരുത്തം നോക്കിയാണ് വിവാഹം നടത്തുന്നത്. കത്തിച്ച നിലവിളക്കിനെ സാക്ഷി നിർത്തിയാണ് വിവാഹം ഇരുവീട്ടുകാരും തമ്മിൽ ഉറപ്പിക്കുന്നത്. ഇതിനോടൊപ്പം ചേർത്തുവായിക്കേണ്ട മറ്റൊരു വസ്തുത, വിദ്യാഭ്യാസവും ജോലിയും ആദിവാസികളുടെ ജാതി മര്യാദകളെ പൊളിച്ചുമാറ്റുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതാണ്. പാർവതി പഠിപ്പുംജോലിയും ആയപ്പോൾ തനിക്കിഷ്ടപ്പെട്ട പത്മനാഭന്റെയൊപ്പം ഇറങ്ങിപ്പോയത് ഇതിനു തെളിവാണ്. വിധവാവിവാഹവും മലയരയർക്കിടയിലുണ്ട്.

കൃഷി

ഗോത്രവിഭാഗങ്ങളുടെ തനതായ കൃഷി രീതിയാണ് പുനംകൃഷി. കാടും മറ്റും വെട്ടിത്തെളിച്ചാണ് പുനംകൃഷി നടത്തിയിരുന്നത്. തുടർച്ചയായി ഒരു സ്ഥലത്ത് കൃഷിയിറക്കാതെ ഒന്നോ രണ്ടോ തവണ കൃഷിയിറക്കുന്നു എന്നുള്ളതാണ് ഈ രീതിയുടെ സവിശേഷത. നെല്ലാണ് പുനംകൃഷിയിലെ മുഖ്യവിള. കടുക്, ചേമ്പ്, കിഴങ്ങുകൾ, തിന, വാഴ, മഞ്ഞൾ, പച്ചക്കറികൾ തുടങ്ങിയവ ഒരേ സമയം കൃഷി ചെയ്യുന്നു. കാർഷികവൃത്തി മുഖ്യ ഉപജീവനമാർഗമാക്കിയ മലയരയർക്ക് കൃഷിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട പല ആചാരങ്ങളും വിശ്വാസങ്ങളുമുണ്ട്. എല്ലാ ചടങ്ങുകളുടെയും കാർമികത്വം വഹിക്കേണ്ടത് കുടുംബക്കാരണവരാണ്. അദ്ദേഹമാണ് വിത്തു വിതയ്ക്കുന്നതിൽ പ്രധാനി. മുറിക്കുന്ന അപരാധം പൊറുക്കണമെന്ന പ്രാർത്ഥനയോടെ ഓരോ പിടിയരിഞ്ഞു കറ്റകെട്ടി പിൻമുറക്കാരോട് കൊയ്തോളാൻ പറഞ്ഞ് കറ്റയും തലയിൽവെച്ച് ഇട്ട്യാതി പുരയിലേക്കു തിരിച്ചു.[16] ഇതാണ് പുരനിറയ്ക്കൽ. പുരനിറയ്ക്കലിനുശേഷം പുത്തരിയൂണാണ്. പുന്നല്ലെരിവച്ച കഞ്ഞി, ചോറ്, മത്തങ്ങ, എരിശ്ശേരി, അച്ചിങ്ങത്തോരൻ, മുറത്തിൽ വാട്ടിയ ഇലവെച്ച്

അവലിട്ടു. ചുരണ്ടിയ തേങ്ങ, ചിരകിയ ശർക്കര, മൂപ്പില്ലാത്ത പച്ചക്കുരുമുളക്, ഇമിഞ്ഞ ഉള്ളി, ജീരകം ഇവയാണ് പുത്തരിയൂണിന്. ഒരു പിടി കാരണവന്മാർക്കു കൊടുക്കുന്ന പതിവുമുണ്ട്. മുറത്തിന്റെ ആകൃതിയിൽ മെടഞ്ഞെടുത്ത കിടിങ്ങം ഓരോന്നിലും കുറേശ്ശ അവൽവെച്ച് ഓരോരുത്തർക്കും. പുന്നെല്ലരിക്കഞ്ഞി കോരിക്കുടിക്കാൻ കോട്ടിക്കുത്തിയ പ്ലാവില. തുടർന്ന് ചോറും കറികളും [17] രാത്രികാലങ്ങളിലാണ് പുത്തരിയൂണ് നടത്താറ്.

ആരാധന

മലദൈവങ്ങളെ ആരാധിക്കുന്നവരാണ് മലയരയൻമാർ. തികഞ്ഞ ഈശ്വരവിശ്വാസികളാണവർ. ശബരിമല ശാസ്താവ്, വിഷ്ണു, ശിവൻ, ദേവിനാഗങ്ങൾ, മലദൈവങ്ങൾ എന്നീ ആരാധനാ മൂർത്തികൾക്കാണ് മലയരയർക്കിടയിൽ പ്രാധാന്യം. മുഖ്യ ആരാധനാ ദൈവം അയ്യപ്പനാണ്. വൃക്ഷച്ചുവടുകളിൽ ശിലവച്ചു പൂജിക്കുന്ന രീതിയാണ് പരമ്പരാഗതമായി മലയരയർക്കിടയിലുള്ളത്. ഇതുമൂലം സവർണ ഹിന്ദുക്കൾ ഇവരെ കല്ലുബ്രാഹ്മണർ എന്നു മുൻകാലങ്ങളിൽ വിളിച്ചിരുന്നു.[18] മറുത, ചാത്തൻ, പുളിയാമ്പുള്ളിത്തമ്പുരാൻ, ഘണ്ടാകർണൻ, അയ്യപ്പൻ എന്നിവരെ പ്രീതിപ്പെടുത്തുന്നതിനായി പത്താമുദയത്തിന് പ്രത്യേക വഴിപാടുകളും നേർച്ചകളും സമർപ്പിക്കുന്നു. ഉണങ്ങിയ ഈറ്റക്കഷണങ്ങൾ കീറി, ഒരറ്റം കൂർപ്പിച്ച് മറ്റേത്തുണിയിൽ പഴന്തുണിചുറ്റി, കോൽത്തിരി-കൈത്തിരി-പന്തം. ഗോപാലൻ ഓരോ മൂർത്തികൾക്കും പ്രത്യേകം ദണ്ഡുകൾ മിനുക്കുന്നു. കരിംപച്ച നിറമുള്ള എഴുകിൻ കമ്പ് ഒരു മുഴം നീളത്തിൽ മുറിച്ച്, രണ്ടറ്റവും തൊലികളഞ്ഞ്, കരിയും മഞ്ഞളുംപുരട്ടി, നീചമൂർത്തിയായ മറുതയ്ക്ക്. നടുവിൽ തൊലിചെത്തി മഞ്ഞൾ പൂശിയത് ചാത്തന്. ഏഴിലം പാലക്കൊമ്പിന് നടുവിലും രണ്ടറ്റത്തും മഞ്ഞളും ചുണ്ണാമ്പും കുഴച്ചുപുരട്ടി ചുവപ്പിച്ചത് പുളിയാമ്പുള്ളിത്തമ്പുരാന്. ചൂരൽവടി ഘണ്ടാകർണന്.[19]

ആദ്യത്തെ ചടങ്ങ് മറുതയ്ക്കാണ്. എഴുകിൻകമ്പുകളും പാലക്കമ്പുകളും കുരുത്തോലയും ചെമ്പരത്തിപ്പൂവും മറ്റുമാണ് അലങ്കാരങ്ങൾ. മുട്ടയിടാത്ത കന്നിപ്പിടക്കോഴിയെയാണ് മറുതയ്ക്ക് നിവേദിക്കുന്നത്.പുളിയാമ്പുള്ളിക്ക് അവലും പഴവും ശർക്കരയുമൊക്കെ നേദിക്കണം. പുളിയാമ്പുള്ളിത്തമ്പുരാന് പൂവൻകോഴിയുടെ ചോരയാണ് പ്രിയം. ചാത്തന് കള്ള്, പട്ടച്ചാരായം, വറപൊടി, വെറ്റില മുറുക്കാനും. ഘണ്ടാകർണന് ഒരു കോഴി, ആളുന്ന പന്തത്തിൽ തെള്ളിപ്പൊടിയെറിഞ്ഞ പ്രകാശവും. ഇതൊന്നും സമുദായാചാരമല്ല; ചില ആളുകൾ ചെയ്തു പോരുന്നതാണ്. എല്ലാം കണ്ടും പങ്കെടുത്തും മുഷിഞ്ഞ കൊച്ചുരാമൻ ഒഴിഞ്ഞു മാറിനില്ക്കുന്ന കുഞ്ഞാദിച്ചനോട് രഹസ്യമായി ചോദിച്ചു.

അളിയനു വല്ലതും തോന്നണൊണ്ടോ? കുഞ്ഞാദിച്ചന്റെ മറുപടി ശ്രദ്ധേയമാണ്

അപ്പനൊന്നു ചാകട്ടെ ഞാനെല്ലാം കെളച്ചുകോരി തോടെ ഒഴുക്കും.[20]

ഇത്തരത്തിലുള്ള വിശ്വാസങ്ങൾ ഏതാണ്ട് അവസാനിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നതിനു തെളിവാണ് കൊച്ചുരാമന്റെയും കുഞ്ഞാദിച്ചന്റെയും ഈ സംഭാഷണശകലങ്ങൾ.

ഭക്ഷണക്രമം

എറച്ചിക്കുപോയവൻ വെറച്ചിട്ടും ചത്തു വീട്ടിലിരുന്നോളു കൊതിച്ചിട്ടും ചത്തു, കുംഭത്തിൽ മഴപെയ്താൽ കുപ്പയിലും മാണിക്യം എന്നിങ്ങനെ ഭക്ഷണക്രമവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ധാരാളം ചൊല്ലുകളും കൊച്ചരേത്തിയിൽ കാണാൻ കഴിയും. പുത്തരിയൂണിന്റെ കാലയളവിൽ ചോറ്, മത്തങ്ങ, എരിശ്ശേരി, അച്ചിങ്ങത്തോരൻ എന്നിവയും അല്ലാത്ത ദിവസങ്ങളിൽ കാട്ടുകപ്പയും കിഴങ്ങും അടയും പന്നിയിറച്ചിയുമൊക്കെയാണ് ഇവർ കഴിച്ചിരുന്നത്. മലയരയൻമാരുടെ പാചക വൈദഗ്ദ്ധ്യത്തെ കാണിക്കുന്നതിനായി പന്നിയിറച്ചി പാചകംചെയ്യുന്ന രീതിയും നോവലിൽ വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. ഉപ്പുപുരട്ടിയ ഇറച്ചിക്കഷണങ്ങൾ ഈറ്റക്കോലിൽ കൊരുത്തു തീയിലിട്ടു. ഉണങ്ങിയ ഇറച്ചി കുട്ടപ്പാളയിലിട്ടു ചിരട്ടകൊണ്ടു വായടച്ചുവച്ചു. വിരുന്നുകാർ വന്നാൽ വെള്ളത്തിലിട്ടു കറിയാക്കാം [21] തുടങ്ങിയ സംഭാഷണങ്ങൾ അവരുടെ ഭക്ഷണരീതിയെ പരിചയപ്പെടുത്തുന്നു.

ചികിത്സാ സമ്പ്രദായം

ഗോത്രസംസ്കാരത്തിന്റെ മറ്റൊരു സമ്പന്നമേഖലയാണ് നാട്ടറിവു ചികിത്സാമുറകൾ. പരമ്പരാഗതമായ ഈ ചികിത്സാസമ്പ്രദായം വിശ്വാസാധിഷ്ഠിതമാണ്. രോഗത്തിന്റെ ലക്ഷണങ്ങളെ മുൻനിർത്തിക്കൊണ്ടുള്ള പ്രകൃതി ചികിത്സാമുറകളും മതപരവും അനുഷ്ഠാനപരവുമായ കർമങ്ങളിൽ ഊന്നിക്കൊണ്ടുള്ള ചികിത്സാ സമ്പ്രദായവുമാണ് ഗോത്രവിഭാഗങ്ങൾക്കിടയിലുള്ളത്. ദേഹാസ്വാസ്ഥ്യം അനുഭവപ്പെട്ട കുഞ്ഞിപ്പണ്ണിനു നല്കുന്ന ചികിത്സാവിധി ശ്രദ്ധേയമാണ്. കാട്ടിൽനിന്നും പിഴുതെടുത്ത വേരുകളും ഇലകളും കൂട്ടിയരച്ച്, ചൂടുവെള്ളത്തിൽ കലക്കി കുഞ്ഞിപ്പണ്ണിന്റെ ദേഹമാസകലം പുരട്ടാൻ കൊടുത്തു.[22] നോവലിലെ പഴയ തലമുറയിൽപ്പെട്ടവർ പാരമ്പര്യ വൈദ്യസമ്പ്രദായങ്ങളെ ആശ്രയിക്കുമ്പോൾ പുതിയതലമുറ ആധുനിക വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിലാണ് വിശ്വസിക്കുന്നത്. കൊച്ചുരാമനും കുഞ്ഞിപ്പെണ്ണും ആധുനികകാലത്ത് ജീവി

ക്കുന്നവരും പരിഷ്കാരങ്ങളിലേക്ക് ചായ്വ് പ്രകടിപ്പിക്കുന്നവരുമാണെങ്കിലും ആധുനിക വൈദ്യശാസ്ത്രത്തോട് വിമുഖത പ്രകടിപ്പിക്കുന്നവരാണ്. മെഡിക്കൽ കോളേജിൽ ചികിത്സക്കെത്തിയപ്പോൾ ഓപ്പറേഷനെപ്പറ്റി കേട്ട് കൊച്ചുരാമനും ഭാര്യയും അവിടെനിന്ന് രക്ഷപ്പെടുന്നത് ആധുനിക വൈദ്യശാസ്ത്രത്തെപ്പറ്റിയുള്ള അജ്ഞതയും ഭയവും നിമിത്തമാണ്.

ചാവിളിയാൻ (കാലങ്കോഴി) കൂവുന്നത് മരണത്തിന്റെ സൂചകമായാണ് മലയരയർ വിശ്വസിക്കുന്നത്. ഇട്ട്യാതിയുടെ ഭാര്യ ചിരുതയുടെ മരണം സൂചിപ്പിക്കുന്നിടത്ത് കാലൻകോഴി കൂവുന്നത് മരണത്തിന്റെ മുന്നറിയിപ്പായി ചിത്രീകരിക്കുന്നുണ്ട്. അതുപോലെ അരയർക്കിടയിലെ മറ്റൊരു വിശ്വാസം തീണ്ടാരിപ്പക്ഷി സ്ത്രീകളുടെ തലയ്ക്കുമുകളിൽ വട്ടമിട്ടു പറന്നാൽ മാസമുറയുണ്ടാകുമെന്നാണ്. മാസമുറക്കാലങ്ങളിൽ സ്ത്രീകൾ ഇരുമ്പുകൊണ്ടുള്ള ആയുധം കൈയിൽ കരുതണമെന്ന് ഗോത്രപാരമ്പര്യം അനുശാസിക്കുന്നു.[23] ഗോമാംസം മലയരയന് നിഷിദ്ധമാണെന്ന് നോവലിൽ പരാമർശിക്കുന്നു. അതു പാകം ചെയ്യുന്നിടത്തുനിന്ന് വെള്ളം പോലും കുടിക്കരുതെന്നാണ് അലിഖിത നിയമം. ഇതു ധിക്കരിച്ചാൽ പരദേവതകൾ കോപിക്കും എന്ന വിശ്വാസവും ഇവർക്കിടയിലുണ്ട്.

മരണം

ജനനം മാത്രമല്ല മരണവും മലയരയർക്കിടയിൽ പ്രധാനമാണ്. കോതയുടെ മരണാനന്തരച്ചടങ്ങുകൾ വിവരിക്കുന്നതിൽ നിന്നും നമുക്കത് മനസ്സിലാകും. മൃതദേഹം കുളിപ്പിച്ച് വാഴയിലയിൽ കിഴക്കോട്ട് തലവച്ച് കിടത്തുന്നു. തലയ്ക്കൽ ഒരു തിരിയും കത്തിച്ചു വയ്ക്കുന്നുണ്ട്. ബന്ധുമിത്രാദികളും മറ്റും കൊണ്ടുവന്ന വസ്ത്രങ്ങൾ മൃതദേഹത്തെ പുതപ്പിക്കുന്നു. കൂട്ടത്തിൽ കോതയുടെ പ്രായമായ സഹോദരനാണ് ഇലക്കുമ്പിളിൽ എണ്ണപകർന്ന് അതിൽ നെല്ലുമരിയുമിട്ടത്. ആറടി നീളത്തിലും ആഴത്തിലും തെക്കുവടക്കായാണ് കുഴി. മന്ത്രങ്ങളുരുവിട്ടുകൊണ്ടാണ് മൃതദേഹം കുഴിയിലിറക്കിക്കിടത്തുന്നത്. ഇലകൊണ്ടു മൂടുകയും ചെയ്യുന്നു. മണ്ണിൽപ്പിറന്ന നീ മണ്ണായിത്തന്നെ സർവ്വേശ്വരങ്കലേക്കു പോവുക. നീചെയ്ത പുണ്യപാപങ്ങൾ നിനക്കെന്നും തുണയായിരിക്കും എന്ന പ്രാർത്ഥനയോടുകൂടിയാണ് ശവസംസ്കാരം.[24] കുഴി മൂടിയതിനുശേഷം മുരിക്കിൻകമ്പുകൾ വിലങ്ങനെ വയ്ക്കുകയും അതിനു മുകളിൽ കല്ലുകൾകൊണ്ട് വലയം തീർക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ശവസംസ്കാരത്തിനു ശേഷം അന്നേദിവസം എല്ലാവരും പഷ്ണിക്കഞ്ഞി കുടിക്കണം. പുല ആചരിക്കുന്ന സമയങ്ങളിൽ ആയുധങ്ങളെടുക്കാനോ കൃഷി

ഭൂമിയിൽ കയറാനോ എണ്ണതേയ്ക്കാനോ പൂജാദികർമങ്ങളിൽ പങ്കെടു ക്കാനോ പാടില്ല.

ഉപസംഹാരം

ഇടുക്കി സമൃദ്ധമായൊരു ഗോത്രസംസ്കാരത്തിന്റെ തനതുഭൂമി യാണ്. ഇടുക്കി ജില്ലയിലെ മലയരയ ജനതയുടെ ജീവിതരീതികളും പരിഷ്കാരങ്ങൾ ആർജിച്ചവരുടെ കാഴ്ചപ്പാടുകളും നാലുതലമുറകളുടെ ചിത്രീകരണത്തിലൂടെ കൊച്ചരേത്തിയിൽ നാരായൻ വിശദമാക്കുന്നു. ഗോത്രവർഗങ്ങളെക്കുറിച്ചും അവരുടെ തനതായ സംസ്കാരങ്ങളെക്കു റിച്ചും ചരിത്രകാരൻമാർ കണ്ടെത്തിയ വസ്തുതകളോട് പൊതുവെ നീതി പുലർത്തുന്ന രചനകളാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റേത്. സാഹിത്യത്തിൽ പറയപ്പെടാതെ പോയ ഇടുക്കി ജില്ലയിലെ ആദിവാസി ജീവിതത്തിന്റെ നേർരേഖാ ചിത്രമാണ് കൊച്ചരേത്തിയിൽ നിറഞ്ഞു നില്ക്കുന്നത്. താനുൾപ്പെട്ട ഗോത്രജനതയുടെ ശാരീരിക മാനസിക ദുരിതങ്ങൾ ആഴ ത്തിൽ അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞ അദ്ദേഹത്തിന്റെ രചനകൾ ആ തീവ്രാനുഭവ ത്തിന്റെ ബാക്കിപത്രങ്ങളാണ്.

ആദിവാസി സമൂഹത്തിന്റെ ജീവിതചക്രമാണ് കൊച്ചരേത്തിയുടെ ഇതിവൃത്തം. നോവലിസ്റ്റ് ആദിവാസി വിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ടവനായതിനാൽ സ്വന്തം ജീവിതാനുഭവങ്ങൾ ചാലിച്ചുള്ള എഴുത്ത് നോവലിനെ കൂടു തൽ ജീവസ്സുറ്റതാക്കുന്നു. ആദിവാസികളുടെ ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളും ജീവിതരീതിയും വിശദമാക്കുന്നതോടൊപ്പം വന്ന വാസികളുടെ ചൂഷ ണത്തിലൂടെ അവയിൽ പലതും കാലഹരണപ്പെട്ടുപോകുന്നതിന്റെ സൂച നയും നോവലിലുണ്ട്. വാസ്തവത്തിൽ ചൂഷണത്തിനു വിധേയരാകു ന്നതിലൂടെ സ്വത്വം നഷ്ടപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആദിവാസികളുടെ നെടു വീർപ്പിൽ നിന്നുയരുന്ന പ്രത്യുത്തരമായി ഈ നോവലിനെ കാണാൻ കഴിയും. കേവലം ഒരു ആസ്വാദനോപാധിക്കപ്പുറം അനാദിവാസികളുടെ നേർക്ക് ഒരു ശക്തമായ പ്രതികരണമെന്നോണം ശബ്ദമില്ലാത്തവരുടെ ശബ്ദമായി മാറുകയാണ് ഈ കൃതി. അന്യസംസ്കാരത്തിന്റെ കടന്നു കയറ്റത്തിലൂടെ ആദിവാസി സംസ്കാരത്തിന്റെ തനിമ ശിഥിലമാകുന്നു എന്നത് വാസ്തവം. അന്യം വന്നുപോകുന്ന ആദിവാസി സംസ്കാരത്തെ സംരക്ഷിക്കുന്നതിലും നിലവിലുള്ള മുഖ്യധാരാ സാംസ്കാരിക ബിംബ ങ്ങളുടെ ക്ഷണികതയെ വെളിച്ചത്തു കൊണ്ടുവരുന്നതിലും നോവലി സ്റ്റ് വിജയിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായി പിന്നാക്കം നിൽക്കുന്ന ഇട ങ്ങളിലൊന്നാണ് ഇടുക്കിയെങ്കിലും ഈ കൃതിയിലെ ഗോത്രജീവിതാ വിഷ്കാരത്തിലുടെ കേരളത്തിന്റെ സാംസ്കാരിക ഭൂമികയിൽ ഇടുക്കിക്ക് തനതായ ഒരിടം നൽകാൻ കൊച്ചരേത്തിക്ക് കഴിഞ്ഞു എന്നത് ഏറെ

അഭിമാനകരമാണ്. ഇവയ്ക്കു പുറമേ സമകാലികസമൂഹം അനുവർത്തിക്കേണ്ടുന്ന ബദൽ ജീവിതരീതികൾ അന്വേഷിച്ചു കണ്ടെത്തണമെന്നുള്ള ഓർമപ്പെടുത്തൽ കൂടിയാണ് ഈ സൃഷ്ടി.

ഗ്രന്ഥസൂചി

1. പരമേശ്വരൻപിള്ള, എരുമേലി, മലയാള സാഹിത്യം കാലഘട്ടങ്ങളിലൂടെ, കറന്റ് ബുക്സ്, കോട്ടയം, 2017, പുറം, 400.
2. ഗോപിനാഥൻ ആർ, കേരളത്തനിമ-നാട്ടു വിജ്ഞാനീയം, കലകൾ സാഹിത്യം എന്നിവയിലൂടെ, ഹെറിറ്റേജ് സ്റ്റഡീസ്, തിരുവനന്തപുരം, 2010.പുറം,280.
3. നാരായൻ, കൊച്ചരേത്തി, സാഹിത്യ പ്രവർത്തക സഹകരണ സംഘം, നാഷണൽ ബുക്സ്റ്റാൾ, കോട്ടയം, 2000, ആമുഖം, പുറം 2.
4. Sellew Furfey, Gaughan, 'An Introduction to Sociology', Harper & Brothers Publishers, New York, 1958, Page 77, " Culture is a complex system that consists of language, believes, values, standards, practices, instituitions, tools, technology, jewellery and rituals shred by members of a social group."
5. നാരായൻ, കൊച്ചരേത്തി, സാഹിത്യ പ്രവർത്തക സഹകരണ സംഘം, നാഷണൽ ബുക്സ്റ്റാൾ, കോട്ടയം, 2000, പുറം 121
6. അതിൽത്തന്നെ പുറം 31.
7. അതിൽത്തന്നെ പുറം 27.
8. അതിൽത്തന്നെ പുറം 20.
9. അതിൽത്തന്നെ പുറം 36.
10. അതിൽത്തന്നെ പുറം 132.
11. അതിൽത്തന്നെ പുറം 133.
12. അതിൽത്തന്നെ പുറം 33.
13. മനോജ് മാതിരപ്പള്ളി, കേരളത്തിലെ ആദിവാസികൾ കലയും സംസ്കാരവും, ഡി.സി. ബുക്സ്,കോട്ടയം , 2013 പുറം 135
14. ചന്ദ്രമോഹനൻ എസ്.ആർ. ഇടുക്കിയിലെ ആദിവാസിപ്പാട്ടുകൾ, ഡി.സി. ബുക്സ് കോട്ടയം 2013 പുറം 96.
15. നാരായൻ, കൊച്ചരേത്തി, സാഹിത്യ പ്രവർത്തക സഹകരണ സംഘം, നാഷണൽ ബുക്സ്റ്റാൾ, കോട്ടയം, 2000, പുറം 10.

16. അതിൽത്തന്നെ പുറം 28.
17. അതിൽത്തന്നെ പുറം 28..
18. രാജൻ കാഞ്ചിയാർ, ഇടുക്കിയിലെ ഗോത്രകലകളും സംസ്കാര വും, ഇടുക്കി ജില്ലാ പഞ്ചായത്ത്, 2000, പുറം 107.
19. നാരായൻ, കൊച്ചരേത്തി, സാഹിത്യ പ്രവർത്തക സഹകരണ സംഘം, നാഷണൽ ബുക്സ്റ്റാൾ, കോട്ടയം, 2000, പുറം 51.
20. അതിൽത്തന്നെ പുറം 52.
21. അതിൽത്തന്നെ പുറം 27.
22. അതിൽത്തന്നെ പുറം 19.
23. അതിൽത്തന്നെ പുറം 131.
24. അതിൽത്തന്നെ പുറം 68.

സഹായക ഗ്രന്ഥങ്ങൾ

ഗോപിനാഥൻ ആർ, കേരളത്തനിമ-നാട്ടു വിജ്ഞാനീയം, കലകൾ സാഹിത്യം എന്നിവയിലൂടെ, ഹെറിറ്റേജ് സ്റ്റഡീസ്, തിരുവനന്തപുരം, 2010.

മിനി വി.പി., ഗോത്രസമൂഹങ്ങളുടെ ദൃശ്യസംസ്കാരം, കേരള ലളിത കലാ അക്കാദമി, തൃശൂർ, 2011.

മനോജ് മാതിരപ്പള്ളി, കേരളത്തിലെ ആദിവാസികൾ കലയും സംസ്കാ രവും, ഡി. സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം, 2013

രാജൻ കാഞ്ചിയാർ, ഇടുക്കിയിലെ ഗോത്രകലകളും സംസ്കാരവും, ഇടുക്കി ജില്ലാ പഞ്ചായത്ത്, 2000.

പവിത്രൻ ടി., എഴുത്തിടങ്ങൾ, കൈരളി ബുക്സ്, കണ്ണൂർ, 2009.

ചന്ദ്രമോഹനൻ എസ്.ആർ., ഇടുക്കിയിലെ ആദിവാസിപ്പാട്ടുകൾ, ഡി. സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം, 2013.

പ്രാദേശികസംസ്കൃതിയും ജീവിതവും, സന്തോഷ് ജെ. കെ. വി.യുടെ കഥകളിൽ

ഡോ. പ്രിൻസ് മോൻ ജോസ്
അസി. പ്രൊഫസർ, മലയാളവിഭാഗം,
സെന്റ് തോമസ് കോളേജ് പാലാ

സംഗ്രഹം

മീനച്ചീൽ താലൂക്കിലെ പ്രത്യേകിച്ച് പാലാ,അരുവിത്തുറ,കടനാട് ദേശങ്ങളിലെ ജീവിതവും, സംസ്കാരവും, പ്രമേയമാക്കി കഥകൾ രചിച്ച സമകാലികകഥാകാരനാണ് സന്തോഷ് ജെ. കെ. വി. ഈ ദേശങ്ങളുടെ സ്പന്ദനവും, ജീവിതങ്ങളും, സംസ്കാരവും തെളിമയോടെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഥകളിൽ നിറഞ്ഞുനില്ക്കുന്നു. രചനാഭൂമികയിൽ ബഹുവിധങ്ങളായ മനുഷ്യജീവിതങ്ങളുണ്ട്. വിവിധ മതസ്ഥരുണ്ട്.മാർത്തോമ്മാ നസ്രാണികൾ ഭൂരിഭാഗവും വസിക്കുന്നയിടമായതുകൊണ്ടുതന്നെ തദനുസൃതമായ ജീവിതചര്യകളും, ചിട്ടവട്ടങ്ങളും, ആഘോഷങ്ങളും സാന്ദർഭികമായി കഥകളിലേക്ക് കടന്നുവരുന്നു. ഒപ്പം ഗ്രാമീണതയുടെയും പരിഷ്ക്കാരത്തിന്റെയും അടയാളങ്ങളുമുണ്ട്. സംസ്കാരവൈവിധ്യങ്ങളും കാലത്തിന്റെ പരിവർത്തനങ്ങളുമുണ്ട്. ഇവയെല്ലാം ദേശാധിഷ്ഠിതമായി അപഗ്രഥിക്കാനും വിശകലനം ചെയ്യാനുമാണ് ഈ പഠനത്തിലൂടെ ഉദ്യമിക്കുന്നത്. അതാണ് ഈ പ്രബന്ധത്തിന്റെ പഠനവിഷയവും.

താക്കോൽവാക്കുകൾ

പ്രാദേശികത-സാംസ്കാരിക വൈവിധ്യങ്ങളാൽ തനിമ പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന ദേശസാന്നിധ്യം.

സാംസ്കാരിക പരിണാമം-പരിവർത്തനപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സാംസ്കാരിക തലങ്ങൾ.

ബഹുസ്വരത-സാംസ്കാരിക ബഹുസ്വരത.

ദേശക്കാഴ്ചകൾ-ദേശങ്ങളിൽ നിറയുന്ന വിവിധങ്ങളായ കാഴ്ചകൾ.

ഭൂതകാലത്തെ സമഗ്രമായി ആലിംഗനം ചെയ്യുന്നതും വർത്തമാനകാലത്തെ അനസ്യൂതമായി ആശ്ലേഷിക്കുന്നതും, എപ്പോഴും നൂതനമാക്കപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതും ഭൂതകാലത്തിന്റെ പരിപൂർണ സാക്ഷാത്കാരവുമാണ് ചരിത്രം. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ചരിത്രത്തിന്റെ ക്യാൻവാസ് ഏറെ വിസ്തൃതവും നവീനവും, ആകാശം പോലെ നിഗൂഢവുമാണ്. ചരിത്രനിർമ്മിതിയിൽ എപ്പോഴും സ്വാംശീകരിക്കപ്പെട്ടവയെക്കാൾ ഒഴിവാക്കപ്പെട്ടവയായിരിക്കും അധികവും. ഈ ഒഴിവാക്കലുകളെ ഒരു പരിധിവരെ ദൃശ്യപരമാക്കാൻ സഹായിക്കുന്ന ചരിത്രനിർമ്മിതികളാണ് പ്രാദേശികചരിത്രങ്ങൾ. ദേശനാമോല്പത്തി,സംസ്കാരം,അവയുടെ സവിശേഷതകൾ,ആചരണങ്ങൾ,കലാരൂപങ്ങൾ,ശ്രേഷ്ഠവ്യക്തിത്വങ്ങൾ,ദേശത്തിന്റെ തനിമകൾ, ജീവിതരീതികൾ,ഇവയെല്ലാം കൂടുതൽ സൗന്ദര്യാത്മകമായി തെളിമയോടെ ഈ കൃതികളിൽ നിറയുന്നു. പ്രാദേശിക കൃതികൾക്കൊപ്പം ദേശാധിഷ്ഠിതമായി രചിക്കപ്പെടുന്ന കഥകളിലൂടെയും നോവലുകളിലൂടെയും ചരിത്രത്തിന്റെ ജാലകങ്ങൾ കൂടുതൽ വിസ്തൃതമായി തുറക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്. അവ ചിലപ്പോൾ അപ്രിയസത്യങ്ങളോ,ചരിത്രഗ്രന്ഥത്തിലില്ലാത്തവയോ, തമസ്ക്കരിക്കപ്പെട്ടവയോ ആയിരിക്കും. എന്നാൽ ചരിത്രത്തോട് കൂടുതൽ നീതിപുലർത്തുന്നവയും, കൂടുതൽ വസ്തുനിഷ്ഠമോ ആയിരിക്കും അവ. ഈ ഘട്ടത്തിൽ ഒരു രാജ്യചരിത്രത്തിലോ, പ്രാദേശികചരിത്രത്തിലോ, പറയാതെ പോയവ, വെളിച്ചംകാണുകയും ചരിത്രം കുറെക്കൂടി സുതാര്യമാവുകയും ചെയ്യും. ഇത്തരം വലിയൊരു ധർമം, ദേശം പ്രമേയമായി രചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സാഹിത്യരചനകൾക്കെല്ലാമുണ്ട്.

ഒരുവൻ സ്വന്തം വ്യവഹാരയിടമായി സങ്കപിക്കുന്നതും ഇടപെടുന്നതുമായ സ്ഥലരാശിയെയാണ് ദേശമെന്ന് പറയുന്നത്. വ്യക്തി,കാല, നിയമഭേദമനുസരിച്ച് ഇവയുടെ അതിരുകൾ എപ്പോഴും പരിവർത്തനപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കും. ഇന്ത്യക്കാരന്റെയുള്ളിലെ ഭാരതമെന്ന ദേശവ്യവസ്ഥയും ചൈനക്കാരന്റെയുള്ളിലെ ദേശസങ്കല്പവും വ്യത്യസ്തമാണല്ലോ. അതിർത്തികൾപോലും നിശ്ചിതമല്ലാത്ത രാജ്യപരിധികൾ. ഓരോ ഭരണാധികാരികളും ചിട്ടപ്പെടുത്തിയ ഭൂപടങ്ങളിലൂടെയാണ് ഇവിടെ അതിർത്തികൾ നിർണയിക്കപ്പെടുന്നത്. ഇവയുടെ നടുവിൽ അനിശ്ചിതത്വത്തിന്റെ കുറെ ഇടങ്ങളും. രൂപീകൃതമായ കാലഘട്ടങ്ങൾക്കനുസരിച്ചും, എങ്ങനെ രൂപീകരിക്കപ്പെട്ടു എന്നതിനെ ആസ്പദമാക്കിയും ഒരു ദേശം വ്യത്യസ്തരീതിയിൽ വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പ്രദേശം എന്ന വാക്കിന് പ്രദേശത്തെ ജനങ്ങൾ തന്നെ വ്യത്യസ്ത അർത്ഥതലങ്ങൾ നല്കുന്നു. തലമുറകളിലൂടെ അതിർത്തി പുനർനിർണയിക്കപ്പെടുന്നതും, രാഷ്ട്രീയ സംഭവവികാസങ്ങളാലോ, അധികാരസ്വാധീന

ത്താലോ, വംശജാതി, ലിംഗഘടകങ്ങളുടെ പ്രേരണയാലോ പരിവർത്തനപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഭൂപരിധിവ്യവസ്ഥയാണ് ദേശം. എങ്കിലും ഒരു വ്യക്തിയ്ക്ക് പ്രിയതരമായതിൽ മുഖ്യമാണ് അവന്റെ ജന്മദേശം. പ്രത്യേകിച്ച് പ്രവാസികളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം. തങ്ങളുടെ പൈതൃകവും, പാരമ്പര്യവും വേരുപടർത്തിയ മണ്ണും ഭൂപ്രദേശവും അവന് അമൂല്യമാണ്. അവന്റെ പൂർവ്വപിതാക്കന്മാർ ശയിക്കുന്ന മണ്ണുമാണിത്. ഈ ആത്മബന്ധം തങ്ങളുടെ രചനകളിലേക്ക് സ്വാംശീകരിച്ച നിരവധി സാഹിത്യകാരൻമാർ മലയാളത്തിലുണ്ട്. അത്തരം വിഭാഗത്തിലുൾപ്പെട്ട സാഹിത്യകാരനാണ് സന്തോഷ് ജെ.കെ.വി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിതാവും നോവലിസ്റ്റും ചെറുകഥാകാരനുമായ ജെ.കെ.വി. യുടെയും തന്റെയും ജന്മദേശത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഓർമകളും,അനുഭവങ്ങളും ഒരു ആത്മനിർവൃതിപോലെ കഥകളിലേക്ക് ആവാഹിക്കുകയാണ് അദ്ദേഹം ചെയ്യുന്നത്.

ഒരു പാലാക്കാരന്റെ എളിയ പ്രാർത്ഥന എന്ന കഥാശീർഷകത്തിൽ തന്നെ ദേശം പ്രസന്നയോടെ കടന്നുവരുന്നു. തികച്ചും ചടുലമായ ഭാഷയിൽ, നാടകീയമായും, ഹാസ്യാത്മകവുമായാണ് ഈ കഥയുടെ ആഖ്യാനംമുന്നേറുന്നത്. പാലാക്കാരൻ തേവള്ളീലേ കുറുവച്ചന്റെ ആത്മഗതത്തിലൂടെ, അതും മോർച്ചറിയിലെ തണുത്ത മരവിപ്പിനിടയിലൂടെ. കഥാവശേഷനായവന്റെ ആത്മനിസ്വനവും, ചരിത്രവിരാമവും, പൂർണതയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വെളിപ്പെടുത്തലുകളിലെല്ലാമുണ്ട്. പാലായുടെ ഓരോ സ്പന്ദനങ്ങളെയും ചരിത്രമുഹൂർത്തങ്ങളെയും നിശബ്ദമായി കണ്ടറിഞ്ഞ മീനച്ചിലാർ. പാലാക്കാരുടെ എല്ലാമെല്ലാമാണ് ആ സ്വപ്നസുന്ദരി. കഥാനായകൻ തന്നെ പരിചയപ്പെടുത്തുന്നതും മീനച്ചിലാറിനെ ചേർത്തുനിർത്തിയാണ്. നമ്മുടെ മീനച്ചിലാറില്ലേ, അതിന്റെ കരയ്ക്കാ എന്റെ വീട്. എന്നുവച്ചാ നമ്മടെ തോട്ടത്തിലൂടെയാ ആ ആറൊഴുകുന്നത്. ആ കടവീന്നുകേറി, അഞ്ചാറുമാട്ടേടെ കുത്തുകല്ലുകേറിയാക്കാണുന്ന ആ വലിയ തടിപ്പെരയില്ലേ.ആ പെര. (സന്തോഷ്.ജെ.കെ.വി, ഒരു പാലാക്കാരന്റെ എളിയ പ്രാർത്ഥന, ഭാഷാപോഷിണി, ഫെബ്രുവരി 2020, പുറം -74) അതാണ് തന്റെ വീടെന്ന് കഥാരംഭത്തിൽ തന്നെ നായകൻ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. മീനച്ചിൽ ദേശത്തെ ഭവനനിർമാണ ശൈലിയെക്കുറിച്ചും, വാസ്തുവിദ്യയെക്കുറിച്ചും, വലിയ തറവാടികൾ തടികളുപയോഗിച്ച് ആഢ്യഭവനങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചിരുന്നതിനെക്കുറിച്ചുമുള്ള ചില ധാരണകളാണ് ഈ ദേശപ്പേച്ചിലൂടെ തെളിഞ്ഞുവരുന്നത്.

പഴയ പാലായുടെ മുഖം കഥാഖ്യാനത്തിന്റെ ആദ്യ ഭാഗത്തുണ്ട്. നമ്മടെ കടവീന്ന് ആറുകടന്ന് കുറുക്കുകേറി പത്തു ചവിട്ടടി വച്ചാ പാലാ പട്ടണവാ. വേനക്കാലത്തെ ആറാ കേട്ടോ. മഴയാണേ ആറു കുറുകെ കടക്കാൻ വള്ളം വേണം. ഇല്ലേപ്പിന്നേ കറങ്ങി ഒരു പാടങ്ങു

നടക്കണേ പട്ടണമോന്നൊക്കെ പൊടിപ്പുംതൊങ്ങലുംവച്ചു പറയുന്നതാ. കർത്താവിന്റെ അമ്മ നിക്കുന്ന ആ കുരിശുപള്ളീം രണ്ടുമൂന്നു ഷാപ്പു കാരുടെ ബാർഹോട്ടലും കൊറച്ചു പീടികകളും ഒക്കെയുള്ള ഒരു അങ്ങാടി. (സന്തോഷ്. ജെ.കെ.വി, ഒരു പാലാക്കാരന്റെ എളിയ പ്രാർത്ഥന, ഭാഷാപോഷിണി, ഫെബ്രുവരി 2020, പുറം-75) പാലായുടെ ഹൃദയഭാഗത്ത് സ്ഥാപിതമായിരിക്കുന്ന മാതാവിന്റെ നാമധേയത്തിലുള്ള കുരിശുപള്ളിയും, അവിടുത്തെ ജൂബിലിത്തിരുനാളുമെല്ലാം പാലാക്കാരെന്നും നെഞ്ചിലേറ്റുന്ന ആഘോഷമാണ്. പാലാ വിട്ട് അന്യദേശങ്ങളിൽ പാർക്കുമ്പോഴും ആ ആഘോഷങ്ങളും ഓർമകളും എല്ലാം ആളുകളെ വിടാതെ പിന്തുടരുന്നുണ്ടെന്നാണ് സന്തോഷ് ജെ.കെ.വി യുടെ കഥകൾ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നത്. 1150-ാം ആണ്ടിനുമുമ്പേ അരുവിത്തുറ വല്യച്ചന്റെ പേരിൽ കർത്താവിന്റെ പള്ളി പണിതവരാണ് പാലാക്കാർ.ഒപ്പം കുറച്ചപ്പറേ മാറി കുടത്തേൽ നിൽക്കുന്ന കുഞ്ഞുകർത്താവിനുവേണ്ടിയും അവർ പള്ളി പണിയിച്ചു. (ചേർപ്പുങ്കൽ പള്ളി) ഇതും ദേശത്തിന്റെ ചിഹ്നമായി കഥയിൽ തെളിഞ്ഞുവരുന്നുണ്ട്.

ക്രൈസ്തവ ഭൂരിപക്ഷമുള്ള പ്രദേശമായതുകൊണ്ടുതന്നെ ഈ മതവിഭാഗവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട വിശ്വാസങ്ങൾക്കും, ചിന്തകൾക്കും ഇവിടെ നിർണായകമായ സ്വാധീനമുണ്ടായിരുന്നു. കുറുവച്ചന്റെ അമ്മ ഒത്തിരിക്കാലം പിള്ളാരൊണ്ടാകാതെയിരുന്നപ്പോൾ കൊടത്തേലുണ്ണിടെ പള്ളീപ്പോയി നെരോളിച്ചു മുട്ടേ നീന്തീട്ടു വന്നപ്പോഴുണ്ടായ കുട്ടിയാണ് കുറുവച്ചനെന്ന് കഥയിൽ സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. അതുപോലെതന്നെ പത്തെഴുപത്തഞ്ച് ഏക്കർ സ്ഥലത്തിനു നടുവിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന വലിയ തറവാട് എന്ന സങ്കല്പം പാലാ ദേശത്തെ സാധാരണകാഴ്ചയാണെന്നും സൂചിപ്പിക്കുന്നു. പാലാക്കാരൻ അച്ചായൻമാർ ആദ്യകാലത്ത് ഇംഗ്ലീഷ് പഠിക്കാൻ കാണിച്ച പ്രത്യേക താല്പര്യവും ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസം നല്കാൻ ബാംഗ്ലൂരുപോലുള്ള അന്യദേശങ്ങളിലേക്ക് കുട്ടികളെ അയച്ചിരുന്നുവെന്നതും കഥയിൽ പരാമർശിതമാണ്. കഥാനായകനായ കുറുവച്ചൻ ഇപ്രകാരം ബാംഗ്ലൂര് പോയി വിദ്യാഭ്യാസം നേടിയവനുമാണ്.അതുപോലെ പാലാക്കാരന്റെ സവിശേഷ സ്വഭാവവിശേഷങ്ങളും കഥയിൽ കടന്നുവരുന്നുണ്ട്. എടാ കുറുവച്ചാ, നിങ്ങളു പാലാക്കാരൊരു പ്രത്യേക എനവാന്ന്. ഒരു കണക്കിനു പറഞ്ഞാ അതു നൊണയല്ല. എല്ലാവനും ലേശം മെണപ്പു കൂടുതലാ. മൊല പിഴിഞ്ഞാലും മരം വരഞ്ഞാലും കിട്ടുന്ന പാലല്ലേ. അങ്ങനെ കാശ് എമ്പിടി ഒള്ളകൊണ്ട് ഇച്ചിര മുഷ്ക് കൂടുതലാ... ഈ പാലാക്കാരെന്നു പറഞ്ഞാ ആ അങ്ങാടിക്കു ചുറ്റുവൊള്ളോരു മാത്രവൊന്നുവല്ല. ആ മീനച്ചിലാറിന്റെ തലപ്പം തൊട്ടങ്ങു തൊടങ്ങുവാ. അതിന്റെ മുഴുനീളത്തിന്റെ മുക്കാലും മീനച്ചിൽ താലൂക്കാ. ദൂ

രേന്നു നോക്കുമ്പം അവിടെയുള്ള എല്ലാറ്റിനും ഒരേ ശീലോം കോലോം ഒക്കെയാ. ഇച്ചിര വഴക്കും ഇച്ചിര പൊങ്ങം പറച്ചിലും, കൊറച്ചു വെല്യ ഭാവോം ഒണക്കക്കപ്പ കടിക്കുന്നപോലെ കടമുടാ ഭാഷേം ഒക്കെയുള്ള ഒരു കൂട്ടം.എല്ലാത്തിനേം പാലാക്കാരായിട്ടാകൂട്ടുന്നേ. (സന്തോഷ്.ജെ. കെ.വി, ഒരു പാലാക്കാരന്റെ എളിയ പ്രാർത്ഥന, ഭാഷാപോഷിണി, ഫെബ്രുവരി 2020, പുറം-75)

കുടിയേറ്റചരിത്രത്തിലും പാലാക്കാരന് കൃത്യമായ ഇടമുണ്ടായിരുന്നു. കാടും മേടുമൊക്കെ വെട്ടിത്തെളിച്ച് ആനയോടും, മലമ്പനിയോടും, മലമ്പാമ്പുകളോടും എതിരിട്ട് മലബാറിലേക്കും ഹൈറേഞ്ചിലേക്കും കുടിയേറിയ പാലാക്കാർ. അവിടെയും അവർ പൊന്നുവിളയിച്ചു. പിന്നീട് തീവണ്ടീം, വിമാനോം, ആയപ്പോൾ പ്രവാസമെന്ന് പറഞ്ഞ് അന്യനാട്ടിലേക്ക് അവൻ ചേക്കേറി. ഏതു ദേശത്തും, ഏതു രാജ്യത്തും സ്വന്തമായി വെന്നിക്കൊടി പാറിച്ചു അവർ. കഥാനായകനായ കുറുവച്ചനും അങ്ങനെ അമേരിക്കയ്ക്ക് കുടിയേറുന്നുണ്ട്. അങ്ങനെ പാലായെന്ന ദേശഖ്യാതിയെ ലോകത്താകമാനം പ്രസരിപ്പിക്കാൻ ഇച്ഛാശക്തിയുള്ളവരാണ് ഇവിടുത്തെ അച്ചായൻമാരെന്ന് കഥാകൃത്ത് സ്ഥാപിക്കുന്നു. ഡൽഹിയിൽ വച്ച് പരിചയപ്പെട്ട ശോശാമ്മയെ പ്രണയിച്ച് കല്യാണം കഴിച്ച് അമേരിക്കയിൽ കുടിയേറി പാർത്ത കഥാനായകനും ഇതുപോലെതന്നെ. പാലാക്കാർ എവിടെ ചെന്നാലും അവിടവുമായി വേഗം ഇണങ്ങിച്ചേരുന്നവരാണ്. അതു പറയാനാണേ ഇച്ചിര സാഹിത്യം പറയേണ്ടിവരും.വലിച്ചാ നീളും,വിട്ടാ പൂർവ്വ സ്ഥിതി പ്രാപിക്കും. എവിടെ ചെല്ലുന്നോ, അവിടുത്തെ വേഷോം ഭൂഷോവൊക്കെയാ. പാലായിൽ തിരിച്ചു വന്നാ തോൽച്ചെരുപ്പൂട്ട് ഒറ്റമുണ്ടുടുത്ത് മാട്ടേകുത്തിയിരുന്ന് ബീഡി വലിക്കും. (സന്തോഷ്.ജെ.കെ.വി, ഒരു പാലാക്കാരന്റെ എളിയ പ്രാർത്ഥന, ഭാഷാപോഷിണി, ഫെബ്രുവരി 2020, പുറം-77). തന്റെ ദേശത്തെ മറന്നൊരു ജീവിതം പാലാക്കാരനില്ല. ഭാര്യ ശോശാമ്മയുമായി പിണങ്ങി നാട്ടിലേക്ക് മടങ്ങിപ്പോന്ന കുറുവച്ചൻ തറവാടിന്റെ വാതിൽ തുറന്ന് ചാച്ചൻ കിടന്ന ചാരുകസേരയിൽ കിടപ്പുമായി. കിട്ടൻ വാറ്റുന്ന ചാരായമൊക്കെ കുടിച്ച്, ബീഡിയൊക്കെ വലിച്ച് സുഖകരമായ ജീവിതം. അവസാനം കഥാനായകൻ വെള്ളപ്പൊക്കത്തിലും, ഉരുളുപൊട്ടലിലും അകപ്പെട്ട്, കൈയിലിരുന്ന തോക്കിൽനിന്നുള്ള വെടി അബദ്ധത്തിലേറ്റ് പഴയ പ്രൗഢിയൊട്ടും ചോരാതെ മോർച്ചറിയിലെ തണുപ്പിലേക്ക് ആനയിക്കപ്പെടുകയാണ്. ഈ തണുപ്പിൽ നിന്ന് എന്നാണ് മോചനം. അവസാനം പരേതനായ കുറുവച്ചൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. ഉന്മാദമായ പാവം കുറുവച്ചനെ പാലായുടെ മണ്ണിൽ തന്നെ ഒന്നിടാൻ തീർപ്പാക്കണേ. അല്ലേ വേണ്ട, ഈ ഒഴുകിപ്പോകുന്ന മീനച്ചിലാറിന്റെ ഈണ്ടിയേൽ എവിടെയെങ്കിലും

പുഴുക്കളുടെ തീറ്റയായി ഒന്നുകുഴിച്ചിട്ടേക്ക്.മുട്ടുമ്മേ നിന്നൊള്ള എളിയ പ്രാർത്ഥനയാണേ. (സന്തോഷ്.ജെ.കെ.വി, ഒരു പാലാക്കാരന്റെ എളിയ പ്രാർത്ഥന, ഭാഷാപോഷിണി, ഫെബ്രുവരി 2020, പുറം-79)

ഭാഷാപരവും പ്രമേയപരവുമായ നൂതനത്വം കൊണ്ട് സമകാലികകഥാലോകത്ത് വേറിട്ട വ്യക്തിത്വമാണ് സന്തോഷ്.ജെ.കെ.വി.പ്രാദേശികഭാഷയുടെ സൗന്ദര്യവും, ഒഴുക്കും, ചടുലതയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ രചനകളിലുണ്ട്. ചില വാക്കുകളെ സൗന്ദര്യം ഒട്ടും ചോരാതെ കുറുക്കി പ്രാദേശിക നാട്ടുഭാഷയുടെ സൗകുമാര്യത്തോടെ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. നല്ല പുകിലാണ് (നല്ല തമാശയാണ്), കേറുമ്പോ (കയറുമ്പോൾ), പെര (പുര), നിപ്പൊണ്ട് (നിൽപ്പുണ്ട്), വന്നപ്പം (വന്നപ്പോൾ), മെണപ്പ് (അഹങ്കാരം), ഒച്ചേൽ (ഉറക്കെ), ദെവസം (ദിവസം), കൊറെ (വളരെയധികം), ഇച്ചിര (കുറച്ച്), വാട്ടീസടിക്കുക (മദ്യപാനം), മോന്ത (മുഖം), വളന്ന് (വളർന്ന്), കൂത്താടികൾ (ധിക്കാരികൾ), ഈണ്ടിയേൽ (തീരത്ത്), പള്ള (വയറ്), ഒള്ളതു പറഞ്ഞാ (ഉള്ളതു പറഞ്ഞാ), എന്നിങ്ങനെ നിരവധി പ്രാദേശിക പ്രയോഗരീതികൾ പാലാക്കാരന്റെ എളിയപ്രാർത്ഥനയിലുണ്ട്. നാട്ടുവർത്തമാനത്തിന്റെ രീതിയിലാണ് ഒരു പാലാക്കാരന്റെ എളിയപ്രാർത്ഥന എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു തന്നെ. പ്രത്യേകിച്ച് മീനച്ചിൽ താലൂക്കിലും മറ്റും പ്രയോഗത്തിലുള്ള വാമൊഴി വഴക്കത്തിന്റെ സൗന്ദര്യം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഥകളെ ആകർഷകമാക്കുന്നു. ലളിതമായ ആഖ്യാനത്തിലൂടെ ആരെയും പിടിച്ചിരുത്തുന്നതും, നാടകീയമായ പരിണാമഗതികളും, തികച്ചും ഹാസ്യാത്മകമായ പ്രതിപാദനവുമെല്ലാം ഒരു പാലാക്കാരന്റെ എളിയ പ്രാർത്ഥനയെ മികച്ച ചെറുകഥാനിരയിലേക്ക് കൈപിടിച്ചുയർത്തിയിരിക്കുന്നു.

അഗതാക്രിസ്റ്റിയും തോമാച്ചനും പന്ത്രണ്ട് പുണ്യപ്രവർത്തികളും പാലായുടെ ദേശഭൂമികയെ ചുറ്റിപ്പറ്റി രചിക്കപ്പെട്ട കഥയാണ്. തോമാച്ചൻ ഒരു കറതീർന്ന പാലാക്കാരനാണ് എന്നുപറഞ്ഞുകൊണ്ടാണ് കഥ ആരംഭിക്കുന്നതുതന്നെ. പാലായിലെ ആണുങ്ങൾക്ക് പറയത്തക്ക ദുശീലങ്ങളൊന്നുമില്ല എന്നുപറഞ്ഞാൽ ഉള്ളതൊക്കെ ശീലങ്ങളാണ്. അത്യാവശ്യം അരിശം വന്നാ ഒരുത്തന്റെ തന്തയ്ക്ക് പറയുന്നതോ, നട്ടുച്ചയ്ക്ക് ഒരു പാത്രം പനങ്കള്ളുമോന്തുന്നതോ, മഴയും, തണുപ്പും ഉള്ളപ്പം രണ്ട് പെഗ്ഗ് റമ്മുകുടിക്കുന്നതോ, ഉണക്കക്കപ്പ പുഴുങ്ങി കാന്താരി അകത്തുവച്ച് ഉണക്കമീൻ ചുട്ടുകൂട്ടി തിന്നുന്നതോ ഒന്നും ദുഃശീലങ്ങളല്ലല്ലോ. ഇരുന്നുമുഷിയുമ്പം കണ്ടത്തിലോ, തോട്ടത്തിലോ ഇറങ്ങി നടന്ന് നാടൻതോക്കുകൊണ്ട് കിട്ടുന്ന എന്തിനേയെങ്കിലും വെടിവെച്ചിടുന്നതോ ഒരു ദുശീലമായിട്ട് കണക്കാക്കാനാവുമോ. (സന്തോഷ്.ജെ.കെ.വി, അഗതാക്രിസ്റ്റിയും തോമാച്ചനും പന്ത്രണ്ട് പുണ്യപ്രവർത്തികളും, വീക്ഷണം

ഓണപ്പതിപ്പ്, സെപ്റ്റംബർ 2019, പുറം-141) പാലാക്കാരൻ എന്താണെന്ന് ഇതിനപ്പുറം ഒന്നും പറയാനില്ല. അതുപോലെ തന്നെ അരുവിത്തുറ വല്ല്യച്ചനെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രാദേശികവിശ്വാസങ്ങളും കഥയിൽ ഇതൾവിടർത്തുന്നുണ്ട്. അരുവിത്തുറ വെല്യച്ചൻ നല്ല ഉശിരും മൂച്ചും ഒക്കെയുള്ള മിടുക്കനാ. കർത്താവിന്റെ മന്ത്രിസഭയിൽ അത്രയും മിടുക്കൻമാരാരും വേറെയില്ല, എന്നാണ് കഥാനായകനായ തോമാച്ചന്റെ കാഴ്ചപ്പാട്. അതെ ധീരത തന്നെയാണ് തോമാച്ചനും ജീവിതത്തിൽ പുലർത്തുന്നതും. ഉന്നതപഠനത്തിനായി ഇന്ദ്രപ്രസ്ഥത്തിലെ ജവഹർലാൽനെഹ്റു യൂണിവേഴ്സിറ്റിയിൽ ചെന്നപ്പോഴും പാലാക്കാരന്റെ തന്റേടം അവൻ കാണിച്ചു. ഡൽഹിയിലേക്ക് ജീവിതം പറിച്ച് നട്ടപ്പോഴും തോമാച്ചന്റെ രീതികൾക്കൊന്നും മാറ്റംവന്നില്ല. പെട്ടിയിൽ സാധനങ്ങൾ അടുക്കുന്ന കൂട്ടത്തിൽ വല്യപ്പൻ ചുമ്മാരൻ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന തോലുറയുള്ള ആ കത്തികൂടി എടുത്തുവയ്ക്കാൻ തോമാച്ചൻ മറന്നില്ല.

ക്രോണിക്ക് ബാച്ചിലറായി വാർദ്ധക്യത്തിലേക്ക് കയറിയ തോമാച്ചൻ കസിനായ എലിസബത്തിന്റെ ക്ഷണപ്രകാരം യൂറോപ്പിലേക്ക് എത്തുന്നതും അഗതാക്രിസ്റ്റിയുടെ ശവകുടീരം സന്ദർശിക്കുന്നതുമാണ് കഥാന്ത്യത്തിലുള്ളത്. അഗതാക്രിസ്റ്റിയുടെ അനാർഭാടമായ വിന്റർബ്രുക്കിലെ ശവകുടീരത്തിൽ നില്ക്കുമ്പോൾ അവരുടെ പ്രസിദ്ധീകരിക്കാത്ത ഒരു കഥയിലെ ജോൺകെല്ലിയെ തോമാച്ചൻ ഓർക്കുന്നു. ഭൂമിയിലെ ഏറ്റവും ക്രൂരൻമാരായ പന്ത്രണ്ടുപേരെ കണ്ടുപിടിച്ച് രഹസ്യമായി കൊലപ്പെടുത്തിയ വ്യക്തിയാണയാൾ. അയാളുമായി താദാത്മ്യപ്പെടാൻ തോമാച്ചൻ അതിയായി ആഗ്രഹിക്കുന്നു. നാട്ടിൽ മടങ്ങിയെത്തി സ്വസ്ഥമായ മൂന്നുദിവസത്തെ ജീവിതത്തിനുശേഷം തോമാച്ചൻ ആദ്യം വാങ്ങിയത് ആറുബുള്ളറ്റുകൾ നിറയ്ക്കാവുന്ന ഒരു റിവോൾവറാണ്. അങ്ങനെ നാടുനന്നാക്കാനുള്ള ധീരപോരാളിയായി മാറാൻ തീരുമാനമെടുക്കുന്നു അദ്ദേഹം. പാലാക്കാരന് സമൂഹം കല്പിച്ചു നല്കുന്ന വീരപരിവേഷത്തിന്റെ മാതൃകാരൂപമാണ് ഇവിടെ തോമാച്ചൻ. ഒപ്പം മീനച്ചിൽ ദേശവാസികളുടെ ജീവിതരീതികളും.

ഫലിതരസപ്രധാനമായി തികഞ്ഞ ആക്ഷേപഹാസ്യത്തോടെ രചിച്ചിരിക്കുന്ന സന്തോഷ് ജെ.കെ.വി യുടെ മറ്റൊരുകഥയാണ് 'മൂന്നാം ദൈവവിളി'. ക്രൈസ്തവ ആത്മീയതയുടെ ആചരണങ്ങളിൽ മറഞ്ഞിരിക്കുന്ന നിഗൂഢ കാപട്യങ്ങളെ ഈ കഥയിലൂടെ നിശിതമായി വിമർശിച്ചിക്കുന്നു. സഭയുടെ വളർച്ചയ്ക്കുവേണ്ടി നിരവധി കുഞ്ഞുങ്ങൾക്ക് ജന്മം നല്കണമെന്ന് പ്രചോദിപ്പിക്കുന്ന ക്രൈസ്തവ നിലപാടുകളെ വിശകലനം ചെയ്യാനും, അനുകൂലവും പ്രതികൂലവുമായ നിലപാടിലൂടെ മനോഭാവങ്ങളിലെ വൈരുദ്ധ്യങ്ങളെ അപഗ്രഥിക്കാനും കഥാകൃത്ത് ഉദ്യമിക്കു

ന്നു. ഇടവകദിനത്തിൽ മദ്യം വിതയ്ക്കുന്ന വിപത്തിനെപ്പറ്റി വലിയ പ്രഭാഷണം നടത്തുന്ന ഔസേപ്പച്ചൻ കിട്ടിയ പണവുമായി നേരെപോകുന്നത് കള്ളുഷാപ്പിലേക്കാണ്. കൂട്ടുകാരനായ സ്റ്റാൻസിലാവോസ് ഇതിനുപറയുന്ന ന്യായം രസകരമാണ്. മദ്യവിരുദ്ധപ്രസംഗം നടത്തി കിട്ടിയ കാശില്ലെ, അതു വീട്ടിൽ കൊണ്ടുപോകാൻ കൊള്ളുകേല എന്നാണ്. ഷാപ്പിലിരുന്നപ്പോൾ രണ്ടുചേട്ടൻമാർ കടന്നുവന്നു താണുവണങ്ങി പറഞ്ഞു. സാറിന്റെ പ്രസംഗം കേട്ടാരുന്നു.... കലക്കി..... കുറ്റബോധം കൊണ്ട് ചങ്ക് പൊട്ടിപ്പോകുന്നതുപോലെ തോന്നി. അതാ നേരം കളയാതെ കുറുക്കു കയറി ഇങ്ങോട്ടുതന്നെ പോന്നെ.... അവരിലൊരാൾ ചോദിച്ചു. അപ്പം ക്ഷീണം തീർക്കാൻ സാറും പോന്നു അല്ലേ. (സന്തോഷ്. ജെ.കെ.വി, മൂന്നാം ദൈവവിളി,മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പ്, ഫെബ്രുവരി 16-22, 2003, പുറം-54) സാമൂഹികപ്രതിബദ്ധതയും, സേവനങ്ങളും മുഖമുദ്രയാക്കി ആദർശജീവിതത്തിന്റെ വക്താക്കളായി അഭിനയിക്കുകയും പ്രഭാഷണം നടത്തുകയും എന്നാൽ ആദർശങ്ങൾക്കെതിരെ മുഖം തിരിഞ്ഞ് നില്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർക്കെതിരായ നിശിതവിമർശനമാണ് ഇവിടെ നിറയുന്നത്.

സന്തോഷ് ജെ.കെ.വിയുടെ 'കാത്തുകിടക്കുന്നു' എന്ന കഥയും തികച്ചും സാമൂഹ്യവിമർശനപരമാണ്. ഗീവർഗീസ് പുണ്യാളന്റെ കുരിശിൻ തൊട്ടിയിൽ സ്ഥാപിതമായിരിക്കുന്ന നേർച്ചപ്പെട്ടിയും പുണ്യാളനും തമ്മിലുള്ള സംഭാഷണം രസകരമാണ്. ഏത് കൊള്ളരുതായ്മയും ചെയ്തശേഷം പുണ്യാളന്റെ നേർച്ചപ്പെട്ടിയിൽ പണം കൊണ്ടുവന്ന് നിക്ഷേപിച്ചാൽ മതിയോ. അങ്ങനെ ചെയ്താൽ കാട്ടിക്കൂട്ടിയ തെറ്റുകൾക്ക് പരിഹാരമാകുമോ, ഈ കാപട്യമനോഭാവങ്ങളിലേക്കും,ചിന്തകളിലേക്കും, മനുഷ്യരുടെ കാഴ്ചപ്പാടുകൾ പരിവർത്തനപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നും, അത് അപകടകരമാണെന്നും, കഥാകൃത്ത് വിമർശിക്കുന്നു. ആത്മീയ രംഗത്തെ ഈ ജീർണതകളെ അധികാരനേതൃത്വം പോലും അവഗണിച്ചു വിടുകയാണെന്ന പരിഭവവും കഥയിൽ ധ്വനിക്കുന്നുണ്ട്.നേർച്ചപ്പെട്ടിയായി അനേകകാലം അതായത് കാളവണ്ടിക്കാലം മുതൽ കാറുകൾ പായുന്ന വർത്തമാനകാലം വരെ ഈ അരുതായ്മകൾക്ക് സാക്ഷ്യം വഹിച്ച് ജീർണിച്ച് അവശനായി, പഴഞ്ചനായി നിൽക്കാനായിരുന്നു നേർച്ചപ്പെട്ടിയുടെ വിധി. അപ്പോഴും ഈ കാപട്യങ്ങൾക്കും, ആചാരങ്ങൾക്കും യാതൊരു മാറ്റവും വന്നിട്ടില്ല. പുതിയ രൂപത്തിൽ ,ഭാവത്തിൽ അവ മുന്നിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. എല്ലാ കാപട്യങ്ങളും പഴയതുപോലെ തന്നെ.

ഭാഷാപ്രയോഗത്തിലെ സൗന്ദര്യം പ്രാദേശിക ഭാഷണങ്ങളുടെ തന്മ, പ്രമേയപരമായ നൂതനത്വം, ലളിതമായ ആഖ്യാനം, നിശിതമായ സാമൂഹികവിമർശനം, ആക്ഷേപഹാസ്യം എന്നിവയാൽ സവിശേഷ

മാണ് സന്തോഷ് ജെ.കെ.വിയുടെ കഥകൾ. മീനച്ചിൽ താലൂക്കിലെ, പ്രത്യേകിച്ച് പാലായുടെ സംസ്കാരത്തേയും, ജീവിതരീതികളേയും അടുത്തറിയാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഥകൾ സഹായകരമാണ്. പ്രാദേശികമായ നാട്ടുമൊഴികളിലൂടെയും കഥാപ്രമേയങ്ങളിലൂടെയും മീനച്ചിൽ താലൂക്കിന്റെ സംസ്കാരത്തേയും, സമൂഹമനോഭാവങ്ങളേയും, ആചരണങ്ങളേയും, നിലപാടുകളേയും, ജീവിതങ്ങളേയും, സുതാര്യമായി കാട്ടിത്തരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ രചനകൾ. സാഹിത്യപ്രതിപാദനങ്ങളിൽ അപരിചിതമായിരുന്ന മീനച്ചിൽ താലൂക്കിലെ പ്രത്യേകിച്ച് പാലായുടെ ദേശവഴികളെയും, കൗതുകങ്ങളേയും മുഖ്യധാരയിലേക്ക് കൊണ്ടുവന്നു എന്നത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ രചനകളുടെ മഹത്ത്വം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു.

റഫറൻസ്

1. സന്തോഷ്.ജെ.കെ.വി, ഒരു പാലാക്കാരന്റെ എളിയ പ്രാർത്ഥന, ഭാഷാപോഷിണി, ഫെബ്രുവരി 2020,.
2. സന്തോഷ്. ജെ.കെ.വി, മൂന്നാം ദൈവവിളി, മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പ്, ഫെബ്രുവരി 16-22, 2003
3. സന്തോഷ്. ജെ.കെ.വി, അഗതാക്രിസ്റ്റിയും തോമാച്ചനും പന്ത്രണ്ട് പുണ്യപ്രവർത്തികളും, വീക്ഷണം ഓണപ്പതിപ്പ്, സെപ്റ്റംബർ, 2019.
4. സന്തോഷ് ജെ.കെ.വി, കാത്തുകിടക്കുന്നു, ഭാഷാപോഷിണി, ഡിസംബർ, 2016.
5. രവീന്ദ്രൻ, പി. പി., *ആധുനികാനന്തരം വിചാരം വായന*, കറന്റ് ബുക്സ്, തൃശൂർ, 1999.
6. രവീന്ദ്രൻ, പി. പി., *സംസ്കാരപഠനം ഒരു ആമുഖം*, ഡി. സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം, 2002.
7. രാജശേഖരൻ, എസ്. (എഡി.), *അന്തോണിയോ ഗ്രാംഷിയും സാംസ്കാരികപഠനവും*, ചിന്ത പബ്ലിഷേഴ്സ്, തിരുവനന്തപുരം, 2008.
8. ബഷീർ, എം. എം. (ഡോ.), *മലയാള ചെറുകഥാസാഹിത്യചരിത്രം ഒന്നാംഭാഗം 1881-1950*, കേരളസാഹിത്യഅക്കാദമി, തൃശൂർ, 2008.
9. ബഷീർ, എം. എം. (ഡോ.), *മലയാള ചെറുകഥാസാഹിത്യചരിത്രം*, കേരളസാഹിത്യഅക്കാദമി, തൃശൂർ, 2008.
10. പണിക്കർ, കെ. എൻ. (ഡോ.), *സംസ്കാരവും ദേശീയതയും,* കറന്റ് ബുക്സ്, തൃശൂർ, 2010.

യാത്രാവിവരണങ്ങളിലെ കാല്പനികത

ഡോ. ജൈനിമോൾ കെ. വി.
അസിസ്റ്റന്റ് പ്രൊഫസർ
സി.എ.എസ്. കോളേജ്, മാടായി

സംഗ്രഹം

സാഹിത്യത്തെ യാത്രകളോടും യാത്രകളെ സാഹിത്യത്തോടും ചേർത്തുനിർത്തിയ എഴുത്തുകാരനാണ് എസ്.കെ.പൊറ്റെക്കാട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ യാത്രാവിവരണങ്ങളിൽ കാല്പനികപ്രവണതകൾ എത്രത്തോളമുണ്ട് എന്ന് അന്വേഷിക്കുകയാണ് ഈ പ്രബന്ധത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം.

താക്കോൽവാക്കുകൾ

പ്രകൃതി, പ്രകൃതിബോധം, ആത്മനിഷ്ഠത, വ്യക്തിസ്വത്വം

ആമുഖം

സകലതിലേക്കും പ്രസരിക്കുന്ന ഒരു സംസ്കാരമാണ് കാല്പനികത[1]. അത് ഒരു പ്രത്യേക കാലഘട്ടത്തിലോ കവിതപോലൊരു സാഹിത്യരൂപത്തിലോ മാത്രം ഒതുങ്ങിനിൽക്കുന്ന ഒന്നല്ല. കാല്പനികതയെ ഒരു മനോഭാവം എന്ന രീതിയിൽ വിലയിരുത്താവുന്നതാണ്. പൊതുവെ റിയലിസത്തിനെതിരായ ഒരു പ്രസ്ഥാനമായാണ് കാല്പനികതയെ വീക്ഷിക്കുന്നത്. ക്ലാസിക് സൃഷ്ടികളിലും റിയലിസ്റ്റിക് സൃഷ്ടികളിലും കാല്പനിക ഭാവങ്ങൾ ധാരാളമായി കടന്നുവന്നിട്ടുണ്ട്. ആ പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ ലേബലുള്ള എഴുത്തുകാരിൽ പ്രബലമായിത്തന്നെ കാല്പനിക സ്വഭാവങ്ങൾ കാണാൻ കഴിയുമെന്ന് മനസ്സിലാക്കുമ്പോൾ റൊമാന്റിസിസം ഈ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്കെതിരല്ല എന്നുവരുന്നു[2]

മലയാള ഗദ്യസാഹിത്യത്തിൽ കാല്പനികതയുടെ ഘടകങ്ങൾ പലരൂപത്തിൽ കടന്നുവന്നിട്ടുണ്ട്. പ്രത്യേകിച്ച് യാത്രാവിവരണങ്ങളിൽ

കാല്പനികപ്രവണതകളുടെ ശക്തമായ സ്വാധീനമുണ്ട്. കാരണം പ്രമേയത്തേക്കാൾ എഴുത്തുകാരന്റെ ആത്മാനുഭൂതിക്കും രചനാതന്ത്രത്തിനുമാണ് അവയിൽ പ്രാധാന്യം. 'എഴുത്തുകാരന്റെ സഞ്ചാരാനുഭവങ്ങൾ അനുവാചകന് പകർന്നുനൽകാനുള്ള കഴിവാണ് സഞ്ചാരസാഹിത്യത്തിനുണ്ടാകേണ്ട മുഖ്യഗുണം. വായനക്കാരനെ ആത്മസുഹൃത്തായി പരിഗണിച്ച് അയാളോട് ഗ്രന്ഥകാരൻ ഹൃദയം തുറന്ന് സംസാരിക്കണം. നമ്മുടെ തോളിൽ കയ്യിട്ട് രസകരവും വിജ്ഞാനപ്രദവുമായ കാഴ്ചകളിലെല്ലാം നമ്മെ പങ്കാളിയാക്കുന്ന ഒരു ചങ്ങാതിയെയാണ് യാത്രാവിവരങ്ങളിൽ കാണേണ്ടത്. മലയാളത്തിൽ അതിന് ഉത്തമ മാതൃക എസ്. കെ. പൊറ്റക്കാടാണ്.'[3] റിലയലിസ്റ്റിക് കാലഘട്ടത്തിന്റെ പ്രതിനിധിയായി പൊതുവെ അറിയപ്പെടുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ യാത്രാവിവരണങ്ങളിൽ കാല്പനിക മനോഭാവത്തിന്റെ ആധിപത്യം എത്രത്തോളമുണ്ടെന്ന് പരിശോധിക്കുകയാണ് ഈ പ്രബന്ധം.

'ആധുനിക വ്യക്തിബോധത്തിന്റെ രൂപീകരണവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് നിലവിൽവന്ന സാഹിത്യ പ്രസ്ഥാനങ്ങളിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒന്നാണ് യാത്രാവിവരണം. എന്നാൽ വ്യത്യസ്ത കാലങ്ങളിൽ വ്യക്തിയുടെ കാഴ്ചയെ നിയന്ത്രിച്ചത് ഭിന്നഘടകങ്ങൾ ആയിരുന്നു. കാഴ്ചയിൽ പതിഞ്ഞവയുടെ വർണ്ണപ്പൊലിമ നിറഞ്ഞ വിവരണങ്ങളിൽനിന്നും അനുഭൂതിയുടെ ആവിഷ്കാരമായി മലയാള സാഹിത്യം വളർന്നത് എസ്. കെ. പൊറ്റെക്കാടിന്റെ രചനകളോടെയാണ്. കേവലകാഴ്ചയിൽ നിന്നും മാറി ഒരു സമൂഹം തന്നെ ഈ ഘട്ടത്തിലെ രചനകളിലൂടെ വായനക്കാർക്ക് മുൻപിലെത്തിയിരുന്നു.'[4] യാത്രകൾ ഇന്നത്തേതു പോലെ എളുപ്പമല്ലാതിരുന്ന കാലത്ത് മലയാളികൾക്ക് അപരിചിതമായ ഭൂമികകളെ ദൃശ്യമികവോടെ വായനക്കാർക്കുമുന്നിൽ അവതരിപ്പിച്ചത് എസ്. കെ. പൊറ്റെക്കാടാണ്. അനുവാചകന് യാത്രയുടെ ആനന്ദം പകർന്നു നൽകാൻ എസ്. കെ.യ്ക്ക് സാധിച്ചിരുന്നു. യാത്രാവിവരണങ്ങൾക്കുണ്ടാകേണ്ട പ്രധാന ഗുണമാണിത്. യാത്രാ സാഹിത്യകാരൻ വായനക്കാരനെ തന്നോടൊപ്പം കൊണ്ടുനടക്കാൻ കഴിവുള്ളയാളായിരിക്കണം (ജോർജ്ജ് സാംപ്സൺ). അനുയാത്രയുടെ ആനന്ദമാണ് സഞ്ചാരകൃതികളുടെ അനിവാര്യഘടകമെന്ന് എഫ്.എ കിർക്ക് പാട്രിക്കും ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. എസ്.കെ. പൊറ്റെക്കാടിനെ തുടർന്ന് വൈവിധ്യമാർന്ന നിരവധി സഞ്ചാരസാഹിത്യരചനകൾ മലയാളത്തിലുണ്ടായി. അവയിൽ ചിലത് സർഗാത്മകസാഹിത്യത്തിന്റെ തലത്തിലേക്കുയർന്നപ്പോൾ മറ്റു ചിലത് വെറും സ്ഥലവിവരണങ്ങൾ മാത്രമായി ചുരുങ്ങി.

സാങ്കേതികവിദ്യയും യാത്രാസൗകര്യങ്ങളും വളർന്നതോടുകൂടി കാലത്തിനനുസരിച്ച് വൈവിധ്യങ്ങൾ യാത്രാവിവരണങ്ങളിലും ഉണ്ടാ

യി. പരമ്പരാഗതമായ എഴുത്തു രീതി നവീകരിക്കപ്പെടുകയും നവസാങ്കേതികതയുടെ പുത്തൻ സാധ്യതകൾ വന്നതോടെ എഴുത്തും വായനയും പുനക്രമീകരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ടെലിവിഷൻ യാത്രാവിവരണങ്ങളിൽ ദൃശ്യസാധ്യത കൂടിയുണ്ട്. പൊറ്റെക്കാടിന്റെയും മറ്റും സാഹിത്യസ്പർശമുള്ള രചനകൾ വായിച്ചു പരിചയിച്ചതിൽ നിന്ന് ഭിന്നമായിരുന്നു ഈ ദൃശ്യഭാഷയുടെ രീതി. വിവരങ്ങളും വിവരണങ്ങളുമാണ് ഇവിടെ പ്രധാനം അതുവിട്ടുള്ള ഒരുതലം ഇവിടെ ഇല്ലാതാകുന്നു. ഈ ഘട്ടങ്ങളിൽ സഞ്ചാരം ടൂറിസമെന്ന നിലയിൽ ഒരു വ്യവസായമായി മാറിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. സാങ്കേതികവിദ്യയുടെ വളർച്ചയോടെ മാറിയ ലോക സാഹചര്യങ്ങൾ അതിന്റെ സാധ്യതകളെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്ന സമകാലത്തിലും സാഹിത്യത്തെ യാത്രയോടും യാത്രയെ സാഹിത്യത്തോടും ചേർത്തു നിർത്തിയ പൊറ്റക്കാട് എന്ന സഞ്ചാരി കാട്ടിത്തന്ന ലോകങ്ങൾ വേറിട്ടു തന്നെ നിൽക്കുന്നു. യാത്രകളോട് അദ്ദേഹം പുലർത്തിയ സമീപനം തന്നെയാണ് ഈ അനശ്വരതയ്ക്ക് കാരണം.

എസ്.കെ. മനുഷ്യ സ്നേഹിയായ കാല്പനിക സഞ്ചാരി

'ലോകം മുഴുവൻ ഞാൻ ചുറ്റിക്കണ്ടു. അത്യാനന്ദത്തോടെ,
ആത്മനിർവൃതിയോടെ, ആരോഗ്യവും സാഹചര്യവും
അനുവദിക്കുമെങ്കിൽ ഇനിയും ഞാൻ സഞ്ചാരം തുടരും.
അടുത്ത ഒരു ജന്മമുണ്ടെങ്കിൽ ഒരു നാടോടിയായി മരിക്കുവോളം ലോകം മുഴുവൻ അലഞ്ഞു നടക്കുവാനാണ് മോഹം.'[5]

കേരളം കണ്ട ഏറ്റവും വലിയ സഞ്ചാരിയുടെ വാക്കുകളാണിത്. 1947 മുതൽ 1977 വരെ നീളുന്ന യാത്രകൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ 17 പുസ്തകങ്ങളായി പുറത്തുവന്നു. അന്നുവരെ മലയാളിക്ക് അന്യമായിരുന്ന ഭൂമികകളിലെ വിചിത്ര കാഴ്ചകളെപ്പറ്റി കാല്പനികത മുറ്റുന്ന ഭാഷയിൽ അദ്ദേഹം എഴുതി. 'യാത്രയ്ക്ക്വേണ്ടി യാത്രനടത്തിയ ആദ്യത്തെ മലയാളിയാണ് എസ്.കെ പൊറ്റെക്കാട്. അദ്ദേഹത്തിന് മുമ്പും യാത്രക്കാരും യാത്രാവിവരണ ഗ്രന്ഥങ്ങളും മലയാളത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ പാഠപുസ്തകം വായിക്കുന്നതും വായനശാലയിൽ പോയി ഇഷ്ടപ്പെട്ട പുസ്തകമെടുത്ത് വായിക്കുന്നതും തമ്മിലുള്ള അന്തരമുണ്ട് ഇവ തമ്മിൽ'[6] ഏഷ്യ, ആഫ്രിക്ക, യൂറോപ്പ് എന്നീ ഭൂഖണ്ഡങ്ങളിലായി മൂന്ന് വർഷക്കാലം അദ്ദേഹം സഞ്ചാരം നടത്തി. ലോകത്തിൽ എത്രയോ നാടുകളുണ്ടെന്നിരിക്കെ താങ്കൾ എന്തിനാണ് ഇരുണ്ട ഭൂഖണ്ഡങ്ങളിലേക്ക് യാത്ര പോകുന്നത്? എന്ന കുട്ടികൃഷ്ണമാരാരുടെ ചോദ്യത്തിന് എസ് കെ. നൽകുന്ന മറുപടി ഇങ്ങനെയാണ്. 'പച്ച മനുഷ്യനെക്കാണണമെങ്കിൽ ആഫ്രിക്കയിൽ പോകണമെന്ന് അജ്ഞാതനായ ഒരു സഞ്ചാരി

രേഖപ്പെടുത്തിയത് എന്നെ ആകർഷിച്ചു. പച്ചയായ മനുഷ്യരെ കാണാനും പഠിക്കാനുമാണ് ഞാൻ ആഫ്രിക്കയിൽ പോകുന്നത്'[7] പൊറ്റെക്കാടിന്റെ യാത്രാവിവരണങ്ങളിലെ ഏറ്റവും ശ്രദ്ധേയമായ കാര്യവും അതു തന്നെ. മനുഷ്യ സ്നേഹം! കാണുന്ന നാടുകളിലെ ജനതയുടെ പ്രത്യേകതകൾ, വേഷം, ഭാഷ, ഭക്ഷണ രീതികൾ, ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ, തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങൾ സൂക്ഷ്മമായി അദ്ദേഹം വരച്ചിട്ടു. വെനീഷ്യൻ ജനതയെക്കുറിച്ചെഴുതുമ്പോൾ അവിടുത്തെ ഭൂപ്രകൃതി, പുരാതന നിവാസികൾ, അവർ നേരിട്ട ആക്രമണങ്ങൾ തുടങ്ങിയവ കൂടി വിവരിക്കുന്നു. കാപ്പിരികളുടെ നാട്ടിൽ ചെന്നപ്പോൾ അന്നത്തിന് വേണ്ടി എന്തു ജോലിയും ചെയ്യാൻ തയ്യാറാകുന്ന, ഭരണവർഗ്ഗത്തിന്റെ ചൂഷണത്തെ തിരിച്ചറിയാത്ത അവരുടെ സ്വഭാവത്തെയും ജീവിതത്തെയും ഒരു മനശ്ശാസ്ത്രജ്ഞന്റെ ബുദ്ധിയോടെ നിരീക്ഷിക്കുന്നത് നോക്കുക: 'കാപ്പിരിയുടെ സ്വഭാവം ശരിക്കും മനസ്സിലാക്കിയിട്ട് തന്നെയാണ് വെള്ളക്കാരൻ അവനെ ഭരിക്കുന്നത്. ആഫ്രിക്കയിൽ ഒരു കാപ്പിരിയെ ജോലിക്ക് വെക്കുന്നപക്ഷം വീട്ടിലോ എസ്റ്റേറ്റിലോ ഫാക്ടറിയിലോ എവിടെയായാലും അവന് കൂലിക്ക് പുറമേ ഭക്ഷണത്തിനുള്ള പണമോ സാധനമോ കൂടി കൊടുത്തു കൊള്ളണമെന്ന് നിയമമുണ്ട്. വിശപ്പു പറ്റിയ കാപ്പിരിയാണ് നാട്ടിലെ ഏറ്റവും വലിയ വിപ്ലവകാരി. നാൽക്കാലികൾക്ക് കൊടുക്കും പോലെ മനുഷ്യനും തീറ്റ നൽകുന്ന ഏർപ്പാട് ആഫ്രിക്കയിലല്ലാതെ മറ്റെവിടെയെങ്കിലും ഉണ്ടെന്ന് തോന്നുന്നില്ല' വെള്ളക്കാരനാൽ ചൂഷണം ചെയ്യപ്പെടുന്ന ഒരു ജനതയെ ഇത്തരത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കുമ്പോൾ എസ്.കെ.യിലെ മനുഷ്യസ്നേഹി വെളിപ്പെടുന്നു.

റൊമാന്റിക് റിയലിസ്റ്റ്

വസ്തുതാ കഥനം നടത്തുന്ന സാഹിത്യരൂപമാണെങ്കിലും യാത്രാവിവരണത്തിൽ സഞ്ചാരിയുടെ അനുഭൂതി, വൈകാരികത, അനുഭവങ്ങളെ നോക്കിക്കാണുന്നതിലെ ആത്മനിഷ്ഠത എന്നിവ പ്രകടമാകും. സഞ്ചാരത്തിനുള്ള ഇടങ്ങളുടെ തിരഞ്ഞെടുപ്പ് മുതൽ സഞ്ചാരാഖ്യാനം വരെ ഈ ഘടകങ്ങൾ കണ്ടെത്താനാവും. അതുകൊണ്ടാണ് സഞ്ചാര സാഹിത്യത്തെ ഒരു വ്യക്തിയുടെ ആത്മകഥയുടെ ഭാഗമായി കരുതുന്നത്. അതുപോലെ സഞ്ചാര വിവരണം പൂർണമാകാൻ പ്രകൃതി വർണന കൂടിയേതീരൂ. പ്രകൃതിയും മനുഷ്യനും തമ്മിലുള്ള പാരസ്പര്യത്തെ മനസ്സിലാക്കാനുള്ള ശ്രമം സഞ്ചാരസാഹിത്യത്തിന്റെ തുടക്കകാലം മുതലുണ്ടായിരുന്നു. എസ്.കെ.യുടെ ഇൻഡോനേഷ്യൻ ഡയറി, ബാലിദ്വീപ്, നൈൽഡയറി തുടങ്ങിയ കൃതികളിൽ മേൽപറഞ്ഞ ഘടകങ്ങളെല്ലാം ദർശിക്കാനാവും

റൊമാന്റിക് റിയലിസ്റ്റ് എന്ന വിശേഷണം എസ്. കെ. പൊറ്റെക്കാടിന് ചേരും. ജീവിതത്തിന്റെ അപൂർവ്വ രംഗങ്ങളിലേക്ക് നമ്മെ നയിക്കുന്ന കാല്പനിക്കവൈഭവമാണ് അദ്ദേഹത്തിലുള്ളതെന്ന് എസ്. ഗുപ്തൻ നായർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുണ്ട്. താൻ കണ്ടും കേട്ടും മണത്തും തൊട്ടറിയുന്ന പ്രകൃതിയെ സ്വാനുഭവത്തിന്റെ അതേ തീവ്രതയിൽ അനുവാചകന് മുന്നിൽ അവതരിപ്പിക്കാൻ പൊറ്റക്കാടിന് സാധിക്കുന്നുണ്ട്. പ്രകൃതിക്ക് വലിയ സ്ഥാനമാണ് കാല്പനികർ നൽകിയത്. ക്ലാസിക് നിയോ ക്ലാസിക് കാലഘട്ടത്തിൽ പ്രകൃതിവർണ്ണന മനുഷ്യജീവിതത്തിന് പശ്ചാത്തലമായി മാത്രം വർത്തിച്ചപ്പോൾ കാല്പനികൻ ജീവിതത്തിന്റെ നൈസർഗ്ഗികത തന്നെ പ്രകൃതിയിൽ നിന്ന് കണ്ടെത്തി. അതിമനോഹരമായ കല്പനകളും സങ്കല്പങ്ങളും ഉപമകളും കൊണ്ട് പ്രകൃതിയെ അത്യധികമായ ജീവിതകാമനയുടെ പ്രതിഫലനമായി അവർ വരച്ചുവെച്ചു. എസ്.കെ.യുടെ യാത്രാ വിവരണങ്ങൾ ഇത്തരം പ്രകൃതിവർണ്ണനകളാൽ സമൃദ്ധമാണ്.

ബിംബകല്പനകൾ

മനോവ്യഞ്ജകങ്ങളായ ബിംബ കല്പനകളാൽ സമൃദ്ധമാണ് എസ്. കെ.യുടെ യാത്രാവിവരണങ്ങൾ. 'പറയടിയുടെ താളത്തിനൊപ്പം തുള്ളുന്ന കാപ്പിരിയുടെ ഇരുണ്ട കോലങ്ങൾ പൂനിലാവിൽ ഒരുനിഴൽപ്പാവക്കൂത്തുപോലെ തോന്നി' (കാപ്പിരികളുടെ നാട്ടിൽ, പു. 22),' ആ പൂഴിപ്പാടങ്ങളുടെ നടുവിലൂടെ കുറെ ചെന്നപ്പോൾ കടലാസുപോലെ നരച്ച അന്തരീക്ഷത്തെ സ്പർശിക്കുന്ന പേനപോലെ പിസ്സയിലെ ഗോപുരത്തിന്റെ മുകൾഭാഗം കണ്ടുതുടങ്ങി (ഇന്നത്തെ യൂറോപ്പ്, 90,91), 'നാമമാത്രമായി വസ്ത്രധാരണം ചെയ്ത് ആണുങ്ങളും പെണ്ണുങ്ങളും ആയിരക്കണക്കിൽ ഇവിടെ പുൽത്തകിടിയിൽ വെയിൽ കാഞ്ഞു കിടക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. തൊലികളഞ്ഞ ചെമ്മീൻ ഉണക്കാൻ പരത്തിയിട്ട പോലെ ലണ്ടൻ നോട്ട്ബുക്ക്, പു. 56), ഊതിവീർപ്പിച്ച തോൽപന്തുകൾ പോലെ ഹിപ്പോകൾ വെള്ളത്തിൽ പൊങ്ങിക്കിടക്കുന്നു. പല ജാതി നീർപ്പക്ഷികൾ നൈൽക്കരയിലെ മരക്കൊമ്പുകളിൽ തോരണംതൂക്കുന്നു (നൈൽ ഡയറി പു. 154). ഇത്തരത്തിൽ കാല്പനികകാന്തിയുടെ മാസ്മരികത നിറഞ്ഞ വർണ്ണനകളാൽ വായനക്കാരനെ വശീകരിച്ച് നിർത്താൻ എസ്. കെ.യ്ക്ക് സാധിച്ചു. മനുഷ്യവികാരങ്ങൾക്കും പ്രകൃതിക്കും അദ്ദേഹം നൽകുന്ന അസാധാരണത്വവും ഭാവനാത്മകതയും അവയ്ക്ക് കാല്പനികമായ ഒരു വശ്യത സമ്മാനിക്കുന്നുണ്ട്. കാല്പനികവൈഭവം പ്രകടമാക്കുന്ന അത്തരം നിരവധി കല്പനകൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ യാത്രാവിവരണങ്ങളിൽ നമുക്ക് ദർശിക്കാം. ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ നോക്കുക.

"മരുഭൂമിയെ കിനാവുകാണുന്ന മഞ്ഞനിലങ്ങളുടെ കളങ്ങൾ അവിടവിടെ പതിഞ്ഞ് കിടക്കുന്നു". (നൈൽ ഡയറി പുറം. 153)

"ബോഗൻവില്ല വള്ളികൾ കെട്ടിപ്പടർന്ന് തണൽവിരിക്കുന്ന പൂഴിപ്പറമ്പിന്റെ മുക്കിലും മൂലയിലും ചെമ്പരത്തിമരങ്ങളും കാട്ടുചെമ്പകമരങ്ങളും ആ പച്ചിലപ്പന്തലിന് കാലുകൾ സംഭാവന ചെയ്തുകൊണ്ട് ചാഞ്ഞും ചരിഞ്ഞും നിൽക്കുന്നുണ്ട്. ' (ബാലിദ്വീപ്)

"ഇലയെല്ലാം കൊഴിഞ്ഞ് നരച്ചകവരങ്ങൾ അന്യോന്യം കെട്ടിപ്പിടിച്ച് കിടക്കുന്ന കള്ളിപ്പാലമരങ്ങൾ എല്ലിൻകൂടുകൾപോലെ കാണപ്പെടുന്നു. (ബാലിദ്വീപ്. പുറം 68)

"പച്ചനെൽപ്പാടങ്ങളുടെ ഞൊറികളും പച്ചക്കാടുകളുടെ തൊങ്ങലുകളും തടാകങ്ങളുടെ കിന്നരികളും ചാർത്തി നിൽക്കുന്ന ബാലിദ്വീപ്" (ബാലിദ്വീപ്)

"ആ വള്ളിക്കെട്ടു സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ നടുവിൽ തണൽമരങ്ങളുടെ മടിയിൽ ലെമയൂറിന്റെ പുൽക്കുടിലിൽ നരച്ച മേൽക്കൂര എത്തിനോക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഞങ്ങൾ അങ്ങോട്ട് തിരിഞ്ഞുനടന്നു. ലതാവിതാനങ്ങളിൽ നിന്ന് ചില കൂറ്റൻ പൂങ്കുലകൾ ഞങ്ങളുടെ തലതൊട്ടനുഗ്രഹിച്ചു. ഇലപ്പഴുതുകളിലൂടെ അരിച്ചുവരുന്ന വെയിൽ നാളങ്ങൾക്കരികെ ചിത്രശലഭങ്ങൾ തത്തിക്കളിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. (ബാലിദ്വീപ്)

കാല്പനികം എന്ന വാക്കുകൊണ്ട് ഉദ്ദേശിക്കുന്ന ചില സവിശേഷതകൾ- വിദൂരത, അസാധാരണത, അപ്രാപ്യത തുടങ്ങിയവ അത്ഭുതരസത്തെ ഉണർത്താൻ പര്യാപ്തമാണ്. സാധാരണമായ അനുഭവതലങ്ങളിൽ നിന്ന് വളരെ അകലെപ്പോയി മനുഷ്യന്റെ സാമീപ്യമില്ലാത്ത പ്രകൃതിയെ കാല്പനികത അവതരിപ്പിക്കുമ്പോൾ അവിടെ വായനക്കാരന്റെ ഭാവന ചിറകുവിടർത്തുന്നു. കുട്ടിക്കാലത്ത് നിലാവിൽ മുങ്ങിയ സമുദ്രത്തേയോ കൊടുങ്കാറ്റിലിളകുന്ന കാടിനെയോ കണ്ടപ്പോഴുള്ള അത്ഭുതം നിറഞ്ഞ ആനന്ദം ഒന്നുകൂടി അനുഭവിക്കാൻ ഇടവരുന്നു.[8]

ഉപമകളായും രൂപകങ്ങളായും താൻ കാണുന്ന ദൃശ്യപ്രകൃതിയുമായിബന്ധപ്പെട്ട ധാരാളം കല്പനാബിംബങ്ങൾ എസ്.കെ.യുടെ യാത്രാവിവരണങ്ങളിൽ ദർശിക്കാം. അവ വാക്കുകൾക്കതീതമായി നിരവധി ഭാവതലങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുകയും വായനക്കാരന് സ്വന്തം അനുഭവതലങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് നോക്കിക്കാണാൻ പര്യാപ്തമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ചില മാതൃകകൾ കാണുക.

'എത്രയോ ലക്ഷം ടൺ ഭാരത്തിൽ വെള്ളം കുത്തിയൊലിച്ച് പതിക്കുന്നതിന്റെ പ്രത്യാഘാതത്താൽ നിലത്തിന്റെ നിരന്തരമായ കമ്പനാ

വസ്ഥ ആയിരം സിംഹങ്ങൾ ഒരേ സമയത്തു മുരളുന്നതുപോലുള്ള ആരവവും ക്രമേണ ചെവിക്ക് പരിചയപ്പെട്ട നിങ്ങൾ ശ്രദ്ധിച്ചില്ലെന്നും അറിയാതായിത്തീർന്നെന്നും വരാം. എന്നാൽ നിങ്ങളുടെ മുന്നിൽ ആയിരം ചിലന്തിവലകൾ അടുക്കിവെച്ചപോലെ തോന്നുന്ന ആ നീരാണുക്കളുടെ തിരശ്ശീല കാറ്റിൽ പാറിനീങ്ങുമ്പോൾ ക്ഷണനേരത്തേക്ക് അപ്പുറത്ത് ഉലഞ്ഞ വെള്ളപ്പലകകൾപോലെ വീതിയുള്ള ജലധാര പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതും വീണ്ടും നീരാവിയാൽ മൂടപ്പെടുന്നതും ആ താളാത്മകമായ ധൂസരദശയ്ക്കകത്ത് രത്നഖചിതമായ കമാനങ്ങൾപോലെ മഴവില്ലുകൾ ഉളവാകുന്നതും കാണുമ്പോൾ നിങ്ങൾ ഏതോ സ്വർഗ്ഗീയ സ്വപ്നത്തിലേക്ക് ഉണരുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്.' (കാപ്പിരികളുടെ നാട്ടിൽ) അനുഭവങ്ങളുടെ ഇത്തരം സൂക്ഷ്മഭാവങ്ങളിലൂടെ അനുയാത്രയുടെ ആനന്ദമാണ് വായനക്കാരനിലേക്ക് പകരുന്നത്.

പ്രകൃതിയുടെ പച്ചപ്പിലും സൗന്ദര്യത്തിലും ചൈതന്യത്തിലും ആഹ്ലാദിക്കുകയും അതിൽ ആണ്ടുപോവുകയും ചെയ്യുന്ന കാല്പനിക സഞ്ചാരിയെ എല്ലാ കൃതികളിലും കാണാം. 'പട്ടണം വൃത്തികെട്ടതാണെങ്കിലും ആ വൃത്തികേടിനെ വിസ്മരിപ്പിക്കാൻ പ്രകൃതി പിന്നെയും തന്റെ മാസ്മര പിഞ്ഛികരിക പൊക്കിപ്പിടിക്കുന്നു. പച്ചപ്പട്ട് നൂൽക്കെട്ടുകൾ തൂക്കിയിട്ട തൂണുകൾ പോലെ നിൽക്കുന്ന പൈൻ മരങ്ങളും, മയിൽ പീലിക്കെട്ടുകളണിഞ്ഞു നിൽക്കുന്ന സഫോദ (പോപ്ലാർ) മരങ്ങളും കൊണ്ടും വിതാനിച്ച തണുത്ത അന്തരീക്ഷത്തിൽ നിറയെ പൂത്തു നിൽക്കുന്ന വിചിത്രവൃക്ഷങ്ങൾ അങ്ങുമിങ്ങും അവർണ്ണനീയമായ വർണമണ്ഡലങ്ങൾ വിരചിച്ചു നിലകൊള്ളുന്നു. ആ വള്ളിക്കെട്ടുകൾക്ക് താഴെ ഭൂതങ്ങളെപ്പോലെ മേഘങ്ങൾ സഞ്ചരിക്കുന്നു. അവയ്ക്ക് താഴെയുള്ള ഇടതിങ്ങിയ പച്ചക്കാടുകളിൽ ഏതോ ഇന്ദ്രജാലക്കാരൻ വെള്ളപ്പട്ടുറുമാൽ വീശിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതുപോലെ മൂടൽമഞ്ഞിൽ പടലങ്ങൾ തെളിഞ്ഞുംമാഞ്ഞും കാണപ്പെടുന്നു' (കാശ്മീർ). തന്റെ വികാരത്തെയും അനുഭൂതിയേയും ആവിഷ്കരിക്കുന്നതിന് അനുയോജ്യമായ ഉപമകൾ തെരഞ്ഞെടുത്ത് പ്രയോഗിക്കുന്നതിലുള്ള എസ്.കെ.യുടെ വൈദഗ്ധ്യം ഇവിടെ നമുക്ക് ഇവിടെ കാണാം.യാത്ര നൽകുന്ന അനുഭൂതിയാണ് അദ്ദേഹത്തെ സഞ്ചാരിയാക്കിയത്.

വിരസമായിപ്പോയേക്കാവുന്ന സഞ്ചാരക്കുറിപ്പുകളെ സർഗാത്മകമാക്കുന്നത് അവയിലെ സാഹിത്യമൂല്യമാണ്. അതിൽ എഴുത്തുകാരന്റെ ആത്മാംശം ഉണ്ടായിരിക്കണം. 'പൊറ്റെക്കാടിന്റെ വിവരണങ്ങളിൽ വികാരതീവ്രതയോടെ നിറഞ്ഞു നിൽക്കുന്നത് 'ഞാൻ' ആണ്. ആ ഞാൻ അത്ഭുതപ്പെടുന്നതും ആഹ്ലാദിക്കുന്നതും ഭയപ്പെടുന്നതും അനുഭവിച്ചു കൊണ്ടാണ് നാം ഓരോ വിവരണവും വായിക്കുന്നത്.[8] അനുഭവങ്ങൾക്കും

വൈയക്തിക വികാരങ്ങൾക്കുമാണ് അവ പ്രാധാന്യം നൽകുന്നത്. അതു കൊണ്ടു തന്നെ ആ വിവരണങ്ങൾ ആത്മനിഷ്ഠവുമാണ്.

"തടിച്ച് വിരൂപനായൊരു കാപ്പിരിയുവാവ് British dogs, British dogs എന്ന് വീഞ്ഞപ്പെട്ടിമേൽ കയറി നിന്ന് ഉച്ചത്തിൽ അധിക്ഷേപിക്കുന്നത് കേട്ട് നിൽക്കുന്ന ബ്രിട്ടീഷ് നായ്ക്കൾ അവന്റെ നേർക്ക് കുരച്ചുചാടാതെ അവനെ കൈയ്യടിച്ച് പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നത് കണ്ട് ഞാൻ വിസ്മയിച്ചു പോയി." (ലണ്ടൻ നോട്ട് ബുക്ക്, പു. 81)

"ബാഞ്ജാർസക്തിയിലെ നെൽപ്പാടങ്ങൾക്കരികിലൂടെ പൂക്കൈ തപ്പടർപ്പുകൾ കൊണ്ട് കരവെച്ച തോട്ടിൻവക്കിലൂടെ നടക്കുമ്പോൾ, തെങ്ങിൻ തൈകളുടെ പീലിയോലകൾ പുലർകാറ്റിൽ പുളകം കൊള്ളു മ്പോൾ വാഴയും ചേമ്പും പപ്പായവും വളർന്നു നിൽക്കുന്ന കൊച്ചുപറ മ്പുകളിൽ നിന്ന് പൂങ്കോഴിച്ചാത്തന്റെ കൂവൽ കേൾക്കുമ്പോൾ, തോളിൽ കരിയുമേന്തി അർദ്ധനഗ്നനായ കർഷകൻ വയലിൽ വേല ചെയ്യാൻ പോകുന്നത് കാണുമ്പോൾ, പൈക്കിടാവിനെ കയറിട്ട് പിടിച്ചുകൊണ്ട് മാറും തുള്ളിച്ച് 'കല്യാണിക്കുട്ടിയുടെ അനിയത്തി' പറമ്പിൽ നിന്ന് ഇട വഴിയിലേക്ക് ഇറങ്ങിവരുമ്പോൾ, എനിക്ക് വിശ്വസിക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല. ഞാൻ എന്റെ കേരളനാട്ടിലല്ലെന്ന്'. (ബാലിദ്വീപ്, പുറം 94). ഇവിടെ തനിക്ക് ചിരപരിചിതമായ ജീവിത പരിസരങ്ങളുടെ കടന്നുവരവും അവ യെക്കുറിച്ചുള്ള ഗൃഹാതുരമായ ഓർമ്മകളും ഒക്കെയാണ് ഇവിടെ കാണാ ൻകഴിയുക. ബാലിദ്വീപിലെ കാഴ്ചകൾ പൊറ്റക്കാടിലെ കാല്പനികനെ ലഹരിപിടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന്വേണം കരുതാൻ. വികാരങ്ങളുടെ പ്രേരണ കൊണ്ടായാലും ഭാവനയുടെ ഉത്തേജനം കൊണ്ടായാലും എഴുത്തുകാ രൻ ഒരു പ്രത്യേക കാഴ്ചപ്പാടിൽ കൂടി അയാളുടെ അനുഭവങ്ങൾ നോക്കി ക്കാണുമ്പോൾ അവിടെ വസ്തു നിഷ്ഠപ്രപഞ്ചമല്ല, ആത്മനിഷ്ഠമായാണ് അവ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്.[9]

എസ്.കെ.യുടെ യാത്രാവിവരണങ്ങളിലെല്ലാം തന്നെ കാല്പനി കതയുടെ വിവിധതലങ്ങൾ കണ്ടെത്താനാവും അവ സർഗ്ഗാത്മകമാണ്. കാല്പനികത ഇല്ലാതെ സർഗ്ഗാത്മകത സാധ്യമല്ല. സൗന്ദര്യത്തിന്റെയും ആഹ്ലാദത്തിന്റെയും ലോകത്തേക്ക് നമ്മെക്കൊണ്ടു പോകാൻ തക്ക ഭാവ വ്യഞ്ജക ശക്തി അവയിൽ മുറ്റിനിൽക്കുന്നു. കാല്പനികതയുടെ സവി ശേഷതകളിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടവയായ ഭാവനാത്മകത, പ്രകൃത്യുപാസന, വികാരോൽക്കടത, സ്വപ്നാത്മകത, അപ്രാപ്യതയോടുള്ള ആഭിമുഖ്യം എന്നിവയെല്ലാം പൊറ്റെക്കാടിന്റെ രചനകളിൽ നമുക്ക് കാണാം.

കുറിപ്പുകൾ

1. F.L Lucas,The decline and fall of romantic ideas,Cambridge City Press,1948,P.36

2. കെ.പി.അപ്പൻ, ഭംഗിവാക്കുകൾ പറയുന്നില്ല (ലേഖനം) മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പ്,2003,ഫെ. 23, പുറം. 21

3. പ്രൊ. വി. രമേഷ് ചന്ദ്രൻ, സഞ്ചാരസാഹിത്യം മലയാളത്തിൽ, പുറം.30

4. ആത്മൻ എ വി ,യാത്രാവിവരണ ബ്ലോഗുകൾ സാങ്കേതികതയും സാഹിത്യവും (ലേഖനം),നവമാധ്യമങ്ങൾ ,2014,പുറം 36

5. വിവകോദയം, പു. 13 ലക്കം 3. പുറം. 49

6. എസ്.കെ പൊറ്റക്കാട് യാത്ര എഴുത്ത് കാഴ്ച, 2014,കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിട്യൂട്ട്. പുറം 84

7. പ്രൊ. വി. രമേഷ് ചന്ദ്രൻ, സഞ്ചാരസാഹിത്യം മലയാളത്തിൽ, 1985, കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിട്യൂട്ട്. പുറം. 62

8. അതിൽ തന്നെ, പുറം. 64

9. ബി. ഹൃദയകുമാരി, കാല്പനികത, 1999, ഡി.സി. ബുക്സ്. പുറം. 203

❖❖

ഭാരതകഥാപാത്രപഠനങ്ങൾ- സങ്കല്പവും സമാനതകളും

ഡോ. സുവർണ്ണിനി ദേവി. ഇ
അസി.പ്രൊഫസർ
സംസ്കൃതവിഭാഗം, സെന്റ് തോമസ് കോളേജ് പാലാ

സംഗ്രഹം

മഹാഭാരതമെന്ന മഹത്തായ ജീവിതഗാഥ ആകർഷകങ്ങളായ അനവധി ആഖ്യാനങ്ങളാൽ സമ്പന്നമാണ്. പുരാണാഖ്യാനങ്ങളെയും അത് അനാവരണം ചെയ്യുന്ന വ്യക്തിപരവും സമൂഹപരവുമായ ബാഹ്യാഭ്യന്തരജീവിതസമസ്യകളെയും പുതുമയുടെ കണ്ണിലൂടെ അവലോകനം ചെയ്യുന്ന സാഹിത്യപ്രവണതയാൽ മഹാഭാരതം അനേകം പുനരാഖ്യാനങ്ങൾക്കു വിധേയമായിട്ടുണ്ട്. നൂറുനൂറായിരം ജീവിതസങ്കീർണ്ണതകളിലൂടെ കഥാപാത്രങ്ങളുടെ വ്യക്തിത്വബഹിസ്ഫുരണം സാധ്യമാക്കുന്ന അത്തരം ആഖ്യാനങ്ങളിൽ വേറിട്ടുനിൽക്കുന്ന വീക്ഷണങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കുന്ന വിമർശനാത്മക പഠനങ്ങളാണ് ശ്രീ. കുട്ടികൃഷ്ണമാരാരുടെ 'ഭാരതപര്യടന'വും ശ്രീമതി ഇരാവതി കാർവെയുടെ 'യുഗാന്ത'യും.

താക്കോൽവാക്കുകൾ

ഭാരതപര്യടനം, ഇതിഹാസം, ബഹിസ്ഫുരണം, യുഗാന്തം

ആകർഷകങ്ങളായ അനവധി ആഖ്യാനങ്ങളുടെയും വൈവിധ്യമാർന്നതും സംഭവബഹുലമായതും ആയ അനവധി അനുഭവമുഹൂർത്തങ്ങളുടെയും അക്ഷയഖനിയാണ് മഹാഭാരതമെന്ന ബൃഹദാഖ്യാനം. വംശപരമായും പുരാവൃത്തമെന്ന നിലയിലും സൗന്ദര്യശാസ്ത്രപരമായും സാമൂഹികപരമായും ചരിത്രപരമായും മതപരമായും ദാർശനികപരമായും ഒക്കെ ഇന്നും പഠവിധേയമയിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്നത് കൃതിയുടെ സവിശേഷതയെ വിളിച്ചോതുന്നു.

പ്രതീപ മഹാരാജാവിന്റെ പുത്രനായ യുയുത്സുവിന്റെ പത്നിയായി കുരുവംശത്തിലേക്ക് പ്രവഹിച്ച ഗംഗയിൽ ആരംഭിച്ച ഭാരതകഥാപ്രവാഹം അന്നും ഇന്നും ഭാരതീയ സാഹിത്യതീരങ്ങളെ ഫലഭൂയിഷ്ടമാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. വേദവ്യാസമഹർഷിയുടെ അനാദ്യശഭാവനാവിലാസത്തിൽ ജന്മമെടുത്ത തികച്ചും നാടകീയമായ മുഹൂർത്തങ്ങൾക്കും അനന്തമായ വിചിന്തനങ്ങൾക്കും വഴിയൊരുക്കുന്ന മൗനങ്ങൾക്കും മാനവ മാനസ ഭാവങ്ങൾക്കും പുതുവ്യാഖ്യാനങ്ങൾ നൽകിക്കൊണ്ട് അനേകം സർഗധനന്മാരായ വ്യഖ്യാതാക്കളിലൂടെയും സഹൃദയ ഹൃദയങ്ങളിൽ അലൗകികാനുഭൂതി പകർന്നുനൽകാൻ ഈ കാവ്യരസാമൃതദ്ധരിക്ക് സാധിക്കുന്നുണ്ട്. ഇത്തരത്തിൽ മഹാഭാരതവ്യാഖ്യാനപഠനങ്ങളിൽ മലയാള ഭാഷയിൽ കുട്ടികൃഷ്ണമാരാർ എഴുതിയ 'ഭാരതപര്യടനം' എന്ന വിമർശനാത്മകപഠനവും മറാത്തി ഭാഷയിൽ ഇരാവതി കാർവേ 'യുഗാന്ത' എന്ന പേരിൽ എഴുതിയ വിമർശനോന്മുഖങ്ങളായ ഉപന്യാസസമാഹാരവും ഏറെ ശ്രദ്ധേയങ്ങളാണ്.

മഹാഭാരതകഥയിൽ അവ്യക്തമായി കിടക്കുന്ന ചില ഭാഗങ്ങളെ വ്യക്തമാക്കിക്കൊണ്ട് കഥാപാത്രങ്ങളെ നിരീക്ഷണവിധേയമാക്കിയ കുട്ടികൃഷ്ണമാരാരുടെ 'ഭാരതപര്യടനം' മലയാളഭാഷയിൽ എഴുതപ്പെട്ട മഹാഭാരതേതിഹാസ പഠനങ്ങളിൽ എക്കാലവും പ്രഥമഗണനീയമായിട്ടുള്ള കൃതിയാണ്. പതിനെട്ട് ഉപന്യാസങ്ങളിലൂടെ മഹാഭാരതകഥയിലെ അവിസ്മരണീയമായ മുഹൂർത്തങ്ങളിലൂന്നിക്കൊണ്ട് കഥാപാത്രങ്ങളുടെ മനോഭാവങ്ങളെ ഭംഗ്യന്തരേണ അനാവരണം ചെയ്യുന്നു. ഭീഷ്മർ, കർണ്ണൻ, അർജ്ജുനൻ, വ്യാസൻ, ബലരാമൻ, ശ്രീകൃഷ്ണൻ എന്നിങ്ങനെ കഥയുടെ ഒഴുക്കിൽ നിർണ്ണായകമായ പങ്കുവഹിച്ച കഥാപാത്രങ്ങളുടെ സവിശേഷനിരൂപണവും ഗ്രന്ഥകർത്താവ് ഉൾപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. മഹാഭാരതം അശ്വമേധികപർവ്വത്തിൽ അർജ്ജുനനും ദുശ്ശളയും കണ്ടുമുട്ടുന്ന ഹൃദയസ്പർശിയായ സന്ദർഭമാണ് ഇത്തരമൊരു പുനർവായനയ്ക്ക് പ്രേരണയായത് എന്ന് മാരാർ കൃതിയുടെ ആമുഖത്തിൽ പറയുന്നു. നൂറു സഹോദരന്മാരുടെ അഥവാ നൂറ്റിയഞ്ച് സഹോദരന്മാരുടെ ഏക സഹോദരി തന്റെ പുത്രനായ സുരഥന്റെ പുത്രനേയും എടുത്ത് കരഞ്ഞുകൊണ്ട് ഇവനെയെങ്കിലും വിട്ടയയ്ക്കണമേയെന്ന അപേക്ഷയുമായി തന്റെ മുന്നിലേക്ക് വരുന്ന ദുശ്ശളയുടെ ദൈന്യഭാവം സൃഷ്ടിച്ച വിഷാദചിന്തകളുടെ കയത്തിലകപ്പെട്ട അർജുനനെ കരകയറ്റാർ പണ്ടു കേട്ട ഭഗവദ്ഗീത പോലും അശക്തമാണെന്ന് മാരാർ കരുതുന്നു. ജീവിതമേൽപ്പിക്കുന്ന യാതനകൾ ഏത് ഭഗവദ്വചനങ്ങളാലും പരിഹരിക്കപ്പെടാവുന്നതല്ല എന്ന പരമാർത്ഥത്തെയാണ് 'അർജുനവിഷാദയോഗം' എന്ന പേരിൽ അദ്ദേഹം ആദ്യം എഴുതിയ ഈ ഉപന്യാസം ചൂണ്ടിക്കാ

ണിക്കുന്നത്. ഭാരതകഥയുടെ അന്ത്യം അതായത് യുദ്ധാനന്തരമുള്ള എല്ലാ സംഭവങ്ങളും അഗാധമായ വിഷാദം വളർത്തിക്കൊണ്ടുവരുന്നു എന്ന നിരീക്ഷണത്തിലാണ് മാരാർ ആദ്യം ചെന്നെത്തുന്നത്.

മഹാഭാരതകഥാസന്ദർഭങ്ങളിൽ ആത്മസംയമഭംഗത്തിന് ഒട്ടനവധി അവസരങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും ഒരിക്കൽപോലും അത് ഭഞ്ജിക്കാതെ നിലനിന്ന യുധിഷ്ഠിരൻ യുദ്ധത്തിന്റെ പതിനേഴാം ദിവസം കർണനാൽ മുറിവേൽക്കപ്പെടുകയും വിട്ടയയ്ക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തപ്പോൾ സ്വപ്ര കൃതത്തിൽ നിന്നും വ്യതിചലിക്കുന്നു. ഭാരതകഥയിലെങ്ങും ഒരു നീച കഥാപാത്രംപോലും പറഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത തരത്തിൽ തീർത്തും ബാലിശ മായി കർണനെ വധിക്കാതെ തന്റെ അരികിലെത്തിയ അർജുനനെ ശകാ രിക്കുന്നു. ശമദമാദികളാൽ അരക്കിട്ടുറപ്പിച്ച ധർമ്മമൂർത്തിയായി നില കൊണ്ട ധർമ്മപുത്രരെ ഒടുവിൽ ഒരു പ്രാകൃതവ്യക്തിയായി വ്യാസൻ ചിത്രീകരിച്ചതിന്റെ അനൗചിത്യം പ്രകടമാക്കുന്ന ഗ്രന്ഥകർത്താവ്, ഈശ്വരകഥാനുഗായികളെന്നതിലധികം മനുഷ്യകഥാനുഗായികളായ വാല്മീകി വ്യാസാദികൾ അവർ ജീവൻ നല്കിയ ദേവന്മാരും ദേവതാ വതാരങ്ങളും തിര്യക്കുകൾ പോലും അനന്ത വൈചിത്രമാർന്ന മാനുഷി കഭാവങ്ങളുടെ പ്രതിരൂപങ്ങളാണ് എന്ന നിഗമനത്തിലെത്തിച്ചേരുന്ന തായി കാണാം. എത്ര പരിപൂർണ്ണനായ മനുഷ്യനിലും ആത്യന്തികഘട്ട ത്തിൽ അവനിൽ ഒളിഞ്ഞിരിക്കുന്ന പ്രാകൃതഭാവം പിടിവിട്ടു പുറത്തുവ രും. ഇവിടെ പലപ്പോഴും യുദ്ധങ്ങളിൽ തോറ്റിട്ടുള്ള യുധിഷ്ഠിരന് ഇപ്പോൾ താൻ അങ്ങേയറ്റം വെറുക്കുന്ന കർണ്ണനിൽ നിന്നുമുണ്ടായ തോൽവി യുടെ ആഘാതത്താലുണ്ടായ അസഹിഷ്ണുതയാണ് യുധിഷ്ഠിരന്റെ പ്രകൃതത്തെ മാറ്റിമറിച്ചത്.

ഭാരതവംശത്തിന്റെ നെടുംതൂണായ ഭീഷ്മപിതാമഹൻ പണ്ട് ദുർ ബലനായ തന്റെ അനുജനുവേണ്ടി കാശി മഹാരാജാവിന്റെ പുത്രിമാ രായ മൂന്നു സുന്ദരികളെ അപഹരിച്ചുകൊണ്ട് സ്ത്രീത്വത്തോട് ഉദാര മായ കൃപയോടെ പെരുമാറുന്ന സാമുദായികാചാരത്തെ ലംഘിക്കുന്ന തായി പരാമർശിക്കുന്നു. എന്നാൽ ചിത്തവൃത്തി നിരോധം ചെയ്ത യോഗികളെപ്പോലും ചിത്തവൃത്തികൾ ദുർമാർഗ്ഗത്തിലേക്ക് വലിച്ചിഴ ച്ചേക്കാം എന്ന് ബോധിപ്പിക്കലാകാം 'അംബോപാഖ്യാനം' എന്ന് മാരാർ വീക്ഷിക്കുന്നു. വസ്ത്രാക്ഷേപസന്ദർഭത്തിൽ പാഞ്ചാലിയുടെ 'താൻ അടി മപ്പെട്ടുവോ, തന്നോട് ചെയ്യുന്നത് ധർമ്മമോ?' എന്ന ചോദ്യത്തിന് കൗര വരാരും മറുപടി പറയുന്നില്ല. ഒടുവിൽ ധർമ്മത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മഗതി അനിർവചനീയമാണെന്നതിനാൽ ബലവാനായ പുരുഷൻ ധർമ്മത്തെ കാണുന്നതെങ്ങനെയാണോ അങ്ങനെതന്നെ അത് നിർണ്ണയിക്കപ്പെടുന്നു എന്നാണ് ഭീഷ്മർ മറുപടി പറയുന്നത്. ഇങ്ങനെ ധർമ്മനിശ്ചയം ചെയ്യുന്ന

ഭീഷ്മരുടെ നിലപാടുകളെ കൃതിയിൽ സൂക്ഷ്മമമായി വിശകലനം ചെയ്യുന്നു.

ഭാരതകഥയിലെ ധീരസാന്നിധ്യമായ കർണന്റെ പ്രാഭവം വസ്തുനിഷ്ഠമായി വിലയിരുത്തപ്പെടുന്നുണ്ട് പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥത്തിൽ. ഏതു തരത്തിലും പ്രശംസനീയനായ കർണൻ സൂര്യപുത്രനെന്ന് ആജന്മമൃതിപര്യന്തം തേജോവധം ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരു കഥാപാത്രമാണ്. അവസാനം യുദ്ധത്തിനായി പുറപ്പെടുമ്പോൾ സൂതനായിരുന്ന ശല്യരുടെ ശകാരം വരെ നീണ്ടു എന്നതും ആശ്ചര്യം തന്നെ! ദാനശീലവും ദയാവായ്പും ആയോധനകലയിലെ തികവുകളും സ്ഥാനമാനങ്ങളും ഒന്നും തന്നെ കർണ്ണനെ അപമാനഭാരത്തിൽ നിന്നും വിമുക്തനാക്കിയില്ല.

മാരാരുടെ ശ്രീകൃഷ്ണപരമായ വീക്ഷണം സവിശേഷശ്രദ്ധയാകർഷിക്കുന്നതാണ്. ഭൂഭാരം തീർക്കുവാനായി ഭൂമിയിലവതരിച്ചതാണ് ഭഗവാൻ കൃഷ്ണൻ എന്ന വേരുറച്ച വിശ്വാസത്തെ, കൃഷ്ണൻ ജനിച്ചത് ഭൂഭാരം തീർക്കുവാനല്ല, മറിച്ച് വിധിവശാൽ നേരിടേണ്ടിവരുന്ന സർവ്വനാശങ്ങളേപ്പോലും മനുഷ്യൻ പൗരുഷം കൊണ്ട് സധൈര്യം എങ്ങനെ തടുക്കണം എന്ന് നേരിട്ട് കാണിക്കുവാനാണ്. മാത്രവുമല്ല, അനിവാര്യമായ വിധിയോട് പൊരുതിനിൽക്കുവാൻ ഏതു യോദ്ധാവിനേക്കാളും മനക്കട്ടിയോടും ധൈര്യത്തോടും എതിരിടാൻ മാതൃക കാണിച്ചുതരികയും ചെയ്യുന്നു.

ഇപ്രകാരം കുട്ടികൃഷ്ണമാരാർ ഭാരതകഥാപാത്രങ്ങളെ അവരുടെ വ്യക്തിസത്തയുടെ ബഹിസ്ഫുരണം വേണ്ടത്ര സാധ്യമാകുന്ന കഥാസന്ദർഭങ്ങളെ ഔചിത്യപൂർവ്വം തിരഞ്ഞെടുത്ത് സാമാന്യധാരണകളെ ഭേദിക്കുന്ന തരത്തിൽ വിമർശനവിധേയമാക്കിയിരിക്കുന്നു.

ത്യാഗത്തിന്റെ മൂർത്തിമദ്ഭാവമായ ഭീഷ്മപിതാമഹനിലൂടെയാണ് ഇരാവതി കാർവെ തന്റെ ഭാരതപുനർവായന ആരംഭിക്കുന്നത്. തികച്ചും നിസ്വാർത്ഥമായിക്കൊണ്ട് കർമ്മപഥങ്ങളിലൂടെ സഞ്ചരിച്ച് ഭാരതവംശത്തിന്റെ നിലനിൽപിനായി മൃതിപര്യന്തം അദ്ദേഹം പരിശ്രമിച്ചു. മഹാഭാരതമെന്ന മഹദാഖ്യാനം എല്ലാ മനുഷ്യപ്രയത്നങ്ങളും വിഫലമാണ് എന്ന നിശ്ചയത്തിലേക്കാണോ വിരൽ ചൂണ്ടുന്നത് എന്ന ആശങ്കയും അവർ പ്രകടമാക്കുന്നു. “മഹാഭാരതം വായിക്കുമ്പോൾ ഓരോ കഥാപാത്രവും അചഞ്ചലവും വ്യക്തവുമായ അന്ത്യത്തിലേക്കു നീങ്ങുന്നതായി നാം കാണുന്നു. ഓരോ കഥാപാത്രം അയാളുടെ അന്ത്യം നിയതമായി മനസ്സിലാക്കുന്നു. അവരുടെ ദുഃഖവും സുഖവും ഭയവും എല്ലാം ക്രമത്തിൽ നമ്മുടേതായി മാറുകയും ചെയ്യുന്നു. മാത്രമല്ല, ഓരോരുത്തരുടെയും തീവ്രദുഃഖത്തിലൂടെ നാം ലോകത്തിന്റെ തീവ്രദുഃഖം അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.”[1]

ശപിക്കപ്പെട്ടവനായി ജനിക്കപ്പെട്ട ഭീഷ്മർ ലോകജീവിതത്തിന്റെ കെണിയിൽപ്പെട്ട് തനിക്കു വരദാനമായി ലഭിച്ച സ്വച്ഛന്ദമൃത്യുവിനാൽ പരിപൂർണ്ണസ്വതന്ത്രനാകാമായിരുന്നിട്ടുകൂടി രക്ഷപെടാനായില്ല. പിതാവിന്റെ മരണശേഷം ചെറിയമ്മയുടെയും കുട്ടികളുടെയും സംരക്ഷണവും ഒപ്പം വംശത്തിന്റെ തന്നെ നിലനിൽപിനായി ജീവിതത്തിന്റെ ആജ്ഞയ്ക്കദ്ദേഹം വശംവദനായി തീർന്നു. അവിവാഹിതനായ അദ്ദേഹം മറ്റുള്ളവരുടെ കുട്ടികളെ സംരക്ഷിക്കുക എന്ന ബന്ധനത്തിലും അകപ്പെട്ടു. വിവാഹപ്രായമെത്തിയ അവരെ വിവാഹം കഴിയിച്ചതിലൂടെ കുരുവംശത്തിലെത്തിച്ചേർന്ന സ്ത്രീകളോട് ഭീഷ്മർ ക്രൂരതയാണ് കാണിച്ചത് എന്നാണ് ഇരാവതി കാർവെയുടെ നിരീക്ഷണം വ്യക്തമാക്കുന്നത്. മാത്രവുമല്ല, അതെല്ലാം കുരുവംശത്തിന്റെ നിലനില്പ് എന്ന ഏകലക്ഷ്യത്തെ മുൻനിർത്തിയാണെന്ന് സാധൂകരിക്കുവാൻ കഴിയില്ല എന്നും അവർ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. രാജാവല്ലാതെ രാജഭരണം, പിതാവല്ലാതെതന്നെ പിതൃകർത്തവ്യം കൂടാതെ സേനാനായകന്റെ രാഷ്ട്രസംരക്ഷകൻ എന്നിങ്ങനെ ബഹുമുഖങ്ങളായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളത്രയും വിഫലങ്ങളായിരുന്നു എന്ന് കാർവെ വിമർശിക്കുന്നു.

'യുഗാന്ത'യിൽ ഇരാവതി കാർവെ ധൃതരാഷ്ട്ര പത്നിയായി കുരുവംശരാജ്ഞിയായി അവരോധിക്കപ്പെട്ട ഗാന്ധാരിയുടെ മനോഹരമായ, ഹൃദയസ്പർശിയായ ഒരു വാങ്മയചിത്രം വരച്ചിടുന്നുണ്ട്. എല്ലാ പെൺകിടാങ്ങളെപ്പോലെയും വിവാഹത്തിന്റെ സുന്ദരസ്വപ്നങ്ങളിൽ കഴിഞ്ഞിരുന്ന കാലത്ത് വിവാഹമണ്ഡപത്തിലേക്കാനയിക്കാൻ സമയമാകുമ്പോൾ മാത്രം തന്റെ വരൻ ജന്മനാ അന്ധനാണെന്ന് അവൾ അറിയുന്നത്. വിവാഹം മുതൽ അവളും കാഴ്ചയെ തീർത്തും ഉപേക്ഷിച്ചു. നൂറു പുത്രന്മാരിൽ ഒന്നുപോലും ബാക്കിയാകാതെ അതിദയനീയമായ പുത്രദുഃഖം അനുഭവിക്കേണ്ടിയും വന്നു.

പാണ്ഡുവിന്റെ പത്നിയായെത്തുന്ന കുന്തിയെ പുരുഷമേധാവിത്വത്തിന്റെ എല്ലാ യാതനകളും ഏറ്റുവാങ്ങേണ്ടിവന്നവളായിട്ടാണ് ഇരാവതി കാർവെ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. അവരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ കുന്തി മാത്രമല്ല മഹാഭാരതത്തിലെ സ്ത്രീകളുടെ സുഖദുഃഖങ്ങളെല്ലാം അവരുമായി ബന്ധപ്പെട്ട പുരുഷന്മാരുടെ ആജ്ഞയ്ക്കധീനമായിരുന്നു. "പുരുഷന്മാർ പ്രവർത്തിച്ചു, നിർദ്ദേശിച്ചു, സ്ത്രീകൾ അത് അനുഭവിച്ചു"[2]. പത്നിയോടൊപ്പം സപത്നിയും മരണത്തിനു കീഴ്പ്പെട്ടതിനു ശേഷം കൗരവരേല്പിച്ച യാതനകളും പേറി പതിനാലു വർഷം പ്രായപൂർത്തിയാകാത്ത മക്കളെ സംരക്ഷിക്കുക എന്ന ഭാരവും ഏറ്റെടുക്കേണ്ടിവന്നു. കുന്തിയുടെ ത്യാഗനിർഭരമായ പ്രവൃത്തികളെ യുധിഷ്ഠിരൻ നിഷ്കരുണം വിമർശിക്കുന്നു. കർണ്ണന്റെ മാതൃത്വരഹസ്യം വെളിവാക്കുന്ന

സന്ദർഭത്തിൽ യുധിഷ്ഠിരൻ പറയുന്നു "ഈ രഹസ്യമാണ് കൗരവന്മാരും പാണ്ഡവപുത്രന്മാരും മരിക്കുവാനിടയാക്കിയ മഹായുദ്ധത്തിനു കാരണമായത്. ഇത് അറിഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിൽ യുദ്ധം ഒഴിവാക്കപ്പെടുമായിരുന്നു" എന്നിങ്ങനെ.

മഹാഭാരതത്തിലെ നായികാപരിവേഷം ചാർത്തിക്കൊണ്ട് ദ്രൗപദിയെ രാമായണത്തിലെ സീതയുമായി താരതമ്യം ചെയ്തുകൊണ്ടാണ് ഇരാവതി കാർവെ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. സീതയുമായുള്ള ഒട്ടനവധി സാമ്യങ്ങളും ചില വൈരുദ്ധ്യങ്ങളും വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. സമ്പന്നനായ, രാജാവായ അച്ഛന്റെ മകൾ, ധീരന്മാരായ ഭർത്താക്കന്മാർ, ധീരരായ അനേകം ബന്ധുജനങ്ങൾ എന്നിവരെല്ലാം ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും അനാഥയെപ്പോലെ ഏകാകിയായി മാനുഷികമായ പ്രശ്നങ്ങളെ എതിരിട്ട ദ്രൗപദിയെ നാഥവതി-അനാഥവതി എന്നീ രണ്ടു വാക്കുകളിലൂടെ കവി അടയാളപ്പെടുത്തുന്നതായി അവർ പറയുന്നു.

ബ്രാഹ്മണധർമ്മത്തിൽ നിന്നും വ്യതിരിക്തമായി ആയോധനവിദ്യയിൽ പ്രാവീണ്യം നേടി പ്രശസ്തരായ ദ്രോണരെയും ദ്രോണപുത്രനായ അശ്വത്ഥാത്മാവിനെയും പഠനവിധേയമാക്കുന്നു. ഒരാളും ജീവിതത്തിൽ പരിപൂർണ്ണവിജയം നേടുന്നില്ല എന്ന മനുഷ്യന്റെ സാധാരണ നിലയെ അടിവരയിട്ടുകൊണ്ടാണ് കർണ്ണനെന്ന മഹനീയ സാന്നിധ്യത്തെ കാർവെ വിശകലനം ചെയ്യുന്നത്. മത്സരക്കളിയുടെ രംഗവേദിയിലൂടെ മഹാഭാരതത്തിലേക്ക് രംഗപ്രവേശം ചെയ്തപ്പോൾ നേരിടേണ്ടിവന്ന "നീ ആരാണ്?" എന്ന ചോദ്യം അരങ്ങൊഴിയുന്ന നേരവും ഒരു കൂരമ്പായി ആ ഹൃദയത്തിൽ തറഞ്ഞുനിന്നു. താനാരാണെന്നും തന്റെ അവകാശങ്ങൾ എന്തെന്നുമുള്ള ചോദ്യങ്ങൾക്ക് വ്യക്തമായ മറുപടി കിട്ടാതെ മൃതിയെ പുൽകേണ്ടിവന്ന ഹതഭാഗ്യനായ ക്ഷത്രിയനായ ഇരാവതി കാർവെ കർണ്ണനെ കാണുന്നു.

ആദിപർവത്തിന്റെ അവസാനം ദ്രൗപദീസ്വയംവര രംഗത്താണ് ശ്രീകൃഷ്ണൻ ആദ്യമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്. അതിനുമുമ്പ് മഹാഭാരതത്തിൽ ശ്രീകൃഷ്ണപരാമർശമില്ല. ശ്രീകൃഷ്ണനെ തീർത്തും ഒരു മനുഷ്യനായിട്ടാണ് കാർവെ നിരീക്ഷിക്കുന്നത്. കൃഷ്ണന്റെ ഉപദേശമായ ഗീത അതിഭയങ്കരമായ മാനസിക സംഘർഷത്തിൽപ്പെട്ട ഒരാൾക്ക് മാർഗദർശനം നൽകുന്ന കേവലം ഉപദേശം മാത്രമാണെന്നും അവർ പറയുന്നു. എങ്കിലും പിടികിട്ടാത്ത വ്യക്തിത്വത്തിനുടമയായി പ്രവർത്തിക്കുകയും ചിന്തിക്കുകയും ഉപദേശിക്കുകയും ചെയ്ത ശ്രീകൃഷ്ണൻ ഇവയെല്ലാം വിഫലമാകുന്നത് കണ്ടിട്ടും നിരാശപ്പെട്ടില്ല. ഈ വിധം നിശബ്ദമായ ഒരു നിസംഗതയ്ക്കുടമയായ ശ്രീകൃഷ്ണനെ ഒരു യഥാർത്ഥ യോഗിയായി ഇരാവതി കാർവെ കാണുന്നു.

ഒരു കാലഘട്ടത്തിന്റെ പര്യവസാനം കുറിക്കുന്നതിലേക്ക് നയിക്കുന്ന എക്കാലത്തെയും ഇതിഹാസ കാവ്യമായ മഹാഭാരതം യുഗാന്തമായി മാറുന്നു എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടാണ് പഠനം അവസാനിപ്പിക്കുന്നത്. കാവ്യത്തെ സമഗ്രമായ പര്യാലോചനയ്ക്കു വിധേയമാക്കുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ മഹാഭാരത കാലഘട്ടത്തിലെ സാമൂഹിക-സാംസ്കാരിക-സാമ്പത്തിക വ്യവസ്ഥകളെയും മറ്റും സപ്രമാണം വിലയിരുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. പ്രക്ഷിപ്തഭാഗങ്ങളുടെ കടന്നുകയറ്റം ഉണ്ടാകുന്നതിനു മുമ്പേ 'ജയ' എന്ന പേരിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ഈ ഭാരതവംശാവലിയുടെ കഥകളെ അനാവരണം ചെയ്യുന്ന കൃതിയിൽ തന്നെത്തന്നെ കാണുന്നു എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടാണ് ഇരാവതി കാർവെ തന്റെ നിരീക്ഷണങ്ങൾ ഉപസംഹരിക്കുന്നത്.

"യദിഹാസ്തി തദന്യത്ര യന്നേഹാസ്തി ന കുത്രചിത്" എന്ന ഫലശ്രുതി സൂചിപ്പിക്കുവിധം ഭാരതകഥാപാത്രങ്ങളിൽ നിന്നും കഥാസന്ദർഭങ്ങളിൽ നിന്നും എത്ര വാരിയെടുത്താലും തീരാത്തത്ര മാനുഷികഭാവങ്ങളെ, ജീവിത സമസ്യകളെ ഒക്കെ അത് ആവഹിക്കുന്നു. മഹാഭാരതകഥയുടെ ഗതിവിഗതികളെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന കടിഞ്ഞാണുകളാകുന്ന കഥാസന്ദർഭങ്ങളെ എടുത്തു കാണിച്ചുകൊണ്ടും അവിടവിടെയുൾപ്പെടുന്ന കഥാപാത്രങ്ങളുടെ മനോഭാവങ്ങളുടെ ആവിഷ്കരണം കൊണ്ടും 'ഭാരതപര്യടന'വും 'യുഗാന്ത'യും മഹാഭാരതപഠനങ്ങളിൽ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നു. ഈ രണ്ടു കൃതികളിലും അവരുടെ നിഗമനങ്ങളിലും സമാനത കാണുന്നുമുണ്ട്. കുരുവംശത്തിന്റെ നെടുംതൂണായ ഭീഷ്മപിതാമഹന്റെ നിസ്വാർത്ഥമായ കന്യകാഹരണത്തെ ഇരു കൂട്ടരും വിമർശിക്കുന്നു. കൂടാതെ ശ്രീകൃഷ്ണനെപ്പറ്റിയുള്ള മാനുഷികകല്പനയും സമാനമാണ്. കർണ്ണൻ, കുന്തി തുടങ്ങിയ മറ്റു കഥാപാത്രങ്ങളെയും ഏറെക്കുറെ സമാനമായി വിശദമാക്കുന്നു. ഏതായാലും വ്യക്തിവൈശിഷ്ട്യത്തിന്റെ തനിമയോടെ വിവിധ ഭാവങ്ങളെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്ന തലയെടുപ്പോടെ എക്കാലവും നിലകൊള്ളുന്നതുമായ കഥാപാത്രങ്ങളാണ് പരാമർശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് എന്ന് നിസംശയം പറയാം.

മനുഷ്യജീവിതത്തിൽ പലപ്പോഴും നാം നേരിടേണ്ടിവരുന്ന സങ്കീർണ്ണതകളെ ഇവിടേയും കാണാം എന്നതിനാൽതന്നെ എന്നെന്നും മനുഷ്യകഥാനുഗായിയായ മഹാഭാരതത്തിന്റെ പുനരാഖ്യാനങ്ങളിൽ ഈ രണ്ടു കൃതികളും ഏറെ പ്രസക്തമാകുന്നു.

കുറിപ്പുകൾ

1. കാർവെ ഇരാവതി, മഹാഭാരതപഠനങ്ങൾ, പരിഭാഷ: പി.ആർ. നായർ, മൈത്രി ബുക്സ്, തിരുവനന്തപുരം, നവംബർ 2008,പേജ് 14.

2. കാർവെ ഇരാവതി, മഹാഭാരതപഠനങ്ങൾ, പരിഭാഷ: പി. ആർ. നായർ, മൈത്രി ബുക്സ്, തിരുവനന്തപുരം, നവംബർ 2008, പേജ് 39.

ഗ്രന്ഥസൂചി

1. കുട്ടികൃഷ്ണമാരാർ, ഭാരതപര്യടനം, മാരാർ സാഹിത്യപ്രകാശം, മാർച്ച് 2014.
2. കാർവെ ഇരാവതി, മഹാഭാരതപഠനങ്ങൾ, പരിഭാഷ: പി. ആർ. നായർ, മൈത്രി ബുക്സ്, തിരുവനന്തപുരം, നവംബർ 2008.
3. Karve Iravathy, Yugantha: the end of an Epoch, Disha Books, 1991.

മാധ്യമസംസ്കാരത്തിന്റെ സ്വാധീനം സന്തോഷ് ഏച്ചിക്കാനത്തിന്റെ കഥകളിൽ

ഡോ. അനില തോമസ്
അസിസ്റ്റന്റ് പ്രൊഫസർ, മലയാളവിഭാഗം
അൽഫോൻസാ കോളേജ്, പാലാ

സംഗ്രഹം

സമൂഹത്തിന്റെ അഭിരുചികളും മൂല്യങ്ങളും രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിൽ മാധ്യമങ്ങൾ വലിയ പങ്കുവഹിക്കുന്നു. മലയാളസാഹിത്യത്തിലും മാധ്യമസംസ്കാരത്തിന്റെ സ്വാധീനം ഏറെ പ്രകടമാണ്. ഉത്തരാധുനികലോകത്തിന്റെ, മാറുന്ന അനുഭവപരിസരങ്ങളോട് സമകാലിക മലയാള ചെറുകഥ ഏതു രീതിയിലാണ് പ്രതികരിക്കുന്നതെന്ന അന്വേഷണത്തിനുള്ള ഉത്തരമായാണ് മാധ്യമകഥകൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്. മാധ്യമസംസ്കാരം, സന്തോഷ് ഏച്ചിക്കാനത്തിന്റെ മാധ്യമങ്ങൾ, പ്രമേയങ്ങളായ കഥകളെ എപ്രകാരമാണ് സ്വാധീനിക്കുന്നതെന്ന അന്വേഷണമാണ് ഈ പ്രബന്ധത്തിൽ.

താക്കോൽ വാക്കുകൾ

മാധ്യമസംസ്കാരം, ആൾക്കൂട്ട സംസ്കാരം, പൊതുമണ്ഡലം

മാധ്യമം എന്ന വാക്കിന് ശബ്ദതാരാവലി നൽകുന്ന അർത്ഥം 'വിനിമയമാർഗ്ഗം' (ശ്രീകണ്ഠേശ്വരം പത്മനാഭപിള്ള, ശബ്ദതാരാവലി, പുറം 1464) എന്നാണ്. ഇംഗ്ലീഷിൽ മീഡിയം (medium) എന്ന വാക്കാണ് ഈ അർത്ഥത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നത്. ഇതിന്റെ ബഹുവചനരൂപമായ media എന്ന വാക്കാണ് ടെലിവിഷൻ, റേഡിയോ, വർത്തമാനപത്രം തുടങ്ങിയ മാധ്യമങ്ങളെ മൊത്തത്തിൽ വിശേഷിപ്പിക്കാൻ ഉപയോഗിക്കുന്നത്. മലയാളത്തിൽ മാധ്യമം എന്ന വാക്കുതന്നെയാണ് ഈ അർത്ഥത്തിൽ പ്രയോഗിക്കാറുള്ളത്.

ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടോടെ മാസ്മീഡിയയുടെ സ്വാധീനഫലമായി വികസിച്ച പാശ്ചാത്യ മുതലാളിത്ത സംസ്കാരത്തെ മുൻനിർത്തിയാണ് മാധ്യമസംസ്കാരം (media culture) എന്ന സംജ്ഞ രൂപപ്പെട്ടത്. സമൂഹത്തിന്റെ അഭിരുചികളും മൂല്യങ്ങളും രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിൽ മാധ്യമങ്ങൾ ചെലുത്തുന്ന സ്വാധീനത്തെയാണ് ഇതുകൊണ്ട് വിവക്ഷിക്കുന്നത്. ഈ സ്വാധീനം ആൾക്കൂട്ടസംസ്കാരത്തെയും ജനപ്രിയസംസ്കാരത്തെയും രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിൽ വലിയ പങ്കുവഹിക്കുന്നു. കമ്പോളസംസ്കാരവും ഉപഭോഗസംസ്കാരവും ഇവയോടൊപ്പം വളർന്നുവരുന്നു. ഇവയെല്ലാം മിക്കപ്പോഴും ഉപരിവർഗ്ഗ, കച്ചവട താത്പര്യങ്ങളിൽ അധിഷ്ഠിതമായിരിക്കും. ഉപചാരമര്യാദകൾ, വിനോദം, ഭാഷ, ഭക്ഷണം, വസ്ത്രം, കല തുടങ്ങിയ മേഖലകളിൽ നിലവിലുള്ള രീതികളെ മാറ്റിമറിച്ച് പുതിയ സംസ്കാരം രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിൽ മാധ്യമ-കമ്പോള കൂട്ടുകെട്ടിന് മുഖ്യപങ്കുണ്ട്.

ആഗോളവത്കരണം, കമ്പോളസംസ്കാരം, മാധ്യമസംസ്കാരം എന്നിവയാണ് കഴിഞ്ഞ രണ്ടു ദശകങ്ങളിൽ കേരളീയസമൂഹത്തെ സ്വാധീനിച്ച പ്രധാന ഘടകങ്ങൾ. അതിന്റെ ഫലമായി സമൂഹത്തെ മുഴുവൻ വിപണിയായി കാണുന്ന, വ്യക്തികളുടെ സ്വകാര്യതപോലും വിറ്റു കാശാക്കുന്ന കമ്പോള, മാധ്യമസംസ്കാരത്തിന്റെ ഇരകളായി മാറിയിരിക്കുകയാണ് കേരളസമൂഹം. സാമൂഹികമായ ഏതു മാറ്റവും സാഹിത്യത്തിൽ പ്രതിഫലിക്കാറുണ്ട്. മലയാളസാഹിത്യത്തിലും മാധ്യമസംസ്കാരത്തിന്റെ സ്വാധീനം പ്രകടമായി കാണാം. ഈ സ്വാധീനം ഏറ്റവും പ്രകടമാകുന്നത് ചെറുകഥകളിലാണ്.

ഉത്തരാധുനികലോകത്തിന്റെ മാറുന്ന അനുഭവപരിസരങ്ങളോട് സമകാലിക മലയാളചെറുകഥ ഏതുരീതിയിലാണ് പ്രതികരിക്കുന്നതെന്ന ചോദ്യത്തിന് ഉത്തരമായാണ് മാധ്യമകഥകൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്. ദൃശ്യമാധ്യമങ്ങളുടെയും അവയുടെ ഭീതിജനകമായ സംസ്കാരത്തിന്റെയും മുമ്പിൽ വിറങ്ങലിച്ചുനിൽക്കുന്ന മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ ദാരുണചിത്രങ്ങൾ ഇത്തരം കഥകളിൽ പ്രമേയങ്ങളായി കടന്നുവരുന്നു. മാധ്യമവിഭവവത്ക്കരണവും സ്വകാര്യവത്ക്കരണവും വിവരസാങ്കേതികവിപ്ലവവും നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന കേരളത്തെ അർത്ഥശങ്കയ്ക്കിടയില്ലാത്തവണ്ണം വരച്ചുകാട്ടാൻ മാധ്യമകഥകൾക്ക് സാധിക്കുന്നു. വ്യക്തിസ്വത്വത്തിന് പ്രാധാന്യമില്ലാതാകുകയും കമ്പോളാധിഷ്ഠിതമൂല്യങ്ങൾ ജീവിതത്തിനുമേൽ ആധിപത്യം ചെലുത്തുകയും ചെയ്യുന്നതിന്റെ ആപത്കരമായ സൂചനകൾ ഈ കഥകളിൽ ദൃശ്യമാണ്.

മാധ്യമവത്കൃതമായ ആഗോളജീവിതങ്ങളുടെ അനുഭവങ്ങളാവിഷ്കരിക്കുന്ന കഥകളുടെ രൂപത്തിലും ഭാഷാതലത്തിലും ആവിഷ്കര

ണശൈലിയിലും മാധ്യമങ്ങളുടെ ആഖ്യാനരീതികൾ - വാർത്താവതരണത്തിന്റെ വിവരണസ്വഭാവം, ചലച്ചിത്രങ്ങളുടെയും പത്രഭാഷയുടെയും സ്വാധീനം, ക്യാമറയുടെ ദൃശ്യകോണുകൾ, കാര്യമാത്രപ്രസക്തമായ അവതരണരീതി - പ്രകടമാകുന്നു. മൊബൈൽ ക്യാമറകളും സൈബർ സ്ക്രീനുകളും ടെലിവിഷൻ ചാനലുകളുമൊക്കെ കഥാഖ്യാനത്തിന്റെ കേന്ദ്രമായി മാറുന്നു. വ്യക്തി, ഒരേസമയം നവമാധ്യമങ്ങളുടെ ഉപഭോക്താവും ഇരയുമായി മാറ്റപ്പെടുന്നു എന്നതാണ് മാധ്യമസ്വാധീനം പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന കഥകളിലെ പൊതുധാര.

പൊതുമണ്ഡലങ്ങളുടെ (public sphere) നിരാസമാണ് നവമാധ്യമസംസ്കാരം പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന കഥകളുടെ മറ്റൊരു സവിശേഷത. നവമാധ്യമങ്ങളെ വിശ്വസ്തപങ്കാളികളും ശരീരത്തിന്റെ ഇന്ദ്രിയങ്ങളുമൊക്കെയായി പരിഗണിക്കുന്ന കഥാപാത്രങ്ങൾ പുതുകഥകളിൽ നിരവധിയാണ്. നവമാധ്യമസംസ്കാരം ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്ന വാർപ്പുമാതൃകകളാണ് (stereo types) ഇത്തരം കഥകളിലെ കഥാപാത്രങ്ങൾ. ഇത്തരം പുതുകഥകൾ ഉപഭോഗത്തെയോ മാധ്യമവിഭ്രമത്തെയോ ആഴക്കുറവിനെയോ ആഘോഷിക്കുകയല്ല, അവയെ ആക്രമിക്കുകയും അടയാളപ്പെടുത്തുകയുമാണ് ചെയ്യുന്നത്.

വിവരസാങ്കേതികവിദ്യയും കമ്പ്യൂട്ടറും ടെലിവിഷനുമൊക്കെ വ്യാപകമായതോടെ അവ സൃഷ്ടിക്കുന്ന പ്രശ്നങ്ങൾ തിരിച്ചറിഞ്ഞ് അവയെപ്പറ്റി കഥയെഴുതിയ കഥാകൃത്താണ് സന്തോഷ് ഏച്ചിക്കാനം. ഉത്തരാധുനിക കഥകളിലെ മുഖ്യപ്രമേയങ്ങളായ ഉപഭോഗം, മാധ്യമസംസ്കാരം, കമ്പോളത്തിന്റെ അധിനിവേശം തുടങ്ങിയവയൊക്കെ തന്നെ കഥകളിൽ സന്നിവേശിപ്പിക്കുവാൻ ഏച്ചിക്കാനത്തിനു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. മാധ്യമസംസ്കാരം, പ്രമേയാവതരണത്തിലെ പുതുമകൾകൊണ്ട് ശ്രദ്ധേയനായ സന്തോഷ് ഏച്ചിക്കാനത്തിന്റെ, മാധ്യമങ്ങൾ പ്രമേയങ്ങളായ കഥകളെ എങ്ങനെ സ്വാധീനിക്കുന്നു എന്ന് പഠനവിധേയമാക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയാണിവിടെ. 'അഭിനയമുഹൂർത്തങ്ങൾ', 'കൊമാല', 'വാർത്താശരീരം', 'ക്രീഡാലോലം', 'ഉടലുകൾ വിഭവസമൃദ്ധിയിൽ' എന്നിങ്ങനെ ശക്തമായി മാധ്യമസ്വാധീനം പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന കഥകളെയാണ് വിശകലനത്തിനായി സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്.

അഭിനയമുഹൂർത്തങ്ങൾ

എം. മുകുന്ദന്റെ 'ദൽഹി 1981' എന്ന കഥയിലെ കഥാപാത്രങ്ങളും സംഭവങ്ങളും പുതിയൊരു പശ്ചാത്തലത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്ന കഥയാണ് 'അഭിനയമുഹൂർത്തങ്ങൾ'. മിന്നൽ പണിമുടക്കുമൂലം ഏറെക്കുറെ വിജനമായൊരു ബസ്സ്റ്റാൻഡിൽ വച്ച് ഒരു പെൺകുട്ടിയെ സുമുഖനാ

യൊരു യുവാവ് മാനഭംഗപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിക്കുന്നത് രജീന്ദർ പാണ്ഡേയും കിഷോർലാലും തങ്ങളുടെ മുറിയിലിരുന്ന് കാണുന്നു. അത് 'തരികിട' പോലെയുള്ള ഒരു ടെലിവിഷൻ ഫീൽഡ് പ്രോഗ്രാമിന്റെ ചിത്രീകരണമാണെന്നാണ് പാണ്ഡേ കരുതുന്നത്. അയാൾ, മനോജ് എന്നൊരു ചെറുപ്പക്കാരനെ ഈ ഷൂട്ടിംഗ് ലൈവായി കാണാൻ ക്ഷണിക്കുന്നുണ്ട്. മനോജ് അതു ഷൂട്ടിംഗ് അല്ലായെന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് പ്രശ്നത്തിൽ ഇടപെടാൻ തയ്യാറാകുമ്പോൾ പാണ്ഡേ പറയുന്നതിപ്രകാരമാണ്. "അരേ, നീയാര് സോഷ്യൽ ആക്ടിവിസ്റ്റോ? പ്രതികരിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് നീ പോയി കൃത്യമായി ചാനലുകൾ കാണ്, എം.ടി.വി.ക്കാരിൽനിന്ന് മോട്ടിച്ചെടുത്ത ഒരൈറ്റാ ഇത്. വിഷൽ മീഡിയാരംഗത്തെ സാഹസിക ജേർണലിസം. എടപെടുന്നോനെ വിഡ്ഢിയാക്കുന്ന കൊണാപ്പ് സാധനം." (സന്തോഷ് ഏച്ചിക്കാനം, കഥകൾ, പുറം 90).

ഏതെങ്കിലും പ്രശ്നത്തിൽ അകപ്പെട്ട വ്യക്തിയെയോ വ്യക്തികളെയോ സഹായിക്കാനൊരുങ്ങുമ്പോൾ അവതാരകർ ക്യാമറയുമായി ചാടിവീണ് അതൊരു ടി.വി. പ്രോഗ്രാമിന്റെ ഷൂട്ടിംഗ് ആണെന്നു പറയുകയും സഹായിക്കാനെത്തിയ വ്യക്തിക്ക് സമ്മാനങ്ങൾ നൽകുകയും ചെയ്യുന്ന വിധത്തിലുള്ള പ്രോഗ്രാമുകളെക്കുറിച്ചാണ് രജീന്ദർ ഇവിടെ പരാമർശിക്കുന്നത്.

റെയിൽവെ സ്റ്റേഷനിൽ കൂട്ട ആത്മഹത്യയുടെ പ്രതീതി സൃഷ്ടിച്ച് കാഴ്ചക്കാരെ കബളിപ്പിക്കുകയും ആ കുടുംബത്തെ രക്ഷിക്കാൻ എടുത്തുചാടി വലതുകാൽ നഷ്ടപ്പെട്ട യുവാവിനു ടീഷർട്ടു സമ്മാനമായി പ്രഖ്യാപിച്ചു വിജയശ്രീലാളിതരായി മടങ്ങുകയും ചെയ്ത ചാനൽസംഘത്തിന്റെ ഓർമ്മ രജീന്ദർ സുഹൃത്തുക്കളുമായി പങ്കുവയ്ക്കുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ടാണ് അയാൾ ചെറുപ്പക്കാരനും പെൺകുട്ടിയുമൊക്കെ ചാനലിന്റെ ആക്ടേഴ്സാണെന്നും ഇതിലിടപെട്ടാൽ ഫൂളാകുമെന്നും ചിന്തിക്കുന്നത്.

ടെലിവിഷൻ, മനുഷ്യരുടെ മനോഭാവത്തെയും കാഴ്ചപ്പാടുകളെയും പ്രതിലോമമായി സ്വാധീനിക്കുന്നതിന്റെ നേർചിത്രമാണ് ഇവിടെ കഥാകൃത്ത് അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. എന്നാൽ ഈ ആൾക്കൂട്ടത്തെ പ്രതിയായോ മാപ്പുസാക്ഷിയായോ അല്ല നിസ്സഹായതയുടെ പ്രതീകമായാണ് കഥയിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്.

പ്രേക്ഷകരുടെ എണ്ണം വർദ്ധിപ്പിക്കാനായി ചിത്രീകരിക്കപ്പെടുന്ന ചാനൽ കാഴ്ചകളിലൂടെ പകരുന്ന ഭോഗസുഖവും യാഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെ നിലവിളിയും കഥയിൽ ഒരേ നിസ്സംഗതയോടെ അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു.

ഇരയുമായി ചരിത്രമ്യൂസിയം പിന്നിട്ട് പായുന്ന വേട്ടക്കാരിൽ കഥ അവസാനിക്കുമ്പോൾ കാഴ്ചയുടെ പുതിയൊരു സംസ്കാരം അധിനിവേശം തുടരുന്ന അനുഭവമാണ് വായനക്കാരിൽ അവശേഷിക്കുന്നത്.

വാർത്തകളിലെ ആനുകാലികസംഭവങ്ങളും (കോഴ, തട്ടിപ്പ്, ബ്ലാക്ക്മെയിലിംഗ്, പെൺവാണിഭം തുടങ്ങിയവ) സീരിയലുകളും റിയാലിറ്റി ഷോകളുമൊക്കെ ഒരു വിനോദതുടർച്ചയായി പ്രേക്ഷകർ സ്വീകരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് യാഥാർത്ഥ്യത്തിൽനിന്നു ഭാവനയിലേയ്ക്കല്ല, ഭാവനയിൽനിന്ന് യാഥാർത്ഥ്യത്തിലേക്കാണ് നമ്മൾ ഒളിച്ചോടുന്നതെന്നാണ് സി. എസ്. വെങ്കിടേശ്വരൻ പറയുന്നത്. (സി. എസ്. വെങ്കിടേശ്വരൻ, ടെലിവിഷൻ പഠനങ്ങൾ, പുറം 29).

വാർത്താശരീരം

പത്രം, റേഡിയോ, ടെലിവിഷൻ, സിനിമ എന്നിങ്ങനെ നാലു രൂപങ്ങളിലുള്ള മാധ്യമസ്വാധീനത്തിന്റെ നേർക്കാഴ്ചകളാണ് 'വാർത്താശരീരം' എന്ന കഥ പങ്കുവയ്ക്കുന്നത്. വ്യക്തികളുടെ വാക്കുകളെയും ചിന്തകളെയും മാത്രമല്ല ജീവിതത്തെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതുതന്നെ മാധ്യമങ്ങളാണ് എന്ന യാഥാർത്ഥ്യം പങ്കുവയ്ക്കുന്ന ഈ കഥ മാധ്യമനിബന്ധമായ സമകാലിക ജീവിതാവസ്ഥയിലേയ്ക്കുള്ള ഒരു ചൂണ്ടുപലകയാണ്.

കേരളസമൂഹത്തിലേക്ക് ടെലിവിഷന്റെ കടന്നുവരവ് അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നൊരു ഘട്ടമാണ് 'വാർത്താശരീര'ത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്. ടെലിവിഷൻ വ്യാപകമാകുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ പത്രങ്ങളും റേഡിയോയും ഉൾപ്പെടെയുള്ള മാധ്യമങ്ങളിലൂടെ പ്രചരിപ്പിക്കപ്പെട്ട പരസ്യങ്ങളുടെ സ്വാധീനം ഈ കഥയിലെ കഥാപാത്രങ്ങളിൽ പ്രകടമാണ്. വിവിധ ബ്രാൻഡുകളിലുള്ള ടെലിവിഷനുകളുടെ പരസ്യങ്ങൾ പത്രങ്ങളിൽ സാധാരണമായിരുന്നു. 'സ്വന്തമാക്കി അഭിമാനിക്കൂ' എന്ന പരസ്യവാചകവുമായി വരുന്ന, കൊമ്പുള്ള ചെകുത്താന്റെ പടമുള്ള ഒനിഡാ ടി.വിയുടെ പരസ്യം ആബാലവൃദ്ധം ജനങ്ങളെയും ആകർഷിച്ചിരുന്നു.

അറുപത്തിയാറ് വയസ്സുള്ള, കാര്യമായ വിദ്യാഭ്യാസമൊന്നുമില്ലാത്ത പയ്യാടക്കത്ത് വീട്ടിൽ കുഞ്ഞിപ്പാട്ടിയാണ് ഈ കഥയിലെ മുഖ്യകഥാപാത്രം. വിദ്യാഭ്യാസം കുറവാണെങ്കിലും "ടി.വിയാകുമ്പൊ ഒനിഡാ തന്ന്യാണ് നല്ലത്. ബി.പി.എല്ലും വീഡിയോകോണും മോശമല്ല. എന്നാലും ഒരൊറപ്പിന് ഇദെന്നെ പഷ്ട്" (സന്തോഷ് ഏച്ചിക്കാനം, കഥകൾ, പുറം 210) എന്നു പറയാൻ തക്കവണ്ണം പരസ്യങ്ങൾ ഏറെ സ്വാധീനിച്ചിട്ടുള്ള വ്യക്തിയാണ് പാട്ടിയമ്മ.

ജോലികഴിഞ്ഞുവരുന്ന മകൻ കേളുവിനെക്കൊണ്ട് പത്രം വായിപ്പിച്ച് കേൾക്കുന്ന പാട്ടിയമ്മയെക്കുറിച്ച് "വാർത്തകളിൽ തുഴഞ്ഞുപോയ

പാട്ടിയമ്മ അന്താരാഷ്ട്ര പ്രശ്നങ്ങളിലും രാഷ്ട്രീയപ്രതിസന്ധിയിലും വംശീയപോരാട്ടങ്ങളിലും ചരമക്കോളത്തിലും ചെന്നു മുട്ടി" (സന്തോഷ് ഏച്ചിക്കാനം, കഥകൾ, പുറം 211) എന്നിങ്ങനെയാണ് കഥാകൃത്ത് വിവരിക്കുന്നത്.

പത്രത്തിലോ ടെലിവിഷനിലോ മുഖമൊന്നു കാണിക്കാൻ സാധിക്കുന്നത് വലിയ ധന്യതയായാണ് പാട്ടിയമ്മ കരുതുന്നത്. സ്വയം വാർത്തയായി മാറുന്നതാണ് അവരുടെ സ്വപ്നം. "പയ്യാടക്കത്ത് മീത്തൽ വീട്ടിൽ കുഞ്ഞിപ്പാട്ടി (66) ദിവംഗതയായി." (സന്തോഷ് ഏച്ചിക്കാനം, കഥകൾ, പുറം 212) എന്ന പത്രവാർത്തപോലും അവരുടെ ഉള്ളിലുണ്ട്. അവർ പറയുന്നതിങ്ങനെയാണ് "ഞാൻ ചത്താല് .....ന്റെ സഞ്ചയനം കഴിച്ചില്ലെങ്കിലും വേണ്ടില്ല .....ന്റെ ഒരു ഫോട്ടം നീ പത്രത്തീല് കൊട്ക്കണം മോനേ. പൈശേല്ലേങ്കില് എന്റെ കാതിലെ ഓലചിറ്റ് നീ വിറ്റോ. എന്നാലും അദ്ദവെരണം." (സന്തോഷ് ഏച്ചിക്കാനം, കഥകൾ, പുറം 212). ടി.വിയിൽ കാണാതായവരെക്കുറിച്ചുള്ള അറിയിപ്പിൽ കുട്ടികളുടെയും യുവതികളുടെയും ഫോട്ടോയും വിശദാംശങ്ങളും വിവരിക്കുന്നത് കാണുമ്പോൾ പാട്ടിയമ്മ പറയുന്നത് "ഭാഗ്യം ചെയ്യണം. എത്രയെത്ര ആളുകള് കാണും ഇവരെയെല്ലാം." (സന്തോഷ് ഏച്ചിക്കാനം, കഥകൾ, പുറം 214) എന്നാണ്. കൂടാതെ കൊച്ചുമകൾ കാർത്തികയോട് "നിനക്കൊക്കെ ഒന്ന് നാടു വിട്ടൂടെ കുരിപ്പേ.....?" (സന്തോഷ് ഏച്ചിക്കാനം, കഥകൾ, പുറം 214) എന്നു ചോദിക്കാനും അവർ മടിക്കുന്നില്ല.

ടി. വി. എന്ന മോഹവലയത്തോടുള്ള അഭിനിവേശം മൂലം പനി ബാധിച്ചു കിടക്കുന്ന കുഞ്ഞിനെ മറക്കുന്ന, അവന്റെ വിശപ്പ് പരിഗണിക്കാത്ത അമ്മയെയും കഥയിൽ കാണാൻ സാധിക്കും. വരേണ്യസമൂഹത്തെക്കാൾ താഴേത്തട്ടിലുള്ളവരാണ് മാധ്യമപ്രലോഭനങ്ങൾക്ക് കൂടുതൽ ഇരയാകുന്നതെന്ന് കുഞ്ഞിക്കണ്ണൻ നായരുടെയും പാട്ടിയമ്മയുടെയും കുടുംബങ്ങളിലൂടെ കഥാകൃത്ത് പറഞ്ഞുവയ്ക്കുന്നു. അത്താഴംപോലും കഴിക്കാതെ ടി. വി കാണാൻ പോയ പാട്ടിയമ്മയുടെ കുടുംബം കതകടയ്ക്കാൻ മറന്നതുകൊണ്ട് പട്ടി വീട്ടിനുള്ളിൽ കയറി. അത്താഴം പട്ടി നക്കിയതുകൊണ്ട് ആഹാരം കഴിക്കാനില്ലാതെ വരുന്ന പാട്ടിയമ്മ വിശപ്പിന്റെ മൂർദ്ധന്യത്തിലും റേഡിയോയിലെ മ്യൂസിക്നൈറ്റ് കേട്ട് വിശപ്പു മറക്കുന്നതും കഥാകൃത്ത് കാണിച്ചുതരുന്നു. ഒടുവിൽ പാട്ടിയമ്മ റേഡിയോയിലെ അവസാനപരിപാടിയായ ഇംഗ്ലീഷ് വാർത്തയ്ക്കായി കാതോർക്കുമ്പോൾ കഥ അവസാനിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ മാധ്യമ വിനോദസംസ്കാരത്തിന്റെ ഇരകളായി തീരുന്നവരുടെ ജീവിതാവസ്ഥകളാണ് 'വാർത്താശരീരം' എന്ന കഥയിൽ സന്തോഷ് ഏച്ചിക്കാനം ആവിഷ്കരിച്ചിരിക്കുന്നത്.

ഉടലുകൾ വിഭവസമൃദ്ധിയിൽ

മാധ്യമങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കുന്ന ജീവിതശൈലി പ്രലോഭനീയമാണ്. അയഥാർത്ഥവും ഒരു ന്യൂനപക്ഷത്തിനുമാത്രം പ്രാപ്യമായ ജീവിതശൈലിയെ അനുകരണീയമെന്ന നിലയിൽ മാധ്യമങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കുന്നു. ഇത് ബഹുഭൂരിപക്ഷം വരുന്ന സാധാരണക്കാരിലും മോഹമുണർത്തുന്നു. അപ്രാപ്യമായത് പ്രാപ്യമാക്കുവാനുള്ള അവരുടെ നെട്ടോട്ടത്തെ കമ്പോളങ്ങൾ ചൂഷണം ചെയ്യുന്നു. മനുഷ്യർ ഉടലുകൾ മാത്രമാകുന്ന വർത്തമാനകാല യാഥാർത്ഥ്യത്തെ അഭിസംബോധന ചെയ്യാനാണ് 'ഉടലുകൾ വിഭവസമൃദ്ധിയിൽ' എന്ന കഥയിൽ കഥാകൃത്ത് ശ്രമിച്ചിരിക്കുന്നത്. രുക്മിണിയും ഭർത്താവായ പ്രസാദും നിർമ്മൽ എന്ന മകനും എട്ടുവയസ്സുകാരി മോഹിത എന്ന മകളും ചേർന്ന ഒരു കൊച്ചു കുടുംബമാണ് ഈ കഥയിലെ മുഖ്യകഥാപാത്രങ്ങൾ. കമ്പോളസംസ്കാരത്തിന്റെ പ്രതിനിധികളായാണ് ഇവരെ കഥാകൃത്ത് അവതരിപ്പിക്കുന്നത്.

വിവാഹം കഴിഞ്ഞ് പത്തുവർഷമായിട്ടും ഭർത്താവിന്റെ തൊഴിലെന്തെന്ന് അറിയാത്ത ഒരു ഭാര്യയാണ് രുക്മിണി. അതിനെക്കുറിച്ച് രുക്മിണി പറയുന്നത് ഇപ്രകാരമാണ്. "ആഗ്രഹങ്ങൾ പരിഹരിക്കപ്പെടാത്തപ്പോഴാണല്ലോ സാധാരണ ആര്? എന്ത്? എന്നൊക്കെയുള്ള സംശയങ്ങൾ പൊന്തിവരാറുള്ളത്." (സന്തോഷ് ഏച്ചിക്കാനം, കഥകൾ, പുറം 220). പ്രസാദ് അവളുടെ ആഗ്രഹങ്ങളെല്ലാം നിറവേറ്റുന്നവനാണ്. അതുകൊണ്ട് അയാളുടെ തൊഴിലെന്തായാലും - മോഷ്ടാവായാലും കൊലപാതകിയായാലും - അവൾക്ക് പ്രശ്നമല്ല. പ്രസാദിന്റെ സ്നേഹത്തിലല്ല, അയാൾ എന്തുകൊണ്ടുവന്നു എന്നതിലാണ് രുക്മിണി പ്രാധാന്യം കാണുന്നത്. കാരണം, ശക്തമായ സാമ്പത്തികാടിത്തറയാണ് കുടുംബത്തിന്റെ അടിത്തറയെന്നു വിശ്വസിക്കുന്ന രുക്മിണിയെപ്പോലെയുള്ളവരുടെ മാനസികാവസ്ഥ അഴിമതിയെയും മോഷണത്തെയുമൊക്കെ നീതീകരിക്കുന്നതാണ്.

എല്ലാ ഉപഭോഗവസ്തുക്കളും കൈയകലത്തിനു കിട്ടുന്ന സൂപ്പർമാർക്കറ്റുപോലെ, എല്ലാ മോഹങ്ങളും സാധിച്ചുകൊടുക്കുന്ന ഭർത്താവും ചോദ്യങ്ങളും ഉത്തരങ്ങളുമില്ലാത്ത ഒരനുഭൂതിയിലേയ്ക്ക് ജീവിതം തുറന്നിടുന്ന പുതിയ കാലത്തെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നു. മാധ്യമം അതിന്റെ അനുബന്ധമല്ല, പ്രധാന ആയുധമായിത്തന്നെ ഈ കഥയിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയാണ്. മുറ്റത്ത് സ്ഥാപിക്കുന്ന ഡിഷ് ആന്റിന വഴി "ചാനലുകളുടെ ശീതോഷ്ണ പ്രവാഹത്തിൽ രുക്മിണിയും കുട്ടികളും നീന്തിക്കളിക്കുന്നതും" (സന്തോഷ് ഏച്ചിക്കാനം, കഥകൾ, പുറം 221) ഈ കഥയിലെ ശ്രദ്ധേയമായ കാഴ്ചയാണ്. സൂപ്പർമാർക്കറ്റിൽ പ്രവേശിക്കുന്ന രുക്മിണി നീന്തിക്കളിക്കുന്നതും ഇതേ പ്രവാഹത്തിലാണ്.

ഉല്പന്നങ്ങളെ നമ്മെ നക്കിത്തുടയ്ക്കുന്ന ഒരനുഭൂതിയാക്കി മാറ്റുന്നത് പരസ്യങ്ങളാണ്. പരസ്യങ്ങൾ രുക്മിണിയിൽ ചെലുത്തുന്ന സ്വാധീനത്തെക്കുറിച്ച് "പല നിറത്തിലും രൂപത്തിലുമായി ടെലിവിഷനിൽ നിരന്തരം കാണുന്ന പരസ്യഘോഷങ്ങളുടെ ഒരു തിര ജീവനെടുത്തുവന്ന് രുക്മിണിയുടെ ശരീരത്തെ നക്കിത്തുടച്ചു." (സന്തോഷ് ഏച്ചിക്കാനം, കഥകൾ, പുറം 222) എന്നാണ് കഥാകൃത്ത് പറയുന്നത്. കഥയിൽ ഒരിടത്ത് റാക്കിൽ നിന്നടർന്ന് നീലത്തുമ്പികളായി തന്റെ ചുറ്റും നൃത്തം ചെയ്യുന്ന ബോട്ടിലുകൾ രുക്മിണിയെ മറ്റൊരു ലോകത്തിലേക്ക് നയിക്കുന്ന ചിത്രവും കഥാകൃത്ത് അവതരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. മാധ്യമങ്ങളും പരസ്യങ്ങളും സമ്മാനിക്കുന്ന അമ്പരപ്പിൽ നിന്ന് അവയോടുള്ള അടിമത്തത്തിലേക്ക് വഴുതിവീഴുന്ന സമൂഹത്തിന്റെ പ്രതിനിധിയാണ് രുക്മിണി.

വാങ്ങിച്ചുകൂട്ടുക, ചെലവാക്കുക എന്ന ശീലം ആധുനിക മനുഷ്യന്റെ മുഖമുദ്രയായി മാറിയിട്ടുണ്ട്. ഉപഭോഗവസ്തുക്കളോടുള്ള അഭിനിവേശം അനിയന്ത്രിതമാക്കുന്നതിൽ മാധ്യമങ്ങൾ മുഖ്യപങ്കുവഹിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ അഭിനിവേശം കേരളത്തെ ഒരു ഉപഭോഗകോളനിയാക്കി മാറ്റിക്കഴിഞ്ഞു.

മഞ്ഞുമനുഷ്യർ

'ഉടലുകൾ വിഭവസമൃദ്ധിയിൽ' എന്ന കഥയുടെ തുടർച്ചയോ അനുബന്ധമോ ആയി കാണാവുന്ന ഒരു കഥയാണ് 'മഞ്ഞുമനുഷ്യർ'. ആദ്യകഥയിലെ രുക്മിണിയും പ്രസാദും കമ്പോളസംസ്കാരത്തിന്റെ തിരയിൽ നീന്തിക്കളിക്കുന്നവരാണെങ്കിൽ രണ്ടാമത്തെ കഥയിലെ ഭാര്യയും ഭർത്താവും ആ ലോകത്തിനു താഴെ നിൽക്കുന്നവരും മോഹിപ്പിക്കുന്ന ആ ലോകത്തെ സ്പർശിക്കാൻ അദമ്യമായി ആഗ്രഹിക്കുന്നവരുമാണ്. അവർ എക്സേചേഞ്ചിലൂടെ പഴയൊരു ഫ്രിഡ്ജ് വാങ്ങി തങ്ങളുടെ വീട്ടിലേക്ക് ഐസ്ക്രീം തണുപ്പ് കൊണ്ടുവരാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. മകളുമായാണ് ഗൃഹനാഥൻ ഫ്രിഡ്ജ് വാങ്ങാൻ പോകുന്നത്. സെക്കന്റ് ഹാന്റ് ഫ്രിഡ്ജ് എത്തുമ്പോൾത്തന്നെ അതിനുമേൽ ചാടിവീഴുന്ന ഗൃഹനാഥൻ മത്സരാധിഷ്ഠിതവിപണിയുടെ ഇരയാണ്. അയാൾ പണം തികയാത്തതിനാൽ എണ്ണൂറു രൂപയുടെ ഉറപ്പിനായി മകളെ ഈടായി കടയിൽ ഇരുത്തിയിട്ടു പോകുന്നു. യാതൊരു മനസ്സാക്ഷിക്കുത്തും കൂടാതെ മകൻ ഐസിയുവിലാണെന്നു പറഞ്ഞ് എണ്ണൂറു രൂപ കടം വാങ്ങാനുള്ള അയാളുടെ തീരുമാനവും ഉപഭോഗാധിഷ്ഠിതലോകത്തിന്റെ ഇരയുടെ സ്വാഭാവികപ്രതികരണം മാത്രമാണ്.

ഫ്രിഡ്ജോ ടി. വിയോ ഒക്കെ കേവലം വീട്ടുപകരണങ്ങൾ മാത്രമാണ്. അവ അതിനപ്പുറത്ത് അഭിമാനത്തിന്റെയും അന്തസ്സിന്റെയും അട

യാളവും മറ്റുള്ളവരുടെ അസൂയയ്ക്കും കാരണവുമൊക്കെയാകുന്നത് പരസ്യങ്ങളുടെ മായാലോകം നമ്മെ സ്വാധീനിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ്. ഇതുപോലെ ഉപഭോഗവസ്തുക്കളോടുള്ള ആസക്തി അനിയന്ത്രിതമാക്കുന്നതിൽ മാധ്യമങ്ങൾ വഹിക്കുന്ന പങ്കു വളരെ വലുതാണ്.

ക്രീഡാലോലം

യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ നിഷേധിക്കുകയും പ്രതീതയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ യാഥാർത്ഥ്യമെന്ന നിലയിൽ സ്വീകരിക്കുകയും അതിൽ ജീവിക്കാൻ നിർബന്ധിതമാക്കുകയും ചെയ്യുന്ന നവസംസ്കാരത്തിന്റെ ശൈലി വെളിവാക്കുന്ന കഥയാണ് 'ക്രീഡാലോലം'. ഇന്റർനെറ്റ് വിപണിയിൽ ഏറ്റവും വിലകൂടിയ, വിപണനസാധ്യതയുള്ള വസ്തുവായി ലൈംഗികത മാറിയിരിക്കുന്നു. ലൈംഗികതയുടെ വിപണനസാധ്യത തിരിച്ചറിഞ്ഞ റിയൽ ടെക്നോളജീസ് കേരളത്തിലെ യുവജനങ്ങളുടെ ലൈംഗികമോഹങ്ങൾക്ക് പരിഹാരമായി 'ടോം റിയൽ' എന്നൊരു പ്രൊഡക്ട് പുറത്തിറക്കുന്നുണ്ട്.

"ഉപഭോക്താവ് ചെയ്യേണ്ടതിത്രമാത്രം. ടോം റിയൽ ശരീരത്തിലെവിടെയെങ്കിലും സ്പർശിക്കുംവിധം ഘടിപ്പിച്ച് എന്റർ അമർത്തുക. ഗ്രീൻ സിഗ്നൽ കിട്ടിയാലുടൻ ഇഷ്ടപ്പെട്ട ഏതെങ്കിലും പെൺകുട്ടിയെ ധ്യാനിച്ച് അവളുടെ പേര് ഫയൽ ചെയ്ത് മിഴിയടയ്ക്കുക. അടുത്തനിമിഷം അയാളുടെ മസ്തിഷ്കത്തിൽ കിനാവുകളുടെ ഒരു മോണിറ്റർ രൂപപ്പെടുന്നു. അതിൽ ആ പെൺകുട്ടി അയാൾക്കായി കാത്തിരിപ്പുണ്ടാകും. ഇനി ഭാവനാവിലാസംപോലെ അവളെ എന്തും ചെയ്യാം. വേഴ്ചയുടെ ലാവണ്യം അണുമാത്ര ചോർന്നുപോകാതെ അയാൾക്കനുഭവിക്കാം." (സന്തോഷ് ഏച്ചിക്കാനം, കഥകൾ, പുറം 38).

'ടോം റിയലിന്റെ' സെയിൽസ് റെപ്രസന്റേറ്റീവ് പ്രിയാ വാര്യരാണ് ഈ കഥയിൽ മുഖ്യകഥാപാത്രം. പാരലൽ കോളേജ് തുടങ്ങിയ സാമ്പ്രദായിക ജീവിതസാഹചര്യങ്ങളിൽ നിന്ന് അച്ഛന്റെ മരണം കുടുംബത്തിന്റെ ഉത്തരവാദിത്വം തുടങ്ങിയ പ്രാരാബ്ധങ്ങൾ മൂലം അവൾ ടോം റിയലിന്റെ റെപ്രസന്റേറ്റീവ് ജോലി സ്വീകരിക്കാൻ നിർബന്ധിതയായി. ക്രിക്കറ്റിനോട് വലിയ ആഭിമുഖ്യമുള്ള ഒരു വ്യക്തിയായാണ് പ്രിയാ വാര്യർ ഈ കഥയിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്. സ്പോർട്സിനോടുള്ള ഈ താത്പര്യത്തിൽനിന്നാണ് തന്റെ കച്ചവടതന്ത്രത്തിൽ പുതിയ ചില സാധ്യതകൾ കണ്ടെത്താൻ പ്രിയാ വാര്യർക്ക് കഴിയുന്നത്. ടെന്നീസ് ടൂർണമെന്റ് ആരംഭിച്ചപ്പോൾ ടോം റിയലുമായി മാർക്കറ്റിലിറങ്ങാൻ പ്രിയ തീരുമാനിച്ചത് ഈ സാധ്യതകളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടാണ്. ടെന്നീസ് ഒരു കായികവിനോദത്തിലുപരി ശരീരത്തിന്റെ അവയവങ്ങളുടെ ഒരു എക്സി

ബിഷൻ കൂടിയാണെന്ന് പ്രിയ തിരിച്ചറിഞ്ഞിരുന്നു. സ്പോർട്സ്, മാർക്കറ്റ് ചെയ്യുന്നത് ശരീരവും ലൈംഗികതയുമായുള്ള ബന്ധത്തിന്റെ സാധ്യത യാണ്. "സെറീന വില്യംസിന്റെ ബലിഷ്ഠമായ കാപ്പിരിദേഹത്തിൽ എനിക്ക് മാർട്ടീന ഹിൻഗിസിന്റെ സുന്ദരമായ മുഖം ചേർത്തുവയ്ക്കാം. മേരി പിയേഴ്സിന്റെ മാറിലെ ആ കുറുമ്പൻ മുയൽകുഞ്ഞുങ്ങളെയാ ണെനിക്കിഷ്ടം. ഫ്രാൻസിസ് എമിലിയുടെ കത്തുന്ന അരക്കെട്ട്. എമിലി മൗറിസ്മോയുടെ ചെറുതേൻപലകപോലെയുള്ള ഭുജസന്ധികൾ......... ഹോ! (സന്തോഷ് ഏച്ചിക്കാനം, കഥകൾ, പുറം 40) എന്ന മാർക്കറ്റിംഗ് റിസേർച്ച് മാനേജരുടെ ചിന്ത മുൻപ് പറഞ്ഞ സാധ്യതയുടെ നേർചിത്ര മാണ്.

നൃത്തം, സംഗീതം, സ്പോർട്സ്, ഭക്തി, ലൈംഗികത തുടങ്ങി ഏതു മേഖലയിലും വിപണനസാധ്യത കണ്ടെത്താനുള്ള സാമർത്ഥ്യം മാധ്യമങ്ങൾക്കുണ്ട്. കായികവിനോദം എന്നതിലുപരി ക്രിക്കറ്റും ഫുട്ബോളും ടെന്നീസുമൊക്കെ വ്യവസായമായി മാറുന്നു. കായികതാ രങ്ങളെ ആരാധനാമൂർത്തികളായി അവതരിപ്പിക്കുന്നു. ബീച്ചുവോളിയും ചിയർഗേൾസും അല്പവസ്ത്രധാരികളായ ടെന്നീസ് താരങ്ങളുമൊക്കെ പത്രങ്ങൾക്കും ടെലിവിഷൻ ചാനലുകൾക്കുമെല്ലാം ഒരുപോലെ പ്രിയ പ്പെട്ട ദൃശ്യബിംബങ്ങളാണ്. സ്ത്രീശരീരങ്ങളെ യഥേഷ്ടം ആസ്വദിക്കാൻ കഴിയുന്ന വസ്തുക്കളാക്കി മാറ്റുന്നതിൽ ദൃശ്യവിപണി വലിയ വിജയം നേടുന്നുണ്ട്.

ലാൻസ് ക്ലൂസ്നെർ, ടോം റിയലിന്റെ മോഡൽ എന്ന അവസ്ഥ യിൽ നിന്ന് പ്രിയയുടെ കാമുകനായി മാറുന്നു. അവർ പങ്കിടുന്ന അനു ഭൂതികൾ ഗർഭമെന്ന യാഥാർത്ഥ്യമായി പ്രിയയിൽ നിറയുന്നു. ക്ലൂസ്ന റുടെ ക്രിക്കറ്റുകളിയിലെ ആത്മവിശ്വാസവും ആത്മാർത്ഥതയും ജീവി തത്തിലും പ്രിയ പ്രതീക്ഷിച്ചു. "പക്ഷേ ഇതേ ക്ലൂസ്നർ തന്നെയല്ലേ ഞാൻ ഗർഭിണിയാണെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ തികഞ്ഞ അപരിചിതത്വത്തോടെ മുഖം തിരിക്കുന്നത്?" (സന്തോഷ് ഏച്ചിക്കാനം, കഥകൾ, പുറം 42). പ്രൊഫഷനും സാമൂഹ്യനീതിയും ജാതിയും മതവുമൊക്കെ കാരണങ്ങ ളായി നിരത്തുകയും എം.ഡിയുടെ മുമ്പിൽ ഒരു ഉപജാപകന്റെ ഇരട്ട വേഷമണിയുകയും ചെയ്യുന്ന ക്ലൂസ്നറെയാണ് പ്രിയ കാണുന്നത്.

പ്രിയയുടെ ഗർഭവിഷയത്തിൽ എം.ഡിയുടെ സമീപനവും ശ്രദ്ധേ യമാണ്. "വില്പന പീക്കിലെത്തി നിൽക്കുമ്പോൾ നിങ്ങളെപ്പോലെ സ്മാർട്ടായ ഒരാൾ പ്രഗ്നൻസിയെന്നും ഡെലിവറിയെന്നും കുടുംബം കൊടച്ചക്രമെന്നും പറഞ്ഞ് ലീവെടുത്തുപോയാൽ ലക്ഷങ്ങൾ വിലമതി ക്കുന്ന പ്രയത്നവും പരീക്ഷണവുമാണ് വെള്ളത്തിലാകുന്നത്. ഞാൻ

പരത്തി പറയേണ്ടതില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. ഇറ്റ് ഈസ് ബെറ്റർ ടു അബോർട്ട്." (സന്തോഷ് ഏച്ചിക്കാനം, കഥകൾ, പുറം 43) എന്നായിരുന്നു എം.ഡിയുടെ വാദം. ഇപ്പോഴാണെങ്കിൽ പല്ലുതേയ്ക്കുന്നത്ര എളുപ്പമാകുമെന്നും അയാൾ പ്രിയയെ ഉപദേശിക്കുന്നു.

ചില കാര്യങ്ങൾ സമൂഹത്തിന് ഉൾക്കൊള്ളാൻ സാധിക്കാത്തത് പരമ്പരാഗത വിശ്വാസപ്രമാണങ്ങളെ മുറുകെ പിടിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ്. അത്തരം വാശികൾ ഉപേക്ഷിച്ചാൽ പുതുലോകത്തിന്റെ ജീവിതശൈലിയോട്, കമ്പോളസംസ്കാരത്തോട് അനുരൂപപ്പെടാം. അതിന്റെ ആസ്വാദ്യത അനുഭവിക്കാം. അതിലേക്ക് സമൂഹത്തെ ആനയിക്കാനുള്ള തന്ത്രങ്ങൾ കമ്പോളംതന്നെ മുന്നോട്ടുവയ്ക്കുന്നു. ഇത്തരം 'യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ' തിരിച്ചറിയാനുള്ള അവസരമാണ് 'ക്രീഡാലോലം' എന്ന കഥ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നത്.

കൊമാല

മാധ്യമം പ്രധാനകഥാപാത്രമായി കടന്നുവരുന്ന, പ്രമേയത്തിന്റെ തീവ്രതകൊണ്ടും ആഖ്യാനത്തിലെ പുതുമകൊണ്ടും ഏറെ ശ്രദ്ധിക്കപ്പെട്ട കഥയാണ് കൊമാല. ആധുനിക ലാറ്റിനമേരിക്കൻ നോവലിസ്റ്റ് ഹുവാൻ റുൾഫോയുടെ 'പെദ്രോപരാമോ' എന്ന നോവലിനെ സാക്ഷിയാക്കി കേരളത്തിലെ സമീപകാല ആത്മഹത്യകളിലേയ്ക്കും അതിനോട് സമൂഹം പുലർത്തുന്ന നിസ്സംഗതയെക്കുറിച്ചുമൊക്കെ ചർച്ച ചെയ്യുന്ന കഥയാണിത്. കച്ചവടത്തകർച്ചയും കൃഷിനാശവും ഉപഭോഗാസക്തിയും കൊള്ളപ്പലിശയുമൊക്കെ കടക്കെണിയിലേയ്ക്ക് നയിക്കുകയും പ്രശ്നപരിഹാരം സാധ്യമാകാതെ ജീവിതമവസാനിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സാധാരണക്കാർ പരിചിതദൃശ്യങ്ങളാവുകയും ആ കാഴ്ചകളെ ക്ഷണികവാർത്തകളും ചർച്ചകളുമായി ചാനലുകളിൽ ആഘോഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന മാധ്യമസംസ്കാരത്തെ ചാനൽചർച്ചയുടെ ആഖ്യാനപ്രകാരത്തിലെത്തിച്ചു നിർവികാരതയോടെ കഥപറഞ്ഞു പോവുകയാണ് കഥാകൃത്ത്.

വാർത്തകൾ സെൻസേഷണലൈസ് ചെയ്യുക എന്ന കച്ചവടതന്ത്രം മാധ്യമങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചുതുടങ്ങിയതോടെ എക്സ്ക്ലൂസീവുകൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള പരക്കംപാച്ചിലുകളും സ്വകാര്യതയുടെ എല്ലാ പരിധികളും ലംഘിച്ചുള്ള ഒളിഞ്ഞുനോട്ടങ്ങളും വഴി റേറ്റിംഗ് വർദ്ധിപ്പിക്കാനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ മാധ്യമപ്രവർത്തനത്തിന്റെ ഒഴിവാക്കാനാവാത്ത ഭാഗമായി മാറി. ഇരുപത്തിനാലു മണിക്കൂർ വാർത്താചാനലുകൾ വന്നതോടുകൂടി വാർത്ത, ഒരു തൽസമയ അനുഭവമായി മാറി വാർത്തകൾ വിനോദവത്കരിക്കപ്പെട്ടു. അതോടുകൂടി അവയുടെ സാമൂഹിക രാഷ്ട്രീയ ഗൗരവം

ഇല്ലാതായി. ഈ സാഹചര്യത്തിലാവണം കഥാകൃത്ത് കഥയൊരുക്കുവാനായി ന്യൂസ് ടൈം ചർച്ചയെ ആശ്രയിക്കുന്നത്. കാരണം ഏതാനും വർഷങ്ങളായി മലയാളിയുടെ ദിനചര്യകളുടെ ഭാഗമായിട്ടുണ്ട് ചാനൽ ചർച്ചകൾ. ഇത്തരം ചർച്ചകളിൽ എന്തിനും തീർപ്പുകല്പിക്കപ്പെടണമെന്നുള്ള സമകാലികധാരണയും രൂപപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. കൂടാതെ പൊതുജനാഭിപ്രായത്തെ നിർണ്ണയിക്കുന്നതിൽ ഈ ചർച്ചകൾ നിർണ്ണായക സ്വാധീനം നേടിയിട്ടുമുണ്ട്.

കുണ്ടൂർ വിശ്വന്റെ ആത്മഹത്യാപ്രഖ്യാപനവും അതിൽനിന്നുള്ള പിൻതിരിയലുമാണ് കഥയുടെ പ്രമേയം എന്നു സാങ്കേതികമായി പറയാമെങ്കിലും അങ്ങനെ ഒറ്റ വരിയിൽ ഒതുക്കാവുന്നതല്ല ഈ കഥയുടെ പ്രമേയം. കുണ്ടൂർ വിശ്വൻ എന്ന സാധാരണക്കാരന്റെ ഏക സമ്പാദ്യമായ വീടും ഏതാനും സെന്റു സ്ഥലവും സുഹൃത്തായ സുധാകരനു ജാമ്യം നിന്നതിന്റെ പേരിൽ ജപ്തി ചെയ്യപ്പെടാൻ പോകുന്നു. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ ആഗസ്റ്റ് 15 ന് കുടുംബസമേതം ആത്മഹത്യ ചെയ്യാൻ പോകുന്ന വിവരം വിശ്വൻ വീടിനു മുമ്പിൽ ബോർഡെഴുതി തൂക്കുന്നു. അയാളുടെ പ്രശ്നം മാധ്യമശ്രദ്ധയാകർഷിക്കുന്നു. ഒരു ചാനലിലെ ന്യൂസ് ടൈമിൽ ഈ വിഷയം ചർച്ച ചെയ്യപ്പെടുന്നിടത്താണ് കഥ ആരംഭിക്കുന്നത്. ചാനൽ തങ്ങൾക്ക് ആവശ്യമായവിധം വിഷയം പൊലിപ്പിക്കുന്നു.

വിശ്വൻ സകുടുംബം മരിക്കുമോ ഇല്ലയോ എന്ന നീറുന്ന പ്രശ്നം ചർച്ച ചെയ്യാൻ മനഃശാസ്ത്രജ്ഞനായ ഡോ. നന്ദകുമാർ, വെള്ളൂർ സഹകരണബാങ്ക് സെക്രട്ടറി മാധവൻനായർ നാഷണൽ ക്രൈം റെക്കോർഡ്സ് റിസർച്ച് ബ്യൂറോയിലെ ഉദ്യോഗസ്ഥനായ അലക്സ് പുന്നൂസ് എന്നിവർ സ്റ്റുഡിയോയിലും അഡ്വക്കേറ്റ് ഫാത്തിമബീഗം, വിശ്വൻ കുണ്ടൂർ എന്നിവർ ടെലിഫോൺ ലൈനിലുമായി ചർച്ച തുടങ്ങുമ്പോൾ തന്നെ ഇടവേള വരുന്നു.

ഇടവേളയിൽ കാണിക്കുന്ന പരസ്യം ആഡംബരഭവനങ്ങളുടേതാണ്. ബെറ്റർ ലൈഫ്സ്റ്റൈലാണ് പരസ്യത്തിലെ മൂലൂർ ടവേഴ്സിന്റെ വാഗ്ദാനം. ലക്ഷങ്ങൾ നല്കി ലക്ഷ്വറി ലൈഫ് തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നവരുടെ ഇടയിൽ തന്നെയാണ് വിശ്വനെപ്പോലെയുള്ളവർ കടക്കെണിയിൽ പെട്ട് ജീവിതം അവസാനിപ്പിക്കുന്നത്. അസഹ്യമായ ജീവിതസാഹചര്യങ്ങൾ മൂലം ആത്മഹത്യ ചെയ്യാനൊരുങ്ങുന്ന ഒരു കുടുംബത്തിന്റെ വാർത്താമൂല്യം മുതലെടുത്തുകൊണ്ട് സ്വർഗ്ഗതുല്യമായ ജീവിതത്തിന്റെ പരസ്യം വിപണനം ചെയ്യുന്ന മാധ്യമസാമർത്ഥ്യം ചാനലിന് ചർച്ചാവിഷയത്തിലുള്ള ധാർമ്മികതയുടെ പൊള്ളത്തരം വെളിവാക്കുന്നു.

വിശ്വന്റെ ആത്മഹത്യ എന്ന വിഷയത്തിന്റെ ദൈന്യതയെ പാടെ അവഗണിച്ചുകൊണ്ടാണ് ചർച്ചയിൽ പങ്കെടുത്തവരെല്ലാം പ്രതികരണ

ങ്ങൾ നൽകുന്നത്. വിഷയം ജനശ്രദ്ധയിൽ കൊണ്ടുവന്ന മാധ്യമത്തിന്റെ നിലപാടും മറിച്ചല്ല. മനുഷ്യന്റെ നിസ്സഹായതകളെപ്പോലും വിറ്റ് കാശാക്കുന്ന മാധ്യമങ്ങളുടെ അപമാനവീകൃതമായ മുഖമാണ് ഇവിടെ അനാവരണം ചെയ്യപ്പെടുന്നത്.

"വിശ്വൻ കുണ്ടൂരിന്റെ ആത്മഹത്യ അനിവാര്യമാണോ? അഭിപ്രായ വോട്ടെടുപ്പിൽ പങ്കെടുക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ നിങ്ങളുടെ വിലയേറിയ നിർദ്ദേശം ഗൾഫിൽ നിന്ന് 6798 എന്ന നമ്പറിലും ഇന്ത്യയ്ക്കകത്തുനിന്ന് 2354 എന്ന നമ്പറിലും ഞങ്ങൾക്ക് എസ്.എം.എസ്. ചെയ്യുക" (സന്തോഷ് ഏച്ചിക്കാനം, കഥകൾ, പുറം 161). വിശ്വൻ ആത്മഹത്യ ചെയ്യണോ വേണ്ടയോ എന്ന അഭിപ്രായം പ്രകടിപ്പിക്കുവാനുള്ള ബാധ്യത മാത്രമാണ് ഈ ചാനൽ ചർച്ച ബാക്കിയാക്കുന്നത്. ഈ ബാധ്യതയും പ്രേക്ഷകർക്കു നല്കിക്കൊണ്ട് ചാനൽ തങ്ങളുടെ ഭാഗം അവസാനിപ്പിക്കുന്നു. പിറ്റേന്ന് പതിവിന് വിപരീതമായി ഈ ചോദ്യത്തോട് ആരും പ്രതികരിച്ചില്ല എന്ന ന്യൂസ് ടൈമിന്റെ ആദ്യാനുഭവം പങ്കുവച്ചുകൊണ്ട് ചാനൽ ആ വിഷയം വിട്ടുകളയുന്നു.

ചാനലിന്റെയും പ്രേക്ഷകരുടെയും സമീപനത്തിൽ നിന്ന് ഒട്ടും വ്യത്യസ്തമല്ല വിശ്വന്റെ നാട്ടുകാരുടെ മനോഭാവം എന്നതും ശ്രദ്ധേയമാണ്. തങ്ങളെ ബാധിക്കാനിടയുള്ള ബംഗാൾ ഉൾക്കടലിലെ ചുഴലിക്കാറ്റിനെക്കുറിച്ചാണ് അവർ ഉത്കണ്ഠാകുലരാകുന്നത്. ഒരു വ്യക്തിയുടെയോ കുടുംബത്തിന്റെയോ ജീവന്മരണപ്രശ്നം പൊതുസമൂഹത്തെ ഒട്ടും ബാധിക്കാത്ത ഒരു വിഷയമായി മാറിയിരിക്കുന്നുവെന്ന് ഈ കഥാസന്ദർഭം വ്യക്തമാക്കുന്നു. സമൂഹത്തെ ബാധിച്ചിരിക്കുന്ന അപമാനവീകരണത്തിന്റെ മറ്റൊരു മുഖമാണിത്. ഇവിടെ മാധ്യമവും സമൂഹവും ഒരേ സംസ്കാരം തന്നെയാണ് വിനിമയം ചെയ്യുന്നതെന്ന് വ്യക്തമാണ്.

മരിച്ചവരുടെ ഒരു ലോകം തനിക്കു ചുറ്റും രൂപപ്പെടുന്നതായി തോന്നുന്ന വിശ്വന് താനും അതിലെ ഒരു കഥാപാത്രമായി മാറിയ അനുഭവമാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് കൺമുമ്പിൽ ഒരു വലിയ അപകടം നടന്നിട്ടും അയാൾക്ക് ഭാവഭേദമൊന്നും ഉണ്ടാവാത്തത്. മറ്റാരെങ്കിലും പരിക്കേറ്റ വ്യക്തിയെ ആശുപത്രിയിലെത്തിക്കുമെന്ന് വിശ്വൻ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു. എന്നാൽ മൃതശരീരങ്ങളെപ്പോലെ, തട്ടുകടയിൽനിന്നു വാങ്ങിയ ഭക്ഷണം ആസ്വദിച്ചു കഴിക്കുന്നതിൽ മുഴുകി നില്ക്കുന്നവരെയാണ് അയാൾക്ക് കാണാൻ കഴിയുന്നത്. "മരണത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ഒരു ഹ്രസ്വചിത്രമാണോ താൻ കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്." (സന്തോഷ് ഏച്ചിക്കാനം, കഥകൾ, പുറം 162) എന്ന സന്ദേഹമാണ് ഈ കാഴ്ച വിശ്വനിൽ ഉണ്ടാക്കുന്നത്. വിശ്വന്റെ വിഷയത്തിൽ ചാനലും പ്രേക്ഷകരും നാട്ടുകാരുമൊക്കെ പ്രദർശിപ്പിച്ച അതേ നിസംഗത തന്നെയാണ് അപകടം നടന്ന സ്ഥലത്തെ ആളുകളിലും കാണുന്നത്.

തൊട്ടുമുമ്പിൽ കണ്ട വാഹനാപകടം സൃഷ്ടിച്ച ഭീതിയല്ല, ആ മരണത്തോട് സമൂഹം പുലർത്തുന്ന നിസംഗതയാണ് വിശ്വനെ ആത്മ ഹത്യാതീരുമാനം ഉപേക്ഷിക്കാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നത്. തന്റെ കുടുംബം ആത്മഹത്യ ചെയ്താലും അത് സമൂഹത്തിൽ ഒരു ചലനവും സൃഷ്ടി ക്കുകയില്ലെന്നും നഷ്ടം തങ്ങൾക്കു മാത്രമാണെന്നും വിശ്വൻ തിരിച്ചറി യുന്നു.

മാധ്യമങ്ങളുടെ ഗുണമോ ദോഷമോ ഈ കഥയിൽ പ്രത്യക്ഷ ത്തിൽ ചർച്ച ചെയ്യപ്പെടുന്നില്ല. പ്രമേയ, രൂപ, ഭാഷാതലങ്ങളിൽ മാധ്യമ സംസ്കാരത്തിന്റെ വിവിധ മുഖങ്ങൾ അനാവരണം ചെയ്യാനാണ് കഥാ കൃത്ത് ശ്രമിക്കുന്നത്. ആത്മഹത്യ, കടക്കെണി, കരുണാരാഹിത്യം, നിസംഗത, സ്വാർത്ഥത തുടങ്ങിയ സാമൂഹികപ്രശ്നങ്ങളെ കഥ അഭി മുഖീകരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഇവയ്ക്കെല്ലാം മേലേ മാധ്യമവത്കരണ ത്തിന്റെ മുറുകുന്ന വലക്കണ്ണികളിലാണ് കഥാകൃത്ത് ഊന്നൽ നല്കു ന്നത്. മാധ്യമസംസ്കാരവും ആൾക്കൂട്ടസംസ്കാരവും പൂരകമാകുന്ന കാഴ്ചകളും ഈ കഥ പങ്കുവയ്ക്കുന്നു.

മാധ്യമസ്വാധീനത്താൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുകയും അവയിലൂടെ വിനി മയം ചെയ്യപ്പെടുകയും അതുവഴി സമൂഹത്തിന്റെ പരമ്പരാഗതശീലങ്ങളെ മാറ്റിമറിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന മാധ്യമസംസ്കാരം സമകാലികസാഹിത്യ ത്തിന്റെ രൂപഭാവങ്ങളിൽ ശക്തമായ സ്വാധീനം ചെലുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

മാധ്യമങ്ങളുടെ കച്ചവടസ്വഭാവവും കേരളീയസമൂഹത്തിലെ ഉപ ഭോഗത്വരയെ ഉജ്ജ്വലിപ്പിക്കുന്നതിൽ അവ വഹിക്കുന്ന പങ്കും കൃത്യ മായി വിശകലനം ചെയ്യാൻ സന്തോഷ് ഏച്ചിക്കാനത്തിന്റെ മാധ്യമവിഷ യകമായ കഥകൾക്കു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. "അനേകം കാഴ്ചകൾക്ക് അവ സരമൊരുക്കുന്ന ഒരു എക്സിബിഷൻ സെന്ററാണ് ഏച്ചിക്കാനത്തിന്റെ കഥകൾ എന്നു പറയാം. വ്യക്തിജീവിതത്തിലെയും സാമൂഹികജീവി തത്തിലെയും ഒട്ടേറെ ദൃശ്യങ്ങൾ – മനുഷ്യർ, സ്ഥാപനങ്ങൾ, വ്യവഹാ രങ്ങൾ, കാഴ്ചപ്പാടുകൾ, ബന്ധങ്ങൾ, സന്ദർഭങ്ങൾ – എന്നിങ്ങനെ കഥ കളിൽ ഒന്നിനുപിറകെ ഒന്നായി കഥാകൃത്ത് ചേർത്തുവയ്ക്കുന്നുണ്ട്." (രാജശേഖരൻ പി. കെ, ഏകാന്തനഗരങ്ങൾ, പുറം 222). ഇങ്ങനെ വിവിധ ന്യൂക്ലിയസുകൾ മാധ്യമവിഷയകമായ സന്തോഷിന്റെ കഥകളിൽ പ്രക ടമായി കാണാം.

ടെലിവിഷൻ എന്ന മാധ്യമം കഥകളിലും കഥാപാത്രങ്ങളിലും പ്രകടമായി സ്വാധീനം പുലർത്തുന്ന കഥകൾ സന്തോഷ് ഏച്ചിക്കാനം രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. ടെലിവിഷൻ സ്വാധീനം വ്യക്തി, സമൂഹ തലത്തിൽ സൃഷ്ടി ക്കുന്ന പ്രതികരണങ്ങൾ ചിത്രീകരിക്കുന്ന 'വാർത്താശരീരം' പോലെ

യുള്ള കഥകൾ, ടെലിവിഷൻ പ്രോഗ്രാമുകൾ സമൂഹത്തിൽ സൃഷ്ടിക്കുന്ന സ്വാധീനതകൾ പ്രകടമാക്കുന്ന 'അഭിനയമുഹൂർത്തങ്ങൾ' പോലെയുള്ള കഥകൾ, ടെലിവിഷൻ പ്രോഗ്രാമുകളുടെ ആഖ്യാനരൂപത്തിൽ രചിക്കപ്പെട്ട 'കൊമാല' പോലെയുള്ള കഥകൾ എന്നിങ്ങനെ ടെലിവിഷൻ എന്ന ദൃശ്യമാധ്യമം സൃഷ്ടിക്കുന്ന സ്വാധീനങ്ങൾ മൂന്നുവിധത്തിലാണ് സന്തോഷ് ഏച്ചിക്കാനത്തിന്റെ കഥകളിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്. ഇത്തരം കഥകളിൽ ടെലിവിഷൻ ചാനലുകൾ സമൂഹവുമായി പുലർത്തുന്ന ആരോഗ്യ അനാരോഗ്യ ബന്ധങ്ങൾ, പരസ്യങ്ങൾ രൂപീകരിക്കുന്ന ഉപഭോഗസംസ്കാരം, റിയാലിറ്റി ഷോകളുടെ പ്രതിലോമസ്വഭാവം, സ്പോർട്സ് പരിപാടികളുടെ അവതരണ രാഷ്ട്രീയം, ചാനൽ സംവാദങ്ങളിലെ പൊള്ളത്തരങ്ങൾ, ക്യാമറയുടെ സ്വകാര്യതയിലേയ്ക്കുള്ള കടന്നുകയറ്റം തുടങ്ങി ടെലിവിഷൻ എന്ന ദൃശ്യമാധ്യമം സമൂഹത്തിൽ ചെലുത്തുന്ന സ്വാധീനത്തിന്റെ വിവിധ തലങ്ങൾ പ്രകടമാണ്. ദൃശ്യമാധ്യമഭാഷയും സങ്കേതങ്ങളും ഉപയോഗപ്പെടുത്തി രചിക്കപ്പെട്ട സന്തോഷ് ഏച്ചിക്കാനത്തിന്റെ കഥകൾ കേരളസമൂഹത്തിന്റെ അപമാനവീകരണത്തിന്റെയും കമ്പോളവത്കൃത മാധ്യമസംസ്കാരത്തിന്റെയും സൂചകങ്ങളായി നിലകൊള്ളുന്നു.

ഗ്രന്ഥസൂചി

1. അച്യുതൻ എം., ചെറുകഥ ഇന്നലെ ഇന്ന്, ഡി. സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം 1996.
2. അപ്പൻ കെ.പി., കഥ ആഖ്യാനവും അനുഭവസത്തയും, ഡി. സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം, 1999.
3. ഉണ്ണികൃഷ്ണൻ എം. എം., നവീനത മലയാള ചെറുകഥയിൽ, കറന്റ് ബുക്സ്, കോട്ടയം, 2003.
4. ജോർജ് കെ. എം., (ജന. എഡിറ്റർ), ആധുനിക മലയാള സാഹിത്യചരിത്രം പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലൂടെ, ഡി.സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം, 1998.
5. തോമസ് എം.വി., മാധ്യമങ്ങളും മലയാളസാഹിത്യവും, സാംസ്കാരിക പ്രസിദ്ധീകരണവകുപ്പ്, തിരുവനന്തപുരം, 2004.
6. ബഷീർ എം.എം., മലയാള ചെറുകഥാസാഹിത്യചരിത്രം (1950–2007), കേരളസാഹിത്യഅക്കാദമി, തൃശ്ശൂർ, 2008.
7. രാജശേഖരൻ പി. കെ., ഏകാന്തനഗരങ്ങൾ, ഡി.സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം, 2006.
8. വെങ്കിടേശ്വരൻ സി. എസ്., ടെലിവിഷൻ പഠനങ്ങൾ, മാതൃഭൂമി ബുക്സ്, കോഴിക്കോട്, 2014.

9. ശ്രീകണ്ഠേശ്വരം ജി. പദ്മനാഭപിള്ള, ശബ്ദതാരാവലി, സാഹിത്യപ്രവർത്തകസഹകരണസംഘം, കോട്ടയം, 2008.

10. സന്തോഷ് ഏച്ചിക്കാനം, കഥകൾ, ഡി.സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം, 2015.

❖❖

'വെടിവെപ്പ് മത്സര'ത്തിലെ രാഷ്ട്രീയ വിചാരവും സാമൂഹിക വിചാരണകളും

ഡോ. അഭിലാഷ് ഡോമിനിക്ക്
അസി. പ്രൊഫസർ, മലയാളവിഭാഗം,
സെന്റ് ഡോമിനിക്സ് കോളേജ്, കാഞ്ഞിരപ്പള്ളി

സംഗ്രഹം

ഉത്തരാധുനിക ചെറുകഥകൾ സാമൂഹികരാഷ്ട്രീയ സംഭവങ്ങളെ പ്രശ്നവൽക്കരിക്കുന്ന വ്യത്യസ്തമായ ആഖ്യാനരീതികൾ സ്വീകരിക്കുന്നു. നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കു മുമ്പ് ഒരു രാജ്യത്തു നടന്ന സംഭവത്തെ ആ കാലഘട്ടത്തിൽത്തന്നെ മറ്റൊരു രാജ്യത്തുണ്ടായിരുന്ന കാവ്യരചന സമ്പ്രദായവുമായി ബന്ധിപ്പിച്ച് ഇന്നത്തെ രാഷ്ട്രീയസാമൂഹിക സംഭവങ്ങളെ വിമർശനവിധേയമാക്കുന്നതിലുള്ള സർഗ്ഗാത്മകതയും ബൗദ്ധികവൃത്തിയും ആകർഷകമാണ്. ഇന്നത്തെ രാഷ്ട്രീയ സാമൂഹിക സംഭവങ്ങളെ സാഹിത്യത്തിനുള്ള വിഷയമാക്കി കുറ്റാരോപണം നടത്തുന്നത് കഥയ്ക്ക് കാലിക പ്രസക്തിയേറുന്നു.

താക്കോൽ വാക്കുകൾ

ഫിക്ഷണൽ റിയലിസം, അരികുവൽക്കരണം, പ്രതിഭ, സ്റ്റേറ്റും കേന്ദ്രവും, വൃത്തമുക്തവൃത്തബദ്ധ കവിതകൾ, ആചാരാനുഷ്ഠാനസംബന്ധിയായ തർക്കങ്ങൾ.

സാഹിത്യരചനയെ ആത്മാവിഷ്കരണോപാധിയായിക്കാണുന്ന ശ്രദ്ധേയരായ കഥാകാരന്മാരിലൊരാളാണ് വി.ജെ. ജെയിംസ്. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ചെറുകഥയായ 'വെടിവെപ്പ് മത്സരം' (മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പ്, ജൂലൈ 12-18, 2020.) രാഷ്ട്രീയവിചാരവും സാമൂഹികവിചാരണകളും കൊണ്ട് ശ്രദ്ധേയമാണ്. കഥയെന്ന മാധ്യമത്തിനുള്ളിൽ ഒരു ഉപകഥയെ

ഉൾച്ചേർക്കുകയും (അലക്സാണ്ടർ പുഷ്കിൻ വെടിവെപ്പു മത്സരത്തിൽ മരണമടഞ്ഞ സംഭവം) അതിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ റഷ്യൻ കവിയായ അലക്സാണ്ടർ പുഷ്കിന്റെ കാലഘട്ടത്തിലാരംഭിച്ച കാല്പനികതയുടെ ഇന്ത്യൻ പതിപ്പിലെ വൃത്തബദ്ധതയെന്ന രീതിയെ മുൻനിർത്തി ആഖ്യാനപ്രത്യേകതകളെ രാഷ്ട്രീയ സാമൂഹിക വീക്ഷണങ്ങളിൽ നിന്നു വിചാരണ നടത്തുകയുമാണീ കഥ. വൃത്തബദ്ധകവിതയുടെയും വൃത്തമുക്ത (ഗദ്യ)കവിതയുടെയും വക്താക്കളായ ഗുണശേഖരനും അജാതശത്രുവും തമ്മിൽ നടക്കുന്ന തർക്കമാണീ കഥയുടെ പശ്ചാത്തലം. വളരെ ലളിതമായ കഥാതന്തുവിൽ അതായത് മലയാള കവിതാസാഹിത്യത്തിലെ വൃത്തം, പ്രാസം എന്നിവയുടെ പ്രയോഗസാധ്യതയെ ആധാരമാക്കി രചിച്ചിരിക്കുന്ന "വെടിവെപ്പ് മത്സരം" ഉൾക്കൊള്ളുന്ന അന്തർധ്വനികളെ വിശകലനവിധേയമാക്കുകയാണീ ലേഖനത്തിൽ.

സാധാരണ കഥകളിൽ നിന്നു വ്യത്യസ്തമായി ഇവിടെ ആസ്വാദകനും (വായനക്കാരൻ) ആരാധകനും കഥാപാത്രങ്ങളാണ്. ആരാധകനെ സംബന്ധിച്ച് അയാൾ പ്രവാസിയുമാണ്. ലീവിനു നാട്ടിൽവന്നപ്പോൾ കാലങ്ങളായി കീറാമുട്ടിയായിക്കിടക്കുന്ന ഒരു പ്രശ്നത്തിനു പരിഹാരം കാണണമെന്ന ആഗ്രഹം അദ്ദേഹത്തിനുണ്ട്. ഉത്തരാധുനിക ആഖ്യാനങ്ങളിൽ കടന്നുവരുന്ന ഫിക്ഷണൽ റിയലിസം വളരെയധികം പ്രകടമാണീ കഥയിൽ. വായനക്കാരനും ആരാധകനും പ്രശ്നപരിഹാരത്തിനാണാഗ്രഹിക്കുന്നത്. കഥയിലെ പ്രശ്നപരിഹാരത്തിന് സമകാലികരാഷ്ട്രീയ സാമൂഹിക പ്രശ്നങ്ങളുമായുള്ള ബന്ധം വ്യക്തമാണുതാനും.

1. തർക്കപരിഹാരമാധ്യമത്തിന്റെ ചരിത്രബന്ധം

ഗദ്യപദ്യകവിതകളുടെ ശ്രേഷ്ഠതാ നിർണ്ണയനത്തിനു കഥയിൽ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന മാർഗ്ഗം നിലവാരം പുലർത്തുന്നതും അക്കാദമികമാകേണ്ടതുമാണ്. എന്നാൽ പ്രാകൃതമായ ദ്വന്ദ്വയുദ്ധത്തിനു തുല്യമായതാണ് ഇവിടെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന വെടിവെപ്പു മത്സരം. വെടിവെപ്പു മത്സരങ്ങൾ പതിനെട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിലാണ് പ്രശ്നപരിഹാരത്തിനായി അവലംബിക്കാൻ തുടങ്ങിയതെന്നു ചരിത്രത്തിൽക്കാണാം. കാല്പനികകവിയായ ഗുണശേഖരനാണ് കഥയിലെ പ്രശ്നമായ വൃത്തബദ്ധതയ്ക്കു പരിഹാരമായി വെടിവെപ്പുമത്സരത്തെപ്പറ്റിപ്പറയുന്നത്. കാല്പനികതയുടെ തുടക്കവും വെടിവെപ്പു മത്സരങ്ങളുടെ തുടക്കവും ഒരേ കാലഘട്ടത്തിലാണെന്ന യാഥാർത്ഥ്യം ഇവിടെ കടന്നുവരുന്നത് കഥയിലെ ഫിക്ഷണൽ റിയലിസത്തിന്റെ ശക്തി കൂട്ടുന്നു. കവിതയ്ക്ക് ലിറിക്കൽ ബെല്ലാഡ്സിന്റെ ആമുഖത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന 'ശക്തമായ വികാരങ്ങളുടെയും തോന്നലുകളുടെയും സ്വയം പ്രേരിതമായ നിറഞ്ഞുകവിയൽ'

(Spontanious overflow of powerful feelings and emotions) മൂലമുണ്ടാകുന്ന സംഗീതാത്മകത വേണോ വേണ്ടയോ എന്നതാണിവിടെ ചോദ്യം. വൃത്ത മുക്തകവിതയിൽ ശക്തമായ വികാരങ്ങളും തോന്നലുകളുമില്ല എന്ന് ഗുണശേഖരൻ വാദിക്കുന്നുമില്ല. കവിതയുടെ നിർമ്മാതാവിലൊളിച്ചിരിക്കുന്ന മനുഷ്യത്വമാണിവിടെ നടക്കാൻ പോകുന്ന മത്സരത്തിന്റെ കാരണം. ത്രികാലജ്ഞാനിയായി കരുതപ്പെടുന്ന കവികളുടെ മനസ്സിന്റെ പിന്നാമ്പുറങ്ങളിലെ പാരുഷ്യമാണിവിടെ കഥാകൃത്ത് വിമർശവിധേയമാക്കുന്നത്.

2. കഥാപാത്രങ്ങൾ, സ്ഥലകാലങ്ങൾ

കാല്പനികതയുടെ പ്രതിനിധിയായി അനേകർ പരിഗണിക്കുന്ന പുഷ്കിൻ ("Pushkin is considered by many to be the central representative of romanticism in Russian literature" [Wikipedia.org.accessed on 10/08/2021]) കഥാരംഭം മുതൽ കഥാന്ത്യംവരെ നിറഞ്ഞുനില്ക്കുന്നു. ക്രാന്തദർശിയായ പുഷ്കിനെന്ന കവിയെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണകാരണത്തെയും കഥാകൃത്ത് ഇന്നു നടക്കുന്ന ഒരു സംഭവവുമായി കൂട്ടിയിണക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നത് ചരിത്രത്തെ ഇന്നുമായി കൂട്ടിയിണക്കുന്ന ഫിക്ഷണൽ റിയലിസ്റ്റ് രീതിയാണ്. തന്റെഭാര്യയായ നതാലിയയുടെ കാമുകനെ പുഷ്കിൻ വെടിവെപ്പു മത്സരത്തിനു വെല്ലുവിളിക്കുന്നു. ഭാര്യാകാമുകൻ തന്റെ ബന്ധുവാണെന്നതും ശ്രദ്ധേയമാണ്. കഥാകൃത്ത് പുഷ്കിന്റെ മരണത്തിനു കാരണമായി രണ്ടു കാര്യങ്ങളാണെടുത്തുകാട്ടാനാഗ്രഹിക്കുക. ഒന്നാമത്തേത് ജാരൻ വെടിവയ്ക്കാനുള്ള 'ത്രീ' യ്ക്കുമുമ്പ് വെടിവെച്ചതാവാമെന്നതാണ്. രണ്ടാമത്തേത് "ദ്വന്ദ്വയുദ്ധം ജയിച്ചാലും കാമുകിയുടെ ഹൃദയം ജയിക്കാനായില്ലെങ്കിൽ ഹൃദയഭേദകമാണ് ജീവിതമെന്ന" (വി.ജെ. ജെയിംസ്, മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പ്, 27) തിരിച്ചറിവിൽ മരണത്തിന് കീഴടങ്ങിയതാവാമെന്ന നിഗമനവും. ഇങ്ങനെ ചരിത്രത്തെ ഇന്നിലേക്കു കൊണ്ടുവരുന്ന ആഖ്യാനരീതി കഥയെ ശ്രദ്ധേയമാക്കുന്നു.

പ്രാസത്തിലും വൃത്തത്തിലും കവിതയെഴുതുന്ന ഗുണശേഖരനാൽ തള്ളിക്കയറ്റക്കാരനും ജാരനുമായി ചിത്രീകരിക്കപ്പെടുന്ന അജാതശത്രു ചരിത്രത്തിലും വഞ്ചകകഥാപാത്രമായാണറിയപ്പെടുന്നത്. അജാതശത്രു അധികാരമോഹത്താൽ പിതൃഹന്താവായിത്തീർന്നു എന്നാണ് ചരിത്രത്തിലും ബുദ്ധമതഗ്രന്ഥങ്ങളിലും കാണപ്പെടുന്നത്. അച്ഛനായ ബിംബിസാരനെ തന്റെസഹോദരങ്ങൾ സ്വാധീനിച്ച് രാജാധികാരം തട്ടിയെടുക്കുമോയെന്നുഭയന്ന് അച്ഛനെ തുറുങ്കിലടയ്ക്കുകയും അദ്ദേഹം അവിടെക്കിടന്ന് മരിക്കുകയോ ആത്മഹത്യചെയ്യുകയോ ചെയ്തു എന്നുമാണ് പാഠം. ചരിത്രത്തിലെ വഞ്ചകകഥാപാത്രത്തെ കഥയിൽ കൊണ്ടു

വരുന്നതുവഴിയുണ്ടാകുന്ന ചരിത്രബന്ധം ബേൺ ദ ബ്രാ മൂവ്മെന്റിനെക്കുറിച്ചുള്ള ഓർമ്മയുണർത്തൽവഴി ഫെമിനിസ്റ്റ് പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ വൈകാരിക പ്രകടനങ്ങളിലെ ഔചിത്യക്കുറവിനെയും ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നിടത്തും ആവർത്തിക്കുന്നു എന്നു ന്യായമായും ചിന്തിക്കാം. പാലായിൽ നിന്നും ബി.എം. ഡബ്ള്യുവിൽ എസ്റ്റേറ്റിലെത്തിയ ഒരുവൾ മറന്നുപോയ പാന്റീസിന്റെ സ്ഥാനത്ത് ബ്രേസിയറായിരുന്നെങ്കിൽ എന്ന ചിന്തയിലൂടെ എഴുത്തുകാരൻ ബോധപൂർവ്വം ഫെമിനിസ്റ്റ് പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ പൊങ്ങച്ചങ്ങളിലേക്കും തോക്കുചൂണ്ടുന്നുവെന്നു കാണാം. ഒരു കാലത്ത് സിമോൺ ദ ബൂവയുടെ ആരാധകനായിരുന്ന, വിപ്ലവാത്മകതയുണ്ടായിരുന്ന ഗുണശേഖരൻ ഇന്ന് പ്രാസത്തിലേക്കും വൃത്തബദ്ധതയിലേക്കും തിരിച്ചുപോവുകവഴി ആചാരബദ്ധതയിലേക്കുപോയി എന്നു കാണാൻ കഴിയുന്നു.

പിടിച്ചുവാങ്ങുന്ന സ്നേഹത്തെക്കാൾ നല്ലത് മരണം ചോദിച്ചുവാങ്ങുകയാണെന്ന ദർശനത്തിലെത്തിക്കുന്ന കഥയുടെ മദ്ധ്യഭാഗത്തിനു ശേഷവും മത്സരത്തെ മുമ്പോട്ടു കൊണ്ടുപോകുന്ന കഥാകൃത്ത് വ്യർത്ഥമായ സാഹിത്യതർക്കങ്ങളെ കണക്കിനു പരിഹസിക്കുന്നത് കഥയിലെ സ്ഥലകാലങ്ങളിലും കാണാം. ഖത്തറിൽനിന്നുവരുന്ന ആരാധകനും "കഥയും കവിതയുമെഴുതി ചാരിത്രം ലംഘിച്ചിട്ടില്ലാത്ത പാവം വായനക്കാരനും" (വി.ജെ. ജെയിംസ്, മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പ്,29) കൗബോയ് സിനിമകളിലെ നായകപരാമർശങ്ങളും ഒതേനനെപ്പറ്റിയുള്ള നൈമിഷിക പരാമർശവും കഥയ്ക്ക് ആഗോളപരിപ്രേക്ഷ്യം നൽകുന്നു. കഥയുടെ ആരംഭം ഇന്ദ്രപ്രസ്ഥം ലോഡ്ജിലാണ്. കഥാവസാനം വന്യജീവികൾക്കു പേരുകേട്ട ബ്രൈമൂർ എസ്റ്റേറ്റിലും എല്ലാം കഥാബീജവുമായി ചേർന്നു നിൽക്കുകയാണ്.

3. കഥയിലെ ചർച്ചാവിഷയങ്ങൾ

ഉത്തരാധുനിക ഫിക്ഷണൽ റിയലിസ്റ്റ് സങ്കേതരീതിയുടെ പ്രത്യേകതയായ ചരിത്രത്തെയും അതിലെ സംഭവങ്ങളെയും ഉൾച്ചേർക്കുകവഴി, സമകാലിക പ്രശ്നങ്ങളുന്നയിക്കുന്ന രചനാതന്ത്രം കഥയിൽ കാണാം. വാട്ടർ അതോറിറ്റി ജീനക്കാരനായ ഗുണശേഖരനും ഏജീസ് ഓഫീസ് ജീവനക്കാരനായ അജാതശത്രുവും കേരളത്തെയും കേന്ദ്രത്തെയും പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നു. "സ്റ്റേറ്റും കേന്ദ്രവും ഉന്നം പഠിക്കാൻ ഉപയോഗിച്ചത്" (വി.ജെ. ജെയിംസ്, മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പ്, 28) എന്ന പരാമർശം സമകാലികരാഷ്ട്രീയ സംഘർഷങ്ങളെക്കുറിക്കുന്നു.

കഥയിൽ പ്രാസനിബന്ധവും വൃത്തബദ്ധവുമായ കവിതയെയാണ് ശ്രേഷ്ഠമായവതരിപ്പിക്കുന്നത്. ഭാര്യ, ഭാര്യയായിരിക്കെത്തന്നെ കാമുകി

എന്നീ രണ്ട് സ്ഥാനങ്ങൾ കവിതയ്ക്ക് ഇവിടെ നല്കിയിരിക്കുന്നു. സ്ത്രീയായി അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന കവിതയുടെ രണ്ട് ഭാവങ്ങളിൽ ഒന്ന് പ്രാസനിബന്ധവും വൃത്തബദ്ധവുമായ അവസ്ഥയാണ്. രണ്ടാമത്തെ ഭാവം ഇതു രണ്ടും ഇല്ലാത്ത അവസ്ഥയും. ജാരനായി വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന അജാതശത്രു കവിതയുടെ കാമുകീഭാവത്തെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. എവിടെയും ജാരന്മാർതന്നെ ജയിക്കുന്നു. പ്രതിഭയ്ക്കല്ല തള്ളിക്കയറലിനാണ് സ്ഥാനം എന്ന കഥയിലെ വാക്കുകൾ വൃത്തമുക്തവും പ്രാസബദ്ധവുമല്ലാത്ത അവസ്ഥ കവിതയുടെ പരിശുദ്ധിക്കു സംഭവിക്കുന്ന കളങ്കമാണെന്ന സൂചന നൽകുന്നു. പരമ്പരാഗതമായ ചിന്താഗതിയനുസരിച്ചു നോക്കിയാൽ ചിട്ടവട്ടങ്ങളിലൂടെ കടന്നുപോകുന്നവളായിരിക്കണം ഭാര്യ.

ഇവിടെയാണ് സ്റ്റേറ്റും കേന്ദ്രവും എന്ന പരാമർശത്തിനുള്ള പ്രസക്തി. കഥയിൽ രണ്ടു സ്ഥലങ്ങളിലാണ് സ്റ്റേറ്റ് കേന്ദ്രം എന്നീ പ്രയോഗങ്ങൾ കടന്നുവരുന്നത്. വെടിവെപ്പിനുള്ള പരിശീലന മാധ്യമമായി സ്ത്രീയുടെ അടിവസ്ത്രം തിരഞ്ഞെടുത്തതിനു ശേഷമാണീ പരാമർശം കടന്നുവരുന്നത്. കഥയെഴുതപ്പെട്ട കാലഘട്ടത്തിലെ രാഷ്ട്രീയ സാഹചര്യങ്ങൾ വിശകലനവിധേയമാക്കുമ്പോൾ കേന്ദ്രവും സംസ്ഥാനവും തമ്മിലുണ്ടായിരുന്ന തർക്കങ്ങൾ (പ്രത്യേകിച്ച് ആചാരാനുഷ്ഠാന സംബന്ധിയായ തർക്കങ്ങൾ) കൂടി പരിഗണനാവിഷയമാകുന്നു. നുഴഞ്ഞുകയറ്റക്കാരനായവതരിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന അജാതശത്രു പരിശീലനത്തിനുള്ള ലക്ഷ്യം രണ്ടാമത്തെ ശ്രമത്തിൽ ഭേദിക്കുമ്പോൾ സ്റ്റേറ്റിന്റെ കഥകഴിക്കാൻ ഇത്രയും മതിയെന്ന ആത്മവിശ്വാസംകിട്ടി കേന്ദ്രത്തിന് എന്ന പരാമർശം രാഷ്ട്രീയ സൂചനകൾ നൽകുന്നു. സ്റ്റേറ്റും കേന്ദ്രവും ഉന്നം പഠിക്കാൻ ഉപയോഗിച്ചത് ഒരേ പാന്റീസ് തന്നെയാണെന്ന പ്രവാസിയുടെ ഓർമ്മ ആചാരാനുഷ്ഠാനസംബന്ധിയായ പ്രശ്നങ്ങളിലെ ഭരണകൂട ഇടപെടലിനെ എടുത്തുകാണിക്കുന്നു.

തിരനിറയ്ക്കാത്ത തോക്കുപയോഗിച്ച് സമയത്തിനുമുമ്പേ വെടിവയ്ക്കാൻ ശ്രമിച്ച് നിരാശരാകുന്ന കഥാപാത്രങ്ങൾ തീരുമാനമെടുക്കാനാവാതെ അവശേഷിക്കുന്ന തർക്കവിതർക്കങ്ങളുടെ പ്രതിനിധീകരണങ്ങളാണ്. കവിതയ്ക്ക് പഴക്കമേറെയാണ്. പഴക്കമേറെയുള്ള കവിതയിലെ രണ്ടു സാധ്യതകളാണ് വൃത്തബദ്ധമായും വൃത്തമുക്തമായും പ്രാസനിബദ്ധമായും പ്രാസമുക്തമായും രചനനടത്താനുള്ള സാധ്യത. ആചാരങ്ങളിലെ സാധ്യതകളെയും അന്തമില്ലാത്തവിധം നീളുന്ന വ്യർത്ഥവ്യായാമങ്ങളെയും തീർച്ചയില്ലാത്ത തർക്കങ്ങളെയും കഥാകൃത്ത് വിമർശനവിധേയമാക്കുന്നു.

വൃത്തമുക്തകവിത വൃത്തബദ്ധകവിത എന്നീ പരാമർശങ്ങളിലൂടെ കഥാകൃത്ത് ആഖ്യാനത്തിൽ പ്രതിഭയ്ക്കെന്താണു സ്ഥാനമെന്ന വിശകലനമാണ് മുഖ്യമായും നടത്തുന്നത്. "ശ്രോതാക്കൾ ജാഗരൂകരായി താളത്തിൽ ലയിക്കുന്നത് അജാതശത്രു ഇത്തിരി അസൂയയോടെ കണ്ടുനിന്നിട്ടുണ്ട്" (വി.ജെ. ജെയിംസ്, മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പ്, 25) എന്നു പറയുമ്പോഴും കഥാകൃത്ത് പ്രതിഭ വൃത്തബദ്ധതയ്ക്കാണെന്നു തീർപ്പു കല്പിക്കുന്നില്ല. "ആയിരം വൃത്തകവിതയ്ക്ക് ഒരു ഗദ്യകവിത ധാരാളം" (വി.ജെ. ജെയിംസ്, മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പ്, 29) എന്ന അജാതശത്രുവിന്റെ പരാമർശം ഇതിനു തെളിവാണ്. പ്രതിഭയില്ലാതെ നടത്തുന്ന കാല്പനിക കലാരചനകളെ മുതൽ ഗദ്യകവിതകളെവരെ അപഹസിക്കുകയാണ് കഥാകൃത്തിവിടെ. പ്രതിഭയുള്ള എഴുത്തുകാരനായ അലക്സാണ്ടർ പുഷ്കിന്റെ പ്രതിഭ വെടിവയ്പിൽ അസമർത്ഥമായിരുന്നെന്നു സൂചിപ്പിക്കുകവഴി ജാരന്റെ ജയത്തെയാണ് എടുത്തുകാണിക്കുന്നത്. എവിടെയും ജാരന്മാർ തന്നെ ജയിക്കുന്നു. പ്രതിഭയ്ക്കല്ല തള്ളിക്കയറലിലാണ് സ്ഥാനം എന്ന് കഥയിൽ പ്രകടമാകുന്ന ആഖ്യാതാവിന്റെ നിരീക്ഷണത്തിലൂടെ പ്രതിഭയില്ലാത്തവരുടെ തള്ളിക്കയറ്റത്തെ വിചാരണനടത്തുകയാണ്. അനുചിതമായ നിർണ്ണയരീതികളിലൂടെയല്ല കാലങ്ങളായി നിലനിൽക്കുന്ന പ്രശ്നങ്ങളിൽ പരിഹാരം കണ്ടെത്തേണ്ടതെന്നും കഥാകൃത്ത് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

ബേൺ ദ ബ്രാ മൂവ്മെന്റിന്റെ ഓർമ്മയിലേക്കാണ് ഉന്നം പരിശീലിക്കാനായിനൽകിയ അടിവസ്ത്രം ഗുണശേഖരനെ കൊണ്ടുപോയത്. ഗുണശേഖരന്റെ ഓർമ്മകളിലെപ്പോഴും അരികുവത്കരിക്കപ്പെട്ടവരും പരാജയപ്പെട്ടവരുമാണ്. ഗുണശേഖരനെ ആക്ഷേപിക്കുമ്പോൾ അജാതശത്രു നടത്തുന്ന പരാമർശങ്ങളും അരികുവത്കരണത്തെ 'തേജസ്സോടെ' അവതരിപ്പിക്കുന്നു. അജാതശത്രു ഗുണശേഖരനെ നോക്കുന്ന 'തുച്ഛഭാവത്തോടെയുള്ള നോട്ടം', 'വൃദ്ധനിബദ്ധം' എന്ന പരാമർശത്തിന് അജാതശത്രുവിന്റെ വിശദീകരണമായ 'പഴയഉദ്ധാരണകാലം അയവിറക്കുന്നതുപോലെയുള്ള' എന്ന പരാമർശം ഇവയെല്ലാം പാർശ്വവത്ക്കരിക്കപ്പെട്ടവന്റെ പക്ഷംചേരലിനുള്ള ശ്രമങ്ങളാണെന്നുകാണാം. ഗുണശേഖരന്റെ മുത്തച്ഛൻ നീലാണ്ടനെപ്പറ്റിയും നക്സൽബാരിയെപ്പറ്റിയുമുള്ള പരാമർശങ്ങളും താനൊരു മാവോയിസ്റ്റായി മാറുമെന്ന ഗുണശേഖരന്റെ ഭയവും ഏജീസ് ഓഫീസിലെ ശമ്പളം വഴി അജാതശത്രുവിനുള്ള 'മുന്നാക്കഭാവവും' കഥാകൃത്തിന്റെ ബോധപൂർവ്വപരാമർശങ്ങളാണ്. മരണം നോട്ടമിട്ടു നില്ക്കുമ്പോഴും മദ്യത്തിന്റെ ഓരോ സിപ്പിനുമിടയിൽ ഓരോന്നുവച്ച് ഇരുവരും മൂന്നു കവിത പാടിയിട്ടുമതി മത്സരമെന്നഭിപ്രായപ്പെടുന്നത് ഗുണശേഖരനാണ്. മരണത്തിനു മുന്നിൽ നിൽക്കുന്ന

ഗുണശേഖരന്റെ അന്തിമാഭിലാഷമാണിത്. ഇതംഗീകരിക്കുന്ന ഗദ്യക വിയുടെ പ്രതികരണം ആര് ആരെ വെടിവച്ചിടുമെന്ന് ഇന്നറിയാം എന്ന ധിക്കാരാവേശിതമായതും! വെടിയിറച്ചി ഗുണശേഖരനെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നത് കുറത്തിയെയാണ്. ഗുണശേഖരന്റെ സ്വപ്നങ്ങൾ പോലും പാർശ്വവത്ക്കരിക്കപ്പെട്ടവന്റെ സ്വപ്നങ്ങളാണ്. കുന്നിടിക്കുന്നവന്റെയും പെണ്ണിന്റെ മാനത്തിനു വിലയിടുന്നവന്റെയും നെഞ്ചിനുനേരെ ഓരോ വെടിവച്ചിട്ട് പിടികൊടുക്കാൻ പഴുതില്ലാതെ ജനമദ്ധ്യത്തിൽ വിലസിനടക്കുന്ന സ്വപ്നം! ഗുണശേഖരൻ പേരു സൂചിപ്പിക്കുന്നതുപോലെ ഗുണങ്ങളുടെ ശേഖരമാണ്. കഥാപാരായണത്തിൽ അനുവാചകന് പാർശ്വവത്ക്കരിക്കപ്പെടുന്നവനോടു പക്ഷം ചേരാനുതകുന്ന രീതിയിലുള്ള ആഖ്യാനമാണിവിടെ കാണാനാവുന്നത്.

ഇതിഹാസപരാമർശവും കഥാബീജത്തെ പുഷ്കലമാക്കുന്നു. ഉന്നംവച്ചു നിൽക്കുന്ന അജാതശത്രുവിന്റെ മനോഭാവം ദ്വന്ദ്വയുദ്ധത്തിൽ ഭാഷണത്തിന് സ്ഥാനമില്ലെന്നതാണ്. അതിനയാൾ കൂട്ടുപിടിക്കുന്നത് മഹാഭാരതത്തെയാണ്. 'നിർണ്ണായക സന്ധികളിൽ ധർമ്മഭ്രംശം ഒരു മറയായുപയോഗപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട് മഹാഭാരതയുദ്ധത്തിൽപോലും' എന്നാണ് അജാതശത്രുവിന്റെ ചിന്ത. സ്വാർത്ഥത്താൽ പ്രേരിതരായവർ അവരുടെ ചെയ്തികളെ സാധൂകരിക്കാൻ മതഗ്രന്ഥങ്ങളെ ദുരുപയോഗിക്കുന്നതും ദുർവ്യാഖ്യാനം ചെയ്യുന്നതും ഇവിടെ വിമർശവിധേയമാക്കുന്നു. മതാതീതമായ ആത്മീയത കഥാകൃത്തിന്റെ രചനകളിലെ ഭാവമാണല്ലോ. മതത്തെ അതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യലക്ഷ്യങ്ങളിൽ നിന്നും വിഭിന്നമായി ഉപയോഗിക്കുന്നതിനെ കഥാകൃത്ത് എതിർക്കുന്നു.

4. കഥയിലെ വെടിവെപ്പ് മത്സരത്തിന്റെ പൊരുളുകൾ

കവികൾ ഇരുവരും കഥാരംഭത്തിൽ പൂർണ്ണമനസ്സോടെയാണ് വെടിവെപ്പു മത്സരത്തിനു തയ്യാറാണെന്നു പറയുന്നതെങ്കിലും മത്സരദിവസം എസ്റ്റേറ്റിൽ വരുമ്പോഴാണ് അവർ തിരഞ്ഞെടുത്തിരിക്കുന്ന വെടിവെപ്പ് എന്ന മാധ്യമത്തിൽ ഇരുവരും ഒരുപോലെ അസമർത്ഥരാണെന്നു തെളിയുന്നത്. പരിശീലനം ഇരുവർക്കും ആവശ്യമായിരുന്നു. അജാതശത്രു പരിശീലനത്തിനുമുമ്പ് 'ഏകാഗ്രപ്പെടണ'മെന്നു പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും പ്രവാസി ആരാധകൻ അവസരം നൽകുന്നില്ല. ആവശ്യമായ സാമർത്ഥ്യമില്ലാതെ തന്റെ രചനകൾ ശ്രേഷ്ഠം, താനവലംബിക്കുന്ന രചനാരീതി മെച്ചപ്പെട്ടത് എന്നിങ്ങനെ ജൽപിച്ചു ജീവിതം കഴിക്കുന്ന സാഹിത്യ തൊഴിലാളികളിലൂടെ രാഷ്ട്രീയ സാമൂഹിക ജീവികളും വിമർശനങ്ങൾക്കു പാത്രമാവുകയാണിവിടെ. ഗുണശേഖരനും അജാതശത്രുവും കവിതാചരിത്രത്തിലെ രണ്ടു കാലഘട്ടങ്ങളുടെ പ്രതിനിധികളാണെ

ങ്കിലും (ആധുനികതയ്ക്കു മുമ്പ്, ആധുനികതയ്ക്കു ശേഷം) കാലഘട്ടങ്ങൾക്കതീതമായ അക്ഷമയാണവരെ ബാധിച്ചിരിക്കുന്നത്. "ചിന്തിച്ചു നിന്നാൽ വെടിവയ്ക്കാനാവില്ല. ആലോചനയില്ലായ്മയാണ് ചരിത്രത്തിലെ എല്ലാ വെടിപൊട്ടലുകൾക്കും പിന്നിലുള്ളത്" (വി.ജെ. ജെയിംസ്, മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പ്, 27) എന്ന വാക്കുകൾ എടുത്തുചാട്ടങ്ങൾ മൂലം ലോകചരിത്രത്തെ നിണമണിയിച്ച സംഭവങ്ങൾ പലതും വായനക്കാരന്റെ ചിന്താമണ്ഡലത്തിലേക്കു കൊണ്ടുവരുന്നു.

വെടിവെപ്പ് മത്സരമായി നിശ്ചയിക്കപ്പെടുമ്പോൾ അതിന്റെ നടത്തിപ്പു സ്ഥാനമേറ്റെടുക്കേണ്ട പ്രവാസി ആരാധകൻ ഓർമ്മിക്കുന്നത് കൗബോയ് സിനിമകളാണ്. "വാക്കുകൾകൊണ്ടുള്ള തീർപ്പാക്കലില്ല കൗബോയ് സിനിമകളിൽ" (വി.ജെ. ജെയിംസ്, മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പ്, 26) എന്നാണ് ആരാധകന്റെ അഭിപ്രായം. ഇവിടെ കവികൾ വാക്കുകൾ കൊണ്ടു തീർപ്പാക്കേണ്ടിടത്ത് തോക്കുകളെ ആശ്രയിക്കുന്നു. പ്രവാസി ആരാധകൻ രണ്ടു കവികളെയും കാണുന്നത് കൗബോയ്കളായാണ്. ആഴമില്ലാത്ത ചിന്തയുടെ ഉടമകളും വൈകാരികത മാത്രമുള്ളവരുമാണ് കവികൾ എന്നാണ് വാസ്തവം. കഥാന്ത്യത്തിൽ മത്സരം നടത്തിപ്പുകാരൻ പുലർത്തിയ വിവേകംപോലുമില്ലാതെ പെരുമാറിയ കവികൾ വെളിവാക്കുന്നതും ഇതുതന്നെയാണ്.

'ഇന്ത്യൻ രാഷ്ട്രീയം ഇനി നോവലുകളെ നിർണ്ണയിക്കും' എന്ന ശീർഷകത്തിലെ അഭിമുഖത്തിൽ ബെന്യാമിനും വി.ജെ. ജെയിംസും തമ്മിലുള്ള സംഭാഷണത്തിൽ "പല പ്ലോട്ടുകൾ എപ്പോഴും മനസ്സിലുണ്ടാവും. അതിലൊന്ന് അതിശക്തമായി മുന്നിൽ വന്നുനിന്ന് എഴുതിയിരിക്കുകയാണെന്ന് പറയുകയാവും ശരി. നാമറിയാതെതന്നെ ഒരു പരിപാകം സംഭവിക്കുകയാണിവിടെ" (ബെന്യാമിൻ/വി.ജെ ജെയിംസ്, മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പ്, 19) എന്നാണ് വി.ജെ. ജെയിംസ് പറയുന്നത്. ഈ പരിപാകക്കുറവിന്റെ നേർക്കുള്ള ഗൗരവമേറിയ പരിഹാസമാണ് കഥയിലുടനീളം.

നിറംകെട്ട ഒരേ അടിവസ്ത്രത്തെയാണ് പരിശീലനത്തിനായി വെടിവയ്ക്കാൻ ഇരുവർക്കും നൽകുന്നത്. രണ്ടുപേരും ലക്ഷ്യം വയ്ക്കേണ്ടത് 'തിരുവസ്ത്രത്തെ'ത്തന്നെ എന്ന് കഥാകാരൻ. ഉന്നം പിടിച്ച് പഠിക്കാൻ ഏറ്റവും യോജിച്ചത് കണക്കുപറഞ്ഞ് വാടകവാങ്ങുന്ന ഒരു പാന്റീസ് തന്നെയെന്നു പറഞ്ഞ് കഥാകാരൻ സാഹിത്യത്തെ ഉപജീവനത്തിനു വേണ്ടി മാത്രമുപയോഗിക്കുന്ന, ആത്മസാക്ഷാത്കാരത്തിനുപയോഗിക്കാത്തവരെ വിമർശിക്കുന്നു. അയ്യപ്പപ്പണിക്കരുടെ

"എവിടെയൊരുയുദ്ധമുണ്ടെവിടെയൊരു
ക്ഷാമമുണ്ടെന്നു കേട്ടീടിലും

കവിതയെഴുതീട്ടതും ഓശാക്കിമാറ്റുന്നു
ബഹുജനഹിതാർത്ഥം ജനിച്ചുജീവിപ്പവൻ" (കെ. അയ്യപ്പപ്പണിക്കർ, അയ്യപ്പപ്പണിക്കരുടെ കവിതകൾ - ഒന്നാം ഭാഗം, 121)

എന്ന 'മൃത്യുപൂജയി'ലെ വരികൾ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു. കഥയിലെ നിറംകെട്ട അടിവസ്ത്രം, തിരുവസ്ത്രം, കണക്കു പറഞ്ഞു വാടക വാങ്ങുക എന്നീ പരാമർശങ്ങളെല്ലാം ആഴമില്ലാത്ത കവിതകളെയും നിലവാരമില്ലാത്ത രചനകളെയും പ്രതിസ്ഥാനത്തു നിർത്തുകയാണ്. പദ്യകവിതയോ ഗദ്യകവിതയോ നല്ലതെന്ന ചോദ്യമല്ല പ്രസക്തം. മറിച്ച് ശ്രേഷ്ഠമായ ആത്മാവിഷ്ക്കാരമാണോ അതിലൂടെ നടക്കുന്നതെന്ന ചിന്തയ്ക്കാണ് സ്ഥാനമെന്ന് കഥാകൃത്ത് പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

യുദ്ധത്തിന് ശാഠ്യത്തോടെ തയ്യാറെടുത്ത അജാതശത്രുവിന്റെ വെടിയുണ്ട വായനക്കാരന്റെ പ്രത്യുല്പാദനാവയവത്തിന്റെ അടുത്തുകൂടിയാണ് പോകുന്നത്. വായനക്കാരന്റെ ജീവനെടുക്കുന്നതിന്റെ സൂചനയാണിവിടെ. വായനക്കാരന്റെ ജീവനെടുക്കാൻ കവികൾ പലതരത്തിൽ, പലകാലങ്ങളിൽ, നടത്തുന്ന ശ്രമങ്ങളുടെ സൂചനയാണ് ലക്ഷ്യം തെറ്റുന്ന വെടി. പ്രത്യുല്പാദനം സൃഷ്ടുന്മുഖതയെക്കൂടി സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. അനുവാചകനെ സൃഷ്ടിപരമായ ആസ്വാദനത്തിലേക്കു നയിക്കാതെ അവനെയും അവന്റെ തലമുറകളെയും തകർത്തുകളയുന്ന, വിഷലിപ്തമാക്കുന്ന രചനകൾ പ്രയോജനശൂന്യങ്ങളാണ്. അവ വായനക്കാരനുമാത്രമല്ല എല്ലാവർക്കും ദൂഷ്യമാണെന്നും, വെടിപൊട്ടിയതും ഉറക്കെ നിലവിളിച്ചുകൊണ്ട് പറന്നുപോയ കാട്ടുപറവകളുടെ ആഖ്യാനത്തിലൂടെ വി. ജെ. ജെയിംസ് സ്ഥാപിക്കുന്നു. വായനക്കാരന്റെ ആസ്വാദനക്ഷമതയെ പരീക്ഷിക്കുന്ന നിരർത്ഥക വ്യായാമങ്ങളായി മാറുന്ന വാദകോലാഹലങ്ങളെ അർഹിക്കുന്ന അവജ്ഞയോടെ തള്ളിക്കളയാനുള്ള ആഹ്വാനവും കഥ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു.

കാല്പനികകവിയായ ഗുണശേഖരൻ ഉന്നംവയ്ക്കുമ്പോൾ ലക്ഷ്യത്തെയല്ലകണ്ടത്. ലക്ഷ്യമാകുന്ന വസ്തുവിന്റെ ഭൗതികമായ പ്രത്യേകതയെയാണ്. അദ്ദേഹം പറയുന്നുണ്ട് ഉന്നംനോക്കിയപ്പോൾ അതൊരു സ്ത്രീ ഉണക്കാനിട്ട് എടുക്കാൻ മറന്ന പാന്റീസാണെന്ന് താൻ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നുവെന്ന്. ലക്ഷ്യത്തേക്കാൾ ലക്ഷ്യവസ്തുവിന്റെ പ്രത്യേകതകളെപ്പറ്റിയുള്ള അനാവശ്യവും അകാരണവുമായ ചിന്തകൾ വർജ്ജിക്കുകയാണു നല്ലതെന്ന അഭിപ്രായം പ്രസക്തമാകുന്നു.

കവിയുടെ ക്രാന്തദർശിത്വം ഭൂതഭാവി വർത്തമാനജ്ഞാനമാണെന്നിരിക്കെ "വസ്ത്രത്തെ അതിന്റെ ഉള്ളടക്കത്തോടെ കാണാൻ കഴിയുന്ന ക്രാന്തദർശിയാണ് കവി"(വി.ജെ.ജെയിംസ്, മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പ്, 28)

എന്ന ശക്തമായ പരിഹാസം ഇന്ന് ആഖ്യാനത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം ആത്മ സത്തയുടെ ആവിഷ്ക്കാരമായിരിക്കണമെന്നു വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. മരണം തൊട്ടുമുന്നിൽ നിൽക്കുമ്പോഴും അനുചിതമായ ചിന്തകളുമായി ജീവിക്കുന്നവരുടെ ലക്ഷ്യബോധമില്ലായ്മയാണ് ലക്ഷ്യത്തിന്റെ പുറകി ലേക്കുള്ള ചിന്തകൾവഴി കഥാകൃത്തിന്റെ വിമർശനത്തിനു പാത്രമാകു ന്നത്.

5. പരിണാമഗുപ്തിയുടെ രസാത്മകത

അലക്സാണ്ടർ പുഷ്കിന്റെ സ്ഥാനത്ത് തന്നെത്തന്നെ അവരോ ധിച്ച് ഗുണശേഖരനും പുഷ്കിന്റെ കഥയെന്താണെന്നറിയാത്തവനെ ങ്കിലും, ജാരൻ ചെയ്തതു ചെയ്യാൻ പദ്ധതിയിടുന്നവനായാൽ ('ത്രീ' ക്കും 'റ്റു'വിനും മുമ്പ് വെടിവയ്ക്കുക) തന്നെത്തന്നെ ജാരന്റെ സ്ഥാന ത്തു പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്ന അജാതശത്രുവിനും ഒരേ ലക്ഷ്യം മാത്രമാണ്. താൻ അനുവർത്തിക്കാത്ത ആഖ്യാനരീതിയുടെ കഥ കഴിക്കുക. വിയോ ജിക്കാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യമില്ലാത്ത ഈ അവസ്ഥ സമകാലിക ഇന്ത്യൻ രാഷ്ട്രീയത്തിലെ അസഹിഷ്ണുതയെക്കാണിക്കുന്നു. വ്യക്തിയോടുള്ള വിരോധത്തെക്കാൾ രീതിയോടുള്ള (കവിതാരചനാരീതി) എതിർപ്പാണി വിടെ പ്രകടമാകുന്നത്. വ്യക്തി ഇവിടെ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ (ഗദ്യകവിത യുടെയും പദ്യകവിതയുടെയും) പ്രതിനിധിയാകുന്നു. വൃത്തബദ്ധകവി തയാകട്ടെ വൃത്തമുക്തകവിതയാകട്ടെ മുരടിപ്പിലേക്കു നീങ്ങിയാൽ അതിന്റെ അന്ത്യം കുറിക്കുകയാണുചിതമെന്ന അഭിപ്രായമാണ് കഥ യിലുടനീളമുള്ളത്.

"മരണത്തിനു വിധിക്കപ്പെട്ടാൽ അവൻ മരിച്ചവനാണ്" (പാർലാ ർഗർ ക്വിസ്റ്റ്, ബറാബാസ്, 16) നോബൽ സമ്മാനം നേടിയ ബറാബാ സിലെ വാക്കുകളാണിത്. രണ്ടുപേരും വെടിവയ്ക്കാൻ തീരുമാനിച്ച പ്പോഴേ മരണവും അവർ തിരഞ്ഞെടുത്തു. അതിനാൽ മത്സരനടത്തിപ്പു കാരന് മത്സരം നടത്തുന്നതിലും ഉപരിയായ ലക്ഷ്യമാണ് സാധിക്കാനു ള്ളത്. അതാകട്ടെ അനാവശ്യവാദകോലാഹലങ്ങളെ ഒഴിവാക്കുക എന്ന തും. കാഞ്ചിവലിച്ചിട്ടും വെടി പൊട്ടാത്ത തോക്കുകൾ അവരുടെ മാധ്യമ ത്തിന്റെ നിരർത്ഥകതയെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. വെടിവയ്പിൽ പ്രതിഭ യുള്ളവൻ തന്റെ ആയുധം പരിശോധിച്ചുറപ്പിച്ചേ മത്സരത്തിനിറങ്ങൂ. ആരൊക്കെയോ നിർദ്ദേശിക്കുന്നതനുസരിച്ച് ജീവിതം ഹോമിക്കുന്നവർ സാഹിത്യകാരന്മാരായാൽ അവർ അപഹാസ്യരായിത്തീരുമെന്നാണ് കഥാ കൃത്തിന്റെ വീക്ഷണം.

കഥയവസാനിക്കുന്ന വാക്യമാണ് കഥയുടെ പരിണാമഗുപ്തിയി ലേക്കു വിരൽചൂണ്ടുന്നത്. എത്രയും പെട്ടെന്ന് കഥാകൃത്തുക്കൾക്കുവേ

ണ്ടിയും ഒരു വെടിവയ്പു മത്സരം ആസൂത്രണം ചെയ്യാൻ പ്രവാസി ആരാധകൻ പദ്ധതിയിടുകയാണ്. അതായത് പ്രത്യക്ഷത്തിൽ സാഹിത്യമാണ് പ്രതിപാദ്യമെങ്കിലും സമകാലിക രാഷ്ട്രീയ സാമൂഹിക സാഹചര്യങ്ങളെയാണിവിടെ വിമർശനവിധേയമാക്കുന്നത്. ലക്ഷ്യം മറന്നുള്ള യാത്ര സാമൂഹിക രാഷ്ട്രീയ തലങ്ങളെ വിലകെട്ടതാക്കുമെന്നും നിഷ്പക്ഷനിരീക്ഷകരുടെ മുമ്പിൽ അപഹാസ്യരാകുന്നതിനേ ഇതുപകരിക്കൂ എന്നും കഥാകൃത്ത് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

സഹായകഗ്രന്ഥങ്ങൾ

1. അയ്യപ്പപ്പണിക്കർ കെ. അയ്യപ്പപ്പണിക്കരുടെ കവിതകൾ - ഒന്നാം ഭാഗം, കോട്ടയം: ഡി.സി. ബുക്സ്, 1985.
2. ജെയിംസ് വി. ജെ. വെടിവെപ്പു മത്സരം, മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പ്, പു. 98, ലക്കം. 17, ജൂലായ് 12-18, 2020.
3. ബെന്യാമിൻ / ജെയിംസ് വി. ജെ. ഇന്ത്യൻ രാഷ്ട്രീയം ഇനി നോവലുകളെ നിർണ്ണയിക്കും, മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പ്, പു. 98, ലക്കം. 17, ജൂലായ് 12-18, 2020.
4. ക്രിസ്റ്റ് പാർലാർഗർ . ബറാബാസ് , ബോംബെ : സെന്റ് പോൾ ബുക്സ്, 1962. വെബ് സൂചിക. Wikipedia.org. Last accessed on August 19,2020

❖❖

ഉടൽരാഷ്ട്രീയം ഗ്രേസിയുടെ കഥകളിൽ

ഡോ. സവിത ഇ.
അസി. പ്രൊഫസർ, മലയാളവിഭാഗം,
കെ.എം.എം. ഗവ. വനിതാ കോളേജ്, കണ്ണൂർ

സംഗ്രഹം

ശരീരത്തിന്റെ വിനിമയസാധ്യതകളിലൂടെ പെണ്ണെഴുത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയം ഗ്രേസിയുടെ കഥകൾ ഉള്ളടക്കം ചെയ്യുന്നതെങ്ങനെ എന്നു പരിശോധിക്കുകയാണ് പ്രബന്ധത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം. ഉടൽവഴികൾ, പ്രണയം, അഞ്ചടി ഏഴിഞ്ച് എന്നീ സമാഹാരങ്ങളിലെ കഥകളാണ് പ്രധാനമായും പഠനവിധേയമാക്കുന്നത്. കർത്തൃശേഷിനേടിയ പുതിയ സ്ത്രീകളെ ഗ്രേസിയുടെ ഈ പിൽക്കാല കഥകളിൽ കാണാൻ കഴിയും. മധ്യവർഗ്ഗ സവർണ്ണ സ്ത്രീകളാണ് ആ കഥകളിൽ പലപ്പോഴും പ്രതിനിധാനപരമായി മേൽക്കൈ നേടുന്നത്. പെണ്ണെഴുത്തിന്റെ പുതിയ പരിസരങ്ങളെ അവ അതിശക്തമായ രീതിയിൽ സംവഹിക്കാറുണ്ട്. എന്നാൽ ദലിത് സ്ത്രീകൾ പ്രതിനിധാനകേന്ദ്രമായി വരുമ്പോൾ കഥ ആഗ്രഹിക്കുന്ന പ്രത്യയശാസ്ത്രം ചിലപ്പോഴൊക്കെ വിനിമയം ചെയ്യപ്പെടാതെ പോവുന്നുമുണ്ട്. സ്ഥാപിതമായ ആണധികാര ചൊൽവടിവുരകളിൽ അത്തരം കഥകൾ നിലംപൊത്തിവീഴുന്നതു കാണാം. ഗ്രേസിയുടെ പിൽക്കാലകഥകളിൽ പെൺശരീരത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയം എങ്ങനെ ആവിഷ്ക്കരിക്കപ്പെടുന്നു എന്ന് അപഗ്രഥിക്കാനാണ് ഈ പ്രബന്ധത്തിൽ ശ്രമിക്കുന്നത്.

താക്കോൽവാക്കുകൾ

ശരീരം, കർത്തൃത്വം, പെണ്ണെഴുത്ത്

മനസ്സിന്റെ അപരസ്ഥാനത്താണ് ആധുനികത മനുഷ്യശരീരത്തെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചത്. നാഗരികതയുടെ വരവോടെ ഉടലിന്റെ ആദിമാനുഭൂതി

കൾ നിഷിദ്ധമാക്കപ്പെട്ടു. ഉടലനുഭവങ്ങളുടെ ഉന്മാദങ്ങൾ ആവിഷ്കാര യോഗ്യമല്ലാത്ത ഒരു പ്രമേയമായി, അഥവാ ആവിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടാൽ തന്നെയും നിലവാരത്തകർച്ചയുടെ ലക്ഷണമായി ആധുനികതയുടെ കാലത്ത് വിലയിരുത്തപ്പെട്ടു. ഉടലാവിഷ്കാരങ്ങൾക്ക് കലകളിൽ കിട്ടിയ പരിമിതമായ തുറസ്സുകൾപോലും മൂർത്ത ജീവിതത്തിൽ ലഭിച്ചില്ല. ഉട ലിനെ, പ്രത്യേകിച്ച് പെണ്ണുടലിനെ, അടക്കിയൊതുക്കി നിർത്താനുള്ള പരിശീലനമാണ് സമൂഹം നൽകുന്നത്. ശരീരാവിഷ്ക്കാരങ്ങൾ മൂർത്ത ജീവിതത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടാൽ അടിച്ചമർത്താനോ മനോരോഗമായി കണ്ട് ചികിത്സിച്ചു നേരെയാക്കാനോ സമൂഹം ജാഗ്രത കാണിച്ചു. ശരീ രത്തിന് ലഭിച്ച ഈ രണ്ടാംതരം പൗരത്വം സ്ത്രീശരീരത്തിലേക്കും ദലിത് ശരീരത്തിലേക്കും എത്തുമ്പോൾ കുറേക്കൂടി അധഃകൃതമാക്കപ്പെട്ടു. ചപല വികാരങ്ങളുടെയും യുക്തിഭദ്രമല്ലാത്ത കാമനകളുടെയും നിഗൂ ഢമായ സ്ഥലികളായി സ്ത്രീശരീരത്തെ അടയാളപ്പെടുത്തി. ഉഴുതുമ റിച്ച് വിത്തിടാൻ പാകപ്പെടുത്തിയെടുക്കേണ്ട വിളഭൂമിക്ക് സമാനമായ പരിചരണങ്ങളാണ് സ്ത്രീശരീരത്തിന് ലഭിച്ചത്. സ്വന്തമായി മോഹ ങ്ങളും കാമനകളും ആവിഷ്കാരങ്ങളും സാധ്യമല്ലാത്ത ഒരു ജഡവസ്തു വായി പെണ്ണുടൽ പരിഗണിക്കപ്പെട്ടു.

ആധുനികാനന്തരകാലത്തെ ശരീരചിന്തകൾ സ്ത്രീശരീരത്തിന്റെ കർത്തൃപദവിയെയും പ്രശ്നവത്കരിക്കുന്നതിന് കാരണമായി. 1980-ക ളോടെ മലയാളത്തിൽ വികസിച്ചുവന്ന പെണ്ണെഴുത്തിന്റെ സജീവമായ ഒരു പ്രമേയം ഉടലാവിഷ്കാരങ്ങളാണ്. സ്ത്രീശരീരത്തിന് വിധിക്കപ്പെട്ട വിലക്കുകളെയും സങ്കുചിതപ്പെടുത്തലുകളെയും ചിഹ്നനത്തെയും തിരു ത്തിക്കുറിച്ച് പുതിയൊരു പെൺശരീരശാസ്ത്രം രചിക്കാൻ പെണ്ണെഴു ത്തെന്ന സംവർഗ്ഗത്തിന് സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. പെണ്ണെഴുത്തിന്റെ സ്ഥാപനവ ത്ക്കരിക്കപ്പെട്ട കാഴ്ചപ്പാടുകളിൽ പെട്ടുപോകരുതെന്നാഗ്രഹിച്ച്, അതിന്റെ പരികല്പനാപരമായ പദവി തള്ളിക്കളഞ്ഞുകൊണ്ട്, സ്ത്രീയുടെ ശരീ രപരമായ കർത്തൃത്വത്തെ പ്രശ്നവൽക്കരിച്ച എഴുത്തുകാരിയാണ് ഗ്രേസി. പെണ്ണെഴുത്തെന്ന വർഗ്ഗീകരണത്തിൽ ഒളിഞ്ഞിരിക്കുന്ന ചതി ക്കുഴികളെ പറ്റിയുള്ള ആശങ്കകളാണ് ഈ പരികല്പനാനിരാസത്തിനു പിന്നിലുള്ളത്. സ്ത്രീവാദത്തോട് സംവാദാത്മകമായ ബന്ധങ്ങൾ നില നിർത്തിക്കൊണ്ടു തന്നെ ശക്തമായ സ്ത്രീപക്ഷരാഷ്ട്രീയം തന്റെ കഥ കളിൽ ഉള്ളടക്കാൻ ഗ്രേസിയ്ക്ക് കഴിയുന്നുണ്ട്, "സ്ത്രീജന്മത്തിന്റെ വില ക്കുകളും പരിമിതികളും അറിഞ്ഞനുഭവിച്ച്, പുരുഷമേധാവിത്വപരമായ മൂല്യവ്യവസ്ഥകളോട് സംഘർഷപ്പെട്ട് ലോകത്തെ മാറ്റിത്തീർക്കാനും സ്വയം മാറാനും തീവ്രമായി ആഗ്രഹിച്ച്, പരിദേവനങ്ങളും നിസ്സഹായ തയും ഉള്ളിലൊതുക്കി, അസ്തിത്വസാക്ഷാത്കാരത്തിന്റെ ഓരോ ചുവ

ടിലും ദത്തശ്രദ്ധയായി, കാലത്തിന്റെ കുടിലതകളെ പ്രതിരോധിച്ച് സദാ ഉണർന്നിരിക്കുന്ന ഒരു പെണ്ണാണ്" ഗ്രേസിയുടെ കഥയിലെ കേന്ദ്രകഥാപാത്രമെന്ന് ഗ്രേസിയുടെ ആദ്യകാല കഥകളെ മുൻനിർത്തി എൻ. ശശിധരൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹം ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച ഈയൊരു പ്രമേയം 2000-നു ശേഷമുള്ള കഥകളിൽ പുതിയ ചക്രവാളങ്ങളിലേക്കെത്തുന്നുണ്ട്. തന്റെ സ്വത്വപരമായ നിസ്സഹായാവസ്ഥകളും ആണധികാരത്തിന്റെ കുടിലതകളും തിരിച്ചറിഞ്ഞ് പ്രതികരിക്കുകയും പ്രതിരോധിക്കുകയും മാത്രമല്ല, തന്റേതായ കാഴ്ചകളും ഇഷ്ടങ്ങളും ആസ്വാദനശീലങ്ങളും വീണ്ടെടുത്തു കൊണ്ട് അവയുടെ കർത്തൃപദവി നേടിയെടുക്കാൻ കഴിഞ്ഞുവെന്നതാണ് ഗ്രേസിയുടെ സ്ത്രീകഥാപാത്രങ്ങൾക്ക് പിൽക്കാലത്ത് സംഭവിച്ച പരിണാമം. സ്വപ്രാമാണികതയും സ്വാധികാരവും കാമനാസ്വാതന്ത്ര്യവും സ്വയംഭരണശേഷിയും തിരിച്ചുപിടിച്ച സ്ത്രീ ജീവിതങ്ങളെയാണ് പുതിയ കഥകളിൽ ഗ്രേസി ആവിഷ്കരിക്കുന്നത്.

ഗ്രേസിയുടെ 'ഉടൽവഴികൾ' എന്ന സമാഹാരത്തിൽ, ഉടൽവഴികൾ, അപ്പോൾ നിങ്ങൾ എന്തു ചെയ്യും, ദേവാംഗന, ജാരസന്ധി, കീടങ്ങൾ, കരതലാമലകം, നാടകീയം, ഒളിഞ്ഞുനോട്ടക്കാരാ തുടങ്ങിയ കഥകളിലെല്ലാം സ്ത്രീശരീരം തന്നെയാണ് പ്രധാനമായും ആഖ്യാനത്തിന്റെ പ്രമേയസ്ഥാനത്ത് വരുന്നത്. ഒരു ആഗ്രഹവസ്തു മാത്രമായി പെണ്ണുടലിനെ കാണുന്ന പുരുഷയുക്തികളെയാണ് അവ പ്രതിസ്ഥാനത്തു നിർത്തുന്നത്. ഭർത്താവെന്ന ലിംഗാധികാര സ്ഥാപനത്തോടുള്ള പ്രതിഷേധവും പ്രതിരോധവും അവയിൽ ഒളിഞ്ഞും തെളിഞ്ഞും വരുന്നുണ്ട്. പെണ്ണുടലിന്റെ ആവിഷ്കാരസാധ്യതകളെയും കാമനാസ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളെയും ഒതുക്കലിനും മെരുക്കലിനും വിധേയമാക്കി നിർത്തുന്ന ആണധികാരം, ലൈംഗികതയുടെ ആസ്വാദനകർത്തൃത്വവും ഉടലിന്റെ ഉടമസ്ഥാവകാശവും നേടിയെടുക്കാനുള്ള സ്ത്രീയുടെ ചെറുത്തുനില്പുകൾ എന്നിവ ആഖ്യാനവൈവിധ്യത്തോടെ ഗ്രേസി തന്റെ പുതിയ കഥകളിൽ പ്രമേയവത്കരിക്കുന്നു.

ദാമ്പത്യജീവിതത്തിൽ ഒരു അധികാരസ്ഥാപനമായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഭർത്താവിന്റെ നിയന്ത്രണത്തിൽ നിന്നും തന്റെ ഉടലുകളെ സ്വതന്ത്രമാക്കി, ഒരിരുൾസന്ധ്യയിൽ, വീടുവിട്ടിറങ്ങുന്ന സുകന്യയുടെ അനുഭവലോകമാണ് 'ഉടൽവഴികളി'ലെ കഥാകേന്ദ്രം. സമൂഹത്തിന്റെ നോട്ടത്തിൽ, സുകന്യയുടെ ഭർത്താവായ സുഗുണൻ ഒരു ആദർശപുരുഷമാതൃകയാണ്. പുതുതായി പണികഴിപ്പിച്ച വീട്ടിലേക്കാണ് വധുവിനെ കൊണ്ടുവന്നത് എന്നതാണ് സുഗുണന്റെ 'യോഗ്യത'! തന്റെ വരുമാനം ദുർവിനിയോഗിക്കാതെ വിവാഹത്തിനു മുമ്പ് സ്വന്തമായി വീടുണ്ടാക്കിയ

സുഗുണൻ സുകന്യയ്ക്ക് ലഭിച്ച 'ഭാഗ്യ'മാണെന്ന് സമൂഹം വിധിച്ചു. പക്ഷേ, വീടിനുമേൽ എന്നതുപോലെ സുകന്യയുടെ ഉടലിനുമേലുമുള്ള തന്റെ പരമാധികാരം സുഗുണൻ പ്രഖ്യാപിച്ചതോടെ ആ വീടും അതിൽ പെട്ടുകിടക്കുന്ന തന്റെ ശരീരവും അവൾക്കൊരു തടവറയായി അനുഭവപ്പെടുന്നു.

"ഒരു പുത്തൻവീട് അങ്ങേൽപ്പിച്ചു തരികയാണ്. വൃത്തിയില്ലായ്മ ഞാൻ തീരെ പൊറുപ്പിക്കില്ലെന്ന് ഓർത്തോ". എന്ന് പ്രഖ്യാപിക്കുന്ന വീടിന്റെ ഉടമസ്ഥൻ അവളുടെ ശരീരത്തിന്റെയും അധികാരിയായി മാറുന്നു.

"വൈകുന്നേരം മേൽകഴുകുന്ന ശീലമൊക്കെ കൊള്ളാം. പക്ഷേ, എനിക്ക് നിന്നെ ആവശ്യമുള്ളപ്പോൾ നീ പിന്നെയും മേൽകഴുകേണ്ടി വരും. അതിനു മുമ്പ് പല്ല് തേച്ച് ചെറുചൂടുള്ള ഉപ്പുവെള്ളം കൊണ്ട് കവിൾകൊള്ളുകയും വേണം."

"നിന്റെ പൊക്കിൾക്കുഴിയ്ക്ക് പായൽ മണമുണ്ട്. നാളെ മുതൽ മേൽ കഴുകുമ്പോൾ പൊക്കിൾ വൃത്തിയാക്കാൻ മറക്കണ്ട."

വീട് പോലെ തനിക്ക് പെരുമാറാനുള്ള ഒരു അജൈവവസ്തു മാത്രമാണ് സുഗുണന് സുകന്യയുടെ ശരീരവും. അയാൾക്ക് ഉപയോഗിക്കാനുള്ള രണ്ട് വസ്തുക്കളായി അവ മാറുന്നു. അതിന്റെ വൃത്തിയും വൃത്തിയില്ലായ്മയും പരിശോധിക്കാനും തീരുമാനമെടുക്കാനുമുള്ള അവകാശം അയാൾക്ക് മാത്രമാണ്. അവളുടെ ശരീരത്തിൽ തന്റെ മൂക്കുകൊണ്ടൊരു പ്രഥമസഞ്ചാരം നടത്തിയതിനു ശേഷമാണ് തനിക്ക് ഉപയോഗിക്കാനുള്ള - ജമുക്കാളത്തിൽ കിടക്കാനുള്ള - യോഗ്യത അവളുടെ ശരീരത്തിനുണ്ടോ എന്ന കാര്യത്തിൽ അയാൾ തീരുമാനമെടുക്കുന്നത്. അവളുടെ ഉടലാവിഷ്കാരങ്ങൾക്ക് അവിടെ സ്ഥാനമില്ല. ലൈംഗികതയുടെ ആസ്വാദനകർത്തൃത്വം സുഗുണനുമാത്രം അവകാശപ്പെട്ടതായി മാറുന്നു. രതിയുടെ സൗന്ദര്യവും ആസ്വാദനവും പോലെ തന്നെ ബാഹ്യലോകത്തിന്റെ കാഴ്ചാമോഹങ്ങളും അവൾക്ക് നിഷേധിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. വീടിനു മുന്നിലെ വയലുകളും അവയുടെ മോഹിപ്പിക്കുന്ന പാതകളും കൊതിയോടെ നോക്കിനിൽക്കാനേ അവൾക്കു കഴിഞ്ഞുള്ളൂ. പക്ഷേ, തുടക്കത്തിൽ നിസ്സഹായതയും വിധേയത്വവും മൂടിപ്പുതച്ചുറങ്ങിയ സുകന്യ കഥാവസാനത്തോടെ തന്റെ കർത്തൃസ്ഥാനങ്ങൾ തിരിച്ചുപിടിക്കുന്നു. "ഇയാൾക്ക് തോന്നുമ്പോ ജമുക്കാളം വിരിച്ചാല് ഒരു പെണ്ണും പെറൂലാ" എന്ന് ആക്രോശിച്ച് ലൈംഗികവിധേയത്വത്തിൽ നിന്നും മുക്തിനേടുന്ന സുകന്യ, തനിക്ക് അതുവരെ നിഷേധിക്കപ്പെട്ട വയൽപ്പാതയിലൂടെ ഒരിരുൾ സന്ധ്യയിൽ, തണുത്ത കാറ്റേറ്റ് സുഗുണന്റെ വീട്ടിൽ നിന്നും ഇറങ്ങി

നടക്കുന്നു. അവിടത്തെ ഭീതിദമായ നിശ്ശബ്ദതയിൽ ഒരു വന്യമായ കൈപ്പത്തി സുകന്യയുടെ വായയ്ക്ക് മുകളിലും ഒരു കനത്ത കൈത്തലം അരയിലും അമരുന്നു. 'പെണ്ണുടലിൽ എതിർപ്പിന്റെ അടയാളങ്ങൾ തെളിഞ്ഞു വരാത്തതുകൊണ്ട് കുരുക്ക് മെല്ലെ അഴിഞ്ഞു... സുകന്യയുടെ ഉടൽ ഇളകി മറിയുന്ന ഒരു കടലായിമാറി. നിലാവിന്റെ പാടപോലെ ഒരു ചിരി അവളുടെ അടഞ്ഞ കൺപോളകൾക്ക് മുകളിൽ പറ്റിക്കിടന്നു.' ബലാത്സംഗം ചെയ്യപ്പെട്ട സ്ത്രീയുടെ വിചിത്രമായ പെരുമാറ്റത്തിൽ അയാൾ വിസ്മയിച്ചു. ഒരു 'ഇര'യുടെ 'സ്വാഭാവിക'മായ പെരുമാറ്റം അവളിൽ കാണാത്തതുകൊണ്ട് അയാളിൽ ഭാവഭേദമുണ്ടാകുന്നു. അവളുടെ ശരീരത്തിൽ എതിർപ്പിന്റെ അടയാളങ്ങൾ കാണാത്തതിനാൽ അയാൾ അധികാരഭാവം വെടിയുന്നു. ബലാത്സംഗത്തിന്റെ യുക്തികൾ അവിടെ റദ്ദാകപ്പെടുന്നു. അവളുടെ ശരീരകാമനകൾ സ്വതന്ത്രമായ ഒരു ആവിഷ്കാര പ്രതലം കണ്ടെത്തുകയും അവയുടെ ഉടമസ്ഥാവകാശവും ആസ്വാദനകർത്തൃത്വവും അവൾ നേടിയെടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

നിയമപരമല്ലാത്ത ലൈംഗികത കുറ്റമാവുകയും ആ 'കുറ്റ'ത്തിൽ പങ്കാളിയായ സ്ത്രീ മാത്രം ശിക്ഷിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്ന സാമൂഹിക നീതിയെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്ന കഥയാണ് 'അപ്പോൾ നിങ്ങൾ എന്തു ചെയ്യും' എന്നത്. സമൂഹവിചാരണയിൽ ഉടലിന്റെ കാമനകൾ ആസ്വദിച്ച പുരുഷൻ കുറ്റവിമുക്തനാക്കപ്പെടുകയും സ്ത്രീയെ മാത്രം പ്രതിസ്ഥാനത്ത് നിർത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. "അപ്പോൾ അവനോട് നിങ്ങൾ എന്തു ചെയ്യു"മെന്ന കത്രീനയുടെ ചോദ്യം നിലവിലുള്ള ലൈംഗികവ്യവഹാരങ്ങളെ പ്രശ്നവത്കരിക്കുന്നു. സ്ത്രീയുടെ ലൈംഗിക സ്വാതന്ത്ര്യം മാത്രം കുറ്റമാകുന്നതെങ്ങനെയെന്ന വലിയ ചോദ്യം ഈ കഥ ഉന്നയിക്കുന്നു.

ദേവാംഗന എന്ന കഥയിൽ സ്ത്രീയെ ഒരു അവയവശരീരം മാത്രമായി കണ്ട പുരുഷയുക്തികളെയാണ് വിചാരണ ചെയ്യുന്നത്. ക്യാൻസർ ബാധിച്ച് ഒരു മാറിടം മുറിച്ചു മാറ്റേണ്ടിവന്ന വസുന്ധരയോട് "വഴിയടഞ്ഞ് നിക്കണ ഒരു കുന്നിന്റെ മുന്നില് പെട്ടുപോയ കുട്ട്യപ്പോലെ പേടിയാവുന്നു" എന്നാണ് ഭർത്താവ് പറഞ്ഞത്. രണ്ടാമത്തെ മാറിടം കൂടി പോയപ്പോൾ, "അറ്റം കാണാതെ പരന്നു കിടക്കുന്ന മരുഭൂമിയിൽ പെട്ട പോലെ"യാണ് അയാൾക്ക് തോന്നുന്നത്. അയാളുടെ ലൈംഗികകാമനകൾ അതോടെ ഇല്ലാതാകുന്നു. ഇതിനിടയിൽ ആഫീസിലെ തിരിമറികളിൽ പെട്ട് ജോലി പോവുകയും കിടപ്പുമുറിയിലെ ഫാനിൽ അയാൾ ജീവിതമവസാനിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. തന്റെ കാമനകളുടെ പൂർത്തീകരണത്തിന് സ്ത്രീശരീരം യോഗ്യമല്ലാതെ വരുമ്പോൾ തന്റെ ലൈംഗികതൃഷ്ണകളുടെ ഉത്പാദനത്തിന് പര്യാപ്തമല്ലാത്ത ഒരു മരുഭൂമിയായി

അവളുടെ ശരീരം അയാൾക്ക് അനുഭവപ്പെടുന്നു. തന്റെ ലൈംഗികകാമനകൾ പൂർത്തീകരിക്കാനുള്ള ഒരു ശരീരസ്ഥലം മാത്രമാണ് സ്ത്രീ എന്ന പുരുഷയുക്തിക്കെതിരെയാണ് കഥ വിരൽചൂണ്ടുന്നത്.

ജാരസന്ധി എന്ന കഥയിൽ, ഭാര്യയുടെ ശരീരകാമനകളെ ഭയക്കുന്ന ഭർത്താവാണുള്ളത്. നാട്ടിൽ നിന്നു ദൂരെ ട്രാൻസ്ഫർ കിട്ടിയപ്പോൾ ആശ്വാസം തോന്നിയെങ്കിലും തന്റെ ഭാര്യ ഉടൽ സ്വാതന്ത്ര്യം കാണിക്കുമോ എന്ന ഭീതി അയാളെ പിടികൂടുന്നു. വടക്കേതിലെ കല്യാണിച്ചേച്ചിയെ വിളിച്ച് കൂടെ കിടത്താൻ പറഞ്ഞെങ്കിലും ഭാര്യ അനുസരിക്കില്ലെന്ന് തോന്നിയതിനാൽ പാതിരാത്രി ഭാര്യയുടെ ജാരനെ തേടി അയാൾ സ്വന്തം വീട്ടിലെത്തുന്നു. സ്ത്രീയുടെ കാമനാസ്വാതന്ത്ര്യങ്ങൾ പുരുഷനെ എത്രമേൽ ഭീതിയിലാഴ്ത്തുന്നുവെന്ന ചിത്രം കഥ നൽകുന്നുണ്ട്.

കീടങ്ങൾ, കരതലാമലകം എന്നീ കഥകളിൽ പുരുഷനാണ് ആഖ്യാതാവ്. "ഉച്ചിയിൽ അമ്മിക്കുഴവിപോലെ കെട്ടിവച്ച പാതിയിലേറെ നരച്ച മുടിയും കരിഞ്ഞ കൺതടവും തിളക്കം കെട്ട കവിളിൽ ഒലിച്ചിറങ്ങുന്ന കരിമംഗലവും നോക്കി അയാൾ അപരിചിത ഭാവത്തിൽ മിഴിച്ചു നിന്നു. അത് ഭാര്യയല്ലെന്ന് ഒരു ഞെട്ടലോടെ അയാൾ തിരിച്ചറിഞ്ഞു! ഒരു കീടം!" അതേ സമയം 'തല തിരിച്ച് സ്വന്തം ഉടലിൽ നോക്കാൻ' അയാൾ ഭയപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു! അയാൾക്ക് 'ഉപയോഗമൂല്യം' കുറയുമ്പോൾ കൊന്നുകളയേണ്ട കീടമായി ഭാര്യ മാറുന്നു. സ്ത്രീശരീരത്തിന്റെ ലിംഗപരമായ ഉപയോഗമൂല്യത്തെ പ്രധാനമായി കാണുന്ന പുരുഷയുക്തിയെയാണ് കീടങ്ങൾ എന്ന കഥ പ്രശ്നവൽക്കരിക്കുന്നത്. 'കരതലാമലക'ത്തിലും സ്ത്രീയെ ലിംഗശരീരം മാത്രമായി കാണുന്ന പുരുഷ ബോധങ്ങൾ വിചാരണ ചെയ്യപ്പെടുന്നുണ്ട്. ആഗ്രഹിച്ച പെണ്ണുടൽ കിട്ടാത്തതിനാൽ ഭാര്യയെ നേരിടാൻ കുപ്പിച്ചാത്തനെ ആശ്രയിക്കുന്ന ശത്രുഘ്നനാണ് ആഖ്യാനകർത്തൃത്വം കൈയാളുന്നത്. സഹോദരന്റെ ഭാര്യയുടേതുപോലുള്ള ഒരു പെണ്ണുടലാണ് അയാൾ തനിക്കായി തേടി നടന്നത്.

'നാടകീയ'മെന്ന കഥയിൽ ഭാര്യയാണ് ആഖ്യാതാവ്. ഒരു ദിവസം പുലർച്ചെ ഭർത്താവിൽ ജീവന്റെ ലക്ഷണങ്ങൾ നിലച്ചോ എന്ന സംശയം വരുമ്പോൾ തന്നെ കഴുത്തിൽ നിന്ന് അദൃശ്യമായ ഒരു കുടുക്ക് അഴിഞ്ഞുപോയതായും കൈകൾക്കു പകരം രണ്ട് ചിറകുകൾ മുളച്ചതായും അവൾക്കു തോന്നുന്നു. പക്ഷേ അടുത്ത നിമിഷം തന്നെ തന്റെ കാമനാരാഹിത്യത്തെ സമൂഹത്തിനു മുന്നിൽ ബോധ്യപ്പെടുത്താനുള്ള ഒരു മറ ഇല്ലാതായല്ലോ എന്ന വ്യസനവും അവൾക്കുണ്ടാകുന്നു. "ഓഫീസിലെ

പുരുഷന്മാരായ സഹപ്രവർത്തകരോട് ശ്ലേഷാലങ്കാരത്തിൽ സംസാരിക്കാനും അമർത്തിച്ചിരിക്കാനും കെട്ടുതാലിയും സീമന്തരേഖയിലെ കുങ്കുമവും ഒഴിച്ചുകൂടാനാവാത്തതാണല്ലോ" എന്ന ഗദ്ഗദം അവൾക്കുണ്ടായി. ഭർത്താവെന്ന ലിംഗാധികാരസ്ഥാപനത്തിൽ നിന്ന് അബോധപരമായി വിമോചനമാഗ്രഹിക്കുകയും അതേസമയം സമൂഹം സ്ത്രീയിൽ അടിച്ചേല്പിച്ച ഉടലൊതുക്കവും അലൈംഗിക പെരുമാറ്റവും സമൂഹത്തെ ബോധ്യപ്പെടുത്താനുള്ള ഒരു ഉപാധി മാത്രമാണ് ഭർത്താവെന്ന ചിന്തയിലേക്ക് അവൾ എത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. ദാമ്പത്യം സ്നേഹരഹിതമായ ഒരു അധികാരസ്ഥാപനമായി മാറുമ്പോൾ സോപാധികമായ ബന്ധവ്യവസ്ഥകൾ മാത്രം നിലനിൽക്കുന്ന ഒരിടമായി അത് പരിണമിക്കുന്നു.

'ഒളിഞ്ഞുനോട്ടക്കാരാ' എന്ന കഥയിൽ ഒന്നുപെറ്റതോടെ ഹാളിലെ വെറും തറയിൽ സ്വന്തം ശരീരം ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ടവളായി മാറേണ്ടിവന്ന ഭാര്യയുടെ ആന്തരികലോകമാണ് പ്രമേയം. 'മുല ഇടിഞ്ഞെന്നും വയറ് ചാടിയെന്നുമൊക്കെ പറഞ്ഞ് അയാളെന്നെ നിരന്തരം കുറ്റപ്പെടുത്തും.' പുരുഷന്റെ ആഗ്രഹവസ്തുവായി പെൺശരീരത്തെ കാണുന്ന പുരുഷയുക്തികളെ ആഖ്യാനം പിൻപറ്റുന്നുണ്ടെങ്കിലും അതിനെ വിമർശനപരമായി ആവിഷ്കരിക്കാൻ കഥയ്ക്ക് കഴിയുന്നുണ്ട്.

'പ്രണയം അഞ്ചടി ഏഴിഞ്ച്' എന്ന സമാഹാരത്തിൽ സ്ത്രീയെന്ന പ്രമേയ കേന്ദ്രത്തിൽനിന്നും വ്യതിചലിച്ച് വൈവിധ്യമാർന്ന തുറസ്സുകളിലേക്ക് ഗ്രേസി സഞ്ചരിക്കുന്നുണ്ട്. എങ്കിലും പ്രണയം അഞ്ചടി ഏഴിഞ്ച്, ലളിത സങ്കീർണ്ണം, വെറും കഥാപാത്രങ്ങൾ, മന്ദാക്രാന്ത, ഒന്നു മുതൽ പതിമൂന്നു വരെ തുടങ്ങിയ കഥകളിൽ പെണ്ണുടലിന്റെ കാമനാലോകങ്ങൾ പ്രധാന ആഖ്യാനവിഷയമായി കടന്നു വരുന്നുണ്ട്.

പുരുഷന്മാരിൽ പ്രലോഭനമുണ്ടാക്കുന്ന പെണ്ണുടലുള്ള പ്രവീണയാണ് 'പ്രണയം അഞ്ചടി ഏഴിഞ്ച്' എന്ന കഥയിലെ പ്രമേയസ്ഥാനത്ത് വരുന്നത്. 'കാൽവിരൽ മുതൽ മൂർധാവു വരെ പുരുഷനോടുള്ള പ്രണയം നിറച്ചു വച്ചിരിക്കുന്നു' എന്നതിനാൽ അവൾ ഓഫീസിലെ സംസാരവിഷയമായി മാറി. പുരുഷന്മാരെ വശീകരിക്കുന്ന യക്ഷിയുടെ സ്ഥാനമാണ് അവൾക്ക് അവർ നൽകിയത്. കുങ്കുമം പുരണ്ട സന്ധ്യയുടെ നിറമുള്ള അവളുടെ തൊലിമിനുക്കം, വാൾത്തലപ്പിന്റെ മൂർച്ചയുള്ള പുഞ്ചിരി, അരക്കെട്ടിൽ ഒഴുകിയെത്തുന്ന തവിട്ടുനിറമുള്ള മുടി, മായികമായ തിളക്കമുള്ള ചെമ്പൻകണ്ണ് എന്നിവ പുരുഷന്മാരെ പരിഭ്രാന്തരും സ്ത്രീകളെ അസ്വസ്ഥരുമാക്കി. പ്രണയവും കാമനയും പ്രകടമായി വെളിപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു പെണ്ണുടലുയർത്തുന്ന ഭീതിയും അലോസരങ്ങളുമാണ് കഥ ആവിഷ്കരിക്കുന്നത്. പുരുഷൻ മാത്രം സ്വന്തമാക്കിയിരുന്ന അവയുടെ

– പ്രണയ കാമനകളുടെ – കർത്തൃസ്ഥാനത്ത് ഒരു പെണ്ണുടൽ എത്തുമ്പോഴുള്ള വേവലാതികളാണവ. "മുറുക്കി ഒരു പിടിയങ്ങ് പിടിക്ക്യന്നെ. മൂക്കുക്കയറുവീണാപിന്നെ അവൾടെ കുതിരച്ചാട്ടമൊക്കെ താനേ നിക്കും... ഒരു പെണ്ണിന്റെ വയറുവീർപ്പിക്കാൻ എന്തോരം നേരം വേണം" എന്ന് പ്രവീണിനോട് വീണയെ പരിഹസിച്ചു പറയുന്ന മത്തിയാസിന്റെ പുരുഷബോധത്തെ 'മത്തിയാസിന്റെ മൂന്നു പെൺകുട്ടികൾക്കും മൂക്കുക്കയറിട്ടിട്ടുണ്ടല്ലോ' എന്ന ചോദ്യത്തോടെ വീണ നേരിടുന്നു. അവളുടെ ഉടലിന്റെ കാമനാസ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളെ അശ്ലീലച്ചുവയുള്ള മൂളലുകളും കമന്റുകളുംകൊണ്ട് സഹപ്രവർത്തകർ പ്രതിരോധിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. ഏഴു പേരെ പ്രണയിച്ച അഷ്ടമൂർത്തിക്ക് കിട്ടുന്ന പരിചരണങ്ങളല്ല ഉടൽ മുഴുവൻ പ്രണയം നിറച്ചവളെന്ന് ആരോപിക്കപ്പെടുന്ന വീണയ്ക്ക് സഹപ്രവർത്തകരിൽനിന്നും കിട്ടുന്നത്. പുരുഷന്റെ ഒരു ആഗ്രഹവസ്തുവും ഇരയും മാത്രമായി സ്ഥാനപ്പെടേണ്ട പെണ്ണുടൽ സ്വയം ഒരു പ്രലോഭനകർത്തൃത്വവും വേട്ടക്കാരിയും ആയി പരിണമിക്കുമ്പോൾ ചുറ്റുമുള്ള സമൂഹം ഒരു ലൈംഗിക അച്ചടക്ക–പരിശീലന സ്ഥാപനമായി പരിണമിക്കുന്ന 'ജാഗ്രത'യെ കഥ പരിഹസിക്കുന്നു.

ലളിതസങ്കീർണ്ണമെന്ന കഥ ഒരർത്ഥത്തിൽ, സ്ഥാപിതമായ പുരുഷയുക്തിക്ക് വഴിപ്പെട്ടു സഞ്ചരിക്കുന്ന കഥയാണ്. സ്ത്രീശരീരം, ഒരു ജാതിശരീരം കൂടിയാണെന്ന് ഈ കഥ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു. പുരുഷനാണ് കഥയിലെ ആഖ്യാതസ്ഥാനത്തുള്ളത്. തന്നെ ഇഷ്ടപ്പെടാത്ത, ഏതോ ഒരു പൂവിന്റെ നേർത്ത ഗന്ധമുണ്ടായിരുന്ന, സുന്ദരിയും വെളുത്തവളുമായ സുരുചി തന്നെ വിട്ടുപോയിട്ടും അവളുടെ സ്ഥാനത്ത് തന്റെ സൗഹൃദം ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന പരമാനന്ദമയിയെ സ്നേഹിക്കാൻ ബാലശങ്കർ കെ. മേനോന് പറ്റാത്തത്, സാമ്പത്തികമായി ഉയർന്ന നിലയിലാണെങ്കിലും പരമാനന്ദമയി ഒരു ദലിത് അധ്യാപികയാണ് എന്നതിനാലാണ്. പരമാനന്ദമയിയുടെ മേലെഴുത്തുള്ള കൺപോളയുടെ അസ്വാഭാവികതയ്ക്കും കൃത്രിമപ്പെടുത്തിയ ചുണ്ടുകളുടെ പൊലിമയ്ക്കും കവിളിലെ ക്രീമിന്റെ പശിമയ്ക്കും പകരം സുരുചിയുടെ വെളുത്തു നേർത്ത ശരീരത്തിന്റെ സ്വാഭാവികസൗന്ദര്യത്തെ ബാലശങ്കർ പ്രതിഷ്ഠിച്ചു. ഒതു ദലിത്ശരീരത്തിന്റെ എതിർസ്ഥാനത്ത് സവർണ്ണ സ്ത്രീസൗന്ദര്യത്തെ സ്ഥാപിച്ച് ഉദാത്തീകരിക്കുകയാണ് അയാൾ. കേന്റീനിൽ വച്ച് പരമാനന്ദമയിയോട് അയാൾ ക്ഷോഭിക്കുന്നു. "ചുരുളൻമുടി നിവർത്തി കുറ്റിച്ചൂലുപോലാക്കുന്നതിലെന്ത് സൗന്ദര്യമാണുള്ളത്? അവനവന് സ്വാഭാവികമായിട്ടുള്ളത് വൃത്തിയായി കൊണ്ടു നടക്കുന്നതിലാണ് സൗന്ദര്യം. മുടിയഴിച്ചിട്ടും ചുണ്ടുചുവപ്പിച്ചുമൊക്കെ കുട്ടികളുടെ മുന്നിൽ നിൽക്കുന്നത് എത്ര അശ്ലീലമാണെന്ന് നിങ്ങളെന്നാണ് മനസ്സിലാക്കുക." സ്ത്രീശരീരത്തിന്റെ

ആവിഷ്കാരമോഹങ്ങളെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്ന പുരുഷൻ എന്ന അധികാര രൂപത്തിനു മുന്നിൽ പരമാനന്ദമയി പരിഭ്രാന്തയാകുന്നു; നിസ്സഹായയും വഴിമുട്ടിയവളുമാകുന്നു. ഒരു ദലിത്സ്ത്രീയെ തനിക്ക് സ്നേഹിക്കാൻ കഴിയില്ലെന്നു പരോക്ഷമായി ധ്വനിപ്പിക്കുന്ന ബാലശങ്കർ അവളുടെ ശരീരത്തിന്റെയും ജാതിയുടെയും ആവിഷ്കാരസ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്ന ഒരു അധികാരസ്ഥാപനം പോലെ പ്രവർത്തിക്കുന്നു. “നിങ്ങളെന്തിനാണ് സ്വന്തം ദൈവങ്ങളായ മാടനേം മറുതേം ഒറ്റമുലച്ചിയെയും വലിച്ചെറിഞ്ഞ് സവർണ്ണരുടെ ഊറ്റം കൂട്ടാൻ സവർണ്ണ ദൈവങ്ങൾക്കു പിന്നാലെ പായുന്ന”തെന്ന ബാലശങ്കറിന്റെ വാക്കുകളെ അത്ര നിഷ്കളങ്കമോ ആത്മാർത്ഥമോ ആയ ഒരു സംവാദമായി കാണാൻ കഴിയില്ല. പരമാനന്ദമയി തന്റെ ശരീരത്തിന്റെ പരിഷ്കൃതമായ അലങ്കാരങ്ങളെ ഉപേക്ഷിച്ച് ജാതിസ്മൃതികളെ വിദൂരമായി ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്ന സ്വാഭാവികതയിൽ ബാലശങ്കറിനു മുന്നിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. ആ സന്ദർഭത്തിൽ, ബാലശങ്കറിന് പരമാനന്ദമയിയെ എളുപ്പം തിരിച്ചറിയാൻപോലും കഴിയുന്നില്ല. ‘മേലെഴുത്തും ചുവടെഴുത്തുമില്ലാത്ത കണ്ണുകൾ ചത്തുപൊന്തിയതുപോലെ തോന്നിച്ചു. ചെറുതായി ചുരുണ്ട് പൂർവ്വസ്ഥിതി പ്രാപിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന മുടി പിന്നിൽ കൊണ്ട കെട്ടിവച്ചിരുന്നു. കഴുത്തിലെ കല്ലുമാലകളിൽ പുരാതനമായൊരു സ്മൃതി തെളിഞ്ഞുനിന്നു. ഇന്നലെ വരെയും പരമാനന്ദമയിയുടെ വഴികളിൽ പൂത്തുലഞ്ഞ് മണം പരത്തിയ പിച്ചിയോ മുല്ലയോ ചമ്പകമോ അപ്രത്യക്ഷയായിരിക്കുന്നു.’ അയാൾ പറഞ്ഞതുപോലെ തന്റെ ആദിമ ദലിത് രൂപത്തിൽ സ്വയം ആവിഷ്കൃതയായിട്ടും ബാലശങ്കറിന് അവൾ സ്വീകാര്യയായില്ല. അയാൾ നൽകുന്ന മറുപടി ഇങ്ങനെയാണ്, “ഞാൻ ഇയാളെ എപ്പോഴെങ്കിലും സ്നേഹിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല. തന്റെ കൂടെയാകുമ്പോഴൊക്കെ സുരുചിയുടെ ഓർമ്മ എന്നെ വല്ലാതെ അലട്ടുന്നുണ്ട്.” സുരുചിയെന്ന സവർണ്ണസൗന്ദര്യം തനിക്ക് അപ്രാപ്യമാണെങ്കിലും അതിനുപകരംവയ്ക്കാൻ യോഗ്യമല്ലാത്ത ഒന്നായിട്ടാണ് പരമാനന്ദമയിയുടെ ദലിത്സൗന്ദര്യത്തെ അയാൾ കാണുന്നത്. സഹജമായി ലഭിക്കാത്ത ഒന്നിനുവേണ്ടി നിങ്ങളെന്തിനു പരിഷ്കാരത്തെ കൂട്ടുപിടിക്കുന്നു എന്നു വിമർശിക്കുമ്പോഴും അതിന്റെ സഹജഭാവത്തിൽ അയാൾക്ക് അവയെ ഉൾക്കൊള്ളാൻ പറ്റുന്നില്ല. കഥയിലെ കേന്ദ്രസ്വരവും ആധികാരികസ്വരവും ബാലശങ്കറിന്റേതാണ് എന്നതിനാൽ പരമാനന്ദമയിയും അവളുടെ ജാതി ശരീരവും കഥയിലുടനീളം അപരസ്ഥാനമാണ് കൈയാളുന്നത്.

‘മന്ദാക്രാന്ത’ എന്ന കഥയിലും ആഖ്യാതാവ് പുരുഷനാണ്. ഭാര്യയിൽ ഒരു കാമുകിയുടെ ഭാവമാറ്റങ്ങൾ കാണുന്ന ഭർത്താവിൽ ജനിക്കുന്ന സംശയങ്ങളാണ് കഥയുടെ പ്രമേയം. ഭാര്യയുടെ കണ്ണുകളിലെ

തിളക്കം, ചുണ്ടുകളിൽ വെറുതെ വിടരുന്ന മന്ദസ്മിതം, അവളുണ്ടാക്കുന്ന സ്വാദിഷ്ഠമായ വിഭവങ്ങൾ, വീട്ടുജോലികളിൽ കാണിക്കുന്ന ഉത്സാഹം എന്നിവയെല്ലാം അയാളെ സംശയാലുവാക്കുന്നു. ഒരു ഭാര്യയുടെ മരവിപ്പിനും ജഡതയ്ക്കും പകരം ഒരു കാമുകിയുടെ ആവേശങ്ങളും ഉത്സാഹങ്ങളും അവളിൽ കാണുന്നു എന്നതാണ് അയാളുടെ സംശയത്തിനു കാരണം. അവൾ തനിക്കു വേണ്ടിയല്ല വേറെ ആർക്കോ വേണ്ടിയാണ് ഇതൊക്കെ ചെയ്യുന്നതെന്നു പോലും അയാൾക്കു തോന്നുന്നു. ബാങ്കിൽ നിന്നു കടുത്ത ക്ഷീണവും തലവേദനയുമായി വന്നു കയറുന്ന ഭാര്യയെ അയാൾക്ക് പേടിയില്ല; പക്ഷേ അതിനു പകരം വൈകിട്ട് അവൾ കാണിക്കുന്ന ഉത്സാഹം അയാളെ പരിഭ്രാന്തനാക്കുന്നു. അയാൾ അവളെ മനോരോഗവിദഗ്ദ്ധന്റെ അടുത്തെത്തിക്കുന്നു. ഒടുവിൽ 'ആന ബോറനായ ഭർത്താവിനോടൊപ്പമുള്ള ജീവിതത്തിൽ ഭ്രാന്തിയാവാതിരിക്കാനാണ് താൻ സ്വപ്നങ്ങളെ കൂട്ടുപിടിച്ചതെന്ന്' അവൾ ഡോക്ടറോട് മനസ്സുതുറക്കുന്നു. "മലയാളം വാദ്ധ്യാന്മാരെ പോലെ ആനബോറന്മാർ ഈ ഭൂമിയിൽ വേറെയില്ല. വ്യാകരണകാരന്മാരാണെങ്കിൽ പറയാനുമില്ല. എട്ടക്ഷരമുള്ള അനുഷ്ഠുപ്പ് വൃത്തത്തിലാണ് ഈ വിദ്വാൻ കിടപ്പറയിലേക്ക് പ്രവേശിക്കുന്നതുതന്നെ. എന്നെ തൊടുന്നപാടേ 'രം ന രം ല ഗുരുവും രഥോദ്ധത' എന്നാവും. 'യ കാരങ്ങൾ നാലോ ഭുജംഗപ്രയാതം' എന്ന് ബാത്റൂമിലേക്ക് പോവുകയും ചെയ്യും. ഇനി വീട്ടുകാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുമ്പോഴോ 'മന്ദാക്രാന്താ മഭന തതഗം നാലുമാറേഴായ്ഗം' എന്ന മട്ട്. ഇങ്ങനെയൊരുത്തന്റെ കൂടെ പൊറുക്കുമ്പോൾ ഭ്രാന്തുപിടിക്കാതിരിക്കാൻ ഒരു പാവം പെണ്ണിന് സ്വപ്നങ്ങളിൽ ചെന്ന് രാപ്പാർക്കുകയല്ലാതെ മറ്റെന്താണ് ചെയ്യാൻ കഴിയുക?" എന്നാൽ ഇതൊക്കെയും ഉന്മാദങ്ങളുടെ ലക്ഷണങ്ങളാണെന്നും അത് ചികിത്സിച്ചു മാറ്റേണ്ടതാണെന്നുമുള്ള യുക്തിയാണ് ഭർത്താവിനെ ഭരിക്കുന്നത്.

പൊതുവെ പറഞ്ഞാൽ, തന്റെ ശരീരത്തിന്റെയും കാമനകളുടെയും ഇഷ്ടങ്ങളുടെയും കാഴ്ചകളുടെയും നോട്ടങ്ങളുടെയും കർത്തൃത്വം തിരിച്ചുപിടിക്കുന്ന ഒരു പുതിയ സ്ത്രീയെ ഗ്രേസിയുടെ പിൽക്കാല കഥകളിൽ നമുക്കു കാണാം. അതേസമയം ദലിത് സ്ത്രീ ആഖ്യാനകേന്ദ്രമായി വരുന്ന കഥകളിൽ ഈയൊരു കർത്തൃത്വബോധം കാണാൻ കഴിയില്ല. അത്തരം കഥകൾ അബോധപരമായി പെൺപക്ഷത്തുനിന്ന് വ്യതിചലിക്കുകയും പ്രബലമായ ആൺപക്ഷയുക്തികളിൽ സഞ്ചരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

റഫറൻസ്

1. അജു കെ. നാരായണൻ (എഡി.): താക്കോൽവാക്കുകൾ, വിദ്വാൻ പി.ജി. നായർ സ്മാരക ഗവേഷണ കേന്ദ്രം, ആലുവ, 2017

2. ജി. ഉഷാകുമാരി: കഥയും കാമനയും, ലോഗോസ് ബുക്സ്, 2018

3. ഗ്രേസി: ഉടൽ വഴികൾ, ഡി. സി. ബുക്സ്, 2015

4. ———————————: പ്രണയം അഞ്ചടി ഏഴിഞ്ച്, മാതൃഭൂമി ബുക്സ്, 2020.

❖❖

പ്രാദേശിക സ്വത്വാവിഷ്കാരം കയറിൽ

മുരളി എസ്.
ഗവേഷക വിദ്യാർത്ഥി, മലയാളവിഭാഗം,
കേരളസർവകലാശാല, കാര്യവട്ടം ക്യാമ്പസ്

സംഗ്രഹം

ദേശത്തിന്റെ അനന്യവും സവിശേഷവുമായ ജീവിതം അടയാളപ്പെടുത്തിയ മികച്ച രചനകളാണ് മലയാളത്തിലെ നവോത്ഥാനകാല നോവലുകൾ. സ്ഥലത്തെയും കാലത്തെയും മുൻനിർത്തി സാമൂഹ്യ മാറ്റത്തിന്റെ ചരിത്രമെഴുതിയ ദേശാഖ്യാനങ്ങളാണവ. പിരിഞ്ഞു പിരിഞ്ഞുപോകുന്ന കാലത്തിന്റെ കഥ പറഞ്ഞ തകഴിയുടെ 'കയർ', രാജഭരണകാലത്തെ കണ്ടെഴുത്തിൽ തുടങ്ങി, ജനായത്ത ഭരണകാലത്തെ ഭൂനിയമം വരെയുള്ള ദീർഘമായ ചരിത്രകാലത്തെ അടയാളപ്പെടുത്തുന്ന ഇതിഹാസമാനമുള്ള നോവലാണ്. കുടുംബവ്യവസ്ഥയും ദായക്രമവും ജാതിവ്യവസ്ഥയും കാർഷികവൃത്തിയും സ്ഥലപുരാണങ്ങളും മിത്തുകളും പഴങ്കഥകളുമൊക്കെയായി തകഴി കയറിൽ പറയുന്നത് മണ്ണും മനുഷ്യനും തമ്മിലുള്ള ബന്ധമാണ്. ഭൂപ്രകൃതി, കുടുംബവ്യവസ്ഥ, സാമൂഹ്യമൂല്യവ്യവസ്ഥ, ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ, കലാവിഷ്ക്കാരങ്ങൾ, ഭാഷ എന്നിവയിലൂടെ കുട്ടനാടിന്റെ പ്രദേശിക സ്വത്വത്തെ കയറിൽ ആവിഷ്ക്കരിച്ചിരിക്കുന്നത് എങ്ങനെയെന്ന് വിശകലനം ചെയ്യാനാണ് ഇവിടെ ശ്രമിക്കുന്നത്.

താക്കോൽ വാക്കുകൾ

പ്രാദേശികത, ചരിത്രം, പ്രാദേശികസ്വത്വം.

ആമുഖം

ദേശത്തിന്റെ കഥാകാരനാണ് തകഴി. കുട്ടനാടിന്റെ ഇതിഹാസകാരനെന്ന് അദ്ദേഹത്തെ വിശേഷിപ്പിക്കാറുണ്ട്. ഇതിന് ഉപോത്ബ

ലകമായ മുഖ്യരേഖ കയറാണ്. കാലത്തിന്റെ വഴികളിലൂടെ സഞ്ചരിച്ച് ദേശത്തിൽ വരുന്ന മാറ്റങ്ങളാണ് കയറിലെ പ്രധാനപ്രമേയം. ഭൂമിയുടെ ഉടമസ്ഥതയിൽ വന്ന മാറ്റവും മനുഷ്യബന്ധങ്ങളിൽ വന്ന മാറ്റവുമാണ് ഇവയിൽ മുഖ്യം. തന്റെ ജന്മനാടായ ആ ഉൾനാടൻ ഗ്രാമത്തെ കേന്ദ്രീ കരിച്ചാണ് ഈ മണ്ണിന്റെ ഇതിഹാസം തകഴി രചിച്ചത്. കരുമാടി, അമ്പല പ്പുഴ, നെടുമുടി, മങ്കൊമ്പ് തുടങ്ങിയ ഗ്രാമങ്ങളിലേക്കുകൂടി വ്യാപിക്കുന്ന ഈ കഥയിലൊരിടത്തും തകഴിയെന്ന കൊച്ചുദേശത്തെ പേരെടുത്തു പറയുന്നില്ല. സ്വാതന്ത്ര്യസമരം ഉൾപ്പെടെയുള്ള സാമൂഹിക രാഷ്ട്രീയ സംഭവവികാസങ്ങളെയെല്ലാം ഈ ഗ്രാമ പശ്ചാത്തലത്തിൽ തന്നെ വ്യാഖ്യാനിക്കാനുള്ള ശ്രമമാണ്, തകഴി നടത്തുന്നതെന്ന് ഡോ. പി. വേണുഗോപാലൻ നിരീക്ഷിക്കുന്നു. (ഡോ.പി. വേണുഗോപാലൻ, തക ഴിയും മലയാള നോവലും പു.312).

തിരുവിതാംകൂറിലെ വ്യാവസായിക പ്രാധാന്യമുള്ള ആലപ്പുഴ സമീപത്താണെങ്കിലും തകഴി, പരിഷ്കാരങ്ങളേൽക്കാത്ത ഒറ്റപ്പെട്ട ഗ്രാമ മായിരുന്നു. തകഴി കൂടിയുൾപ്പെടുന്ന കുട്ടനാടിനെക്കുറിച്ച് ഡോ. കെ. അയ്യപ്പപ്പണിക്കർ രേഖപ്പെടുത്തുന്നതിങ്ങനെയാണ്:

“വേമ്പനാട്ടു കായലിൽ പതിക്കുന്ന പമ്പ, മണിമല തുടങ്ങിയ നദികളുടെ ഡെൽറ്റയിലുള്ള നെൽപ്പാടങ്ങൾ ചേർന്നു ചേർന്നുകിടക്കുന്ന ഗ്രാമസങ്കീർണ്ണതയായ കുട്ടനാട്ടിലേക്കുതന്നെ, സ്വന്തമായ പല പ്രത്യേക തകളുമുള്ള ഭൂമി ശാസ്ത്രപരമായും സാമൂഹിക സാമ്പത്തികപരമായും പ്രത്യേക വ്യക്തിത്വമുള്ള ഈ വിശാലഭൂപ്രദേശത്ത് വെള്ളം കെട്ടിക്കി ടക്കുന്നു. അവികസിതമാണിവിടം മറ്റിടങ്ങളിൽനിന്ന് അകന്നു കിടക്കു ന്നതുകൊണ്ട് തികച്ചും ഗ്രാമീണമാണിവിടുത്തെ അന്തരീക്ഷം. ആ നാടിന്റെ മഹേതിഹാസമാണ് കയർ.” (അയ്യപ്പപ്പണിക്കർ, കയർ അനു ബന്ധം പു. 975). തകഴിയുടെ ഒരുപാട് കഥകളുടെ രംഗഭൂമിയാണ് ഫലഭൂയിഷ്ടമായ ഈ ദേശം. പക്ഷേ കയറിൽ അതു കേന്ദ്രകഥാപാത്രം തന്നെയാകുന്നു.

തിരുവിതാംകൂറിൽ ഭൂമി സ്വകാര്യസ്വത്തായി മാറുന്ന 1886–ലെ വിളംബര പ്രകാരം ആരംഭിക്കുന്ന കണ്ടെഴുത്തിന്റെ കാലമാണ് നോവ ലാരംഭിക്കുന്നത്. നാടുവാഴിത്ത ഭൂവുടമാ സമ്പ്രദായം പൂർണ്ണമായി അവ സാനിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുള്ള 1970 ലെ കേരള ഭൂപരിഷ്കരണ നിയമം നടപ്പിൽ വരുന്ന കാലത്തോടെ നോവലവസാനിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതിനി ടയിൽ നോവലിന്റെ കഥാലോകത്ത് ഡസൻ കണക്കിന് കുടുംബങ്ങളും നൂറുകണക്കിന് കഥാപാത്രങ്ങളും വൈവിദ്ധ്യത്തോടെ വരികയും മറയു കയും ചെയ്യുന്നു. ആ കഥാപാത്രങ്ങൾ ഓരോരുത്തരും നാടിന്റെ പ്രാദേ

ശിക സ്വത്വത്തിന്റെ അടയാളങ്ങളാണ്. സാഹിത്യസംജ്ഞകളുടെ വിജ്ഞാനകോശത്തിൽ എം.എച്ച്. എബ്രാം നോവൽ എന്ന വാക്കിനെ വിശദീകരിക്കുന്നിടത്ത് ഇങ്ങനെ പറയുന്നു:

"പ്രാദേശിക നോവലുകൾ ഊന്നൽ നൽകുന്നത് ഒരു പ്രത്യേക പ്രദേശത്തിന്റെ കഥാഭൂമികയ്ക്കും സംഭാഷണങ്ങൾക്കും സാമൂഹിക ഘടനയ്ക്കും ആചാരങ്ങൾക്കുമാണ്. ഇവ പ്രാദേശിക നിറം കലർത്തുന്ന വെറുമൊരു ചേരുവയായാൽ പോര. അത് കഥാപാത്രങ്ങളുടെ മനോവൃത്തികളെ, ഇടപെടലുകളെ ബാധിക്കുന്ന പ്രധാന ഘടകമായിരിക്കുകയും വേണം." [1](M. H. Abram, A Glossary of Literary Terms, Page 130)

ഈ നിരീക്ഷണത്തെ സാധൂകരിക്കുന്ന കഥാപാത്രങ്ങളും കഥാഭൂമികയുമാണ് കയറിലേത്. മിത്തിന്റെ സ്വഭാവമുള്ള അനേകം കുടുംബകഥകളിലൂടെയും ഐതീഹ്യങ്ങളിലൂടെയും പുരാവൃത്തങ്ങളിലൂടെയും രണ്ടര നൂറ്റാണ്ടോളമുള്ള കുട്ടനാടിന്റെ പ്രാദേശികസ്വത്വത്തെയും അതിന്റെപരിണാമത്തെയും അന്യാദൃശഭംഗിയോടെ കയറിൽ ആവിഷ്കരിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നുകാണാം.

ഭൂമിയും ഭൂപ്രകൃതിയും കയറിൽ

പമ്പാനദിയുടെ തീരത്തുള്ള മനോഹരമായ ഒരു ഭൂഭാഗത്തെ ഒരു നൂറ്റാണ്ടിലധികം വരുന്ന കാലത്തെ ജീവിതമാണ് കയറിൽ തകഴി എഴുതുന്നത്. അറുപതിനായിരത്തോളം ഏക്കർ നിലങ്ങളിൽ നെല്ലും തേങ്ങയും വിളയുന്ന കുട്ടനാട്ടിലെ ബഹുഭൂരിപക്ഷം വരുന്ന സാധാരണകൃഷിക്കാർക്ക് ശരാശരി ഒന്നരയേക്കർ നിലമേയുള്ളു. ആയിരവും രണ്ടായിരവും മൂവായിരവും ഏക്കർ വരുന്ന പാടശേഖരങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥർ വിരലിലെണ്ണാവുന്ന ധനികരാണ്. ഈ ന്യൂനപക്ഷത്തെ ചുറ്റിപ്പറ്റി ജീവിക്കുന്നവരാണ് ജനങ്ങളിൽ ഭൂരിഭാഗവും. കരപ്രദേശം കുറവായ കുട്ടനാട്ടിൽ തെങ്ങും കമുകും കൊണ്ടുള്ള പാലങ്ങളാലാണ് കരകളെ ബന്ധിപ്പിക്കുന്നത്. ദ്വീപുകൾ പോലുള്ള ആ ചെറുകരകളിലാണ് വീടുകൾ കെട്ടി ആളുകൾ താമസിക്കുന്നത്. സമുദ്രനിരപ്പിൽ നിന്നും ഏഴര അടിവരെ താഴ്ന്ന പ്രദേശമാണിത്. നെൽകൃഷിയ്ക്ക് പ്രാധാന്യമുള്ള ഇവിടെ വരമ്പുകൾ കെട്ടിപ്പൊക്കി വെള്ളം ചവിട്ടി വെളിയിലാക്കിയാണ് വിത്തിറക്കിയിരിക്കുന്നത്. കാലവർഷത്തിലും തുലാവർഷത്തിലുമായി കൊല്ലത്തിൽ രണ്ടു തവണ വെള്ളപ്പൊക്കമുണ്ടാകുന്നത് ഇവിടെ സാധാരണയാണ്. വീടുകളും ക്ഷേത്രങ്ങളും മറ്റ് ജനവാസകേന്ദ്രങ്ങളുമെല്ലാം വെള്ളം കയറി മുങ്ങും. പക്ഷെ അതെല്ലാം ഉത്സവാവസരങ്ങളാക്കിമാറ്റി ആഘോഷിക്കുന്നവരാണ് കുട്ടനാടൻ ജനത. അക്കരെയിക്കരെ യാത്ര

ചെയ്തിരുന്നത് ചെറുവള്ളങ്ങളിലാണ്.ക്ഷേത്രങ്ങളായിരുന്നു സാമൂഹ്യ-സാംസ്കാരിക ജീവിതത്തിന്റെ കേന്ദ്രം. അയ്യപ്പപ്പണിക്കർ എഴുതുന്നു:

"കുട്ടനാട്ടുകാരുടെ ജീവിതചര്യയിൽ ആറും തോടും കായലും പാടവും കുളവും പടിഞ്ഞാറതിർത്തിയിലെ കടലും നിർണ്ണായക സ്വാധീനംചെലുത്തി പോരുന്നു. സാംസ്കാരിക ജീവിതത്തിന്റെ എലുകയും ഏതാണ്ട് അതൊക്കെത്തന്നെ. ഈ ജലാശയങ്ങളുടെ വേലിയേറ്റവും വെള്ളപ്പൊക്കവും ആണ് അതിന്റെ താളക്രമങ്ങൾ നിർണ്ണയിക്കുന്നത്. തുള്ളലും പടയണിയും തൂക്കവും നാടൻ നൃത്തങ്ങളും പാട്ടുകളും നെൽ കൃഷിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഭൂരിപക്ഷംവരുന്ന നിരക്ഷര കക്ഷികളുടെ വിശ്വാസങ്ങളും അന്ധവിശ്വാസങ്ങളും അനുഷ്ഠാനങ്ങളും ആചാരങ്ങളും എല്ലാം തകഴിയുടെ കഥാപ്രപഞ്ചത്തിലെ ജീവവസ്തുക്കളായി പരിണമിച്ചിരിക്കുന്നു. വയലിൽ ഉണ്ടാകുന്ന വിളവും കൃഷിക്കാരന്റെയും ഭാര്യയുടേയും ചാരിത്ര്യവും തമ്മിൽ ബന്ധമുണ്ടെന്ന് വിശ്വസിച്ചിരുവരാണ് ഗ്രാമീണരായ ജനത. കുട്ടനാട്ടിൽ പ്രചാരത്തിലിരുന്ന അനേകം കെട്ടുകഥകൾ തകഴി തന്റെ ബൃഹദ്കഥയ്ക്കുവേണ്ടി ഉപയോഗിക്കുന്നു. ഭൂപ്രകൃതിയുടെ ആന്തരീകരണത്തിന്റെ ബഹിർക്ഷേപണങ്ങളാണ് ഈ കെട്ടുകഥകൾ മുഴുവനും എന്നു തോന്നും." (ഡോ.കെ. അയ്യപ്പപ്പണിക്കർ: കയർ: അനുബന്ധം പുറം 977.)

നോക്കെത്താദൂരത്തോളം ജലപ്പരപ്പും അതിൽ അവിടവിടെയായി കാണുന്ന തുരുത്തുകളും കൊതുമ്പുവള്ളത്തിൽ സഞ്ചരിക്കുന്ന ഗ്രാമീണരും കുട്ടനാട്ടിലെ നിത്യകാഴ്ച്ചയാണ്. അവിടുത്ത കൃഷിക്കാരുടെയും കൂലിപ്പണിക്കാരുടെയും കഷ്ടപ്പാടുകളും യാതനകളുമെല്ലാമടങ്ങുന്ന സങ്കീർണ്ണലോകമാണ് തകഴിയുടെ തട്ടകം.

കയറിലെ കുടുംബവ്യവസ്ഥ

കുട്ടനാട്ടിലെ നായർ മരുമക്കത്തായ തറവാടുകളുടെ തകർച്ചയുടെ കഥ പറയുന്ന നോവലാണ് കയർ. പുല്ലാറ്റ്, കോടാന്ത്ര, ചീരട്ട, കോന്നോത്ത്, മംഗലശ്ശേരി, ശീലാന്തിപ്പിള്ളി തുടങ്ങിയ തറവാടുകളെ കേന്ദ്രീകരിച്ചാണ് കയറിലെ കഥ വികസിക്കുന്നത്. മരുമക്കത്തായ കൂട്ടുകുടുംബ വ്യവസ്ഥിതിയിൽ ജീവിക്കുകയും ചരിത്രത്തിന്റെ ആഘാതമേറ്റ് തകരുകയും ചെയ്യുന്നവയാണ് ഈ തറവാടുകളെല്ലാം. കൂട്ടുകുടുംബവ്യവസ്ഥയിൽ മരുമക്കത്തായ സമ്പ്രദായമാണ് നിലനിന്നിരുന്നത്. "ഇത് കേരളത്തിന്റെ മാത്രം സവിശേഷമായ സമ്പ്രദായമാണ്." (എ. ശ്രീധരൻമേനോൻ, കേരളസംസ്ക്കാരം, പു.210) സ്ത്രീ വഴിയ്ക്കുള്ള സ്വത്തവകാശമാണ് മരുമക്കത്തായ വ്യവസ്ഥ. മക്കളുടെ വംശപാരമ്പര്യം അമ്മവഴി നിശ്ചയിക്കും. താവഴിയ്ക്കുള്ള എല്ലാ അവകാശികളും കൂട്ടുകുടുംബ

ത്തിൽ ഉണ്ടായിരിക്കും. എന്നാൽ കൂട്ടുകുടുംബത്തെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നതും സ്വത്തുകൾ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതും കാരണവരാണ്. അയാൾ കാര്യകർത്താവ് മാത്രമായിരുന്നു. കാരണവരുടെ കാലശേഷം തറവാടിന്റെ മേൽനോട്ടം മുതിർന്ന അവിടുത്ത പുരുഷനിൽ എത്തി ച്ചേരുന്നു.

വിവാഹം, വിദ്യാഭ്യാസം, പെരുമാറ്റം തുടങ്ങി കുടുംബത്തിലെ ഓരോ വ്യക്തിയുടെയും കാര്യങ്ങൾ കാരണവരാൽ തീരുമാനിക്കപ്പെട്ടി രുന്നു. ഓരോ കുടുംബാംഗവും കാരണവർക്ക് വിധേയരായിരിക്കണം എന്നതാണ് കീഴ്വഴക്കം. ഋതുമതിയായി കഴിഞ്ഞാൽ സ്ത്രീകൾക്ക് വിദ്യാഭ്യാസം അനുവദിച്ചിരുന്നില്ല. സംബന്ധം എന്ന ഏർപ്പാടാണ് വിവാഹ കാര്യത്തിൽ സ്വീകരിച്ചിരുന്നത്. കാരണവർ തീരുമാനിക്കുന്ന ആളെ വേണമായിരുന്നു വിവാഹം കഴിയ്ക്കാൻ. പുടവ നൽകലാണ് അന്നത്തെ വിവാഹ ചടങ്ങ്. കയറിൽ തകഴി സംബന്ധം വിവരിക്കുന്ന തിങ്ങനെയാണ് :

“ചീരട്ടമഠത്തിൽ ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ കൂടി താമസിക്കാൻ എത്തി. ശേഷയ്യൻ! ചീരട്ടത്തറവാട്ടിലെ ചക്കികുഞ്ഞമ്മയ്ക്ക് ശേഷയ്യൻ പുടവ കൊടുത്തു. പുടവയും തോർത്തും ചീരട്ടത്തറവാട്ടിൽ നിന്നുതന്നെ വാങ്ങി ച്ചതായിരുന്നു.” (തകഴി, കയർ:പു.77) ചീരട്ടയിലെപ്പോലെ മിക്ക തറവാ ട്ടുകളിലെയും സംബന്ധക്കാർ ബ്രാഹ്മണരായിരുന്നു. അവർക്ക് താമസി ക്കാനായി മഠങ്ങളുമുണ്ടായിരുന്നു. നമ്പൂതിരി സംബന്ധം തറവാടിന്റെ ആഢ്യത്വം വർദ്ധിപ്പിച്ചിരുന്നു. കുടുംബം നിറയെ സ്ത്രീകൾ എന്നത് തലമുറയെ ശക്തിപ്പെടുത്തുന്ന ഒന്നായി കരുതിപ്പോന്നു.

“കൊച്ചുപെണ്ണ് കുഞ്ഞമ്മയുടെ നാവ് അച്ചൻ എന്ന വാക്കുച്ചരി ക്കാൻ വളഞ്ഞിട്ടില്ല. അങ്ങനെ തറവാടുകളിൽ അച്ചൻ എന്ന വാക്കുച്ച രിക്കപ്പെടേണ്ട കാര്യവുമില്ല.” (തകഴി, കയർ:പു.78) ഭാര്യഭർത്തൃബന്ധ ത്തിൽനിലനിന്ന ശൈഥില്യം കയറിൽ തകഴി വരച്ചിടുന്നു. സ്ത്രീകൾക്ക് വിവാഹകാര്യത്തിൽ ഒരഭിപ്രായവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. മുക്കോലി കർ ത്താവ് ശ്രാദ്ധമൂട്ടുവാൻ അമ്പലപ്പുഴ ഇളയതിന്റെ വീട്ടിൽചെന്ന കഥ കയ റിലുണ്ട്. കർത്താവ് ഊണു കഴിഞ്ഞ് ഇലമടക്കുവാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ ഇളയത് അടിച്ചു തളിക്കാരി ഉമ്പിടിയെ വിളിച്ച് ആ ഇലയിൽ ഉണ്ടോ ളാൻ പറഞ്ഞു. അവർ അതനുസരിച്ചു. അതിനർത്ഥം ഉമ്പിടി കർത്താ വിന്റെ ഭാര്യയായി എന്നാണ്. സന്തതികൾക്ക് അവരുടെ മാതാപിതാക്ക ളോടുള്ള ദുർബലമായ ബന്ധവും കൂട്ടുകുടുംബത്തറവാടുകളുടെ സ്ഥൂല തയും തകഴി കയറിൽ വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. കയറിൽ ഇട്ടുണ്ണാൻ എന്ന കഥാപാത്രം സംബന്ധവ്യവസ്ഥയെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നത് സമുദായ ത്തിലെ സദാചാരബോധം പുതുക്കപ്പെടുന്നതിന്റെ സൂചനയാണ്.

"ഒരു തറവാട്ടിലെ പെണ്ണിന് പൊടവ കൊടുക്കാൻ ആലോചന വന്നാൽ അവടെ മനസ്സിലിരിപ്പ് കാർണവന്മാർ അങ്ങ് ചോദിച്ച് അറിയണം. അവർക്ക് ഒരിക്കലും രഹസ്യക്കാർ പാടില്ല. പുടവ കൊടുത്താൽ അവൾ ചാകുന്നത് വരെ അവന്റെ ആയിരിക്കണം. അതായിരിക്കണം മൊറ. പുടവ കൊടുക്കുന്നവർ അവരുടെ വഹയും ആയിരിക്കണം. ഇട്ടേച്ചും പോകരുത്. ഒരു നെറിയും മുറയും വേണം." (കയർ, പുറം 241) ഒറ്റപ്പെണ്ണിന് പുടവ കൊടുക്കണമെന്നും മരണംവരെ അവളോട് വിശ്വസ്തത പുലർത്തണമെന്നും പറയുന്നിടത്ത് സംബന്ധവ്യവസ്ഥ അപഹാസ്യമാണെന്ന തിരിച്ചറിവുണ്ട്. അത് തറവാടിത്തത്തിന്റെ അടിക്കല്ല് ഇളക്കുന്നതു തന്നെയാണ്. സമൂഹത്തിൽ നിലനിന്നിരുന്ന ഉപജാതി വ്യവസ്ഥകളും ജാതിക്കുള്ളിലെ തരംതിരിവുകളും ഭ്രഷ്ടുകളും കയറിലൂടെ വ്യക്തമാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നുണ്ട്.

"ഇട്ടുണ്ണാൻ ജാതിയിൽ പള്ളിച്ചാനോ മറ്റോ ആണ്. കൊച്ചുനാണി സ്വരൂപക്കാരിയും. പള്ളിച്ചാനെ സ്വരൂപക്കാർ തൊട്ടുണ്ണുകയില്ല. പള്ളിച്ചാൻ പെണ്ണിനെ സ്വരൂപക്കാരന് സംബന്ധം ചെയ്യാം, മറിച്ചുപാടില്ല. സ്വരൂപക്കാരിക്ക് ഭ്രഷ്ടാണ്. അതൊക്കെയാണ് തലമുറകളായി നടപ്പ്." (കയർ: പു.241).

ഇത്തരമൊരുവസ്ഥയെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്ന കഥാപാത്രമാണ് ഇട്ടുണ്ണാൻ. ഏഴാംപിള്ളിൽ ഈശ്വരപിള്ള വിചാരിപ്പുക്കാർ ഭാര്യയെയും മകളെയും സംരക്ഷിക്കുന്നത് അത്ഭുതമായിട്ടാണ് നാട്ടുകാർ കാണുന്നത്. അല്ലെങ്കിലും നമ്മുടെ പെണ്ണുങ്ങളിൽ ഒരുപാട് പേർ സ്നേഹമെന്തെന്ന് അറിയാത്തോരാണ് എന്ന് കല്ല്യാണിയമ്മ ഒരിക്കൽ പറഞ്ഞുപോയത് അവഗണിക്കപ്പെടുകയും അപമാനിതമാകുകയും ചെയ്ത സ്നേഹത്തിന്റെ ഗദ്ഗദസ്വരത്തിലാണ്. ദൃഢമായ ഭാര്യാഭർത്തൃബന്ധം എന്ന സങ്കല്പം ഒരുതരം സാമൂഹ്യമായ ആധുനികീകരണമായിരുന്നു. അതു സംഭവിച്ചതാകട്ടെ ആളോഹരി വസ്തുവും അവനവന്റെ കൃഷിയും എന്ന ചിന്തക്കൊപ്പമായിരുന്നു.

കയറിലെ സാമൂഹ്യമൂല്യവ്യവസ്ഥ

നൂറിലേറെ വർഷത്തെ സാമൂഹ്യമാറ്റത്തിന്റെ കഥ പറയുന്ന നോവലാണ് കയർ. ക്ഷേത്രകേന്ദ്രിതമായ നാടുവാഴിത്ത വ്യവസ്ഥയിൽ നിന്ന് ആധുനിക ജനാധിപത്യ വ്യവസ്ഥയിലേക്കുള്ള പരിണാമമാണ് കയറിന്റെ ഉള്ളടക്കം. നായർ മേധാവിത്വത്തിന്റെ പതനമാണ് കയറിലെ പ്രധാന പ്രതിപാദ്യ വിഷയം. ഒപ്പം കുട്ടനാടൻ കർഷകരുടെ സാമൂഹികവും വൈയക്തികവുമായ ജീവിതവും കയറിൽ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ക്ഷേത്രവും അതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട സമൂഹവും അവിടുത്തെ ആചാരമര്യാദ

കളും ക്ഷേത്രം കാർമ്മികരായ ബ്രാഹ്മണരും അവരെ ആദരവോടെ കാണുന്ന ജാതികളും ഉപജാതികളും ക്ഷേത്രഭരണം നിർവഹിക്കുന്ന നായന്മാരും അതിനും താഴെ ഭൂമിയുടെ മേൽ ഉടമസ്ഥാവകാശമില്ലാത്ത കൃഷിക്കാരും അടിയന്മാരും എല്ലാം ചേർന്ന സാമൂഹ്യഘടനയാണ് കയറിലേത്. ഉച്ചനീചത്വബോധത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായ ശ്രേണീകൃതമായ ജാതി വ്യവസ്ഥയുടെയും കൂട്ടുകുടുംബസങ്കല്പത്തിന്റെയും മരുമക്കത്തായത്തിന്റെയും കാലത്തെ ഏറ്റവും ആദരണീയമായ മൂല്യങ്ങൾ പാരമ്പര്യബദ്ധതയും വിധേയത്വവും അനുസരണയുമായിരുന്നു സ്ത്രീപുരുഷബന്ധത്തെ വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തിയത് സംബന്ധമാണ്. കയറിന്റെ ആദ്യഭാഗത്ത് ഇത്തരമൊരു സമൂഹത്തെയാണ് കാണാനാവുക.

ക്ഷേത്രങ്ങളായിരുന്നു ഗ്രാമജീവിതത്തിന്റെ കേന്ദ്രബിന്ദു. ക്ഷേത്രഭരണക്കാരനായിരുന്നു ചന്ത്രക്കാരൻ. ക്ഷേത്ര ജീവനക്കാരൻ ചന്ത്രക്കാരനാവരുത് എന്നത് അലിഖിതവ്യവസ്ഥയായിരുന്നു. പാലത്തോൾ കൃഷ്ണരു തിരുമേനിയെ ചന്ത്രം ഏൽപ്പിക്കുന്നത് ചുനക്കുളവനേയും കല്ലാറ്റു മൂപ്പീനേയും ചേന്നാടനേയും പരിഭ്രമിപ്പിച്ചത്, ഏറനാട് വള്ളുവനാടു താലൂക്കുകളിലെയും കൊച്ചീശ്ശീമയിലെയും നമ്പൂതിരിമാർ ദേവസ്വത്തെ ബ്രഹ്മസ്വമാക്കി മാറ്റിയ കഥകൾ കേട്ടിരുന്നതിനാലാണ്. എന്നാൽ ഇളമുറക്കാരനായ ഗണപതി നമ്പൂതിരി, വീണുകിട്ടിയ അവസരം ശരിക്കും ഉപയോഗിച്ചു. രണ്ടിന്റെയും ഭരണകർത്താവായപ്പോൾ അയാൾ അമ്പലത്തിലേക്ക് വന്ന നെല്ല് ഇല്ലത്തെ പാട്ടക്കുടിശ്ശികയിൽ വകയിരുത്തി. അമ്പലത്തിലെ നിത്യനിദാനം തന്നെ പ്രയാസകരമായിത്തീർന്നു. ഈയവസ്ഥ നാട്ടാശ്ശേരി പത്മനാഭൻ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നത് ഇങ്ങനെയാണ്: “ദേവസ്വംവള്ളം നിത്യനിദാനത്തിന് കണ്ട മാപ്ളമാരുടെ കടവിലെല്ലാം തെണ്ടയ്ക്കു നിരങ്ങേണ്ടി വന്ന ഗതികേട്.” ക്ഷേത്രം സമ്പന്നമായിരുന്ന കാലത്ത് കരക്കാരുടെ തർക്കം പൊട്ടിൻ കുട വേണമോ, ആന വേണമോ എന്നതായിരുന്നു. പക്ഷേ പിന്നീട് എല്ലാംമാറി. ആ തലമുറയ്ക്ക് ക്ഷേത്രം നിത്യജീവിതത്തിന്റെ ഭാഗമായിരുന്നു.

ബ്രാഹ്മണ്യത്തെ രാജസ്ഥാനത്തേക്കാൾ മേലേ പ്രതിഷ്ഠിച്ച ഒരു സമൂഹമായിരുന്നു അന്നത്തേത്. “ബ്രാഹ്മണരെ വിലയില്ലാതായാൽ ആചാരമര്യാദകളുടെ അടിത്തറ ഇളകി എന്നതായിരുന്നു വിശ്വാസം.” (എസ്.കെ. വസന്തൻ തകഴിയും മലയാള നേവലും പുറം: 197) വിശ്വാസങ്ങളും ആചാരങ്ങളും അനാചാരങ്ങളുമെല്ലാം സമൂഹത്തിന്റെ ഭാഗമായിരുന്നു. കുടുംബജീവിതത്തിലും സാമൂഹ്യ ജീവിതത്തിലും നിയമാനുശാസനകൾ ഒട്ടും കൂടാതെ അവ പടർന്നുകയറി. അവ സംരക്ഷിക്കാനായി ഭൂസ്വത്ത് അന്യാധീനപ്പെടുത്തി. പാലൂത്ര കുടുംബക്കാർ പത്തുപറ, കോലിൽ മത്തായിയ്ക്ക് തീറെഴുതി. കോന്നോത്ത് പിള്ളയുടെ

ഞാറ്റുവാ നാനൂറിന്റെ ജന്മം ഔത തീറ് വാങ്ങി. എല്ലാ വസ്തുക്കളും മങ്കൊമ്പുസ്വാമി, പണപ്പെട്ടിയിലും കോടതിയിലുമായി തളച്ചിട്ടു. തറവാട്ടിൽ കാരണവന്മാരായിരുന്നു ഒന്നാന്തിക്കൂട്ടത്തിന്റെ അധിപന്മാർ. അവർക്ക് കരവിലക്കാൻകൂടി അധികാരം ഉണ്ടായിരുന്നു. ഓരോ ആഘോഷത്തിനുമായി ഭൂസ്വത്ത് അന്യാധീനപ്പെടുത്തിയ സമൂഹമായിരുന്നു അന്നത്തേത്.

കയറിന്റെ സാംസ്കാരികമാനം

ഒരു ദേശത്തിന്റെ സാംസ്കാരപൈതൃകം എന്താണെന്ന് തിരിച്ചറിയുന്നതിനുള്ള വാതിലുകളാണ് പഴമയുടെയും പാരമ്പര്യത്തിന്റേതുമായി നിലനിൽക്കുന്നവിശ്വാസങ്ങളും ആചാരനുഷ്ഠാനങ്ങളും ഉത്സവാഘോഷങ്ങളുമെല്ലാം. നാടിന്റെ പ്രാദേശികസ്വത്വത്തിന്റെ ഭാഗമാണവ. ഭൂതകാലത്തിന്റെ ചരിത്രാത്മകമായ ആഖ്യാനത്തിലൂടെയാണ് കുട്ടനാടിന്റെ ദേശീയതയെ കയറിൽ ആവിഷ്ക്കരിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഒട്ടേറെ നാട്ടുകഥകളുടെയും നാടോടിമിത്തുകളുടെയും പുരാവൃത്തങ്ങളുടെയും ബൃഹദാഖ്യാനമാണ് ആ നോവൽ. നാടിന്റെ സാംസ്കാരികജീവിതത്തിന്റെ നേർച്ചിത്രങ്ങളാണവ. സാമൂഹികസംസ്കൃതിയുടെ ഭാഗമായ വിശ്വാസങ്ങൾ, ആചാരങ്ങൾ, അനുഷ്ഠാനങ്ങൾ, കലാചിന്ത എന്നിവയെല്ലാം ഒരു ദേശത്തിന്റെ സ്വത്വനിർമ്മിതിയെ എങ്ങനെ സ്വാധീനിക്കുന്നു എന്നത് ശ്രദ്ധേയമായ വസ്തുതയാണ്.

വിശ്വാസങ്ങൾ

പാരമ്പര്യത്തിന്റെ പിൻബലത്തോടെയാണ് സമൂഹത്തിൽ വിശ്വാസങ്ങൾ രൂപപ്പെടുന്നത്. അവ മനുഷ്യനന്മയും സാമൂഹക്ഷേമവും ലക്ഷ്യമാക്കുന്നവയായിരുന്നു. അത്തരമൊരു വിശ്വാസമാണ് ബ്രാഹ്മണപ്രീതി. “ക്ഷേത്രകേന്ദ്രിതമായ സാമൂഹ്യഘടനയിലെ പ്രധാനപ്പെട്ട മൂല്യങ്ങളിലൊന്നായിരുന്നു ബ്രാഹ്മണഭക്തി.” (ഡോ. ബഞ്ചമിൻ തകഴിയും മലയാള നോവലും, പു. 183) കേരളത്തിൽ നിലനിന്ന ഫ്യൂഡൽ വ്യവസ്ഥിതി ബ്രാഹ്മണസമൂഹത്തിന് പ്രാധാന്യം ലഭിക്കാൻ കാരണമായി.

ബ്രാഹ്മണർ പട്ടിണി കിടക്കുന്നത് പാപമാണ്, ബ്രാഹ്മണന്റെ തെറ്റ് ഈശ്വരൻ ക്ഷമിക്കും, കീഴ്ജാതിക്കാരന്റെ ശാപം ബ്രാഹ്മണന് ഏൽക്കില്ല, നമ്പൂതിരിയെ പിഴപ്പിച്ചാൽ തലമുറകളോളം നീണ്ടുനിൽ ക്കുന്ന ശാപം തറവാടിനെ ബാധിക്കും തുടങ്ങിയ വിശ്വാസങ്ങൾ നിലവിലിരുന്നു. കോടാന്ത്ര കൊച്ചുപെണ്ണ് കുഞ്ഞമ്മയുടെ സംബന്ധക്കാരനും തമിഴ് ബ്രാഹ്മണനുമായ ശേഷയ്യൻ, കുഞ്ഞമ്മയോടൊപ്പം ഒരിക്കൽപ്പോലും അന്തിയുറങ്ങിയിട്ടില്ലെങ്കിലും സംബന്ധവീട്ടിൽ നിന്നുള്ള ‘ഒന്നേകാലും

കോപ്പും' കൃത്യമായി വാങ്ങിയെടുക്കുന്നു. കൃഷിനാശംവന്ന് തറവാടിന്റെ സ്ഥിതി മോശമായിപ്പോയപ്പോഴും, കല്ലിനെ ഉരുക്കാൻ കഴിയുന്ന ബ്രാഹ്മണശക്തി ഓർമ്മിപ്പിച്ച് നങ്ങ അവരിൽ നിന്ന് അരി വാങ്ങാൻ ശേഷയ്യൻ മടിക്കുന്നില്ല. ബ്രാഹ്മണ പ്രീതിയിലുള്ള ജനവിശ്വാസം മുതലെടുത്താണ് മങ്കൊമ്പിൽ സ്വാമി ധനികനാകുന്നത്. ബ്രാഹ്മണപ്രീതി വിളവുവർദ്ധിപ്പിക്കുമെന്ന വിശ്വാസം കൊണ്ടാണ്, അയ്യരിൽനിന്ന് കൃഷിക്കുള്ള നെല്ല് കടം വാങ്ങാനും വർദ്ധിച്ചപലിശ നൽകാനും കോന്തിമുറ്റത്ത് കുറുപ്പ് തയ്യാറാകുന്നത്. ചീരട്ട കൈമൾ എണ്ണായിരം പറനെല്ലിനു പകരം ആറ്റിനക്കരെയുള്ള നിലം ഒറ്റിയായി നൽകിയത് ബ്രാഹ്മണശാപം ഭയന്നാണ്.

അപരിഹാര്യമായ പ്രശ്നങ്ങൾക്കുള്ള പരിഹാര മാർഗ്ഗമായി ജ്യോതിഷത്തിലുള്ള വിശ്വാസം കുട്ടനാട്ടിലെ സാമാന്യ ജനങ്ങൾക്കിടയിൽ നിലനിന്നിരുന്നു. കോടാന്ത്ര കുടുംബത്തിൽ പെൺകുഞ്ഞുണ്ടായപ്പോൾ ശീലാന്തിപ്പിള്ളിൽ പരമുവാശാൻ അടക്കമുള്ള ജോത്സ്യന്മാരുടെ ചാർത്തനുസരിച്ച് സുദർശന ഹോമം, കറുകഹോമം, ഭഗവതിസേവ ശർക്കരകഞ്ഞിവീഴ്ത്ത് എന്നിവ നടത്തുന്നു. ഒരു ജാതക സദസ്സുതന്നെ കാരണവർ തറവാട്ടിൽ സജ്ജമാക്കുന്നു. ഗർഭിണിയായ കുഞ്ഞുലക്ഷ്മിയുടെ അരിഷ്ടത നീങ്ങാൻ പ്രശ്നവിധി ചെയ്യുന്നതും ഹരിപ്പാട്ട് മൂസ്സത് കവടി വാരിവെപ്പിച്ചപ്പോൾ, കൊച്ചിട്ടൂലിയ്ക്ക് സന്തതിയില്ലാത്തത് നമ്പിക്കൂറുശാപത്താലാണെന്ന് കണ്ടെത്തുന്നതും ജ്യോതിഷ വിശ്വാസത്താലാണ്. അപരിഹാര്യങ്ങളായ ദുഷ്കൃത്യങ്ങൾ 'വെച്ചുകെട്ട്' എന്ന പേരിലാണ് അറിയപ്പെട്ടിരുന്നത്. വെച്ചുകെട്ടു പാപത്തിന് കഠിനശിക്ഷ ലഭിക്കുമെന്ന വിശ്വാസത്തെ ഉറപ്പിക്കുന്ന കഥാപാത്രമാണ് കയറിലെ ഗ്രിഗറി. പ്രേതവിശ്വാസം, കരിനാക്ക്, കരിങ്കണ്ണ്, ശകുനം, മനപ്പൊരുത്തം തുടങ്ങി ഒട്ടേറെ വിശ്വാസങ്ങൾ സമൂഹത്തിൽ നിലനിന്നിരുന്നതായി കയറിൽ കാണാം.

ആചാരങ്ങൾ

ആചാരങ്ങൾ കൂട്ടായ്മയുടെ സൃഷ്ടിയാണ്. വ്യക്തിയുടെ നന്മയും സമൂഹത്തിന്റെ പുരോഗതിയും ലക്ഷ്യമാക്കുന്നതു കൊണ്ട് അവ ലഭിക്കാൻ സമൂഹാംഗങ്ങൾ ബാധ്യസ്ഥരാണ് എന്ന ചിന്ത നിലനിന്നിരുന്നു. സാമൂഹ്യജീവിതചിത്രം പൂർണ്ണമാകണമെങ്കിൽ ജനതിയെ കൂട്ടിയിണക്കി നിർത്തുന്ന ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളുടെ സവിശേഷതകൾ കൂടി അറിയണം ശക്തമായ പാരമ്പര്യാവബോധത്തിൽ നിന്നാണ് ആചാരങ്ങളിലേറെയും രൂപംകൊണ്ടതെന്ന് 'കയർ' സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു. എന്നാൽ കാലോചിതമായ പരിണാമങ്ങൾ ആചാരങ്ങളിലും ഉണ്ടാകാറുണ്ട്.

വിവാഹം

കേരളത്തിലെ നായർതറവാടുകളിൽ ഫ്യൂഡലിസം പ്രബലമായിരുന്ന കാലത്ത്, സംബന്ധം എന്ന വിവാഹസമ്പ്രദായമാണ് നിലനിന്നിരുന്നത്. കന്യകമാർ വിവാഹപ്രായമാകുമ്പോൾ അവർക്ക് ചേർന്ന പുരുഷന്മാരെ കാരണവരാണ് കണ്ടെത്തിയിരുന്നത്. വിവാഹകാര്യത്തിൽ പെണ്ണിന്റെ അഭിപ്രായം ആരും ചോദിച്ചിരുന്നില്ല. ബ്രാഹ്മണസംബന്ധം നായർ തറവാടിന്റെ മഹത്വം വർദ്ധിപ്പിക്കുമെന്ന് കരുതിയിരുന്നു. "സംബന്ധം ബ്രാഹ്മണരുടെ അവകാശമായാണ് മധ്യകാല രേഖകളിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത് ." (കെ.എൻ. ഗണേഷ്: കേരളത്തിന്റെ ഇന്നലെകൾ: പു.193) ബ്രാഹ്മണരുടെ അഭാവത്തിൽ നായർ യുവാക്കൾക്ക് കന്യകമാരെ സംബന്ധം ചെയ്തു കൊടുത്തിരുന്നു. ഒരു പുരുഷൻ സ്ത്രീയ്ക്ക് പുടവ കൊടുക്കുന്നതോടെയാണ് സംബന്ധം സ്ഥാപിതമാകുന്നത്. പെണ്ണിന് നൽകാനുള്ള പുടവ പോലും സംബന്ധക്കാരന് വാങ്ങി നൽകുന്നത് പലപ്പോഴും കാരണവരാണ്. പെണ്ണിനെ പുലർത്തേണ്ട ബാധ്യത അയാൾക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതും കാരണവരാണ് നിർവഹിച്ചിരുന്നത്. രാത്രിയിൽ ചൂട്ടുകറ്റകളുടെ എണ്ണം, പെണ്ണിന്റെ അമ്മയുടെ അന്തസ്സ് വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ച് 'കയറി'ൽ പറയുന്നുണ്ട്. (കയർ: പു. 233) സംബന്ധവ്യവസ്ഥയിൽ സ്ത്രീകളുടെ ചാരിത്ര്യശുദ്ധിയും കുട്ടിയുടെ പിതൃത്വവും സുപ്രധാന ഘടകമായിരുന്നില്ല.

മരുമക്കത്തായം

മാതൃപാരമ്പര്യത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായ മരുമക്കത്തായമാണ് ഫ്യൂഡൽ കാലഘട്ടത്തിൽ നായർ തറവാടുകളിൽ നിലനിന്നിരുന്നത്. കാരണവർക്കാണ് കുടുംബഭരണത്തിന്റെ ചുമതലയും നിയന്ത്രണവും. കൂട്ടുകുടുംബത്തിലെ അംഗങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങൾ അമ്മായിവഴിയാണ് കാരണവരെ അറിയിച്ചിരുന്നത്. അമ്മാവന്റെ കാലശേഷം മരുമക്കൾക്കാണ് കുടുംബച്ചുമതല. കാരണവരുടെ സ്വന്തം മക്കൾക്ക് അമ്മയുടെ തറവാട്ടിലാണ് അവകാശമുണ്ടായിരുന്നത്. മരുമക്കത്തായത്തിൽ കാരണവർ തറവാടിനോട് സ്നേഹം കാണിക്കുകയും തന്റെ ഉത്തരവാദിത്വങ്ങൾ നിറവേറ്റുകയും ചെയ്യുന്നിടത്തോളം പ്രശ്നങ്ങളില്ലാതെ എല്ലാം നിലനിന്നുപോന്നു. എന്നാൽ കെടുകാര്യസ്ഥതമൂലം പട്ടിണിയും പരിവട്ടവുമാകുകയോ, കുടുംബാംഗങ്ങൾക്ക് തങ്ങളുടെ അവകാശങ്ങൾ നിഷേധിക്കപ്പെടുന്നുവെന്ന തോന്നലുണ്ടാവുകയോ, ചെയ്തു തുടങ്ങുമ്പോൾ സംഘർഷമാരംഭിക്കുന്നു. മരുമക്കത്തായത്തിന്റെ തകർച്ചയുടെ തുടക്കവും മക്കത്തായത്തിലേക്കുള്ള വഴി മാറ്റവും കൂട്ടുകുടുംബങ്ങളിൽ നിന്നു ഉപകുടുംബങ്ങളിലേക്കുള്ള പരിണാമവുമെല്ലാം കയറിൽ തകഴി വിവരിക്കുന്നുണ്ട്.

ജാതിവ്യവസ്ഥ

ഫ്യൂഡലിസത്തിന്റെ ഉദയത്തോടെയാണ് കേരളത്തിൽ ജാതിവ്യ വസ്ഥ നിലവിൽ വന്നത്. "ഗോത്ര സമൂഹത്തിന്റെ ഘടനാപരമായ അംശ ങ്ങൾ ചേർന്ന തൊഴിൽ കൂട്ടായ്മകളാണ് ജാതികളായി രൂപാന്തരപ്പെടു ന്നത്." (കെ. എൻ. ഗണേഷ്. കേരളത്തിന്റെ ഇന്നലെകൾ: പു. 160) അതോടെ തൊഴിലിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ സമൂഹത്തെ വേർതിരിക്കുന്ന ചാതുർവർണ്ണ്യം നടപ്പിലായി. എല്ലാമേഖലയിലും ബ്രാഹ്മണാധിപത്യം സ്ഥാപിക്കുക എന്നതായിരുന്നു അതിന്റെ ലക്ഷ്യം. "ജനങ്ങളുടെ ഇട യിൽ സ്വാധീനശക്തി വർദ്ധിച്ചതോടെ ബ്രാഹ്മണർ മനുസമൃതിയെ രാജ്യ ത്തിന്റെ നിയമസംഹിതയാക്കാൻ തുടങ്ങി. അങ്ങനെയാണ് ചാതുർ വർണ്യം ദൃഢീഭവിച്ച് ജാതിവ്യവസ്ഥയായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടത്." (പി.കെ. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ, കേരള സാംസ്കാരിക ചരിത്രം, പു.274) ചാതുർ വർണ്യ വ്യവസ്ഥയിൽ ഉൾപ്പെടുന്നവരെ സവർണ്ണരായും മറ്റ് വിഭാഗങ്ങ ളിൽപ്പെടുന്നവരെ അവർണ്ണരായും കരുതിപ്പോന്നു. അവർണ്ണർക്ക് തീണ്ട ലുണ്ട്. നീചജാതിക്കാരായി തരംതാഴ്ത്തപ്പെട്ടിരുന്ന അവർണ്ണർക്ക് വിദ്യ അഭ്യസിക്കാൻ അവകാശമുണ്ടായിരുന്നില്ല. പാലുത്ര കൃഷിക്കാരന്റെ പണിക്കാരായ പുലയർക്ക് തമ്രായുടെ ശവശരീരം 'തീണ്ടാമതി' അക ലത്തുനിന്നേ കാണാനാവുമായിരുന്നുള്ളു. ഉപജാതികളുമുണ്ടായിരുന്നു. അവരെ ശ്രേഷ്ഠരായ നായന്മാർ തൊട്ടുണ്ണുമായിരുന്നില്ല. ഉപജാതിക്കാ രായ ശീലാന്തിപ്പിള്ളിയിലെ ഉണ്ണാച്ചിയെ സംബന്ധം ചെയ്തതിനാലാണ്, ഈച്ചരപിള്ളയ്ക്ക് സ്വന്തം തറവാട്ടുകാർ ഭ്രഷ്ട് കല്പിച്ചത്.

തങ്ങളുടെ തറവാട്ടിലെ പണിക്കാർക്ക് പരമ്പരയായി നൽകിവ രുന്ന ആനുകൂല്യങ്ങൾ മുടക്കമില്ലാതെ നൽകുന്നത് ഒരു നിഷ്ഠയായി തുടർന്നിരുന്നു. മുടിഞ്ഞ തറവാടുകൾ പോലും മണ്ണാനും പുള്ളോനും പാണനും കണിയാനും ഒട്ടൊപ്പിച്ച് അനുഭവം കൊടുക്കും. പണി, പണി യ്ക്കു കൂലി എന്നതായിരുന്നില്ല കൊടുക്കുന്നവന്റെയും വാങ്ങുന്നവ ന്റെയും പ്രമാണം. ഇരുപത്തെട്ടിച്ചാരം എന്ന പുലപ്പേടിയും പറപ്പോടി യുമെല്ലാം ഏറെക്കുറെ മതപരമായ ഒരാചാരം എന്ന നിലയിലാണ് സമൂഹം കണ്ടത്.

ജാതിവ്യവസ്ഥയും അതിന്റെ നിയമങ്ങളും തെറ്റാതെ പിന്തുടരുന്ന ജനങ്ങളെ കയറിന്റെ ആദ്യഭാഗത്ത് കാണുന്നുണ്ടെങ്കിലും നോവലിന്റെ അവസാനമാകുമ്പോഴേക്കും ഈ വ്യവസ്ഥയ്ക്ക് ശൈഥില്യമുണ്ടാകുന്ന തും കാണാം.

കെട്ടുകല്ല്യാണവും തിരണ്ടുകല്യാണവും

കേരളത്തിലെ നായർത്തറവാടുകളെ മുടിച്ച അനാചാരങ്ങളിൽ ഒന്നായിരുന്നു കെട്ടുകല്ല്യാണം. വിവാഹത്തെക്കാൾ മോടിയായി നടത്തി

യിരുന്ന ഈ ചടങ്ങിനെ താലികെട്ടുകല്ല്യാണം എന്നും വിളിക്കാറുണ്ട്. പെൺകുട്ടികൾ ഋതുമതിയാകുന്നതിന് മുമ്പുതന്നെ നടത്തിയിരുന്ന ഈ ആചാരത്തിന്റെ പ്രധാന ചടങ്ങ്, ബാലികയുടെ കഴുത്തിൽ താലികെട്ടുന്നതാണ്. താലികെട്ടുന്നത് സ്വജനങ്ങളിൽ ആരെങ്കിലുമാകും. അമ്മായിമാരുടെ പോരായിരുന്നു കല്ല്യാണത്തിന് കൊഴുപ്പ് കൂട്ടിയിരുന്നത്. കാൽനാട്ടുകർമ്മം, അമ്മായികാണൽ, മാരനെ എതിരേല്ക്കൽ, വാതിൽതുറപ്പാട്, കഥകളി, സദ്യ, പാൽക്കഞ്ഞി എന്നിങ്ങനെ കരയടക്കം ഉത്സവമായിരുന്നു. വായ്പ്പശ്ശേരിൽ കൊച്ചുഞ്ഞു വല്ല്യമ്മാവിയുടെ നിർബന്ധത്തിന് വഴങ്ങി, ഇരവിപ്പിള്ള തറവാട്ടിൽ കെട്ടുകല്ല്യാണത്തിന് ഒരുങ്ങിയ രംഗം കയറിലുണ്ട്. മങ്കൊമ്പിൽ സ്വാമിയിൽനിന്ന് കടം വാങ്ങിയിട്ടാണെങ്കിലും, ആറ് കരക്കാരെയും വിളിച്ച് ആഘോഷമായാണ് മംഗലശ്ശേരി കാരണവരായ ഇരവിപിള്ള തറവാട്ടിലെ പെൺകുട്ടികളുടെ കെട്ടുകല്ല്യാണം നടത്തിയത്.

കേരളത്തിലെ ഹിന്ദുകുടുംബങ്ങളിൽ നിലനിന്നിരുന്ന മറ്റൊരു സാമൂഹികാചാരമാണ് തിരണ്ടുകല്യാണം. പെൺകട്ടികൾ ഋതുമതിയാകുമ്പോൾ ആചരിക്കുന്ന ചടങ്ങാണിത്. പഴയ നായർത്തറവാടുകളിൽ ഈ ആചാരം നിഷ്കർഷയോടെ അനുഷ്ഠിച്ചിരുന്നു. മംഗലശ്ശേരിയിലെ തേവിയുടെ തിരണ്ടുന്നകല്യാണം കേമമായാണ് ആഘോഷിക്കുന്നത്. (കയർ:പു.236).

തിരുവാതിരയും ആയില്യം മകവും

കന്യകമാർ സുമംഗലികളാകാനും, ഭർത്തൃമതികൾ നെടുമാംഗല്യത്തിനുമായാണ് തിരുവാതിര വ്രതം അനുഷ്ഠിക്കുന്നത്. ധനുമാസത്തിലെ തിരുവാതിരനാളിൽ കേരളത്തിലെ മറ്റ് പ്രദേശങ്ങളിലെപ്പോലെ കുട്ടനാട്ടിലെ ഹിന്ദുഭവനങ്ങളിലും, തിരുവാതിര ആഘോഷിച്ചിരുന്നു. പത്തുദിവസം മുമ്പുതന്നെ തുടിച്ചു കുളിച്ച് ഇലക്കുറിതൊട്ട് തിരുവാതിരനോമ്പ് നോക്കുന്ന സുമംഗലിയായ നാണിയെ കയറിൽ കാണാം. കടുക്കാത്ര തറവാട്ടിലെ സംബന്ധക്കാരനായ ആച്ചോമൻ തിരുവാതിരയ്ക്ക് ഒരു വള്ളം നിറച്ചാണ് തിരുവാതിരക്കോപ്പ് കൊണ്ടുവരുന്നത്. കൊച്ചൂട്ടിയുടെ പൂത്തിരുവാതിരയ്ക്ക് പെണ്ണുങ്ങളാണ് ക്ഷണിക്കാൻ പോകുന്നത്. കടുക്കാത്ര തറവാട്ടുക്കാർ സ്ഥാനംകൊണ്ട് താഴ്‌വരായിട്ടും കോന്നോത്ത് കുഞ്ഞമ്മമാർ, അവിടുത്തെ അടുക്കളയിൽചെന്ന് തിരുവാതിര ഒരുക്കുന്നു. ശീലാന്തിപ്പിള്ളി കല്യാണിയമ്മയ്ക്ക് പുടവ കൊടുത്തയാൾ കെട്ടിച്ചമച്ച പാട്ടുകളാണ് തിരുവാതിരയ്ക്ക് സ്ത്രികൾ പാടാറുള്ളത്.

കന്നിമാസത്തിലെ ആയില്യം നക്ഷത്രത്തിൽ ആചരിച്ചിരുന്ന ആയില്യംമകം സർപ്പപ്രീതിയ്ക്കായി നടത്തുന്ന ചടങ്ങാണ്. സർപ്പാരാ

ധനയുടെ കേന്ദ്രങ്ങളായ മണ്ണാറശാല, വെട്ടിക്കോട്ട്, പാമ്പുമ്മേക്കാവ് എന്നിവിടങ്ങളിലെ മാസവിശേഷങ്ങളും ഉത്സവങ്ങളും ആയില്യംനാളിലാണ് നടത്തുന്നത് (ഡോ. വെള്ളായണി അർജുനൻ: സർവ്വവിജ്ഞാന കോശം വാല്യം 8 പുറം 81) ആയില്യംമകം കാലങ്ങളിൽ അവിടെയും ഇവിടെയുമെല്ലാം പോയിൻവിളി കേൾക്കാമെന്ന് കയറിൽ പറയുന്നു. (കയർ:പു.348) അന്ന് എല്ലാ പറത്തറകളിലും വെളിച്ചം ഉണ്ടായിരിക്കും. ഉരലിൽ ഉലക്കവീഴ്ത്തി അവിലും പൊരിയും ഇടിക്കുന്ന ശബ്ദം എല്ലായിടത്തും മുഴങ്ങി കേൾക്കാവുന്നതാണ്. ഒരു ദിവസം പെട്ടെന്ന് അപ്രത്യക്ഷനായ വട്ടത്താൻ തിരിച്ചെത്തുന്നത് ആയില്യം മകം നാളിലാണ്.

അനുഷ്ടാനകലകൾ

കുട്ടനാടൻ ഗ്രാമജീവിതത്തിന്റെ കേന്ദ്രസ്ഥാനം ക്ഷേത്രങ്ങളാണ്. ബ്രഹ്മസ്വത്തെയും ദേവസ്വത്തെയും പാവനമായാണ് ജനങ്ങൾ കരുതിയിരുന്നത്. ക്ഷേത്രം അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടപ്പോൾ ക്ഷേത്രോത്സവവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട അനുഷ്ഠാനകലകളും അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിച്ചു. പടയണി, വേലകളി, തുള്ളൽ, കഥകളി, കളമെഴുത്തുപാട്ട്, ഗന്ധർവൻപാട്ട്, കളരി തുടങ്ങി അനുഷ്ഠാനപരവും ആയോധനപരവുമായ കലകളിൽ ഈ ഗ്രാമത്തിനുണ്ടായിരുന്ന പാരമ്പര്യം അന്യാദൃശമാണ്. ആ നാടിന്റെ പ്രാദേശിക സ്വത്വത്തിന്റെ അടയാളങ്ങളായിരുന്നു അവ. തുള്ളലിലെ പറയന്റെയും ശീതങ്കന്റെയും (ശ്രീതങ്കൻ പുലയനാണ്) മറ്റും വേഷവിധാനങ്ങളും താളക്കെട്ടുകളും കഥനസമ്പ്രദായങ്ങളും മറ്റും തകഴിയിലെ 'പടേനി പുറപ്പാടുകളിൽ നിന്നാണ് തനിക്ക് ലഭിച്ചതെന്ന് നമ്പ്യാർ പറയാതെപറഞ്ഞിട്ടുണ്ട് എന്ന ഡോ.പി. വേണുഗോപാലന്റെ നിരീക്ഷണം ശ്രദ്ധേയമാണ്. (ഡോ.പി. വേണുഗോപാലൻ, തകഴി വഴി ആമുഖം)

മേടമാസത്തിലെ വിഷുമുതൽ പത്താമുദയംവരെ ആറുകരക്കാരും ചേർന്നു നടത്തിയിരുന്നതാണ് തകഴി ക്ഷേത്രത്തിലെ പഴയ ഉത്സവം. ഈ ദിവസങ്ങളിലെല്ലാം അത്താഴ ശീവേലിക്കു ശേഷം പടയണിക്കു മുമ്പ്, തപ്പുകൊട്ടിതാവതി തുള്ളുന്ന ഏർപ്പാടുണ്ടായിരുന്നു. വർഷങ്ങളായി താവതി തുള്ളുന്ന മംഗലശ്ശേരി ഇരവിപ്പിള്ള തുള്ളുന്നതു കാണാൻ സ്ത്രീ - പുരുഷൻമാരടക്കം ആറു കരക്കാരും മുടങ്ങാതെ എത്തുമെന്ന് കയറിൽ പറയുന്നു. കളിത്തട്ടിൽ വേഷംകെട്ടി നിന്ന് കരക്കാരെ തുള്ളലിലൂടെ വിമർശിക്കുന്നതിൽ നമ്പ്യാരെപ്പോലെ അസാമാന്യപാടവമുള്ള ആളാണ് നാണുശ്ശാർ. പടയണിയിൽ ആക്ഷേപ വിധേയരാകുന്നവർക്ക് പരാതിപ്പെടാനോ എതിർക്കാനോ അവകാശമില്ല.

കുട്ടനാട്ടിലെ മറ്റൊരു തനതുകലയാണ് വേലകളി. ഒരുവേലയ്ക്കിരുവേല, തകഴിലെപ്പലവേല എന്ന വായ്ത്താരിയിൽ പോലുമുണ്ട് ആക്ഷേ

പഹാസ്യത്തിന്റെ ധ്വനി. മേളക്കൊഴുപ്പും ചുവടുവെയ്പ്പുകളും അഭ്യാസമുറകളും വർണ്ണപ്പൊലിമയും ചേർന്ന ഒരു കലയാണിത്. വേലച്ചിറയിലെ വേലയെക്കുറിച്ച് കയറിൽ പറയുന്നുണ്ട്. വേലകളി കാണാനെത്തിയ കോടാന്ത്രക്കുഞ്ഞമ്മ, 'താത്തിത്തകോ തൈ തൈതോ' എന്ന താളത്തിൽ കൊടിതുള്ളിക്കുന്ന ബാലനിൽ ഗന്ധർവ്വഹരായ ദർശിച്ച്, ഗന്ധർവ്വ ലോകത്തേക്ക് പോയ കാര്യം കയറിലുണ്ട്. (കയർ. പുറം.183).

പുരാവൃത്തങ്ങളും നാടോടിക്കഥകളും നിറയുന്ന പ്രമേയഘടന

പുരാവൃത്തത്തെ വിശുദ്ധ കഥാഖ്യാനങ്ങളായാണ് അലൻ ഡൻഡസ് കരുതുന്നത്. (Alan Dundes, 'Proverbs and the Ethnography of speaking Folklore', Essays in Folklore P.1) മനുഷ്യരെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തുന്ന പ്രകൃതിപ്രതിഭാസങ്ങൾക്ക് ഭൂതകാലസമൂഹം നൽകിയ വ്യാഖ്യാനങ്ങളാണ് പുരാവൃത്തങ്ങളായി മാറുന്നത്. പുരാവൃത്തങ്ങളിലെ ഗൂഢാത്മകത അവയോട് വിധേയത്വം പ്രകടിപ്പിക്കാൻ മനുഷ്യരെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു. ഒരിക്കൽ സംഭവിച്ച യാഥാർത്ഥ്യം എന്ന നിലയിലാണ് അവ സ്വീകരിക്കപ്പെടുന്നത്. പുരാവൃത്തവും സാഹിത്യവും തമ്മിൽ ദൃഢമായ ബന്ധമുണ്ട്.

സംബന്ധത്തിന്റെ മറവിൽ നടന്നിരുന്ന അനാശാസ്യപ്രവണതകളെ നിരൂപണം ചെയ്യുകയാണ് തകഴി, കയറിലെ ഗന്ധർവ്വകഥയിലൂടെ. ശാപം കിട്ടിയ ദേവന്മാർ ഗന്ധർവന്മാരായി ഭൂമിയിൽ അലയുമെന്ന വിശ്വാസം നിലവിലുണ്ട്. ഏതെങ്കിലും മനുഷ്യസ്ത്രീയിൽ ആകൃഷ്ടനാകുന്ന ഗന്ധർവൻ അദൃശ്യനായി അവളുടെ കിടപ്പറയിൽ പ്രവേശിക്കുമെന്നും കരുതിപ്പോന്നു. കയറിലെ ഗന്ധർവ്വപുരാവൃത്തം കോടാന്ത്രതറവാടിന്റെ കഥയുമായി ബന്ധിപ്പിച്ചാണ് തകഴി പറയുന്നത്. കേടാന്ത്രത്തറവാട്ടിൽ ഗന്ധർവ്വ ക്ഷേത്രമുണ്ട്. അവിടെ തടവുകാരനായി ഗന്ധർവ്വൻ ജീവിക്കുന്നു. പണ്ടത്തെ പ്രതാപശാലിയായ കാരണവരാണ് ഗഗനചാരിയായ ഗന്ധർവ്വനെ തറവാട്ടിൽ കുടിയിരുത്തിയത്. തറവാട്ടിലെ ഏതെങ്കിലും ഒരു സ്ത്രീയിൽ ഗന്ധർവ്വൻ ആവേശിക്കുക പതിവാണ്. തലമുറകളായി ജനിച്ചു മരിച്ച കുഞ്ഞമ്മമാരുടെ സങ്കല്പ കാമുകനായി ഗന്ധർവ്വൻ കഴിഞ്ഞുകൂടി. പൗർണ്ണമി രാത്രികളിൽ കോടാന്ത്ര വളപ്പിനുള്ളിൽ പാരിജാതത്തിന്റെ വാസന പരക്കും. ഈ ഭൂമിയിലെങ്ങുമില്ലാത്ത പരിമളം. ആ സുഗന്ധത്തിൽ ഭൂമിയിൽ നിന്നുയർന്ന്, നിലാവിലെ വെള്ളമേഘം പോലെ താൻ ഒഴുകിനടക്കുന്നതായിങ്ങനെ അവർക്ക് ചെറുപ്പകാലത്ത് തോന്നിയിരുന്നുവത്രെ. (കയർ, പുറം 59).

കോടാന്ത്രക്കുഞ്ഞമ്മയുടെ ഗന്ധർവ്വൻ ക്ലാസ്സിപ്പേർ കൊച്ചുപിള്ളയാണ്. രാത്രിയിൽ, തന്നെ കാണാനെത്തുന്നത് ഗന്ധർവനാണെന്ന് വിശ

സിക്കുന്ന കോടാന്ത്രകുഞ്ഞമ്മ, ഒരു സങ്കല്പലോകത്താണ് ജീവിക്കുന്നത്. കൊച്ചുപിള്ളയിൽനിന്ന് ജനിച്ച മകളായ ത്രിപുരസുന്ദരിയിലും ഗന്ധർവ്വന്റെ സാന്നിദ്ധ്യമാണവർക്ക് അനുഭവപ്പെടുന്നത്.

കയറിൽ, നെന്മാണിക്യത്തെ ആധാരമാക്കിയുള്ള പുരാവൃത്തവും സൂചിതമാകുന്നുണ്ട്. ശീലാന്തിപ്പിള്ളിൽ കേശവപിള്ളയാണ് ആ കഥ അനുസ്മരിക്കുന്നത്. “കളത്തിൽ മലപോലെ കിടക്കുന്ന നെൽക്കൂനയിൽ സ്വർണനിറമുള്ള ഉത്തമ സർപ്പങ്ങൾ കിടന്നിഴയും. തറവാട്ടിലെ സർപ്പത്താന്മാർക്കു സന്തോഷം വരുമ്പോഴാണ് അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നത്. ആയിരക്കണക്കിനു പറ നെല്ലു കിടക്കുന്ന മൂടയിൽ, ഒരു ഉത്തമലക്ഷണമുള്ള നെന്മണി കാണും. ആ നെന്മണി വിളയുന്നത് തറവാട്ടിലെ എല്ലാ ഭരദേവതകളും സന്തോഷിക്കുന്ന കാലത്താണ്. എന്നിട്ട് സർപ്പത്താന്മാർ ആ നെന്മണി ഊതി ഊതി രത്നമാക്കും. നെന്മണിക്യമുള്ള അറയിൽ പിന്നീടൊരിക്കലും നെല്ലിനു കുറവു വരികയില്ല. വാരുന്നതിലിരട്ടി പൊലിച്ചു കുമിയും.” (കയർ പു:358) പുലയന്റെ സത്യത്തെയും തമ്പുരാന്റെ ഭാഗ്യത്തെയുമാണ് ഈ നെന്മാണിക്യകഥയിൽ തെളിയുന്നത്.

ഗ്രാമീണജനത വാമൊഴിയിലുടെ കൈമാറിയ ഭാവനാനിഷ്ഠങ്ങളായ കഥകളാണ് നാടോടിക്കഥകൾ. പഴയതലമുറ, അവരുടെ സങ്കൽപങ്ങളിൽ നിന്നും ജീവിതാനുഭവങ്ങളിൽ നിന്നുമാണ് അവ നെയ്തെടുത്തത്. പ്രാദേശിക സംസ്കൃതിയുടെ ഈടുവെയ്പുകളാണവ. കണ്ടറിവും കേട്ടറിവുമുള്ള കഥകൾ പറയുന്ന ‘കയറിലെ ആച്ചോമക്കുറുപ്പ് കഥയിലുടെ ജീവിച്ച്, കഥപറഞ്ഞ് മരിച്ച കഥാപാത്രമാണ്. കഥ പറഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ വയറ് വീർത്തു പൊട്ടും എന്നു കരുതുന്ന വ്യക്തിയാണ് കോടാന്ത്ര മൂത്താശാൻ. മരിച്ചുപോയ തറവാട്ടംഗങ്ങളുടെ വേദനയുടെയും സന്തോഷത്തിന്റെയും സ്നേഹത്തിന്റെയും കഥപറഞ്ഞു കേൾപ്പിച്ചാണ് ഉണ്ണൂലിയമ്മ മുല്ലക്കാരനെ ഗുണദോഷിക്കുന്നത്. ആയിരമാണ്ടിനുമപ്പുറമുള്ള കഥകൾ കയറിലുണ്ട്. അതൊന്നും പച്ച മനുഷ്യരുടെ കഥകളല്ല. ഐതീഹ്യങ്ങളാണ്. പുല്ലാറ്റുകുടുംബത്തിന് നാഗരാശിനിറഞ്ഞ നിധികിട്ടിയതും, ചീരട്ടത്തറവാട്ടിൽ നെന്മാണിക്യമുണ്ടായതും, അവിടെ ഒരനന്തരവന്മാർക്കും കൂടിയതും, കോടാന്ത്രക്കളരിയുടെ വീരേതിഹാസങ്ങളുമെല്ലാമായി കയറിൽ, കഥകൾ ഒരുപാടുണ്ട്. മഹാവിദ്വാന്മാരായിരുന്ന സഹോദരന്മാർ പിന്നീട് പിരിഞ്ഞ കഥ, ബുദ്ധ മഹർഷിയുടെ കഥ, പീരുകണ്ണ് മുതലാളിയുടെ ജനനകഥ എല്ലാം കല്ലാണിയമ്മയാണ് മകൻ കേശവപിള്ളയ്ക്ക് പറഞ്ഞു കൊടുക്കുന്നത്. (കയർ, പു.332) പുരാണ പാണ്ഡിത്യമുള്ള ചേന്നാടന് പൗരാണികകഥകൾ പറയുവാനായിരുന്നു താത്പര്യം. ജീവിത കഥകൾ പിന്നീട് നാടോടിക്കഥകളായിത്തീരുന്നത് കയറിൽ കാണാനാവും.

കയറിലെ ഭാഷ

'കയറി'ൽ കുട്ടനാടിന്റെ പ്രാദേശികസ്വത്വത്തെ പ്രത്യക്ഷവത്കരിക്കുന്ന ശ്രദ്ധേയമായ ഘടകം തകഴി ആവിഷ്കരിക്കുന്ന ഭാഷാശില്പമാണ്. കുട്ടനാടിന്റേതായ ഭാഷാസ്വരൂപമാണ് കയറിലുള്ളത്. നാടൻപദങ്ങളും നാടോടിവഴക്കവും അതിന്റെ സവിശേഷസ്വഭാവവുമാണ്. കഥാപാത്രങ്ങളുടെ പേരുകൾ മുതൽ ആരംഭിക്കുന്നു അത്. പഴമമണക്കുന്ന നാടൻ പദങ്ങളുടെ, കുട്ടനാടൻ ശൈലികളുടെ ഓരാകാരമാണ് തകഴിയുടെ കഥാപ്രപഞ്ചം. ആച്ചോമക്കുറുപ്പ്, ഇട്ട്രിമൻകോന്തി, കൊച്ചുമിച്ചാർ, ഇട്ടുണ്ണാൻ, പാച്ചരൻ, ഇട്ടിച്ചിരി, നങ്ങഅവർ, ഉണ്ണാച്ചി, ഉണ്ണൂലി, കൊച്ചൂഞ്ഞി. കോത, മാണി, കുഞ്ഞക്കി, തിരുവഞ്ചൽ, ചേന്നൻ, ഒലോമ്പി, ചോതി, വട്ടത്താൻ, ഉലകി. കുഞ്ഞാളി, കൊച്ചീര എന്നിങ്ങനെയുള്ള വ്യക്തി നാമങ്ങൾ തികച്ചും പ്രാദേശികത കലർന്നവയാണ്. കൂടാതെ എറശേന, പൈക്യം, പര്യപ്പെട്ട, പൊത്തുവരണം, ഇക്ക ചക്ക, വെശ, വരശ്, നിലപ്പതം, അവരാണം, നവരാശി, ഉളയ്ക്കുക, ഈളം എന്നിങ്ങനെയുള്ള തികച്ചുംപ്രാദേശികവും ഗ്രാമ്യവുമായ പദങ്ങൾ കയറിലുണ്ട്. വസ്തുസംബന്ധവും കാർഷികവുമായ പദാവലികൾ കൂടാതെ അധികാരി, മുല്ലക്കാരൻ, മുതൽ പിടി, പലവേല തുടങ്ങിയ തൊഴിൽ നാമങ്ങളും കയറിൽ കാണാം. കുട്ടനാടൻ ചൊല്ലുകളിൽ പലതും തകഴി നോവലിന്റെ ഭാഷാശിൽപത്തിൽ ഇഴ ചേർത്തിരിക്കുന്നു.

തകഴിയുടെ ഭാഷ ലളിതമാണ്; ആർജ്ജവവും സാരള്യവുമുള്ളത്. എഴുതുമ്പോൾ അദ്ദേഹം സാധാരണക്കാരനെയാണ് മുന്നിൽ കാണുന്നത്. കാര്യങ്ങൾ തകഴി നേരേകാണുന്നു. കാണുന്നതുപോലെ അവതരിപ്പിക്കുന്നു.ഇത്തരം ഭാഷാസാരള്യത്തിൽ നിന്നുയിർകൊണ്ടതാണ് നാടൻ വാക്കുകളോടുള്ള മമത. നാട്ടിലെ മേലാളനും കീഴാളനും തമ്പ്രാനും അടിയാനും ജന്മിയും വേലക്കാരനും നായരും നമ്പൂതിരിയും നസ്രാണിയും ഈഴവനും സാമാന്യ വ്യവഹാരത്തിന് ഉപയോഗിക്കുന്ന ഭാഷയാണ് തകഴി എഴുതുന്നത്:

"തകഴിയുടെ നാട്ടുവഴക്കത്തിന് ചിലപ്പോൾ നല്ല എരിവുണ്ടാകും. ചിലപ്പോൾ ചവർപ്പാകും ഗുണം. അശ്ലീലതയുടെ നേർത്ത ദുർഗന്ധം പോലും അതിനുണ്ടാവുകയില്ല. ഇതെല്ലാം ചേർന്ന് ഒരു കൂട്ടു മസാലയാണ് തകഴിയുടെ ഭാഷ. പറയാനുള്ളത് അദ്ദേഹം ഉറപ്പിച്ചേ പറയൂ. ലക്ഷ്യത്തിൽ കൊണ്ടു എന്ന് ബോധ്യമാംവിധം എറിഞ്ഞുകൊള്ളിക്കുന്നു. നാടൻ ജീവിതത്തിൽനിന്ന് കാലാപെറുക്കിയ ഉപമാനങ്ങളും, പുരാണ കഥാനുറുങ്ങുകളും പഴഞ്ചൊലുകളുടെ മിതപ്രയോഗവും അനന്യോപാത്തമായ ഒരു (അ) സ്വാഭാവികത, നാടൻപ്രതീതി, ആ ഭാഷയ്ക്ക് നൽകുന്നു." (ഡോ.എൻ.ആർ. ഗോപിനാഥപിള്ള, തകഴി വഴി, പുറം 132).

കുട്ടനാട്ടിലെ സാധാരണക്കാരായ മനുഷ്യരുടെ ദൈനംദിന ജീവിത പ്രശ്നങ്ങളാണ് തകഴിയുടെ കഥാപ്രമേയങ്ങൾ. അതുകൊണ്ടുതന്നെ വക്താവ് ഉദ്ദേശിക്കുന്ന അർത്ഥം ശ്രോതാവിന് അനായാസമായി പ്രാപ്യമാകുന്ന തരത്തിലുള്ളതാണ് തകഴിയുടെ ഭാഷയും. നാട്ടുവഴക്കത്തിന്റെ വാങ്മയ ചൈതന്യമാണ് തകഴിയുടെ കൃതികളിൽ നിറഞ്ഞു നിൽക്കുന്നത്. പഴഞ്ചൊലുകളും സാദൃശോക്തികളും ഉപമാന കല്പനകളും കൊണ്ട് നാടൻമൊഴിയ്ക്ക് വരുന്ന വക്രോക്തി സൗന്ദര്യം ആ ഭാഷാശൈലിക്കുണ്ട്. കയറിൽ, സർവ്വവിദിതമായ പഴഞ്ചൊലുകളുടെ സമർത്ഥമായ വിനിയോഗം സന്ദർഭത്തെ അർത്ഥപൂർണ്ണമാക്കുന്നതിന് ഉദാഹരണങ്ങൾ ഏറെയാണ്. "ഒരു നാഴിയ്ക്കകത്ത് മറ്റൊരു നാഴി പോകുമോ" "കുളിച്ചാൽ കുളിരില്ല, നശിച്ചാൽ നാണമില്ല", "കൈയിൽപ്പുണ്ണിന് കണ്ണാടി വേണോ?", "ഇളനാ കടി അറിയില്ല", "ആന മെലിഞ്ഞാലും തൊഴിത്തിൽ കെട്ടുമോ?", "കടമിരിക്കെ ധനമില്ല", "ശർക്കരക്കുടത്തിൽ കൈ ചെന്നുപോയാൽനക്കിപ്പോകും", "ഉപ്പു തിന്നവൻ വെള്ളം കുടിക്കും", "പുത്തനച്ചി പുരപ്പുറം തൂക്കും", എന്നിങ്ങനെ കയറിൽ പഴഞ്ചൊലുകൾ ഏറെയുണ്ട്. അനവധി വാക്യങ്ങളിലൂടെ വ്യക്തമാക്കേണ്ട ആശയത്തിന്റെ ഫലപ്രദമായ ആവിഷ്കാരമായി മാറുന്നു, സന്ദർഭോചിതമായി പ്രയോഗിച്ച ഈ ചൊല്ലുകൾ. ഭാഷയ്ക്ക് ചൈതന്യവും ചമത്ക്കാരവുംപകരുന്ന കല്പനകളാണ് തകഴിയുടേത്. പറയുന്ന ആശയത്തിന് സ്വാഭാവികതയും വ്യക്തതയും ചാരുതയും നൽകുന്ന നിരവധി ഉപമകൾ കയറിലുണ്ട്. പുല്ലിൽ തൂവിയ തവിട് പോലെ, ഈയൽ പോലെ വിറയ്ക്കുക, പഴുത്ത ഇല പൊഴിയുമ്പോൾ വിവരമുള്ള പച്ചില വിറകൊള്ളും പോലെ, ഉപ്പുമാങ്ങ ചൊട്ടും പോലെ, പനങ്കുരൽ പോലുള്ള തലമുടി, ഉള്ളി പായും പോലെ, വായ്ത്തലപോയ വെട്ടുകത്തി പോലെ, കണ്ണിക്കാ തേങ്ങ തിന്ന കാക്കയെപ്പോലെ, വെളുത്ത കോഴി കറുത്ത മുട്ടയിട്ടപോലെ തുടങ്ങിയവ 'കയറി'ൽ പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ള നാടൻ ഉപമകൾക്ക് ഏതാനും ഉദാഹരണങ്ങളാണ്. ഈ ഉപമകൾ അനാഡംബരങ്ങളും വസ്തുതകൾക്ക് സ്വാഭാവികത പകർന്നു നൽകുന്നതിന് പര്യാപ്തവുമാണ്. ഗന്ധർവ്വ വിശ്വാസത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായ പുരാവൃത്തവും നെന്മാണിക്യത്തെ ആധാരമാക്കിയുള്ള പുരാവൃത്തവും കയറിന്റെ ആഖ്യാനത്തിന് ഗ്രാമീണതയുടെ ചെതവും പ്രാദേശികതയുടെ ചെത്തവും നൽകുന്നു.

നാടിന്റെ ഭൂപ്രകൃതിയും ഭൂമിശാസ്ത്രവും സാഹിത്യ പാരമ്പര്യവും സംഭാവനചെയ്ത ധ്വനിവാക്യങ്ങൾ 'കയറി'ലെ ഭാഷയ്ക്ക് ചാരുത പകരുന്നു. "ഗ്രാമ്യജീവിതത്തിന്റെ, ഗ്രാമ്യഭാഷയുടെ തനതു ഭാവങ്ങളിൽ പ്രമുഖമായ ഖിലരൂപങ്ങളുടെ പ്രാചുര്യമാണ് കയറിന്റെ അസാധാരണത." (ഡോ. എൻ. ആർ. ഗോപിനാഥപിള്ള, തകഴിവഴി, പു.133) കുട്ട

നാട്ടിലും പരിസരത്തുമുള്ള പഴയ തലമുറ ഇന്നും ഉപയോഗിക്കുന്ന നാട്ടു വഴക്കങ്ങളിൽ ഒട്ടുമിക്കതും പുതിയ തലമുറയ്ക്ക് പരിചിതമല്ല. കയറിൽ. ഈ ഭാഷാരീതി കൊണ്ട് കഥാന്തരീക്ഷം നൂറ്റാണ്ടുകൾക്ക് പിന്നിലേക്ക് കൊണ്ടുപോകാൻ നോവലിസ്റ്റിന് കഴിയുന്നു. "തൂത്തുപിടിച്ചു നെല്ലള ന്നാൽ കണ്ണും താവലും കിട്ടും", "എനിക്കിത് കേക്കുമ്പഴ് തറവാംഗം ചൊറിയുന്നേ", "അളവുകാരൻ ഒരു കണ്ണുവാട്ടം കാണിച്ചാൽ നാല് വായ് ചോറ് ഉരുട്ടി ഉണ്ണാം", "നമ്മളും പെണ്ണ് അവരും പെണ്ണ്", "എല്ലാ അമ്പി ക്കുന്നന്മാരും, "അപ്പഴ് ആരു കീഴെ ആരു മേലെ എന്നില്ല" "തിരുമനസ്സി ലേക്ക് പര്യപ്പെട്ട ആളാ", എന്നിങ്ങനെ പ്രാദേശികതയുടെ മുദ്രപതിഞ്ഞ പ്രയോഗങ്ങൾ കയറിൽ അനവധിയാണ്. കുട്ടനാടിന്റെ വായ്മൊഴി പാര മ്പര്യത്തിൽ ഇന്നും നിലനിൽക്കുവയാണ് ഇവയിൽ പലതും.

പ്രാചീന ജീവിതത്തിനും ആ ജീവിതം വികസിപ്പിച്ച പരിതോവ സ്ഥയ്ക്കും ആ കഥാപാത്രങ്ങൾക്കും ആ ഭാഷയാണ് ചേരുന്നത്. ഭൂത കാല സംഭവവർണ്ണനകൾക്ക് ഏറ്റവും അനുയോജ്യമായ ഭൂമികയാണ് ഈ ആഖ്യാനശൈലി. സുതാര്യതയാണ് തകഴിയുടെ നാട്ടുവഴക്കത്തിന്റെ മുഖ്യ പ്രകൃതി.

പ്രാദേശികതയുടെ തനിമ ഉൾക്കൊളളുമ്പോൾ തന്നെ ഓരോ ജാതി വിഭാഗത്തിന്റേതുമായ സമുദായഭാഷയും വ്യക്തിഭാഷയുമെല്ലാം കയറിന്റെ ആഖ്യാനത്തിൽ കടന്നുവരുന്നുണ്ട്. 'പ്രതിപാത്രം ഭാഷണ ഭേദമെ'ന്ന നിലയിൽ ഓരോ കഥാപാത്രവും ഓരോതരം ഭാഷ സംസാരി ക്കുന്നതും 'കയറി'ൽ കാണാം.

നമ്മുടെ പ്രാചീന കഥാഖ്യാനപാരമ്പര്യത്തെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്ന തര ത്തിലുള്ള കഥാഖ്യാനരീതിയാണ് തകഴിയുടേത്. താൻ കണ്ടമട്ടിൽ അറിഞ്ഞ രീതിയിൽ കാര്യങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കുന്നു. വർത്തമാനകാല ത്തിൽ നിന്ന പെട്ടെന്ന് ഭൂതകാലത്തിലേക്കും അവിടെനിന്ന് ഭാവിയി ലേക്കും ശ്രോതാവിനെ കൂടെ കൊണ്ടുപോകാനും കഴിയുന്ന ആഖ്യാന വഴിയാണത്. തകഴിയുടെ നോവലുകളിൽ, കയറിലാണ് കഥ പറച്ചിലിന്റെ ഈ പാരമ്പര്യം ഏറെയും കാണുന്നത്. 'ആ കഥ തുടങ്ങുന്നതിങ്ങനെ യാണ്,' 'അത് പഴയ കഥ, 'കേട്ടോണേ കഥ' എന്നിങ്ങനെയാണ് ഓരോ കഥയും ആരംഭിക്കുന്നത്. കോടാന്ത്ര ആച്ചോമക്കുറുപ്പിന് കഥ പറച്ചിൽ മാത്രമായിരുന്നു ജോലി. മാടപ്പുരയും കളിത്തട്ടും വരിക്ക മാവിൻ ചുവടും ആച്ചോമനമ്മാവന് കഥാകഥനത്തിനുള്ള വേദികളാണ്. പഴഞ്ചൊലുകളും പഴങ്കഥകളും ലോകോക്തികളുംകൊണ്ട് സമ്പന്നമാണ് കയറിന്റെ ആഖ്യാനപരിസരം. കുട്ടനാടിന്റെ പ്രാദേശികസ്വത്വത്തിന്റെ ഭാഗമായ ഭാഷാഭേദത്തെ ഒരു ബൃഹതാഖ്യായികയുടെ മാധ്യമമായി ഉപയോഗിച്ചു എന്നതാണ് ഏറെ ശ്രദ്ധേയമായ കാര്യം.

കയറിലെ വ്യക്തിസ്വത്വങ്ങൾ

ഇടതിങ്ങി പെരുകുന്ന ഒരുപാട് കഥകളിലൂടെ ഒരു സമൂഹമഹാ കഥ പറയാനാണ് തകഴി, കയറിൽ ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളത്. നൂറ്റാണ്ടിലധികം നീളുന്ന കഥാകാലത്ത്, നൂറുകണക്കിന് കഥാപാത്രങ്ങൾ ആ കഥാ പരിസരത്ത് വന്നുപോകുന്നു. അവരെല്ലാം ദേശസ്വത്വത്തെ അടയാള പ്പെടുത്തുന്നവരുമാണ്. കരയ്ക്കു നാഥന്മാരായിരുന്ന കോടാന്ത്ര കുറു പ്പും കോന്നോത്തുപിള്ളയും ചീരട്ട കൈമളുമൊക്കെ കുട്ടനാടിന്റെ പ്രാദേശികസ്വത്വത്തിന്റെ മണവും ഗുണവുമുള്ള കഥാപാത്രങ്ങളാണ്. ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഇല്ലാതിരുന്ന തകഴിയിൽ എണ്ണതൊട്ടു ശുദ്ധമാക്കാ നായി വരുത്തിയ പരുത്തിക്കാട്ട് ഔത, പിന്നീട് ഔതമാപ്പിളയായി. നാടിന്റെ പഴമയുടെ പ്രതീകമാണയാൾ. കോടാന്ത്ര കുഞ്ഞമ്മയ്ക്ക് ഗന്ധർവ്വനും കല്യാണിയമ്മയ്ക്ക് ആരാധ്യപുരുഷനുമായ ക്ലാസ്സിപ്പേർ കൊച്ചുപിള്ള, അത്യുക്തി ചാലിച്ച് അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള വ്യക്തിയാണ്. ഈ രണ്ട് സ്ത്രീ കഥാപാത്രങ്ങളുടെയും അസ്തിത്വം ആവാഹിച്ചു കൊണ്ടാ ണ് ക്ലാസ്സിപ്പേർ അവിടംവിട്ടുപോകുന്നത്. ഒരു മുസ്ലീം സ്ത്രീയുടെ പേറെ ടുക്കാൻ തടസ്സങ്ങൾ വകവെക്കാതെ രാത്രിയിൽ ഇറങ്ങിപ്പോകുന്ന കല്യാണിയമ്മയാണ് കയറിലെ മിഴിവുറ്റ കഥാപാത്രം. കല്യാണിയമ്മ യുടെ മകനായ ശീലാന്തിപ്പിള്ളിൽ കേശവപിള്ളയും നിഷ്കളങ്ക വ്യക്തി ത്വത്തിനുടമയാണ്. ലൗകികജീവിതമുപേക്ഷിച്ച് കാശിയ്ക്ക് പോകാൻ തീരുമാനിക്കുന്ന അയാളുടെ ഉള്ളിൽ മരണത്തിന് മുന്നിൽ അടിയറവു പറയുന്ന ജ്ഞാനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഉപഹാസമുണ്ട്.

സംബന്ധ വ്യവസ്ഥയെ എതിർക്കുന്ന ഇട്ടുണ്ണാനും ആരെയും ഭയമില്ലാത്ത ഇട്ട്യേപ്പനും നാടിന്റെ പ്രാദേശികസ്വത്വത്തിൽ ചേർന്നു നിൽക്കുന്നവരാണ്. കയറിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന ആദ്യത്തെ പരിവർത്ത നവാദിയാണ് ഗാന്ധിഭക്തനായ കുഞ്ഞൻനായർ. കുഞ്ഞൻനായർ പരാ ജയപ്പെട്ട സ്ഥാനത്ത് വിജയം കണ്ടെത്തുന്ന കഥാപാത്രമാണ് സുരേ ന്ദ്രൻ. കമ്യൂണിസ്റ്റ് പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ അവസ്ഥാന്തരകൾക്കു നേരേയുള്ള ഉപാലംഭം കൂടിയാണ് സുരേന്ദ്രന്റെ വ്യക്തിത്വപരിണാമം. വർഗ്ഗബോധ മുള്ള സ്ത്രീസ്വത്വമാണ് പാപ്പയുടേത്. തൊഴിലാളിവർഗ്ഗത്തിന്റെ രക്ഷ കനായ സഖാവിനെയാണ് അവൾ സ്നേഹിച്ചത്. അല്ലാതെ അധികാര സ്ഥാനങ്ങൾ കൈയാളുന്ന സുരേന്ദ്രനെയല്ല. ആ കാലഘട്ടത്തിൽ അത് അന്യമായിരുന്നിട്ടും, ചേന്നാട്ടു കുഞ്ചുനായർ ഇഷ്ടപ്പെട്ട പെണ്ണിനെ സ്വന്തമാക്കുകയും, അവനവന്റെ ചോരയിൽ ജനിച്ച കുഞ്ഞിനെ കൂടെ യിരുത്തി ഊട്ടുന്നതിന്റെ സുഖവും സംതൃപ്തിയും അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. കലികാലദോഷങ്ങൾ പറയുന്ന അയാൾക്ക് പലതും മാറിമറി യുന്നതിലുള്ള ഒരമ്പരപ്പ് എപ്പോഴുമുണ്ട്. മകനെ പഠിപ്പിക്കുന്നതിന്

കുഞ്ചുനായർ താത്പര്യം കാണിച്ചു. നഗരവും നഗരജീവിതവും ജീവിത വിജയത്തിന്റെ പാഠങ്ങളല്ല മണികണ്ഠന് നൽകിയത്. കോളേജിൽ വിപ്ലവകക്ഷിയുടെ ഭാഗമായി നിൽക്കാൻ അയാൾ ശ്രമിച്ചെങ്കിലും അച്ഛന്റെകത്ത് മണികണ്ഠന്റെ ജീവിതം മറ്റൊന്നാക്കി. സുഹൃത്തുക്കളിൽ നിന്നകന്നുപോയ മാറിയ അയാൾ അറിയപ്പെടാത്ത ആയിരങ്ങളിൽ ഒരാളായി മാറി.

കേരളത്തിലെ ഗതകാല ജാതിസമൂഹത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മവും സമഗ്രവുമായ സ്വരൂപം വരച്ചിടുന്ന തകഴി, ആ മണ്ണിൽ ജനിച്ചു ജീവിച്ച മനുഷ്യരുടെ ചിത്രം തന്മയത്വത്തോടെ കയറിൽ ആലേഖനം ചെയ്യുന്നു. അത് കൃതിയിൽ ആവിഷ്ക്കരിക്കുന്ന പ്രാദേശികസ്വത്വത്തിന്റെ ജീവാംശമായി നിലനിൽക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഉപസംഹാരം

ഓരോ പ്രദേശത്തിനും തനിമയാർന്ന ജീവിതമുണ്ടെന്ന തിരിച്ചറിവാണ് പ്രാദേശിക നോവലുകളുടെ മുഖമുദ്ര. കയറിൽ, പ്രാദേശികമായ തനതു സാംസ്കാരിക ഘടകങ്ങൾക്ക് പ്രാധാന്യം നൽകി കൊണ്ടാണ് ജീവിതത്തെ കലാപരമായി ആവിഷ്കരിച്ചിരിക്കുന്നത്. കഥപറച്ചിലിന്റെ വാമൊഴി പാരമ്പര്യത്തിലൂടെ കുട്ടനാടിന്റെ ദേശ്യതയെ കൃതിയിലേക്ക് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരികയാണ് തകഴി ചെയ്യുന്നത്. ഇതിവൃത്തത്തിലും കഥാഖ്യാനരീതിയിലും ശൈലീകരണത്തിലുമെല്ലാം നാട്ടുവഴക്കം കയറിന്റെ സവിശേഷതയാണ്. ഭൂപ്രകൃതി കുടുംബവ്യവസ്ഥ, സാമൂഹ്യഘടന, ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ, ഭാഷ എന്നിവയിലൂടെ നാടിന്റെ പ്രാദേശികസ്വത്വത്തെ ആവിഷ്കരിക്കുന്ന തകഴി, കയറിലൂടെ സ്വന്തം ഗ്രാമത്തിലേക്ക് തിരിച്ചു വരുന്നതാണ് കാണുന്നത്.

കുറിപ്പുകൾ

1. "The Regional Novel emphasizes the setting, speech, and social structure and customs of a particular locality, not merely as local colour but as important conditions affecting the temperament of the charectors and their ways of thinking, feeling, and interacting" (M.H. Abram, AGlossary of Literary Terms, Cengage Learning, London, 2015, Page 130)

ഗ്രന്ഥസൂചി

ഗണേഷ് കെ.എൻ., കേരളത്തിന്റെ ഇന്നലെകൾ, കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം, 2019.

ഗോപാലകൃഷ്ണൻ പി.കെ., കേരളത്തിന്റെ സാംസ്കാരിക ചരിത്രം, കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം, 1974.

തകഴി, കയർ, ഡി.സി.ബുക്സ്, കോട്ടയം, 2021.

തകഴിയും മലയാള നോവലും, മലയാളവിഭാഗം, കേരള സർവകലാശാല, 1991.

വെള്ളായണി അർജ്ജുനൻ (ഡോ.), സർവ്വവിജ്ഞാനകോശം, വാല്യം-8, എൻസൈക്ലോപീഡിയ പബ്ലിക്കേഷൻസ്, തിരുവനന്തപുരം, 1987.

ശ്രീധരമേനോൻ എ., കേരളസംസ്കാരം, നാഷണൽ ബുക്സ്സ്റ്റാൾ, കോട്ടയം, 1982.

വേണുഗോപാലൻ പി. (ഡോ), എഡി.തകഴിവഴി, കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം, 1997.

ഇംഗ്ലീഷ് ഗ്രന്ഥങ്ങൾ

Abram M.H., AGlossary of Literary Terms, Cengage Learning, London, 2015.

Alen Dundes, 'Proverbs and the Ethnography of speaking Folklore', Essays in Folklore, Folklore Institute Meerat, 1978.

❖❖

കരിക്കോട്ടക്കരിയിലെ അധികാരസ്വത്വങ്ങൾ: സാംസ്കാരിക വിശകലനം

ജോർജ്ജ് അലോഷ്യസ്
അസിസ്റ്റന്റ് പ്രൊഫസർ, മലയാളവിഭാഗം,
ബേബി ജോൺ മെമ്മോറിയൽ ഗവ. കോളേജ്, ചവറ

സംഗ്രഹം

വിനോയ്തോമസിന്റെ കരിക്കോട്ടക്കരി എന്ന നോവലിന്റെ മാനവിക ദർശനവും നോവൽ ശില്പം പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന സൂക്ഷ്മരാഷ്ട്രീയത്തിന് കാലികപ്രസക്തിയും ഈ പ്രബന്ധത്തിൽ ചർച്ചചെയ്യുന്നു. അധികാര സങ്കല്പങ്ങൾ പ്രച്ഛന്നവേഷത്തിൽ പകർന്നാട്ടം നടത്തുന്നതിലൂടെ പാരമ്പര്യ പരികല്പനകളെ എങ്ങനെ വ്യാജമായി നിർമ്മിക്കുന്നു എന്നതും ഇതിൽ വിശദീകരിക്കുന്നുണ്ട് കൂടാതെ സ്വത്വസംഘർഷം വഴി പ്രാഗ്സ്വത്വത്തിലേക്കുള്ള യാത്ര കയ്പ്പേറിയതാണെന്നും ഇതിനെ പ്രതിരോധിയ്ക്കാൻ വ്യക്തി-സമൂഹ സ്വാതന്ത്ര്യം ആവശ്യമാണെന്നും ഇവിടെ ചർച്ച ചെയ്യുന്നു.

താക്കോൽ വാക്കുകൾ

അധികാരം, മതാധികാരം, ജാതിസ്വത്വം, സ്വത്വസംഘർഷം, ശരീരസ്വത്വം, ശരീരനിർമ്മിതി

ആധുനികാനന്തര മലയാള നോവൽ നൂതന സങ്കേതങ്ങളിലൂടെയാണ് ആഖ്യാനതലം വികസിപ്പിക്കുന്നു. ഈ സങ്കേതങ്ങൾ പലപ്പോഴും സൂക്ഷ്മ-സ്ഥൂല രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലം സ്വീകരിക്കാറുണ്ട്. വിനോയ് തോമസിന്റെ 'കഴിക്കോട്ടക്കരി' സൂക്ഷ്മരാഷ്ട്രീയത്തെ അടയാളപ്പെടുത്തുന്ന നോവലാണ്. പാരമ്പര്യം, ജാതി, അധികാരം, തൊഴിൽ എന്നിവ കൃത്യമായി ചർച്ച ചെയ്യുന്നു. സാംസ്കാരിക ചിഹ്നങ്ങളായ ഇവയെ വ്യാജസ്വത്വനിർമ്മിതിക്കായി ഉപയോഗിക്കുന്നതിനെ നോവലിസ്റ്റ്

ചോദ്യം ചെയ്യുന്നു. നോവലിലെ ഭൂരിഭാഗം കഥാപാത്രങ്ങളും നഷ്ടപ്പെട്ട സാംസ്കാരിക തനിമ വീണ്ടെടുക്കാനുള്ള ശ്രമത്തിലാണ്. ജീവിക്കാനായി മതം മാറിയ പുലയരുടെ ആത്മസംഘർഷങ്ങൾ നോവലിനെ നാടകീയമാക്കുന്നു. കാടും മേടും മലയും കാവും മലദൈവങ്ങളും ഗൃഹാതുരത ഉണർത്തുന്ന സ്മരണകളായി മാത്രം നിലനിൽക്കേണ്ടതല്ലെന്നും പ്രാഗ്സ്വത്വം വീണ്ടെടുക്കാനുള്ള ശ്രമങ്ങളാണ് ആവശ്യമെന്നും 'കരിക്കോട്ടക്കരി' പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു. സിറിയൻ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കിടയിൽ നിലനിൽക്കുന്ന പാരമ്പര്യഘോഷണത്തെ നിർദയം പ്രഹരിക്കുന്നു. യാതൊരു യുക്തിചിന്തയുമില്ലാതെ പാരമ്പര്യം ഊട്ടി ഉറപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന ജനതയുടെ നേർക്കുള്ള ശക്തമായ പ്രഹരം കൂടിയാണ് ഈ നോവൽ.

മാർക്സിസ്റ്റ് വിശകലനരീതികൾ പ്രകടമാകുന്ന അന്റോണിയോ ഗ്രാംഷിയുടെ മേൽക്കോയ്മ (Hegemony) സങ്കല്പം ഈ നോവലിൽ കാണാം. അധീശവർഗം കൈയ്യടക്കിവച്ചിരിക്കുന്ന സാമൂഹ്യബോധത്തെയാണ് മേൽക്കോയ്മയിലൂടെ അദ്ദേഹം വിശദമാക്കുന്നത്. ജാതിയും മതവും തൊഴിലും എല്ലാം അധികാരത്തിൽ അവസാനിക്കുന്നു. എല്ലാ വിഭവശേഷികളേയും നിയന്ത്രിക്കുന്നത് അധികാരമാണ്. വ്യാജ പാരമ്പര്യ നിർമ്മിതിയിലൂടെയാണ് അധികാരത്തെ സുസ്ഥിരപ്പെടുത്തുന്നത്. പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ മേൽ സർവ്വാധികാരങ്ങളും മനുഷ്യനു നൽകിയത് ദൈവമാണെന്ന് ക്രിസ്ത്യാനികൾ വിശ്വസിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ദൈവകേന്ദ്രീകൃത അധികാരത്തെ ചോദ്യം ചെയ്യാൻ അവർക്ക് കഴിയുന്നില്ല. നോവലിന്റെ ആരംഭത്തിൽ അധികാരത്തിൽ കുടുംബം എല്ലാത്തരത്തിലും അധികാരം സ്ഥാപിക്കുന്നത് കാണാൻ കഴിയും. ചരിത്രത്തിൽ അധികാരം സ്ഥാപിക്കുക, മതാചാരങ്ങളിൽ അധികാരം സ്ഥാപിക്കുക, കുടുംബബന്ധങ്ങളിൽ അധികാരം സ്ഥാപിക്കുക എന്നിങ്ങനെ സർവ്വമേഖലയിലും മാനവികതയെ പരിഗണിക്കാതെ, അധികാരമുറപ്പിക്കൽ നിർബാധം നടത്തുന്നു.

"ഏതൊരു വ്യക്തിയ്ക്കും ആ വ്യക്തിയുടെ ഭൂതകാലം അറിയാനുള്ള ജന്മസിദ്ധമായ ജിജ്ഞാസയും വിസ്മയബോധവും ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്ന്" ജി.എം. ട്രിവില്യൻ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുണ്ട്. സ്വത്വാന്വേഷണം എല്ലാ ജീവികളുടെയും ജന്മവാസനയാണ്. പാരമ്പര്യ വിരുദ്ധതയിലാണ് പലപ്പോഴും ഈ അന്വേഷണം അവസാനിക്കുന്നത്. ജീവവ്യവസ്ഥയിൽ തിരിച്ചെത്താൻ ശ്രമിക്കുന്ന പുലയരുടെ പ്രയാണമാണ് ഈ നോവൽ. അധികാരസ്വത്വങ്ങൾ എങ്ങനെയാണ് സമൂഹത്തിൽ വർത്തിക്കുന്നതെന്നും അതിന്റെ അലയൊലികൾ ഒരിക്കലും അവസാനിക്കുന്നില്ലെന്നുമുള്ള അന്വേഷണമാണ് ഈ പ്രബന്ധത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നത്.

ഇതിവൃത്തം

എ.ഡി. 842 ൽ കൊല്ലത്തെ തരിസാപ്പള്ളിയുടെ അധികാരിയായിരുന്ന മാർസ്പീർ ഇസോയുടെ സഹോദരനായ അഫ്രോത്തിൽ നിന്നാണ് അധികാരത്തിൽ കുടുംബത്തിന്റെ ചരിത്രം ആരംഭിക്കുന്നത് എന്ന് ഒന്നാം അദ്ധ്യായത്തിൽ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. കുടുംബയോഗത്തിലെടുത്തിരുന്ന തീരുമാനങ്ങൾക്കനുസരിച്ചാണ് അധികാരത്തിൽ കുടുംബം വർത്തിക്കുന്നത്. മാലോത്തിന്റെ ചരിത്രം ആരംഭിക്കുന്നത് വർക്കിയവിരയിൽ നിന്നാണ്. ഫിലിപ്പോസിന്റെ മകൻ ഇനാനിയോസിന്റെ ജനനത്തോടെയാണ് പ്രധാനമായും നോവലിൽ ആഖ്യാന കാലം പ്രകടമാകുന്നത്. കറുത്തവനായി ജനിച്ചതിന്റെ പേരിൽ ജനനം മുതൽ വെറുക്കപ്പെട്ടവനായി ഇറാനിയോസ് മാറുന്നു. പാട്ടുകൾ ഇഷ്ടമായിരുന്ന ഇറാനിയോസിനെ, പന്നിക്കളിപ്പാട്ട് പാടിയതിന്റെ പേരിൽ 'കരിക്കോട്ടക്കരിക്കാരൻ' എന്ന് വിളിച്ചു തുടങ്ങി. എമിലിയുമായുള്ള ലൈംഗികബന്ധത്തിന്റെ പേരിൽ പുറത്താകുന്ന ഇറാനി പിന്നീട് സ്വത്വം തേടി അലയുന്നു. നിക്കോളച്ചന്റെ സംരക്ഷണയിൽ കഴിയുന്ന ഇറാനി വിവിധങ്ങളായ ജീവിത പരിസരങ്ങളിലൂടെ കടന്നുപോകുന്നു. മാങ്കുറുണി യോനാനിൽ തന്റെ ഛായ കണ്ടെത്തുന്നതോടെ അമ്മയോട് അമർഷം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നു. തന്റെ നിറത്തിന് കാരണക്കാരനായ ജാരപിതാവിനെ അന്വേഷിച്ച ഇറാനി, ഒടുവിൽ തന്റെ പിതാവിൽ നിന്നും സത്യം അറിയുന്നു. പുലയനായി ജനിച്ച ചേരക്കുടി മാട പുലപ്പേടിക്കാലത്ത് നായർ സ്ത്രീയെ സംബന്ധം ചെയ്താണ് വർക്കിയ വിരയായി അറിയപ്പെട്ടത്. ഇതിൽനിന്ന് സ്വത്വം മനസ്സിലാക്കിയ ഇറാനി ലോകത്തോട് തന്റെ സന്തോഷം വിളിച്ചുപറയുന്നു. കരിക്കോട്ടക്കരിയിൽ നാഗരികതയുടെ കടന്നുകയറ്റമാണ് പിന്നീട് കാണുന്നത്. മാലോത്തുവീട്ടിൽ തിരിച്ചെത്തിയ ഇറാനി പിന്നീട് അതിതീവ്രവിപ്ലവപാതയിൽ എത്തുന്നു. ഇറാനിയോസിന്റെ പിതാവായ ഫിലിപ്പോസ് തന്റെ ആദ്യപിതാക്കൾ ചെയ്ത തെറ്റിന് പ്രായശ്ചിത്തമായി ഭൂമി വിട്ടുനൽകുന്നതോടെ നോവൽ അവസാനിക്കുന്നു.

അധികാരം

ജാതിയും മതവും പാരമ്പര്യവും അധികാരത്തിൽ കേന്ദ്രീകരിക്കുന്നു. "കുടുംബത്തിലേക്കു വധുക്കളെ തെരഞ്ഞെടുക്കുമ്പോൾ വധുവിന്റെ അഞ്ച് തലമുറകൾവരെയുള്ള വംശാവലിയെങ്കിലും കൃത്യമായി മനസ്സിലാക്കി വ്യതിയാനങ്ങളും കുറവുകളോ ഇല്ലാത്ത ആഢ്യവിഭാഗമാണെന്ന് ഉറപ്പുവരുത്തണം." അധികാരത്തിന്റെ അതിഭീഷണ മുഖമാണ് ഇവിടെ വ്യക്തമാകുന്നത്. വധുവിനെ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിന് അഞ്ച് തലമുറവരെയുള്ള അന്വേഷണം സത്യത്തിൽ കലർപ്പില്ലാത്ത പാരമ്പര്യം തേടി

യുള്ള പാച്ചിലാണ്. അന്തസ്സ്, ആഭിജാത്യം നിരന്തരം പരിശോധിക്കപ്പെടണം. ആഢ്യത്വത്തിന്റെ അളവുകോൽ മുന്നൂറോ നാന്നൂറോ വർഷം വരെ നീളുന്നു. വൈവാഹിക ജീവിതത്തിന്റെ മാനദണ്ഡങ്ങൾ ഇതൊക്കെയാണ്. വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യമോ ഹൃദയാഭിലാഷങ്ങളോ പരിഗണിക്കപ്പെടാത്ത മനുഷ്യജീവിതങ്ങൾ നിസംഗതയോടെ നിൽക്കുന്നതു കാണാം. പ്രണയം, സ്നേഹം തുടങ്ങിയ മൃദുലവികാരങ്ങൾ പരിഗണിക്കപ്പെടാത്ത വിവാഹം, ശരീര നിർമ്മിതിയുടെ പുതിയപാഠമാണ്. സ്ത്രീയ്ക്കു തന്റെ പുരുഷനെ തെരഞ്ഞെടുക്കാനുള്ള യാതൊരു സാധ്യതയുമില്ല. ഭൂരിപക്ഷത്തിന്റെ അഭിപ്രായങ്ങൾ അടിച്ചേൽപ്പിച്ച ശരീരം മാത്രമാണ് സ്ത്രീകൾ. "മനുഷ്യസംസ്കൃതി ആകമാനമാണ് സ്ത്രീയെന്ന ഈ ജന്തുവിനെ സൃഷ്ടിക്കുന്നത്" എന്ന സൈമൺ ഡിബൂവയുടെ വാക്കുകൾ ഇവിടെ ശ്രദ്ധേയമാണ്.

ഭൂമിയുടെ അവകാശവും അധികാരത്തിൽ അവസാനിക്കുന്നു. പാരമ്പര്യത്തെ കൂട്ടുപിടിച്ചുകൊണ്ട് അധികാരം സ്ഥാപിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളെ നോവൽ അടയാളപ്പെടുത്തുന്നു. ചരിത്രത്തിൽ നിന്നു പുറത്താകുമെന്ന ഭയംകൊണ്ട് സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികൾ കെട്ടിപ്പൊക്കിയ ചീട്ടുകൊട്ടാരമായിരുന്നു പാരമ്പര്യം. ഈ മനോരാജ്യം തകർത്തെറിയുകയാണ് നോവലിസ്റ്റ് ചെയ്യുന്നത്. കരിക്കോട്ടക്കരിയിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തമായ ഭൂപടം സൃഷ്ടിക്കാൻ മാലോത്ത് അധികാരകേന്ദ്രം ശ്രമിക്കുന്നു. വർക്കിയവിര പറമ്പിലൂടെ നടക്കുന്നതിനിടയിൽ കാലുതെറ്റി അടുത്ത പറമ്പിൽ വീണു. അടുത്ത പറമ്പിൽ കാലുകുത്തിയതിന്റെ ജാള്യത അദ്ദേഹത്തെ വേട്ടയാടി. തന്റെ മക്കളോട് പറഞ്ഞു. "ദേശം വാണവരാണു നമ്മള്. അറിയാതെയാണെങ്കിലും നിങ്ങടെയപ്പൻ അപമാനിക്കപ്പെട്ടു. ഒരു നാഴിക നടന്നപ്പോൾ അപ്പനു വഴിതെറ്റി പറമ്പ് മാറി. ഇനി നടക്കേണ്ടവർ നിങ്ങളാണ്. പറമ്പ് മാറരുത്. ഒരു പകല് മുഴുവോൻ നടന്നാലും അത് അധികാരത്തിൽ പറമ്പിലൂടെ തന്നെയാകണം." മലബാറിലേക്കുള്ള കുടിയേറ്റം ആരംഭിക്കുന്നതിന് കാരണമായി, നോവൽ സൂചിപ്പിക്കുന്ന സന്ദർഭമാണിത്. സാമൂഹ്യാധികാരം ഭൂമിയുടെ മേലുള്ള അധികാരമാണന്നുള്ള വർക്കിയവിരയുടെ കാഴ്ചപ്പാടിനെ പിൻതലമുറക്കാർ അനുസരിക്കുന്നു. കുഞ്ഞേപ്പ് വല്യപ്പച്ചൻ തന്റെ വീടിന്റെ മുകൾഭാഗം കോൺക്രീറ്റ് ആക്കാനുള്ള ആഗ്രഹം കുഞ്ചറിയ വല്യപ്പച്ചനോട് പറഞ്ഞപ്പോൾ കുഞ്ചറിയ പരിഹസിച്ചു. "കുഞ്ഞേപ്പേ പഴമേം പാരമ്പര്യവും വിലകൊടുത്തു വാങ്ങേണ്ട കാര്യം അധികാരത്തിൽ ആർക്കും ഇല്ല. പരിഷ്കാരോം പകിട്ടുകളും വരും പോകും. തറവാടിത്തം മാത്രം മാറാതെ നിൽക്കും. നൂറ്റാണ്ട് കഴിഞ്ഞാലും ഞാൻ വച്ച ബംഗ്ലാവിന്റെ തലപ്പൊക്കം മാലോത്ത് ഒരു വീടിനും ഉണ്ടാകില്ല." പാരമ്പര്യത്തിൽ അഭിരമിക്കുന്ന കുഞ്ചറിയയുടെ വാക്കുകളാണിത്.

കരിക്കേട്ടക്കരിയിൽ സെബാസ്റ്റ്യന്റെ വീട്ടിൽ പോയതിന് ഇറാനിയോസിന്, അപ്പൻ ഫിലിപ്പോസിൽ നിന്ന് ക്രൂരമായ മർദ്ദനം ഏല്ക്കേണ്ടിവന്നു. "നീയെന്തിനാടാ കരിക്കോട്ടക്കരിയിൽ പോയത്?" ഒരു കൂട്ടുകാരന്റെ വീട്ടിൽ പുസ്തകം മേടിക്കാൻ പറഞ്ഞു നിർത്തി. ഞാൻ തവളക്കാൽ കടിക്കാനോങ്ങവേ അപ്പന്റെ കൈ എന്റെ പുറത്ത് വീണു. കരിക്കോട്ടക്കരിലെ പെലക്കൂട് നിനക്കുവേണ്ട. ചെയ്യരുതെന്നു പറയുന്നതേ നീ ചെയ്യൂ അല്ലേടാ പൊലയാടിമോനേ" കുടുംബാഘോഷങ്ങളിൽ പോലും സവർണ്ണ ജാതിമേൽക്കോയ്മയുടെ ഭീതിദമുഖം വർത്തിക്കുന്നു. മീൻവേട്ട കഴിഞ്ഞ് കുടുംബാംഗങ്ങൾ ഒരുമിച്ചിരുന്ന് ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ ആണ് ഫിലിപ്പോസ് ഇങ്ങനെ പ്രതികരിക്കുന്നത്.

ജാതിയധികാരത്തിന്റെ മറ്റൊരു ഘടകമാണ് കറുപ്പ് / വെളുപ്പ് ദ്വന്ദ്വം. വെളുപ്പ് എന്നത് അധികാരത്തിന്റെ നിറമായി വ്യാഖ്യാനിക്കുന്ന സന്ദർഭങ്ങൾ ഈ നോവലിൽ ഉണ്ട്. ഇറാനിയോസ് കറുത്തവനായി ജനിച്ചതിന്റെ പേരിലായിരുന്നു കുടുംബത്തിൽ നിന്ന് അപകർഷതാബോധം അനുഭവിക്കേണ്ടി വന്നത്. ഈ അപകർഷതാബോധം സ്വയം തോന്നിയതല്ല, തന്റെ കുടുംബക്കാരുടെ പ്രവർത്തികളിൽ നിന്ന് ഇറാനിയോസിന്റെ മനസ്സിൽ രൂപപ്പെട്ടതാണ്. വിവാഹം കഴിഞ്ഞ് രണ്ട് വർഷമായിട്ടും മക്കളില്ലാതിരുന്ന ഫിലിപ്പോസിനോടും റോസമ്മയോടും കുഞ്ഞേപ്പ് ഉപദേശം നൽകി "അർത്തുങ്കൽ, വെളുത്തച്ചന്റെ മുൻപിൽ പോയി തിരി കത്തിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്ക്. വെളുത്തച്ചനെപ്പോലെ ഒരു വെളുത്ത മിടുക്കനുണ്ടാവാൻ". കുഞ്ഞേപ്പിന്റെ ഈ വാക്കുകൾ ഫലപ്രാപ്തിയിലെത്തി. പിറ്റേ വർഷം റോസമ്മ പ്രസവിച്ചു. "അധികാരത്തിൽ കുടുംബത്തിൽ ഇതുവരെ ഉണ്ടാകാത്തവിധം ഒരു കറുമ്പനാണ് ആ കടക്കുന്നതെന്ന യാഥാർത്ഥ്യം തിരിച്ചറിഞ്ഞപ്പോൾ വീഴാതിരിക്കാൻ കുഞ്ഞേപ്പ് കട്ടിലിന്റെ ക്രാസിയിൽ പിടിച്ചു. റോസമ്മയുടെ നേരെ മാത്രം നോക്കി. പിന്നെയൊന്നും പറയാതെ തിരിച്ചു നടന്നു." ഇങ്ങനെ ജനനം മുതൽ നിറത്തിന്റെ പേരിൽ അപമാനിക്കപ്പെട്ടവനായിരുന്നു ഇറാനിയോസ്. 'ബാഹ്യമായ സാമ്പത്തികാധികാരം മാത്രമായിരുന്നില്ല ആന്തരികമായ നിയമങ്ങളാൽ കൂടിയാണ് സമൂഹാധികാരം വർണവ്യവസ്ഥ നിലനിർത്തുന്നത്."(1)

ജനാധിപത്യസങ്കല്പം നിലനിൽക്കുന്ന രാജ്യങ്ങളിൽ പോലും നേതാക്കളെ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിന്റെ മാനദണ്ഡങ്ങൾ വിചിത്രമാണ്. ജാതി, മതം, വർണം, വർഗം, പ്രാദേശികത, പാരമ്പര്യം എന്നിവ അളവുകോലായി തീർന്നിട്ടുണ്ട്. ഇറാനിയോസിനെ 'കരിക്കോട്ടക്കരിക്കാരൻ' എന്ന് ആക്ഷേപിക്കുന്നതിന് കാരണം, അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിറവും പാടിയ പന്നിക്കളിപ്പാട്ടുമാണ്. തലമുറയുടെ ആചാര അനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽ പോലും

അധികാരകേന്ദ്രം വർത്തിക്കുന്നു. ഓരോ ജാതിക്കും കല്പിക്കപ്പെടുന്ന കഥകൾ/ആചാരങ്ങൾ എന്നിവയിൽ അധികാരം വഴി സ്വത്വസങ്കല്പം ചാർത്തിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. അധികാരത്തിൽ കുടുംബയോഗത്തിന്റെ 28-ാം സമ്മേളനത്തിൽ ഇറാനിയോസ് പന്നിക്കളിപ്പാട്ട് പാടി. പാട്ട് മനോഹരമായിരുന്നെങ്കിലും അധികാരത്തിൽ കുടുംബക്കാർക്കു അസഹ്യമായി തോന്നി. ഔതക്കുട്ടിപ്പാപ്പൻ ഫിലിപ്പോസിനോട് തുറന്നുപറഞ്ഞു "ഫിലിപ്പോസേ നിന്റെ ചെറുക്കന്റെ പാട്ടൊക്കെ കൊള്ളാരുന്നു എന്നാലും അത് നമ്മുടെ സദസ്സിന് പറ്റിയതല്ല. ഒരു മാതിരി പെലക്കൂട്ടം പെരുന്നാള് നടത്തിയുതുപോലെ." കലാസ്വാദനത്തിൽ പോലും ജാതിചിന്ത കടന്നുവരുന്നതിന്റെ ദുരന്തചിത്രമാണ് ഇവിടെ സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. തിരുവാതിരകളി ഹിന്ദുക്കളും ഒപ്പന മുസ്ലീംങ്ങളും മാർഗ്ഗം കളി ക്രിസ്ത്യാനികളും മാത്രം അരങ്ങിൽ അവതരിപ്പിച്ചാൽ മതിയെന്ന് പറയുന്നതുപോലെ ബാലിശമാണ്, കലാരൂപങ്ങളെ ജാതിമത സങ്കല്പങ്ങളുമായി കൂട്ടിയിണക്കുന്നത്. കലയും കലാരൂപങ്ങളും അധികാരത്തിൽ മുക്തമല്ല. തലമുറയുടെ ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽപോലും അധികാരകേന്ദ്രം വർത്തിക്കുന്നു. "കേരളത്തിലെ കീഴാളജനതയ്ക്കു അതി സമ്പന്നമായ ഒരു കലാപാരമ്പര്യമുണ്ട്. സവർണാധിപത്യത്തിന്റെ ഉരുക്കുമുഷ്ടിക്കകത്ത് കഴിയേണ്ടിവന്ന ജനതയുടെ അനുഷ്ഠാനവും ആചാരവും ആഹ്ലാദവും മേളിക്കുന്നതാണ് അവരുടെ കലകൾ. സാമ്പ്രദായിക സാമൂഹിക വ്യവസ്ഥയിൽ പീഡിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ജനതയെ സംബന്ധിച്ചടുത്തോളം പ്രതിഷേധം എന്നത് ഒരു കാലത്തെ സ്വപ്നം മാത്രമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ കീഴാളന്റെ കലാരൂപങ്ങൾ പലതും പ്രച്ഛന്നമായി മേലാളന്റെ വ്യവസ്ഥാപിത സമൂഹത്തോട് കലഹിക്കുന്നവയായിരുന്നു."(2)

മതാധികാരം

അധികാരകേന്ദ്രങ്ങൾ എല്ലാ മേഖലകളിലും അവരുടെ ആധിപത്യം ഉറപ്പിക്കും. സർവ്വാധികാരത്തിന്റെ കീഴിൽനിന്ന് യാതൊന്നും പുറത്തുപോകാൻ അനുവദിക്കില്ല. ഗോത്രമതസങ്കല്പം മുതൽ ആധുനിക മതചിന്തവരെ അധികാരത്തിൽ നിന്നു മുക്തമല്ല. ജനതയുടെ മേൽ അധികാരം ഉറപ്പിക്കുന്നതിനു ഏറ്റവും എളുപ്പമേറിയ മാർഗ്ഗം മതപരമായ സ്വാധീനമാണ് ലോകത്ത് ഏറ്റവും കൂടുതൽ ദുരുപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതും മൗലിക മതചിന്തകളാണ്. തെറ്റുകളെ ശരിയാക്കി വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതിന് സങ്കീർണ്ണമായ മൗലിക മതവാദങ്ങളെ കൂട്ടുപിടിക്കുന്നു. ഈ ദുരന്തം അനുഭവിക്കുന്ന സമകാലിക ജനതയ്ക്കു മതാധികാരം പുതിയ സങ്കല്പമല്ല. കരിക്കോട്ടക്കരിയിൽ സാമൂഹികാധികാരം സ്ഥാപിക്കുന്നതിന്റെ ഭാഗമായിട്ടാണ് അധികാരത്തിൽ കുടുംബം പള്ളിയെക്കാണുന്ന

ത്. “അധികാരത്തിലെ കാരണവന്മാർക്കായി പള്ളിയിട്ടിലിരിക്കുന്ന കസേരയിൽ മറ്റാരും ഇരിക്കാറില്ല. പള്ളിയിലെ ചാരുബഞ്ചുകളിൽ മുഴുവൻ അധികാരത്തിൽ കുടുംബം സംഭാവന ചെയ്തതാണ്. ചാരുബഞ്ചുകൾ മാത്രമല്ല സെബസ്ത്യാനോസ് പുണ്യാളന്റെ വലിയ രൂപം, മണിച്ചിത്രപ്പൂട്ടോടെ ഏഴ് മാലാഖമാരുടെ ത്രിമാനരൂപം കൊത്തിയ ഈട്ടിത്തടി സക്രാരി, മൈക്ക് സെറ്റ്, അന്ത്യത്താഴം വരച്ച ബലിപീഠം തുടങ്ങി പള്ളിയിലെ പ്രധാന സാധാനങ്ങളെല്ലാം അധികാരത്തിൽ കുടുംബവക സംഭാവനകളാണ്.”

“ഓശാനയ്ക്കുവേണ്ട കുരുത്തോലകൾ അധികാരത്തിൽ പറമ്പിൽ നിന്നാണ്. ഓശാന ശനിയാഴ്ച ബന്ധുക്കളും കുടുംബക്കാരും വന്ന് കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഓലയിറക്കൽ ചടങ്ങ് തുടങ്ങി. പന പോലെ തടിയൊത്ത പന്ത്രണ്ട് തെങ്ങുകളിൽ നിന്നാണ് ഇതൾ വിരിയാത്ത കുരുത്തോലകൾ വെട്ടിയൊരുക്കി ഉമ്മറത്തെ തിരുഹൃദയ രൂപത്തിന് മുമ്പിൽ തിരികത്തിച്ചു ഓലവച്ചു. പ്രാർത്ഥന കഴിഞ്ഞതോടെ ഓലനാടകൾ ജീപ്പിലെടുത്ത് വച്ച് അപ്പൻ പള്ളിയിലേക്കു പോയി. പള്ളിയിൽ കപ്യാരും കൈക്കാരൻമാരും ചേർന്ന് ഓല വെട്ടിയൊരുക്കി മടലിൽ നിന്ന് സൂക്ഷ്മതയോടെ ചീന്തി. അറ്റംവെട്ടി നീളമൊപ്പിച്ച കെട്ടുകൾ. തുഞ്ചത്ത് മയിൽപ്പീലിപോലെ ചെറുകുരുത്തോലകൾ വിടർന്ന ഓലമടൽ അൾത്താരയിൽ അലങ്കാരം.”

ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കിടയിൽ നിലനിൽക്കുന്ന ഓശാനപ്പെരുന്നാളിന്റെ ചിത്രമാണിത്. യേശുവിന്റെ ജറുസലേം യാത്രയെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നതാണ് ഈ പെരുന്നാൾ. പെരുന്നാളിന്റെ പശ്ചാത്തലം പരിശോധിച്ചാൽ മതപരമായ ചടങ്ങുകൾ അധികാരത്തിൽ കുടുങ്ങിനിൽക്കുന്നതായി കാണാൻ കഴിയും. പെരുന്നാളിന്റെ ആഘോഷവും ആചാരങ്ങളും അധികാരത്തിൽ കുടുംബത്തിൽ നിന്നാണ് ആരംഭിക്കുന്നത്. കുടുംബക്കാരുടെ കുത്തകയായിരുന്നു കുരുത്തോല ശേഖരണം. അധികാര കുടുംബത്തിൽ നിന്ന് മാത്രമാണ് ശേഖരിച്ചത്. അധികാരത്തിന്റെയും ആഭിജാത്യത്തിന്റെയും അടയാളമായിട്ടാണ് ഈ കുടുംബം പെരുന്നാൾ ആഘോഷങ്ങളെ കരുതുന്നത്. കുടുംബക്കാർ അല്ലാത്ത ആരെയും കുരുത്തോല ശേഖരിക്കുന്ന കർമ്മത്തിൽ പങ്കെടുപ്പിച്ചിരുന്നില്ല. മതാചാരങ്ങളിലും അനുഷ്ഠാനങ്ങളിലും അധികാരത്തിൽ കുടുംബം കൃത്യമായി തങ്ങളുടെ അവകാശം സ്ഥാപിക്കുന്നു. മാനവികത ഉയർത്തേണ്ട മതങ്ങൾ ഹൈജാക്ക് ചെയ്യപ്പെടുന്നതിന്റെ ചിത്രമാണിത്. മതഗ്രന്ഥങ്ങൾ ആവർത്തിച്ചു പറയുന്ന മാനുഷിക മൂല്യങ്ങൾ പള്ളികളിൽ മാത്രം ഒതുങ്ങിനിൽക്കുന്നു. ദൈവകേന്ദ്രീകൃത വിശ്വാസത്തെ അധികാരകേന്ദ്രം പാരമ്പര്യങ്ങളിലൂടെ കൂട്ടിയിണക്കി വ്യാജ സ്വത്വനിർമ്മിതി നടത്തുന്നു.

ജാതിസ്വത്വം

"എ.ഡി. 842 ൽ കൊല്ലത്തെ തരിസ്സാപ്പള്ളിയുടെ അധികാരിയായിരുന്ന മാർ സ്പീർ ഇസോയുടെ സഹോദരനായ അഫ്രോത്താണ് അധികാരത്തിൽ കുടുംബത്തിന്റെ ആദ്യ പിതാമഹൻ." കരിക്കോട്ടക്കരി നോവൽ ജാതിസ്വത്വങ്ങളെ എപ്രകാരം രേഖപ്പെടുത്തുന്നു എന്നതിന് തെളിവായി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാവുന്ന ഒന്നാണ് മുകളിൽ ഉദ്ധരിച്ചത്. ജാതിസ്വത്വത്തിലേക്കുള്ള ചൂണ്ടുപലക കൂടിയാണിത്. ദേശചരിത്രം ജാതിചരിത്രമായി പുനർവ്യാഖ്യാനിക്കുന്നു. തൊഴിലിനായി കൊണ്ടുവന്ന പുലയർ അധിവസിക്കുന്ന പ്രദേശം കരിക്കോട്ടക്കരിയായി മാറി. നിരന്തരം അടിമത്തം ഏൽക്കേണ്ടി വരുന്ന ജനതയായി കരിക്കോട്ടക്കരിക്കാർ മാറുന്നു. തൊഴിലിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ പ്രത്യേകിച്ചും തൊഴിൽ ഭാരത്തിന്റെ ലഘുഗുരുത്വങ്ങൾ അനുസരിച്ച് ജാതി ക്രമീകരിക്കുന്നു. പന്നിക്കളിപ്പാട്ടിന്റെ സ്വത്വം പുലയരുടെ ജാതിസ്വത്വമാണെന്ന് വിശ്വസിച്ചിരുന്ന സമൂഹമാണ് കരിക്കോട്ടക്കരിക്കാർ. ഈ പാട്ടിന്റെ പേരിൽ ആയിരുന്നു ഇറാനിയോസിനെ കരിക്കോട്ടക്കരിക്കാരനായി മുദ്ര കുത്തിയത്. "ഗോത്രസഹജമായ പരിമിതികളുള്ളതും ജാതികളും ഉപജാതികളുമായി സ്വത്വവത്ക്കരിക്കപ്പെട്ടതുമായൊരു സമൂഹത്തെ അതിൽനിന്നു ഭിന്നവും മൗലികവുമായി വേർപ്പെട്ടതുമായൊരു ചിന്തയിലേക്കും ജീവിത സമ്പ്രദായത്തിലേക്കും തിരിച്ചുവിടുകയെന്നതു അത്യന്തം ദുഷ്കരമായൊരു ചരിത്രദൗത്യമാണ്."(3)

സ്വത്വസംഘർഷങ്ങൾ വഴിയാണ് ജാതിസ്വത്വം വെളിവാകുന്നത്. പൂർവ്വകാല ജീവവ്യവസ്ഥ തിരികെ കൊണ്ടുവരാൻ സ്വത്വസംഘർഷങ്ങളുമായി മല്ലിടേണ്ടിവരും. നിരന്തരം ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിക്കുകയും ഉത്തരങ്ങൾ സമകാലിക ജീവിതസാഹചര്യങ്ങളിൽ നിന്നുകൊണ്ട് ചരിത്രാന്വേഷണത്തിലൂടെ കണ്ടെത്തുകയുമാണ് ചെയ്യുന്നത്. ഏറ്റവും ബലവത്തായ ഉത്തരങ്ങൾ ചിലപ്പോൾ തെറ്റിപ്പോയേക്കാം. അപ്രധാനമായവ പിന്നീട് ജീവനാഡിയായി മാറിയെന്നും വരാം. കരിക്കോട്ടക്കരിയിൽ സ്വത്വസംഘർഷങ്ങൾ അനുഭവിക്കുന്ന പ്രധാന കഥാപാത്രങ്ങൾ ഇറാനിയോസ്, സെബാസ്റ്റ്യൻ, ചാഞ്ചൻ വല്യച്ചൻ ബിന്ദു, കുഞ്ഞേട്ടൻ എന്നിവരാണ്. നോവലിന്റെ അവസാനത്തിൽ ഇറാനിയോസിന്റെ പിതാവ് ഫിലിപ്പോസും സ്വത്വസംഘർഷത്തിൽ നിന്നു മുക്തനായിരുന്നില്ല എന്ന് മനസ്സിലാകും.

കരിക്കോട്ടക്കരിയിൽ എത്തിച്ചേരുന്ന ഇറാനിയോസിന് തന്റെ സ്വത്വം തിരികെ ലഭിക്കുന്നതിന്റെ സൂചനകൾ അനുഭവിച്ചു തുടങ്ങി. അധികാരത്തിൽ കുടുംബത്തിന്റെ യാന്ത്രികതയിൽ നിന്ന് ഭൂമിയുടെ പച്ച

പ്പിലേക്കു ഇറാനിയോസ് വളർന്നു "ഞാനിവിടെ ജീവിക്കേണ്ടവനാ.... ആദ്യം കണ്ടപ്പോൾ മുതൽ ഈ ദേശം എന്നെ വിളിക്കുന്നു. എന്റെ ഉറ്റവർ ഇവിടെയാണ്.... അധികാരത്തിൽ കുടുംബം? അത് എനിക്കന്യമായ മറ്റെന്തോ ആണ്" നിക്കോളച്ചനോട് ഇറാനിയോസ് പറയുന്ന ഈ വാക്കുകളിൽ അവന്റെ സ്വത്വബോധം പ്രതിഫലിക്കുന്നുണ്ട്.

നിരന്തരം അപമാനിക്കപ്പെടുന്നതിനിടയിൽ ഇറാനി സ്വയം തന്റെ ജീവിതത്തെ ശപിക്കാറുണ്ട്. തന്റെ കുടുംബത്തിൽ നിന്ന് എങ്ങനെയാണ് താൻ അന്യനാകുന്നതെന്ന് ചിന്തിച്ചു "പൗരാണികതയുടെ അഗാധശിലകളിൽ വേരുകൾ പടർന്നു ആഭിജാത്യത്തിന്റെ ആകാശങ്ങളിലേക്കു വളർന്ന് സ്വർഗ്ഗത്തിലും ഭൂമിയിലും ഒരുപോലെ അടയാളപ്പെടുത്തപ്പെട്ട അധികാരത്തിൽ കുടുംബത്തിൽ മഹാപാരമ്പര്യത്തിൽനിന്നും താനന്യനാണോ എന്ന് അന്നാദ്യമായി ഞാൻ സംശയിച്ചു." പന്നിക്കളിപ്പാട്ട് പാടിയതിന്റെ പേരിൽ അപമാനിതനായ ഇറാനിയ്ക്കു അമ്മയുടെ കരുതൽ കൂടി ഇല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ അധികാരത്തിൽ കുടുംബം കൂടുതൽ അസഹ്യമാകുമായിരുന്നു.

ജർമ്മൻ സന്യാസിയായ നിക്കോളച്ചൻ കരിക്കോട്ടക്കരിയിൽ എത്തുകയും അവിടുത്തെ ജനതയ്ക്കു പുതിയ ജീവിതം നൽകുകയും ചെയ്തു. സ്കൂളുകൾ, തൊഴിൽശാലകൾ, ബാങ്കുകൾ തുടങ്ങിയ ഭൗതികസാഹചര്യങ്ങൾ ഒരുക്കിനൽകി. ഇതോടൊപ്പം ക്രിസ്തുമത പഠനവും നടത്തിയിരുന്നു. ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കാനും ആ വിശ്വാസങ്ങൾ ഉയർത്തിപ്പിടിക്കാനും ആവശ്യമായ വിശ്വാസപരിശീലനവും നൽകി. പെരുന്നാളും അതിനോടനുബന്ധിച്ച് ബൈബിൾ നാടകങ്ങൾ, കായികമത്സരങ്ങൾ തുടങ്ങിയ ആഘോഷങ്ങൾ കരിക്കോട്ടക്കരിക്കാർ അനുഭവിച്ചുതുടങ്ങി. സവർണ്ണമേധാവിത്വത്തിനെതിരെ പ്രതികരിക്കാൻ പുലയർ സ്വീകരിച്ച മാർഗമായിരുന്നു ക്രിസ്തുമത സ്വീകരണം. അയിത്തം, തൊടീൽ, തീണ്ടൽ തുടങ്ങിയ മനുഷ്യത്വവിരുദ്ധമായ ചിന്തകളെ പ്രതിരോധിച്ചത് ക്രിസ്തുമത സ്വീകരണം വഴിയായിരുന്നു. ക്രിസ്തുമത സ്വീകരണം വ്യത്യസ്ത രീതിയിലാണ് പിന്നീട് ആത്മസംഘർഷങ്ങളായിമാറിയത്. ചിലർക്ക് സ്വത്വനഷ്ടമാണെങ്കിൽ മറ്റ് ചിലർക്ക് ജീവിക്കാനുള്ള സാധ്യതയായിരുന്നു. ഈ രണ്ടുകൂട്ടുരേയും കരിക്കോട്ടക്കരി പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നു.

തൊഴിൽപരമായി ജാതിസ്വത്വത്തെ കണ്ടിരുന്ന പ്രധാന കഥാപാത്രം സെബാസ്റ്റ്യനായിരുന്നു. കോളേജിൽ പഠിക്കുന്ന കാലത്ത് തന്റെ മനസിൽ ഇടംനേടിയ സൗമ്യ.കെ.ചാക്കോയെ ജീവിത പങ്കാളിയാക്കാൻ ഏതുവഴിയും സർക്കാർ ജോലി തരപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിച്ചു. സർക്കാർ

ജോലിയ്ക്ക് മതപരിവർത്തനം തടസ്സമായതിനാൽ പുലയജാതിയിലേക്ക് തിരികെ പോകാനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ ആരംഭിക്കുന്നു. "മതം മാറിയി രുന്നി ല്ലെങ്കിൽ എനിക്കു തലയുയർത്തി പറയാമായിരുന്നു ഞാനൊരു പുല യാണെന്ന്. രണ്ടും കെട്ട ഈ ജീവിതം എനിക്കു മടുത്തു. എനിക്കു രക്ഷ പ്പെടണം" തന്റെ അച്ചാച്ചൻ പുലയനാണെന്നുള്ള ജാതി സർട്ടഫിക്കറ്റ് വഴി താനും പുലയനാണെന്നുള്ള ജാതി സർട്ടിഫിക്കറ്റ് ലഭ്യമാക്കാൻ സെബാസ്റ്റ്യൻ ശ്രമങ്ങൾ ആരംഭിക്കുകയും അതിൽ വിജയിക്കുകയും ചെയ്തു.

സെബാസ്റ്റ്യൻ തൊഴിലിനായിയലഞ്ഞ സമയത്ത് നേരിട്ട പ്രശ്ന ങ്ങൾ നിരവധിയായിരുന്നു. ദളിത് ക്രിസ്ത്യാനികളെ ക്രിസ്ത്യാനികളായി പരിഗണിച്ചിരുന്നില്ല എന്ന സത്യം മനസ്സിലാക്കുന്നു. പുലയർ ക്രിസ്ത്യാ നിയായാൽ പുലയക്രിസ്ത്യാനി മാത്രമായിരിക്കും. എത്ര തലമുറ കഴി ഞ്ഞാലും 'ദളിത് ക്രിസ്ത്യൻ' എന്ന മനോഹരപദം ഉപയോഗിച്ചു സന്തോ ഷിപ്പിക്കും. "എന്റെ ആവശ്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി കരിക്കോട്ടക്കരിക്കു പുറത്തു ഞാൻ പോകുന്നതിപ്പഴല്ലേ വിവേചനത്തിന്റെ കടുപ്പം എനിക്കു മനസ്സി ലായത് ഒരു തൊഴിലിനുവേണ്ടി തെണ്ടി നടന്നപ്പഴാ. നീയൊന്നാലോ ചിച്ചു നോക്കു. പഠിച്ചവന് തൊഴിൽ നൽകാൻ പറ്റിയ ഒരുസ്ഥാപനം ഏതെങ്കിലും പുതുക്രിസ്ത്യാനി നടത്തുന്നുണ്ടോ. നമ്മുടെയൊപ്പം കോളേജിൽ പഠിച്ച മറ്റുള്ളവർക്കു ലഭിച്ചതുപോലെ ഒരു ജോലി ഞാനും ആഗ്രഹിക്കുന്നു. നടക്കില്ല... ഞാനലഞ്ഞു മടുത്തു ഇറാനിയോസേ വർ ണവിവേചനം നമ്മുടെ കൺമുന്നിലുണ്ട്. ഇവിടെ ഈ കേരളത്തിൽ നമ്മ ളതിന്റെ ഇരകളാ."

സെബാസ്റ്റ്യന്റെ ഈ വാക്കുകൾ ഭൂരിപക്ഷം പരിവർത്തിത ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്നതാണ്. നോവ ലിസ്റ്റ് തന്റെ ആത്മാംശം ഒളിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന ചുരുക്കം ചില കഥാപാത്ര ങ്ങളിൽ ഒരാളാണ് സെബാസ്റ്റ്യൻ. പ്രായോഗിക ജീവിതത്തിന്റെ ഉത്തമ ഉദാഹരണമാണ് ഇദ്ദേഹം. തന്റെ ജാതിയിലേക്കുള്ള തിരിച്ചുപോക്കിന് ഏത് മാർഗ്ഗം സ്വീകരിക്കണെന്നറിയാം. "പുലയജാതിയിലേക്കു തിരിച്ചു പോകാൻ ഞാൻ കൊടുത്ത അപേക്ഷയിൽ അന്വേഷിക്കേണ്ടത് കിത്താ ർഡ്സാണ്. അന്വേഷിക്കുമ്പോൾ ഞാനിപ്പോഴും ഹിന്ദു ആചാരപ്രകാര മാണ് ജീവിക്കുന്നതെന്ന് അവർക്കു ബോധ്യപ്പെടണം. തിരുഹൃദയ ത്തിന്റെ ഫോട്ടോയും കുരുത്തോലേംവച്ച് കർത്താവിന്റെ മാലാഖ...ചൊ ല്ലുന്ന ആ വീട്ടിൽ താമസിച്ചാ എനിക്ക് സർട്ടിഫിക്കറ്റ് കിട്ടുമോടാ..."

സെബാസ്റ്റ്യൻ തന്റെ പേര് സുമേഷ്കുമാർ എന്നാക്കി മാറ്റി. തന്റെ എല്ലാ പ്രവർത്തികളും ജീവിക്കാൻ വേണ്ടിയുള്ള പരിശ്രമമാണെന്ന് ഇറാ

നിയോട് പറയുന്നുണ്ട്. തൊഴിൽ ലഭിച്ചതിനുശേഷം വീട്ടിലേക്കു തിരികെ വരാൻ അഭ്യർത്ഥിക്കുന്ന അമ്മയോട് സെബാസ്റ്റ്യൻ പറയുന്നുണ്ട്. “അതു പറ്റില്ലമ്മേ ഹിന്ദുപുലയസംവരണ പ്രകാരമാണ് എനിക്കു ജോലികിട്ടയിരിക്കുന്നത്. ആ ജോലി നിലനിൽക്കണമെങ്കിൽ ഞാൻ അങ്ങനെതന്നെ ജീവിക്കണം. ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിയായി ഇവിടെ നിൽക്കാൻ എനിക്കു പറ്റോ.....?”

സെബാസ്റ്റ്യന്റെ സഹോദരിയായ ബിന്ദു വ്യത്യസ്തമായ സ്വത്വബോധം സൂക്ഷിക്കുന്ന കഥാപാത്രമാണ്. സെബാസ്റ്റ്യൻ തൊഴിലിന് വേണ്ടിയാണ് സ്വജാതിയിലേക്ക് തിരിച്ചു പോയതെങ്കിൽ ബിന്ദു ഉൽപ്രേരണ കൊണ്ട് തന്റെ സ്വത്വത്തെ ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുന്നു. തൊഴിൽ, വിവാഹം, സോഷ്യൽ സ്റ്റാറ്റസ് എന്നതിലുപരി തന്റെ സുദൃഢമായ പാരമ്പര്യത്തെ തിരികെ കൊണ്ടുവരാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ഇറാനിയോസ് ബിന്ദുവിനെ വിവാഹം കഴിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുമ്പോഴാണ് തന്റെ ആത്മസംഘർഷം വെളിവാക്കുന്നത്. “ഇറ്റുച്ചേട്ടായിക്കറിയ്യോ. ഈ കരിക്കോട്ടക്കരിയിലെ എല്ലാ മനുഷ്യരും ആഗ്രഹിക്കുന്നത് പുലയരാകാനാ... നിവർത്തികേടു കൊണ്ടാ. നിവൃത്തികേടുകൊണ്ടു മാത്രമാ... എല്ലാവരും ക്രിസ്ത്യാനിയായിരിക്കുന്നത്. ഞാനീ പള്ളീടെ കീഴിൽ പണിയെടുക്കുന്നതും. ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിയെ കെട്ടി പുതുക്രിസ്ത്യാനി എന്ന ലേബലിൽ ജീവിക്കാൻ എനിക്ക് ഇഷ്ടമില്ല. എന്റെ മക്കളെയെങ്കിലും എനിക്കു പുലയരായി വളർത്തണം. ആരുടെയും ഒന്നിന്റെയും അടിമയല്ലാത്ത പുലയര്”. ഇറാനിയോസിന്റെ വിവാഹ സങ്കല്പങ്ങളെ ബിന്ദു നിരാകരിക്കുന്നു. മാലോത്ത് കുടുംബത്തിലെ ഇറാനിയോസിന്റെ യാതൊരു ഭൗതികസന്തോഷങ്ങളും തനിക്കു ആവശ്യമില്ലെന്ന് പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു. നോവലിന്റെ അവസാനത്തിൽ അതിവിപ്ലവപാതയിലേക്കു തിരിഞ്ഞ് തന്റെ സമുദായത്തിന്റെ ആവശ്യങ്ങൾ നേടിയെടുക്കുന്നതിനായി പരിശ്രമിക്കുന്നു. “ദലിത് സ്വത്വം വംശീയമായൊരു സ്മൃതി മണ്ഡലമല്ല ഗോത്രപ്പകയുടെ പുനരുല്പാദന കലഹവുമല്ല. സമത്വത്തിന്റെയും സാഹോദര്യത്തിന്റെയും ചിന്തകൾക്കു അപ്രാപ്യമാണെങ്കിൽ ഈ സ്വത്വവാദം ഉപേക്ഷിക്കപ്പെടേണ്ടതാണ്. ഗോത്രസ്വത്വത്തിന്റെയും ജാതി സ്വത്വത്തിന്റെയും നിരാകരണത്തിലൂടെയാണ് ദലിതർ സാമുദായികസ്വത്വം ആർജിക്കുന്നത്. വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ വികാസത്തിലൂടെ ഈ സമുദായികസ്വത്വം നിരാകരിക്കപ്പെടുമെന്നത് തർക്കമറ്റകാര്യമാണ്”[4]

ഇറാനിയോസ് തന്റെ പാരമ്പര്യംതേടി അലയുന്നു. തന്റെ നിറത്തിന്റെയും അഭിലാഷങ്ങളുടെയും കാരണം തേടി കരിക്കോട്ടക്കരിയിലും ഒടുവിൽ ചേരക്കുടിയിലുമെത്തുന്നു. ഇതിനിടയിൽ നിരവധി ജീവിത സാഹചര്യങ്ങളിലൂടെ കടന്നുപോകുന്നു ഇറാനിയോസിന്റെ ജീവിതം

ആത്മസംഘർഷങ്ങൾ നിറഞ്ഞതായിരുന്നു. "ദൈവമേ..... എന്റെ ദൈവം ആരാണ്? കരിങ്കല്ലിലിറ്റിയ കോഴിച്ചോരയാൽ ദാഹം തീർക്കുന്ന കാരണവൻമാരോ? കുരിശുവെച്ച് വെഞ്ചരിച്ച് വെൺവൃത്തമായ് നാവിലലിഞ്ഞ് എന്നിൽ ലയിക്കുന്ന ഗോതമ്പുരുചിയോ... ആരാണെന്റെ ദൈവം."

ജീവിതാവസ്ഥകളുടെ സങ്കലനത്തിൽ കലങ്ങിപ്പോയ ഹൃദയമാണ് ഇറാനിയോസിന്റേത്. തന്റെ ഹൃദയത്തിൽ നീറിയ ചിന്തകളെ നിക്കോളച്ചനോട് വെളിപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. "അച്ചോ എന്തിനാണച്ചൻ ഇവിടേക്കു വന്നത്...? പാടത്തും ചെളിയിലും കല്ലിലും ചെടിയിലും കാരണവൻമാരിലും ജീവിക്കുന്ന ദൈവങ്ങളോടൊത്ത് കഴിഞ്ഞ പാവങ്ങളെ നിർജ്ജീവമായ കളിമൺ പ്രതിമകളുടെ ഈ പള്ളിയിലടച്ചിട്ടതെന്തിന്...? പിതൃബന്ധങ്ങളറുത്ത്, വിശ്വാസങ്ങളറുത്ത്, ജൈവബന്ധങ്ങളറുത്ത് ഒരു സംസ്കാരത്തെ നശിപ്പിച്ചത് എന്തിന്"

സെബാസ്റ്റ്യന്റെയും ബിന്ദുവിന്റെയും ഇറാനിയോസിന്റെയും സ്വത്വബോധത്തിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമായിരുന്നു സെബാസ്റ്റ്യന്റെയും ബിന്ദുവിന്റെയും പിതാവായ കുഞ്ഞേട്ടന്റെ സ്വത്വചിന്ത. മനുഷ്യജീവിതം അഭിമാനമായി തോന്നിയത് പുതിയ സ്വത്വത്തിലാണെന്ന് അദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. "സെബാനെ, നിനക്കറിവുള്ള കാര്യമാണ്. അച്ചാച്ചൻ തിരുവിതാംകൂറിലാ ഒണ്ടായെ. കറുത്തൻ പൊലയന്റെ മകനായിട്ട്, ചേറിലും ചെളീലും ചെറ്റയ്ക്കകത്തുമൊക്കെ വളർന്നതും പൊലയനായിട്ടുതന്നെ. ഞാനൊരു മനുഷ്യനാണെന്ന് ആദ്യം തിരിച്ചറിഞ്ഞത് ഈ കരിക്കോട്ടക്കരി വന്നേപ്പിന്നാ... ഈ കുരിശിന്റെ ചോട്ടിലാ ഞാൻ ആദ്യമായി തലയുയർത്തി എഴുന്നേറ്റ് നിന്നത്. നല്ല നെലേൽ ജീവിക്കണം. അച്ചാച്ചനിവിടിരുന്നു സന്തോഷിക്കും. ഒടുക്കം മരിക്കുമ്പോ ഇവിടുത്തെ കുരിശടീ കിടക്കണം. മാൻ പൊക്കോ." തലമുറകളുടെ വ്യത്യാസമാണ് സെബാസ്റ്റ്യനിലും കുഞ്ഞോട്ടനിലും സ്വത്വചിന്ത വ്യത്യസ്തമാകാൻ കാരണം. കുഞ്ഞേട്ടന്റെ വാക്കുകൾ പരിശോധിച്ചാൽ ഇതു മനസ്സിലാകും. കരിക്കോട്ടക്കരി പുലയരുടെ കാനാൻദേശമായിരുന്നെന്ന് കുഞ്ഞേട്ടൻ ദൃഢമായി വിശ്വസിച്ചിരുന്നു.

ചേരക്കുടിയിലെത്തിയ ഇറാനിയ്ക്കു ചാഞ്ചൻ വല്യച്ചൻ അത്ഭുതമായിരുന്നു. തന്റെ സംസ്കാരവും പാരമ്പര്യവും ആരുടെ മുന്നിലും അടിയറവ് വയ്ക്കാത്ത യഥാർത്ഥ ദ്രാവിഡൻ. തന്റെ കുലത്തിന് വന്ന മാറ്റത്തിൽ അദ്ദേഹം അസ്വസ്ഥനായിരുന്നു. തന്റെ സ്വത്വത്തെ അപഹരിക്കുന്നതിന് ജീവിതകാലം മുഴുവൻ സമ്മതിച്ചില്ല. ചാഞ്ചൻ വല്യച്ചനായിരുന്നു കരിക്കോട്ടക്കരി നോവലിന്റെ കേന്ദ്രബിന്ദു. അഞ്ചലോട്ടക്കാരനായിരുന്ന കാലത്ത് തൊടീലും തീണ്ടലും ഇല്ലാതെ തൊഴിൽ ചെയ്യാൻ കഴിഞ്ഞത് വെന്തീഞ്ഞ സ്വീകരിച്ചത് കൊണ്ടാണെന്ന് ചാഞ്ചൻ വല്യ

ച്ചൻ വ്യക്തമാക്കുന്നു. അതിന് കാരണമുണ്ടായിരുന്നു "പട്ടിക്കും പൂച്ച യ്ക്കും ക്രിസ്ത്യാനിക്കും ഏതു വഴിയിൽക്കൂടെയും പോകാം" തന്റെ തൊഴിൽ കഴിഞ്ഞ് വീട്ടിലെത്തുമ്പോൾ വെന്തീഞ്ഞ മാറ്റും. വഴിനട ക്കാനും മാന്യമായി ജീവിക്കാനും വെന്തീഞ്ഞയിട്ട തന്റെ കൂട്ടർ സംസ്കാ രത്തെ നശിപ്പിക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹം രോഷാകുലനായിരുന്നു. "എന്നെ പ്പോലെ വഴിനടക്കാനും തുണി ഉടുക്കാനും ഒക്കെയായിട്ട് ചേരൻമാരു കുറെപ്പേർ വെന്തീഞ്ഞയിട്ട്. പക്ഷേ അവര് വിവരമില്ലാത്ത അച്ചന്മാരുടെ വാക്കുകേട്ട് പാമ്പിൻകാവ് വെട്ടിത്തെളിച്ചു. കാവൽ മരങ്ങൾ മുറിച്ചുകള ഞ്ഞു. കാരണവക്കല്ലുകൾ കായലിലെറിഞ്ഞു ആചാരപ്പാട്ടുകൾക്ക് പകരം വാവയ്ക്കും പുത്രനും പാടി എനിക്കതു സഹിച്ചില്ല."

നിക്കോളച്ചന്റെ മരണം അറിഞ്ഞ ചാഞ്ചൻ വല്യച്ചൻ ദുഃഖിതനായി കാണപ്പെട്ടു. ചേരക്കുടിയിലെ കാരണവക്കല്ല് നിക്കോളച്ചൻ സൂക്ഷിച്ചി രുന്നു എന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ കൂടുതൽ ദുഃഖിതനായി. "അവന്റെ നാട്ടിലെ ദൈവത്തെ അവൻ മരണം വരെ മുറുക്കിപ്പിടിച്ചു. നമ്മുടെ നാട്ടിലെ ദൈവത്തെ മുറിക്കിപ്പിടിക്കേണ്ടത് നമ്മളല്ലായിരുന്നോ?" എന്ന ചോദ്യ മുന്നയിച്ചുകൊണ്ട് വംശസങ്കീർണ്ണതയിലേക്ക് ധർമ്മാധർമ്മങ്ങൾ തിരി ച്ചറിയാൻ കഴിയാത്തതിന്റെ നിസ്സഹായതയിൽ ചാഞ്ചൻ വല്യച്ചൻ പോകു ന്നന്നതായി നോവലിസ്റ്റ് ചിത്രീകരിക്കുന്നു.

നോവലിന്റെ അവസാന ഭാഗത്ത് ഇറാനിയുടെ പിതാവ് ഫിലി പ്പോസും തന്റെ സ്വത്വത്തിലേക്കു തിരികെ വരുന്നതായി സൂചിപ്പിക്കു ന്നു. അധികാരത്തിൽ കുടുംബത്തിന്റെ എഴുതപ്പെട്ട ചരിത്രം വലിയ നുണ യാണെന്ന് പ്രഖ്യാപിച്ചു. "അധികാരത്തിൽ കുടുംബം വേര് പിടിച്ച ഇട ങ്ങളിലെല്ലാം നാടിനും പള്ളിയ്ക്കും ഏറ്റവും കൂടുതൽ സംഭാവനകൾ നൽകിയവർ നമ്മളാണ്. എന്തിന് നമ്മൾ പുലയർ അല്ലന്ന് മറ്റുള്ളവരെ ബോധ്യപ്പെടുത്താൻ. നമുക്ക് സ്വയം ബോധ്യപ്പെടാൻ."

"ചരിത്രാന്വേഷണം മനുഷ്യനെ ജ്ഞാനിയാക്കുന്നു" എന്ന ഫ്രാൻ സിസ് ബേക്കന്റെ അഭിപ്രായത്തെ സാധൂകരിക്കുന്നതാണ് ഫിലിപ്പോ സിന്റെ വാക്കുകൾ "മോനേ എത്ര തലമുറകൾ കഴിഞ്ഞാലും മായിച്ചു കളയാനാവില്ല നമ്മളു രൂപപ്പെട്ട മണ്ണിന്റെ നിറവും മണവും. അറിയാതെ വർക്കിയവിര വല്യപ്പൻ ചെയ്ത ഒരു തെറ്റിന്റെ ഇരകളാണ് നമ്മൾ. ആ തെറ്റ് നിന്റെ ജീവിതം കൊണ്ട് തിരുത്തി." ഫിലിപ്പോസ് മകനോട് പറ യുന്ന ഈ വാക്കുകൾ നോവലിസ്റ്റിന് പറയാനുള്ളത് തന്നെയാണ്. സ്വത്വം തിരിച്ചറിയുകയും അതിൽ അഭിമാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ജനതയെ ആണ് കരിക്കോട്ടകരിയുടെ അവസാനം കാണുന്നത്. ആദിമ മനുഷ്യൻ മുതൽ നേരിടുന്ന ഈ പ്രതിസന്ധികളെ നോവൽ സൂക്ഷ്മമായി പരി

ശോധിക്കുന്നു. ജന്മവാസനകൾ എല്ലാ നിയന്ത്രണങ്ങളേയും തകർത്തെറിയുമെന്ന ഉത്തമവിശ്വാസത്തിൽ ആഖ്യാനം അവസാനിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ശരീരസ്വത്വം

'പുലയനാർമണിയമ്മ' എന്ന അദ്ധ്യായത്തിൽ രാത്രിയോളം കറുപ്പുള്ള കണ്ണമ്മച്ചേച്ചിയെ ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ലൈംഗിക സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ പ്രതീകമായിട്ടാണ് ഈ കഥാപാത്രത്തെ നോവലിസ്റ്റ് എടുത്തുകാട്ടുന്നത്. പുലയ സ്ത്രീയെന്ന സ്വത്വബോധം തിരിച്ചറിഞ്ഞ അവർ, ശരീരസ്വത്വവും തിരിച്ചറിഞ്ഞിരുന്നു. തന്നെ അന്വേഷിച്ചെത്തിയ നായർ തമ്പ്രാക്കന്മാരുടെ മുമ്പിൽ പ്രതികാര ദേവതയായി മാറിയ ചിത്രം ഇറാനിയോസ് ഓർക്കുന്നു. "അരിവാളെടുത്തു കാമസ്വരൂപിണിയായി, ദേവിയായി, പുലയനാർ മണിയമ്മയായി തമ്പ്രാക്കൻമാരുടെ തലയിൽ ചവുട്ടി നിൽക്കുകയാണ് കണ്ണമ്മച്ചേച്ചി. പുലയന്റെ മക്കളെ പ്രസവിക്കണമെന്ന് പറഞ്ഞപ്പോൾ ബിന്ദുവിന്റെ മുഖത്തും ഈ ഭാവത്തിന്റെ ലാഞ്ഛനകൾ ഉണ്ടായിരുന്നെന്ന് ഞാൻ ഓർത്തു. സ്വന്തം ശരീര സ്വാതന്ത്ര്യം കൊണ്ട് വംശത്തിന്റെ അടിമത്തത്തെ മായിച്ചു കളഞ്ഞ അവർ വേശ്യയാണെന്ന് പിന്നീടൊരിക്കലും ഞാൻ ചിന്തിട്ടില്ല." ശരീരസ്വാതന്ത്ര്യം പ്രഖ്യാപിച്ച കണ്ണമ്മച്ചേച്ചി ശരീരനിർമ്മിതിയുടെ പുതിയ പാഠങ്ങൾ നൽകുന്നു. "ഞാനൊന്നും ഒതുക്കിവച്ച് മനസ്സ് നൊമ്പരപ്പെടുത്താറില്ല നമ്മുടെ മോക്ഷോം ദൈവോം എല്ലാം നമ്മുടെ ശരീരം തന്നാ.... അതിനെ വെഷമിപ്പിക്കുന്നതാ പാപം!"

യൗവ്വനകാലത്ത് എമിലിയുമായുള്ള ഇറാനിയോസിന്റെ ലൈംഗിക ബന്ധവും ശരീരസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ മറ്റൊരുദാഹരണമാണ്. തന്റെ പിതൃത്വത്തിൽ സംശയം തോന്നിയ ഇറാനിയുടെ പ്രതികാര നടപടികൂടിയായിരുന്നു ഈ സംഭവം. സഹോദരങ്ങളുടെ മക്കൾ തമ്മിലുള്ള വിവാഹം നിഷിദ്ധമായിരുന്ന ക്രൈസ്തവർക്കിടയിൽ എമിലി-ഇറാനിയോസ് ബന്ധം യാതൊരുവിധത്തിലും അംഗീകരിക്കാൻ പറ്റാത്തതായിരുന്നു. "അവന്റെ മുന്നീന്ന് മാറി നിൽക്ക് ഈ കരിമ്പൊലയന് അമ്മേം പെങ്ങളുമില്ല" ഫിലിപ്പോസിന്റെ പിതാവ് പറയുന്ന വാക്കുകളിൽ ഇത് വ്യക്തമാണ്. ശരീരം സ്വയം നിർണയിക്കാൻ സ്ത്രീയ്ക്കവകാശമുണ്ടെന്ന് തെളിയിക്കുന്നതാണ് എമിലി എന്ന കഥാപാത്രം. ഇറാനിയുമായുള്ള ലൈംഗികത തന്റെ ശരീരസ്വാതന്ത്ര്യം ഉയർത്തികാണിക്കുന്നു. അടിച്ചേൽപ്പിക്കപ്പെട്ട ശരീരമല്ല, സ്വതന്ത്ര ശരീരമാണ് സ്ത്രീയുടേതെന്ന കാഴ്ചപ്പാട് ഇവിടെ ഉണ്ട്. കാമനകളെ നിയന്ത്രിക്കാൻ പാരമ്പര്യത്തിനോ അധികാരത്തിനോ മാമൂലകൾക്കോ സാധ്യമല്ല.

കരിക്കോട്ടക്കരിയിലെ സുൽത്താൻ ഗുഹയിലെത്തിയ ഇറാനിയോസിന് വ്യത്യസ്തമായ അനുഭവമാണുണ്ടായത്. സെബാസ്റ്റ്യനും ഇറാനിയുമായുള്ള സ്വവർഗാനുരാഗത്തിന്റെ ചിത്രം നോവലിലുണ്ട്. "പിന്നിൽ നിന്നും വയൽഗന്ധം എന്റെ ശരീരത്തിലേക്കുപടർന്നു അവന്റെ പാമ്പുടൽ പൂർണമായും പടംപൊഴിച്ചിരുന്നു. എന്റെ ഉറകളെല്ലാം അടർത്തിക്കളയുമ്പോൾ അവനെന്റെ കഴുത്തിൽ കടിച്ചു ചേറിന്റെ മണത്തിനായി ഞാൻ മൂക്കു വിടർത്തി അവന്റെ ഗന്ധമല്ല. ഏതോ ആദിമ മനുഷ്യന്റെ ഗന്ധമാണ്. മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ ഗന്ധം. അവന്റെ കൈകൾ എന്റെ അരയിലെ മണ്ണ് കുഴയ്ക്കാൻ തുടങ്ങി. എന്റെ നെഞ്ചിൽ പൊടിഞ്ഞ വിയർപ്പുകണങ്ങളെടുത്തു അവൻ മണ്ണിൽ ചേർത്തു. അവനെന്നെ മെനഞ്ഞെടുക്കുകയായിരുന്നു. ജീവബിന്ദുവായ് ഞാൻ തുടിച്ച ജലയിളക്കങ്ങളിൽ നീന്തി. കരയിലെ പുതുമണ്ണിൽ ഉരഗനഗ്നതയായിഴഞ്ഞ്, ഉപ്പ്, ചവർപ്പ്, പുളി, പഴങ്ങൾ, കായ്കനികൾ, പച്ചമാംസം രുചികളറിഞ്ഞുനുണഞ്ഞ് ഞാൻ നടന്നു. ഭൂമിയിലെ കറുത്ത മണ്ണിൽ ഉഴുതുമറിച്ച് ഞാനൊരു വിത്തായി പൊതിഞ്ഞു മുളപൊട്ടി, ഇലവിരിഞ്ഞ് ആകാശങ്ങളിലേക്കു പറന്നു ഉയരങ്ങളിൽ ആഴപ്പെട്ട ഭൂമിയെകണ്ടു ഭാരമില്ലാതെ ഞാൻ പറന്നു പോകുന്നത് എവിടേക്കാണ്."

ഉപസംഹാരം

കരിക്കോട്ടക്കരി എന്ന നോവൽ പുതിയ ആഖ്യാന പരിസരം തേടിയിട്ടുണ്ട്. പാരമ്പര്യം, അധികാരം, തൊഴിൽ, ജാതിസ്വത്വം എന്നിവ ചർച്ച ചെയ്യപ്പെടുന്നു. പാരമ്പര്യത്തിന്റെ ചരിത്രം പരിശോധിക്കാൻ പാരമ്പര്യവാദികൾ പരിശ്രമിക്കുന്നില്ല; കണ്ടെത്തുന്നതാകട്ടെ ഇക്കൂട്ടർക്ക് ദഹിക്കുന്നതല്ല. അധികാര കേന്ദ്രത്തിൽ നിന്ന് ഒഴിഞ്ഞ് നിൽക്കാൻ കഴിയാത്ത ജനതയുടെ നിസംഗമുഖം ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു. ജീവിതത്തിലുടനീളം അധികാരകേന്ദ്രങ്ങൾ നിയന്ത്രണം ഏർപ്പെടുത്തുന്നു. ജീവിത സങ്കല്പങ്ങൾ എല്ലാം അധികാരവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടു നിൽക്കുന്നു. മതാചാരങ്ങളും കലയും അധികാരത്തിൽ നിന്ന് മുക്തമല്ല. ചുരുക്കത്തിൽ അധികാര കേന്ദ്രീകൃതമായ പാരമ്പര്യബോധത്തിൽ അഭിരമിക്കുന്നജീവിതങ്ങളെ ഈ നോവൽ തുറന്ന് കാട്ടുന്നു. വ്യത്യസ്തമാനങ്ങളെ ഒരു കുടക്കീഴിൽ കൊണ്ടുവരാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. ചരിത്രവും വംശപാരമ്പര്യവും നിരന്തരം ചർച്ച ചെയ്യുന്നു. മാനവിക സങ്കല്പത്തിനതീതമായിനിൽക്കുന്നതാണ് അധികാരത്തിലൂന്നിയ ചരിത്രവും വംശപാരമ്പര്യവും എന്ന് ഇതിൽ സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

ദളിത് ക്രൈസ്തവരുടെ സ്വത്വസങ്കർഷങ്ങളെ ഇതിൽ അടയാളപ്പെടുത്തുന്നു. അഭിമാനത്തോട് ജീവിക്കാനായി തെരഞ്ഞെടുത്ത പുതിയ സ്വത്വം അഭിമാനക്ഷതമായി മാറുന്നു. പ്രാഗ്ജീവവ്യവസ്ഥയുടെ ഉൾപ്രേ

രണകൾ വേട്ടായാടുകയും തിരികെ പോകാൻ ആഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. കലർപ്പില്ലാത്ത സ്വത്വം തേടിയുള്ള യാത്രയിൽ ജീവിതസാഹചര്യങ്ങൾ പലപ്പോഴും തടസ്സമായിരുന്നു. മതം, അധികാരം എന്നിവയോട് പ്രതിരോധം സൃഷ്ടിച്ചാണ് സ്വത്വത്തിലേക്കു പുലയർ തിരിച്ചെത്തുന്നത്. വ്യക്തിസ്വത്വവും സമുദായസ്വത്വവും പരസ്പരപൂരകങ്ങളാണെന്ന് തിരിച്ചറിയുകയും അതിനായി പുതിയ പ്രവർത്തനമണ്ഡലം തിരഞ്ഞെടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. വ്യാജപാരമ്പര്യത്തെ സൃഷ്ടിക്കുകയും അതിൽ അഭിരമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരെ അസ്വസ്ഥമാക്കുന്നതാണ് ഈ നോവൽ. മാമൂലുകളെ അനുസരിക്കാത്ത തലമുറയുണ്ടെന്നും അത് ജൻമവാസനയിൽ നിന്ന് ലഭിച്ചതാണെന്നും 'കരിക്കോട്ടക്കരി'യിൽ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു.

കുറിപ്പുകൾ

1. പ്രദീപൻ പാമ്പിരിക്കുന്ന്, ദളിത് സൗന്ദര്യ ശാസ്ത്രം, കോട്ടയം: ഡി.സി.ബുക്സ്, 2011, പുറം 13.
2. അനിൽകുമാർ ടി.കെ, മലയാള സാഹിത്യം കീഴാളപരിപേഷ്യം, തൃശ്ശൂർ : കേരളസാഹിത്യ അക്കാഡമി 2004, പുറം 19.
3. സലിംകുമാർ കെ.എം., നെഗ്രിറ്റ്യുഡ്, കോട്ടയം : ഡി.സി.ബുക്സ്, 2011, പുറം 186.
4. ടി. പുസ്തകം, പുറം 30.

ഗ്രന്ഥസൂചി

1. അനിൽ കെ.എം. (എഡി.) സംസ്കാരനിർമ്മിതി, കോഴിക്കോട്: പ്രോഗ്രസ് ബുക്സ്, 2017.
2. അനിൽകുമാർ ടി.കെ, മലയാള സാഹിത്യം കീഴാളപരിപേഷ്യം, തൃശ്ശൂർ : കേരളസാഹിത്യ അക്കാഡമി 2004.
3. തോമസ് വിനോയ്, കരിക്കോട്ടക്കരി, കോട്ടയം : ഡി.സി. ബുക്സ്, 2014.
4. പ്രദീപൻ പാമ്പിരിക്കുന്ന്, ദളിത് സൗന്ദര്യ ശാസ്ത്രം, കോട്ടയം: ഡി.സി. ബുക്സ്, 2011.
5. മനോജ് എം.ബി., ആദർശം അദർശം എഴുത്ത് അവസ്ഥ ദളിത് സാഹിത്യ പഠനങ്ങൾ, കൊച്ചി : പ്രണതാബുക്സ്, 2008.
6. മനോജ് എം.ബി., ദേശം ദേശി മാർഗ്ഗ; സാഹിത്യമെന്ന ഉപാദാന സാമഗ്രി, കോട്ടയം: പാപ്പിറസ് ബുക്ക്, 2011.

7. മലയാള പഠന കേന്ദ്രം, സംസ്കാര പഠനം ചരിത്രം സിദ്ധാന്തം പ്രയോഗം, മലപ്പുറം : വള്ളത്തോൾ വിദ്യാപീഠം, 2017.

8. ഷിജു കെ., നാഞ്ചിനാടിന്റെ സാംസ്കാരിക ചരിത്രം, തിരുവനന്തപുരം : കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, 2018.

9. സലിംകുമാർ കെ.എം., നെഗ്രിറ്റ്യുഡ്, കോട്ടയം : ഡി.സി.ബുക്സ്, 2011.

❖❖

അതിജീവനത്തിന്റെ പ്രവാസരേഖകൾ

ഡോ. വി. അനീഷ്കുമാർ
മുടക്കാലിൽ, രണ്ടാർ പി.ഒ., മൂവാറ്റുപുഴ.

സംഗ്രഹം

വർത്തമാനകാലത്തിലെ സാമൂഹികജീവിതത്തിന്റെ അസ്വസ്ഥതകളും അസ്ഥിരതകളും അതിന്റെ എല്ലാ അർത്ഥത്തിലും ഏറ്റുവാങ്ങുന്ന നൂനപക്ഷ വ്യക്തിജീവിത പ്രതിനിധികളാണ് പ്രവാസികൾ. വ്യക്തിയുടെ സ്വത്വവും സ്വാതന്ത്ര്യവും തേടിയുള്ള യാത്രകൾ, അപരിചിത ലോകങ്ങളോടുള്ള കൗതുകം മൂലമുള്ള സഞ്ചാരം, നിലനിൽപ്പിനായുള്ള ഒളിച്ചോട്ടങ്ങൾ, വിഭജനമോ, ലഹളയോ, ദുരന്തമോ കാരണമാകുന്ന യാത്രകൾ എന്നിങ്ങനെ പ്രവാസത്തിന്റെ സമകാലികമുഖങ്ങൾ നിരവധി"[2]യാണ്.ഇതിനെ അടിസ്ഥാനമാക്കി അതിജീവനത്തിന്റെ പ്രവാസമുദ്രകളെ അടയാളപ്പെടുത്താനാണ് ഈ പഠനത്തിലൂടെ ഉദ്യമിക്കുന്നത്.

താക്കോൽവാക്കുകൾ

പ്രവാസം,സ്വത്വം,സ്വദേശം, ദേശസ്വരൂപം, മുഖ്യധാര, ആധുനികഭാവുകത്വം, അനുഭവഭിന്നത.

മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ ഗതാനുഗതികത്വത്തെ വർത്തമാനകാലചരിത്രത്തിന്റെ ഉന്മത്തമായ അവസ്ഥയിലേയ്ക്ക് പരിവർത്തിപ്പിക്കുന്ന ഇടങ്ങളാണ് പ്രവാസ(Diaspora) എഴുത്തിലൂടെ കടന്നുവരുന്നത്. എഴുത്തുകാരൻ പ്രവാസിയായി സ്വയം രൂപാന്തരം പ്രാപിക്കുമ്പോഴുണ്ടാകുന്ന നവീന ചിന്താഗതികൾ ആഖ്യാനത്തന്റെ മുന്നേറ്റത്തിന് കൂടുതൽ ആർജ്ജവം നൽകുന്നു. ദേശീയതയുടെ വ്യാവർത്തകഘടനകൾക്കകത്തുംപുറത്തും സ്ഥിതിചെയ്യുമ്പോഴുണ്ടാകുന്ന ഗൃഹാതുര ബോധവും, അന്യവത്ക്കരണചിന്തയും, ദാർശനികഭിന്നതയും, അധികാര മേൽക്കോയ്മയും, രാഷ്ട്രീയവിധികളും എഴുത്തുകാരനെ പുതിയ ഇടത്തിലേ

യ്ക്കുള്ള സ്ഥലനിർമ്മിതിയ്ക്ക് പ്രാപ്തനാക്കുന്നു. വിഭിന്ന സംസ്കാരത്തിന്റെ വ്യത്യസ്ത മുഖങ്ങളിൽനിന്നുകൊണ്ട് താൻ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യാനാഗ്രഹിക്കുന്ന ദേശത്തിന്റെ പുനരെഴുത്തുകളായി ഇവ സ്വയം രൂപാന്തരീകരണം പ്രാപിക്കുന്നു. "പ്രവാസം എന്നാൽ ദൂരം മാത്രമല്ല സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. സ്വപ്നത്തിനും യാഥാർത്ഥ്യത്തിനുമിടയ്ക്കുള്ള ഒരനുഭവം കൂടിയാണ്."[1] ദേശത്തെയും ദേശ്യതയെയും ദേശീയതയെയും അതിവർത്തിച്ചു നിൽക്കുന്ന പ്രവാസസമ്പന്നമായ സംസ്കാരത്തിന്റെ ഉപലബ്ധികളെ ആഖ്യാനഭൂപടത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കേണ്ടിവരുന്ന അവസ്ഥയ്ക്ക് നിദാനമായി പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്ന ജനസമൂഹം മാറുന്നു.

ഉച്ചനീചത്വങ്ങൾക്കെതിരെ ആവർത്തിക്കപ്പെടുന്ന നീതിയ്ക്കുവേണ്ടിയുള്ള പോരാട്ടങ്ങളും സമരമുറകളുമെല്ലാം എഴുത്തിൽ നിഗൂഢനം ചെയ്യപ്പെടുന്നു. ചരിത്രവർത്തമാനങ്ങളെ സമകാലികതയിൽ സങ്കലനം ചെയ്തുകൊണ്ടുള്ള ആഖ്യാനരീതിയാണ് നോവലുകൾ പ്രത്യക്ഷത്തിൽ വെളിവാക്കുന്നത്. ഇങ്ങനെയുള്ള സാമ്പത്തിക - രാഷ്ട്രീയചരിത്രംകൂടി പ്രവാസഎഴുത്തിൽ രൂപപ്പെടുന്നു. ഇങ്ങനെ ആഖ്യാനംചെയ്യപ്പെടുന്ന നോവൽ ദേശകാല സമൂഹങ്ങളുടെ പ്രതിനിധാനപ്പെടുത്തലിൽ ഒന്നിനൊന്ന് വ്യത്യസ്തമായി നിലകൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. "ആധുനിക പ്രവാസത്തിന് വിഭിന്നമായ സാമൂഹ്യമാനങ്ങളാണുള്ളത്. അതിർത്തികളാൽ നിർവ്വചിക്കപ്പെടുന്ന രാഷ്ട്രവിഭജനങ്ങൾ, പൗരാവകാശതർക്കങ്ങൾ, വിവിധതരത്തിലുള്ള വിവേചനങ്ങൾ, നിർബന്ധിത നാടുകടത്തലുകൾ എന്നിങ്ങനെയുള്ള യാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾ പ്രവാസത്തെ സങ്കീർണ്ണങ്ങളാക്കി. വ്യക്തിയുടെ സ്വത്വവും സ്വാതന്ത്ര്യവും തേടിയുള്ള യാത്രകൾ, അപരിചിത ലോകങ്ങളോടുള്ള കൗതുകംമൂലമുള്ള സഞ്ചാരം, നിലനിൽപ്പിനായുള്ള ഒളിച്ചോട്ടങ്ങൾ, വിഭജനമോ, ലഹളയോ, ദുരന്തമോ കാരണമാകുന്ന യാത്രകൾ എന്നിങ്ങനെ പ്രവാസത്തിന്റെ സമകാലികമുഖങ്ങൾ നിരവധി"[2]യാണ്.

വർത്തമാനകാലത്തിലെ സാമൂഹികജീവിതത്തിന്റെ അസ്വസ്ഥതകളും അസ്ഥിരതകളും അതിന്റെ എല്ലാ അർത്ഥത്തിലും ഏറ്റുവാങ്ങുന്ന ന്യൂനപക്ഷ വ്യക്തിജീവിത പ്രതിനിധികളാണ് പ്രവാസികൾ. ആധുനിക മനുഷ്യന്റെ രൂപകമായി കടന്നുവരുന്ന പ്രവാസജീവിത സങ്കീർണ്ണതകൾ നാഗരികതയുടെചരിത്രത്തിന്റെ പുനർപാഠങ്ങളാണ്. നാഗരികതയുടെ ചരിത്രം സ്വകാര്യസ്വത്തിന്റെയും ഭരണകൂടത്തിന്റെയും പ്രതിനിധാനങ്ങളുടെ ഭാഗങ്ങളാണ്. സ്വയം കീഴടക്കാനുള്ള അഭിവാഞ്ഛയിൽ പിറവികൊള്ളുന്ന മനുഷ്യമനസ്സിന്റെ പ്രചോദനവും സ്വകാര്യസ്വത്തിനായുള്ള ത്വരയും പ്രവാസജീവിതത്തിന്റെ ഭാഗമാണ്. ഭരണകൂടത്തിന്റെ ഇടപെടലുകൾ, ദേശീയതയുടെ ഉത്ഭവം, തൊഴിലില്ലായ്മ എന്നിവയാണ് പ്രവാസ

ത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയമാറ്റത്തിനു പ്രധാനകാരണം. ദേശം ഒരു സാമൂഹിക യാഥാർത്ഥ്യമാകുന്നതോടുകൂടി അതിന്റെ തന്നെ വൈരുദ്ധ്യത്തെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്തുകൊണ്ട് വ്യവഹാരാർത്ഥത്തിൽ പ്രവാസം കടന്നു വരുന്നു. ഈ അർത്ഥത്തിൽ പ്രവാസവും നഗരവത്ക്കരണവും ഒന്നിന്റെ തന്നെ പ്രകാരഭേദങ്ങളായിത്തീരുന്നു. സമകാലികമനുഷ്യന്റെ വൈയക്തികസംഘർഷങ്ങളുടെ ഭൂമിക ഈയൊരു ദ്വന്ദ്വത്തിലാണ് എടുത്തു കാട്ടുന്നത്.

ദേശസ്വരൂപത്തിൽ എഴുത്തുകാരന്റെ ഭാഗമാകുന്ന സാഹിത്യത്തിലെ പൊതുമണ്ഡലം ദാർശനികതലങ്ങളുമായും രാഷ്ട്രീയതലങ്ങളുമായും ബന്ധപ്പെട്ടുകിടക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ ആഖ്യാനം പുന:സൃഷ്ടിയിലൂടെ ദേശത്തെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്തുകൊണ്ട് നിലകൊള്ളുന്നു. വ്യക്തിയുടെ സാമൂഹിക ബോധം, സ്വകാര്യത, സർഗ്ഗാത്മകത എന്നിവയെ പ്രവാസ ഇടങ്ങൾ ആഴത്തിൽ സ്വാധീനിക്കുന്നു. നാടുകടത്തപ്പെട്ടവൻ, രാജ്യം നഷ്ടമായവൻ, നാടോടികൾ, മുഖ്യധാരയിൽനിന്ന് പുറത്താക്കപ്പെട്ടവർ എന്നിങ്ങനെ വ്യക്തിസ്വത്വങ്ങൾ ദേശത്തിന്റെ ചലനക്രമത്തിൽ നിന്നും സ്വയം നിഷ്കാസിതമാകുമ്പോൾ അവർ പ്രവാസസാഹിത്യത്തിന്റെ പ്രധാനവിഷയങ്ങളായി പരിണമിക്കുന്നു. "പാർശ്വവത്ക്കരിക്കപ്പെടുന്ന വിഭാഗങ്ങൾ കർമ്മോന്മുഖമായി രാഷ്ട്രീയവത്ക്കരിക്കപ്പെടുന്നതോടുകൂടി ഇത്തരം സമൂഹത്തിൽ ദേശീയത ഉടലെടുക്കുകയും ദേശരാഷ്ട്രത്തിലേക്കുള്ള പ്രയാണമാരംഭിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു"[3] ദേശസ്വത്വത്തിനകത്തും പുറത്തും ഇത് ഒരുപോലെ സ്വാധീനം ചെലുത്തുന്നുണ്ട്.

വൈയക്തികാനുഭവത്തിൽനിന്നും എഴുത്തെന്ന സാമൂഹികപ്രശ്നങ്ങളിലേക്കുള്ള നോവലിസ്റ്റിന്റെ ജീവിതദർശനമാണ് ഇതിൽ പരിണാമവിധേയമാകുന്നത്. ചെന്നെത്തുന്ന ദേശത്തിന്റെ ചുറ്റുപാടുകളും അനുഭവങ്ങളും സൗഹൃദങ്ങളും എഴുത്തുകാരനെ പ്രചോദിപ്പിക്കുന്നത് ഇത്തരം യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളിലൂടെയാണ്. ലോകത്തിന്റെ തന്നെ പ്രതിച്ഛായയെമാറ്റി ജനതയുടെ ജീവിതഗതികൾ തിരുത്തിയ രാഷ്ട്രീയവും സാമൂഹികവുമായ സംഭവങ്ങളും പരിണാമങ്ങളും ഇതിന് കാരണമായിമാറുന്നു. "ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ എഴുത്തുകാരനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം നാടുകടത്തൽ പലപ്പോഴും രക്ഷപെടാനാവാത്തൊരു അനുഭവമായി"[4]ത്തീരുന്നു. ദേശചരിത്രത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ്യങ്ങളിൽ കുരുങ്ങിക്കിടക്കുന്ന ഇത്തരം ദേശാന്തരഗമനങ്ങളിൽ എഴുത്ത് ഒരു സ്വയം പരിവർത്തനത്തിന്റേതായ തലം നേടിയെടുക്കുന്നു. അനുഭവൈക്യത്തിന്റെ സാമ്പ്രദായികഘടകങ്ങളിൽ വ്യക്തി നേരിടുന്ന തീവ്രപ്രശ്നങ്ങളുടെ അവലോകനം കൂടിയാണിത്. സ്വതന്ത്രരതിയോടുള്ള ആഭിമുഖ്യവും, തീവ്രമാകുന്ന അതിന്ദ്രീ

യാനുഭൂതികൾ ആവിഷ്ക്കരിക്കാനുള്ള വ്യഗ്രതയും കീഴ്വഴക്കങ്ങളെ വെല്ലുവിളിക്കാനുള്ള തന്റേടവും ഈ പ്രതിസംസ്കാരത്തിന്റെ ലക്ഷ ണങ്ങളാണ്.

പ്രദേശങ്ങളിൽനിന്നും പരിതഃസ്ഥിതികളിൽനിന്നും സമൂഹങ്ങ ളിൽനിന്നു പ്രതിസംസ്കാരത്തിലേയ്ക്കു യാത്രചെയ്യപ്പെടുന്ന എഴുത്തു കാരന്റെ ആഖ്യാനജീവിതത്തിനുമുന്നിൽ കൃത്യമായ രൂപമോ, എണ്ണമോ ഇല്ലാതെ പലയിടങ്ങളിൽനിന്നും കുടിയേറിപ്പാർക്കാൻവരുന്ന മാന വികസമൂഹത്തിനൊപ്പമാണ് ആഖ്യാനം നിലകൊള്ളുന്നത്. "ഓരോ ത വണ സ്ഥലം മാറുമ്പോഴും ഒരു കഥാകാരൻ അവൻ സൃഷ്ടിച്ച ഭൂമിശാ സ്ത്രത്തിനിരയാകുകയും മരിക്കുകയും വേറൊരു കഥാകാരൻ ഭൂമിശാ സ്ത്രത്തിന്റെ വിധി നേടുവാൻവേണ്ടി ജനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു"[5] ഇത്ത രമൊരു ജീവിത പരുങ്ങലിലൂടെ കടന്നുവരുന്ന എഴുത്തുകാരൻ എഴു ത്തിൽനിന്ന് സ്വയം നിഷ്കാസിതനാവുകയും പ്രവാസമെന്ന തീവ്രവി കാരം എഴുത്തിലൂടെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. യാഥാർത്ഥ്യത്തെ തിരിച്ചറിയാനുള്ള നവീനകാല കാഴ്ചപ്പാട് ഇതിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നു. പ്രവാസിഎഴുത്തുകാരൻ ഒരേസമയം സമൂഹത്തിനകത്തും പുറത്തും ജീവിക്കുന്ന ഇരട്ടവ്യക്തിത്വമുള്ള ചിഹ്നരൂപങ്ങളാണ്. ഇവരിൽ വെളി പ്പെടുന്ന ഭാഷയും ആവിഷ്ക്കാരോപാധിയും സവിശേഷമായ ആഖ്യാന രീതിയുടെ വെളിപ്പെടലുകളായി രൂപാന്തരപ്പെടുന്നു. അധികാരവും മനു ഷ്യത്വവുംതമ്മിലുള്ള സംഘട്ടനത്തിന്റെ പ്രത്യയശാസ്ത്ര വിവക്ഷക ളായി ഇതിൽ ഭാഷ മാറുന്നു.

വിചിത്രമായ സംഭവക്രമങ്ങളിലൂടെ ജീവിതവൈവിധ്യത്തിന്റെ അനുഭവങ്ങൾ പകർത്തികൊണ്ട് നോവൽ അതിജീവനത്തിന്റെ ഭൂമിക യായി ആധുനികതയിൽ കടന്നുവന്നു. കഥയിലൊതുങ്ങാത്ത ഇത്തരം ജീവിതക്രമങ്ങൾ കാലാന്തരത്തിൽ ദേശത്തിന്റെ പ്രതിച്ഛായകളായിത്തീ രുന്നു. പ്രവാസജീവിതത്തിന്റെ കഥാഖ്യാനങ്ങളിൽ വരുന്ന "പലതിനെ യും പലപ്പോഴും വാക്കുകളുടെ ചട്ടക്കൂടിനുള്ളിലേക്ക് ഒതുക്കി വെയ്ക്കാ നാവില്ല. കഥയായി പറഞ്ഞാലും അനുഭവമായി പറഞ്ഞാലും അതിന് അതിശയോക്തിയുടെ നിറമുണ്ടാകുമെന്നതുതന്നെ"[6] കാരണമെന്ന് നിരീ ക്ഷണങ്ങൾ അവയിലെ പ്രതിപാദനത്തിലെ വിഷയതീവ്രതയെ കുറി ക്കുന്നു. പ്രവാസം സൃഷ്ടിക്കുന്ന നഷ്ടബോധത്തിന്റെയും, ഗൃഹാതുര ത്വത്തിന്റെയും ആഖ്യാനങ്ങൾ ആധുനിക മലയാളനോവലിൽ ഇടംനേടി യിട്ടുണ്ട്. ഭാഷ, ദേശം, ജാതി, മതം, വിശ്വാസം എന്നിവയിലെല്ലാം ഭിന്നത പുലർത്തുന്ന മനുഷ്യർ അധികാരത്തിന്റെ അപമാനവികരണ വികാര ങ്ങൾക്കെതിരെ പ്രവാസത്തിന്റെ തിക്താനുഭവങ്ങൾ പങ്കിടുന്നവരുമാണ്. ആധുനികാനന്തര സാഹിത്യത്തിലെ സവിശേഷമായ പരിഗണനയിലൊ

ന്നായി കടന്നുവരുന്ന ദേശാടനത്തിന് ഭാഗഭാക്കാവുന്ന വ്യക്തിത്വങ്ങളുടെ തുറന്ന അനുഭവങ്ങളെയും അവ തീർക്കുന്ന പ്രശ്നങ്ങളെയും നിലനിൽക്കുന്ന അവസ്ഥയിൽ നിന്നുകൊണ്ട് അപനിർമ്മിക്കുന്നതായി കാണാം. ഒരുതരത്തിൽ ഇവ ആത്മകഥാനുഭവത്തിന്റെ ഭിന്നമുഖങ്ങൾവരച്ചിടുന്നു.

ദേശത്തിനും സ്വത്വത്തിനുംവേണ്ടിയുള്ള ആശയാവിഷ്കാരമാണ് പ്രവാസഎഴുത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്. നവീന നോവലിന്റെ ഭാവുകത്വത്തിൽ കഥയും ആത്മകഥയും തമ്മിലുള്ള അതിർത്തികൾ മായ്ച്ചുകൊണ്ട് പൗരസമൂഹത്തിന്റെ അതിജീവനതുടർച്ചകളായിട്ടാണ് പ്രവാസ എഴുത്തുകൾ ആധുനികവായനയിൽ ഇടംനേടിയെടുക്കുന്നത്. മലയാളി സ്വത്വത്തിന്റെ ഏറ്റവും കാതലായ അംശങ്ങളെ ആവാഹിക്കാനും വൈകാരികപരിണാമങ്ങളെ അടയാളപ്പെടുത്താനുമാണ് ഇതിലൂടെ ശ്രമിക്കുന്നത്. ആഖ്യാനഭാഷയുടെ ആർജ്ജവം ഉൾക്കൊണ്ടു അസാധാരണമായ മനുഷ്യാനുഭവങ്ങളെ ചരിത്രത്തിന്റെ പിൻബലത്തിൽ അസ്തിത്വവ്യഥയായും, നിലനിൽപ്പിനുവേണ്ടിയുള്ള പോരാട്ടമായും അവതരിപ്പിച്ച് ഭൗതിക സാഹചര്യങ്ങളിൽനിന്നും ഉരിത്തിരിയുന്ന ജീവിതത്തിന്റെ വൈരുദ്ധ്യക്രമങ്ങളെ വെളിപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിക്കുന്നു. കേരളത്തിന്റെ സാംസ്കാരികരൂപീകരണത്തിനകത്തും പുറത്തും ചരിത്ര- രാഷ്ട്രീയ- വൈകാരിക സ്വഭാവ സവിശേഷതകളുടെ വലിയ അന്തരം ഇവ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു.

ഓർമ്മയുടെ കാലവും ദേശത്തിന്റെ ദർശനബോധവും ശക്തമായ ഭാഷണതലങ്ങളും കൂടിച്ചേർന്ന ആധുനികഭാവുകത്വവും അനുഭവഭിന്നതയുടേതായ ഭൂമിശാസ്ത്രത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മാംശവും സ്ഥലാവിഷ്ക്കരണത്തിലൂടെ യാഥാർത്ഥ്യ ബന്ധം പുലർത്തുന്നു. കേരളത്തിന്റെ സാമൂഹ്യാന്തരീക്ഷത്തിനുപുറത്തുള്ള വൈദേശിക ജീവിതവും നഗരജീവിതവും കേന്ദ്രമാക്കിക്കൊണ്ടു മനുഷ്യജീവിതത്തെ പ്രമേയവത്ക്കരിക്കുകവഴി ഇന്ത്യൻ ദേശീയാവസ്ഥയിൽ പ്രതിരോധങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കാനുള്ള സ്വത്വവാദ രാഷ്ട്രീയമായി പ്രവാസഎഴുത്തുകൾ രൂപാന്തരപ്പെടുന്നു. രാഷ്ട്രീയാവസ്ഥയിലെ പൊരുത്തക്കേടുകളും നീതിരാഹിത്യബോധവും ഉണ്ടാക്കുന്ന തൊഴിലില്ലായ്മയും, സ്വത്വാന്വേഷണപ്രശ്നങ്ങളും, ദാരിദ്ര്യവും മറ്റും ഉയർത്തിക്കാട്ടുന്നവയാണ് പ്രവാസിയുടെ അതിജീവനങ്ങൾ. ദേശീയാവസ്ഥയിലെ സാമ്പത്തികവൈരുദ്ധ്യങ്ങളെ ഉന്നംവച്ചുകൊണ്ടാണ് സാമൂഹ്യജീവിതത്തിന്റെ ക്രമങ്ങളിലേക്ക് പ്രവാസനോവലുകൾ കടന്നുവരുന്നത്. ജീവിതത്തിന്റെ വിലക്ഷണമായ നീക്കുപോക്കുകൾക്ക് നിദാനമാണിത്.

വേദനാജനകവും ചരിത്രാനുഭവങ്ങളിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തവുമായ ഇടങ്ങളിൽനിന്നും തൊഴിൽപ്രവാസമെന്ന (Labour diaspora) വ്യവസ്ഥി

തിയുടെ അനസ്യൂത മണ്ഡലങ്ങളെയാണ് ഇതിലൂടെ എഴുത്തുകാരൻ അടയാളപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിക്കുന്നത്. പ്രവാസജീവിതത്തിന്റെ അസ്വസ്ഥതകളും അസ്ഥിരതകളും രൂപപ്പെടുന്നതിനുപിന്നിലെ ആന്തരികചോദന നാഗരികതയുടെ ചരിത്രത്തിന്റെ തനിയാവർത്തനങ്ങളാണ്. ആഭ്യന്തരവും ബാഹ്യവുമായ വ്യവസായവത്കരണത്തിന്റെ പ്രതീകമായും യാഥാർത്ഥ്യമായും പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നതിന്റെ പരിണതാവസ്ഥകളാണിത്. പ്രവാസത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സാമൂഹികശാസ്ത്രപാഠങ്ങളോ സാഹിത്യ പഠനക്രമങ്ങളോ മുഖ്യധാരയിൽ പരിഗണിക്കപ്പെടാതെ പോയിട്ടുള്ള മണ്ഡലങ്ങളിലൊന്നായി പ്രവാസജീവിതം മാറുന്നു. ബർമ്മയുടെ ആത്യന്തികവൃത്തത്തിന് അകത്തും ഫ്രാൻസ്, ഗൾഫ്നാടുകൾ, അമേരിക്ക എന്നീ രാജ്യങ്ങൾ ബാഹ്യവൃത്തത്തിനു പുറത്തും പിൻതുടരുന്ന മലയാളികളായ പ്രവാസികളുടെ ജീവിതനൈരന്തര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് എഴുത്തുകാർ നോവലുകളിൽ ചിത്രീകരിക്കുന്നുണ്ട്. ജീവിതത്തിന്റെ വ്യത്യസ്താനുഭവങ്ങളുടെ ആഴവും പരപ്പും ചിത്രീകരിക്കുന്ന ദേശാന്തരമാണ് സഞ്ചാരം. പ്രവാസം സഞ്ചാരത്തിന്റെ അനിവാര്യമായ തുടർച്ചയുടെ ഭാഗമാണ്. ആധുനിക നാടോടിസംസ്കാരത്തിന്റെ തുടർച്ചകളായിട്ടാണ് എഴുത്തിൽ പ്രവാസം പ്രവേശകമാകുന്നത്.

ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യദശകങ്ങളിൽ തെക്കു കിഴക്കനേഷ്യയിലെ രാജ്യങ്ങളിലേക്കും, എഴുപതുകളിൽ ഗൾഫ്രാജ്യങ്ങളിലേക്കും നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അന്ത്യദശകങ്ങളിൽ അമേരിക്കയിലേക്കുമുള്ള ജനതയുടെ പ്രവാസജീവിതക്രമങ്ങളാണ് പ്രവാസഭൂമികയുടെ ചരിത്രാവർത്തനത്തിനായി ആഖ്യാനയോഗ്യമാക്കുന്നത്. ജനിച്ച നാട്ടിൽനിന്നും പറിച്ചുനടപ്പെട്ടതാണ് പ്രവാസികളുടെ ജീവിതം. കേരളത്തിന്റെ ജീവിതവ്യവസ്ഥയെ ആകമാനം അത് മാറ്റി മറിച്ചു. ഒറ്റപ്പെട്ടതും കൂട്ടമായതുമായ സാമൂഹിക യാഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെ രോദനങ്ങളെ മറികടന്ന് നിലിവിളികളും കണ്ണീരും നിറഞ്ഞ ജീവിതസമസ്യകളായി പ്രവാസജീവിതം മാറി.

ആഖ്യാനത്തിന്റെ നൂതനവും വ്യവസ്ഥാപിതവുമായ രീതിശാസ്ത്രങ്ങളെ മാറ്റിമറിക്കുന്ന എഴുത്തുവഴികൾ ആധിപത്യ അധികാരശ്രേണികൾക്കെതിരെ നിലകൊള്ളുന്നു. സ്വയം രക്ഷപ്പെടലിന്റെയും അതിജീവനത്തിന്റെയും സാമ്പത്തികാഭിവൃദ്ധിയുടെയും മൂലപാഠങ്ങൾക്ക് പുനർപാഠം സൃഷ്ടിക്കുന്നവയാണ് പ്രവാസഎഴുത്തുകൾ. ഭാഷയും, വ്യക്തിയും, മനുഷ്യമൂല്യങ്ങളും ദേശഭൂമികയിൽ നിലനിർത്തി ചരിത്രാവർത്തനത്തിന്റെ ഭിന്നശ്രേണികളെ എഴുത്തുകാരൻ അടയാളപ്പെടുത്തുന്നു. ആധുനികാനന്തര കേരളീയജീവിതത്തിൽ സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പ്രവാസജീവിതത്തിന്റെ നേർചിത്രങ്ങളാണ് ബെന്യാമിൻ (ബെന്നി ദാനിയേൽ -1971) *ആടുജീവിതം* (2008) എന്ന നോവലിലൂടെ ആവിഷ്ക്കരിക്കു

ന്നത്. വ്യക്തിയുടെ സാമൂഹികബോധത്തെയും സ്വകാര്യതയെയും സർഗ്ഗാത്മകമനസ്സിനെയും പ്രവാസം ആഴത്തിൽ സ്വാധീനിച്ചതിന്റെ സ്വയം വെളിപ്പെടുത്തലുകളാണ് ഈ നോവലിന്റെ പ്രതിപാദ്യവിഷയം. കേരളത്തിന്റെ സാമൂഹികജീവിതത്തെ ചലനാത്മകവും സമ്പന്നവുമാക്കിത്തീർക്കുന്നതിൽ പ്രവാസികൾ പ്രധാന പങ്കുവഹിക്കുന്നുണ്ട്. ജീവിതത്തിന്റെ അരികുപറ്റി സ്വയം വിധേയത്വം സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ട് അസാധാരണജീവിതം നയിക്കുന്ന പ്രവാസികളുടെ ജീവിതസത്യം എഴുത്തുകാരൻ ആവിഷ്ക്കാരോപാധിയാക്കുന്നു. അനുഭവങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ പകർത്തപ്പെടുന്ന ഈ കൃതി മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ ചുട്ടുപൊള്ളുന്ന യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ നർമ്മത്തിന്റെ നേരിയ പ്രതലത്തിലൂടെയാണ് അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. പ്രവാസം ഇതിൽ ബാഹ്യസ്പർശിയായ അനുഭവലോകത്തിൽനിന്നും മാറി യാഥാർത്ഥ അനുഭവങ്ങളുടെ തീക്ഷ്ണതയിൽ സ്വയം വെളിപ്പെട്ടുവരുന്നു.

എഴുത്തുകാരൻ എത്തിച്ചേരുന്ന ഇടങ്ങളിലെ മനുഷ്യർക്ക് പേരുകളും, ജീവിതാഭിരതികളുമുണ്ട്. സാന്ദർഭികമായി മാറിനിന്നുകൊണ്ട് ജീവിതത്തിന്റെ വ്യത്യസ്താനുഭവങ്ങളെ രേഖപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിക്കുന്ന ദാർശനികനിൽ ഒരാളായി മാറാൻ അയാൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. പരസ്പരവിരുദ്ധങ്ങളായ രണ്ടു ഘടകങ്ങളുടെ പാരമ്പര്യവിരുദ്ധതയിലൂന്നിക്കൊണ്ട് കഥാകാരൻ സൃഷ്ടിച്ച ഭൂമിശാസ്ത്രത്തിന്റെ സംഭവബഹുലമായ ജീവിതക്രമങ്ങൾക്ക് സാങ്കല്പികവിരുദ്ധമായ ജീവിതത്തിന്റെ വ്യത്യസ്തതലങ്ങളെ അനാവരണം ചെയ്യാനാകുന്നു."ബത്തയിലെ ചെറിയ പോലീസ്സ്റ്റേഷനു മുന്നിൽ നിൽക്കുന്ന 'ഞാനും ഹമീദും' ബന്ധപ്പെട്ടവരാൽ ആനയിക്കപ്പെടാനാവാതെ സ്വയം നിസ്സഹായരായി പ്രവാസജീവിത്തിലെത്തിപ്പെട്ടതാണ്. ഹാളിനുള്ളിലെ തിരക്കിലും ബഹളത്തിലുമിടയിൽ ആദ്യമായി നഗരത്തിൽ എത്തിപ്പെട്ട രണ്ട് അപരിചിതരെപ്പോലെ ഞാനും ഹമീദും നിന്നു"[7]എന്നിങ്ങനെയുള്ള പാരാമർശങ്ങളിലൂടെ പ്രവാസികൂടിയായ എഴുത്തുകാരൻ മറ്റൊരു കഥാപാത്രത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തെ ഉത്തമപുരുഷാഖ്യാനരൂപത്തിൽ സ്വയം ഏറ്റെടുക്കുന്നു. ജീവിതം തുടങ്ങാനുള്ള തങ്ങളുടെ കൊതിയാണ് മറ്റൊരു രീതിയിൽ അവരെ ജയിലിനുള്ളിൽ എത്തിക്കുന്നത്. വേദനാജനകമായ ചരിത്രാനുഭവത്തിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തമായി പ്രവാസജീവിതങ്ങളെക്കുറിച്ച് സാമൂഹികശാസ്ത്ര പരിണാമങ്ങളുടെ ആകെത്തുകയായി ഇതിൽ ആവിഷ്ക്കരിക്കുന്നു. സ്വദേശങ്ങളിൽനിന്ന് അപരദേശങ്ങളിലേക്കെത്തിപ്പെടാനുള്ള നിവൃത്തികളും തുടർന്ന് എത്തിപ്പെട്ട ഭൂമിശാസ്ത്രങ്ങളെ വായനയുടെ അപരലോകത്തിലേയ്ക്ക് വ്യാപിപ്പിക്കുകയുംചെയ്യുക എന്നത് കഥാകാരന്റെ ഭൂമിശാസ്ത്രത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ബഹുസംസ്കാരങ്ങളുടെ ദൂരവ്യാപകമായ

എഴുത്തിടങ്ങളായി വിധേയത്വം പ്രാപിക്കുന്നു. സ്വന്തം ദു:ഖങ്ങൾ പെരുപ്പിക്കുന്ന പ്രവാസ ഇടങ്ങൾ മറ്റുള്ളവരുടെ ജീവിതഗതികൾക്ക് മുതൽകൂട്ടായി മാറുന്നുണ്ട്. സാമ്പത്തികമായ ഉള്ള അനുഭവങ്ങൾകൊണ്ട് അവർ അതിനെ മറികടക്കുന്നു. എഴുത്തും എഴുത്തുകാരനും തമ്മിലുള്ള നൈരന്തര്യം യാഥാർത്ഥ്യത്തിലൂന്നികൊണ്ടാണ് ഇതിൽ വിലയനംചെയ്യുന്നത്.

ആധികാരികചരിത്രത്തെ തകിടംമറിക്കുകയും അഴിച്ചുപണിയുകയും നിർമ്മിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സമാന്തരചരിത്രങ്ങളായി മാറുന്ന രചനാസവിശേഷതയാണ് തലത്തിൽ പ്രവാസഎഴുത്തിൽ പ്രകടമാകുന്നത് എഴുത്തിന്റെ പുതിയ ഭാഷാചരിവുകൾ ജീവിതാനുഭവങ്ങളായി സ്വയം മാറുന്നു. അകം വായനകൾ സ്വയം അർത്ഥനിർമ്മിതിക്ക് ഉപയുക്തമാക്കുകയും പുതിയ ജീവിതഗതികളെ രൂപീകരിക്കാനുള്ള മാധ്യമ സങ്കേതങ്ങളായി അനുഭവങ്ങൾ ക്രോഡീകരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. "ജീവിതത്തിന്റെ ഒരു പ്രത്യക്ഷ പ്രതിഫലനമാണ് എനിക്ക് സാഹിത്യമെഴുത്ത്. ജീവിതത്തിനു നേരെപിടിച്ച ഒരു കണ്ണാടിയാണത്. എഴുത്തിൽ ഒരു സാമൂഹിക പ്രതിബദ്ധതയും സാമൂഹ്യപ്രസക്തിയുമുണ്ടെങ്കിൽ മാത്രമേ അത് സ്വീകൃതമാകുകയുള്ളൂ. അതുകൊണ്ട് ഭാവനയുടെ പാടശേഖരമല്ല എനിക്ക് സാഹിത്യമെന്ന്"[8] ബെന്യാമിൻതന്നെ എഴുത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയത്തെക്കുറിച്ച് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുണ്ട്. പ്രമേയത്തിന്റെ സ്വഭാവം, രീതി, പശ്ചാത്തലം എന്നിവ മാറുന്നതിനനുസരിച്ച് ജീവിതത്തെ സ്പർശിക്കുന്ന അനവധി കാര്യങ്ങൾ ആഖ്യാനത്തിനുള്ളിൽ വിപുലീകരണത്തിന് വിധേയമാക്കുന്നുണ്ട്. കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന വിഷയത്തിന്റെ വ്യാപ്തിയനുസരിച്ച് രൂപപ്പെടുന്ന ഇത്തരം നിലപാടിൽ എഴുത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയം വെളിപ്പെടുന്നു. സാമൂഹ്യചരിത്രത്തിൽ നിശബ്ദരാക്കപ്പെട്ടവരുടെയും നിർവീര്യമാക്കപ്പെട്ടവരുടെയും സ്വത്വരാഷ്ട്രീയപരികല്പനകൾ ഭാവനയുടെ പ്രഭാവങ്ങളിൽനിന്നും വ്യതിരിക്തമായി ചരിത്രരചനാപദ്ധതികളുടെ യാഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെ സങ്കുചിതരാഷ്ട്രീയവിഭാവനകളായി രചനായോഗ്യമാക്കുന്നു. വിഭിന്ന ജീവിതഗതികളുടെ സമഗ്രതയിൽ ചരിത്രപാഠങ്ങളുടെ ആധുനികതാപദ്ധതികളെയും അധീശ പ്രത്യശാസ്ത്രങ്ങളെയും നിരാകരിക്കുന്ന ആധുനികാനന്തരപാഠങ്ങളായി അവ മാറുന്നു.

എഴുത്തുകാരനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പ്രവാസജീവിതത്തിന്റെ ഭൂതകാല ഓർമ്മകൾ സ്വയം പ്രതിരോധത്തിന്റെ പുനർരൂപവും നവീകരണത്തിന്റെ ഉപാധിയുമൊക്കെയായിത്തീരുന്ന സന്ദർഭങ്ങളുടെ ആവിഷ്ക്കാരമാണ്. ദേശത്തെ അരികുവത്ക്കരിക്കുന്ന അരക്ഷിതരാഷ്ട്രീയത്തിന്റെയും നവമുതലാളിത്ത ഏകോപനത്തിന്റെയും പ്രഖ്യാപിതസത്യ

ങ്ങളുടെ ഫലങ്ങളാണ് ജീവിതമെഴുത്തിന് വിധേയമാകുന്നത്. ഇത്തരം ദുരന്തത്തിന്റെ പരിസമാപ്തിയിൽനിന്ന് അതിജീവനത്തിന്റെ ബഹു സ്വരതന്ത്രങ്ങൾ സ്വയം രൂപീകൃതമാകുന്നുണ്ട്. ബഹ്റൈനിലെ തൊഴിൽ പ്രവാസിയായ ബെന്യാമിൻ തനിക്കു പരിചിതമായ ലോകത്തെയാണ് ആഖ്യാനവിഷയമാക്കുന്നത്. അതിൽ *ആടുജീവിത*ത്തിൽ പ്രതിപാദി ക്കുന്ന മുഹമ്മദ് നജീബിന്റെ കഥ ബെന്യാമിന്റെ കഥയല്ലെങ്കിലും അതിന് ആത്മകഥയുടെ അംശമുണ്ട്. ഭയവും ഞെട്ടലും സൃഷ്ടിക്കുന്ന '*ആടു ജീവിത*'ത്തിൽ ഭാഷയിലോ ആഖ്യാനരീതിയിലോ ഒരു തരം പരീക്ഷ ണത്തിനും നോവലിസ്റ്റ് സ്വയം വിധേയനാകുന്നില്ല. നജീബ് എന്ന പ്രവാ സിയുടെ അനുഭവങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തോട് സംസാരിച്ചശേഷം ആഖ്യാന ത്തിന് വിധേയമാക്കുകയാണ് ഈ നോവലിൽ എഴുത്തുകാരൻ ചെയ്യു ന്നത്. "അതില്ലാതെ തന്നെ നജീബിന്റെ ജീവിതം വായന അർഹിക്കു ന്നുണ്ട്. ഇത് നജീബിന്റെ കഥയല്ല ജീവിതമാണ്! ആടുജീവിതം"[9] സ്വ ത്വത്തെയും സ്വദേശത്തെയുംക്കുറിച്ചുള്ള നജീബിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾ ഉദ്ദീപിപ്പിച്ചു നിർത്തുന്ന ഘടകങ്ങൾ പാരമ്പര്യത്തിലധിഷ്ഠിതമായ ഭാഷ യും ഭാഷണവുമാണ്. മാതൃഭാഷയിലൂടെ ഈശ്വരനെയും സ്വദേശ ത്തെയും അയാൾ വീണ്ടെടുക്കുന്നു. പ്രവാസഎഴുത്തിൽ സ്വത്വാകാം ക്ഷയും ദേശാകാംക്ഷയും പരസ്പരബന്ധിതമാണ്. സ്വത്വത്തിനുവേണ്ടി യും, ദേശത്തിനുവേണ്ടിയുമുള്ള തൃക്ഷ്ണയുടെ ആവിഷ്ക്കാരം സ്വന്തം ദേശത്തെ തിരിച്ചുപിടിക്കുന്നതിന്റെ ആവശ്യകതയിൽ സ്വീകൃതമാകുന്നു.

മധ്യതിരുവിതാംകൂറുകാരൻ നജീബ് സൗദിഅറേബ്യയിൽനേരിട്ട പ്രതിസന്ധിയാണ് എഴുത്തുകാരൻ അനുഭവമെഴുത്തായി പരിവർത്തി പ്പിക്കുന്നത്. ജോലിചെയ്യാൻ പോകുന്ന സ്ഥാപനത്തെക്കുറിച്ചും ഭാഷ യുടെ രൂപത്തെക്കുറിച്ചും യാതൊന്നു മറിയാതെ 1992 ഏപ്രിൽ 4, 4.30–ന് റിയാദ് വിമാനത്താവളത്തിൽ ചെന്നിറങ്ങിയ നജീബിനെയും ഹമീദി നെയും പ്രാകൃതമായ അറബി പ്രാഥമികാന്വേഷണങ്ങളുടെ ഉടമ്പടിക്ര മങ്ങളില്ലാതെ മരുഭൂമിയുടെ ആലകളിൽ കൊണ്ടുചെന്നെത്തിക്കുന്നു. തങ്ങൾക്ക് തൊഴിലുറപ്പു വാഗ്ദാനംനൽകിയ അറബിക്കുപകരം അപരി ചിതരോടൊപ്പം പുറപ്പെട്ട അവർ പുറംലോകബന്ധമില്ലാത്ത പ്രാകൃതമായ ജീവിതസാഹചര്യങ്ങളിൽ എത്തിപ്പെടുന്നു. പരസ്പരം ആശയവിനിമയം പോലും ചെയ്യാനാവാത്ത വിധം അവരെ ആടുകളെ മേയ്ക്കുന്നവരാക്കി മാറ്റുന്നു. ദേശം മാറുന്നതനുസരിച്ച് ഒരുവൻ തന്റെ നിയമം അവന്റെ തന്നെ നീതിശാസ്ത്രങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് പ്രാവർത്തികമാക്കുന്നു. സങ്കു ചിതമനോഭാവങ്ങളുടെയും അധികാരമേൽക്കോയ്മയുടെയും പ്രത്യക്ഷ സാക്ഷ്യത്തിന് ഉദാഹരണമാണ് ഇവിടെ നജീബിലൂടെയും ഹമീദിലൂ ടെയും പ്രതിഫലിക്കുന്നത്. ഇതിന്റെ ഫലമായി "ഞാൻ ആടുകൾ

ക്കൊപ്പം മസറയിൽകിടന്ന് സുഖമായി ഉറങ്ങി അപ്പോഴേയ്ക്കും ഞാൻ ശരിക്കും ഒരാട് ആയിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു"[10] എന്നുള്ള പരാമർശങ്ങളി ലൂടെ ഒറ്റപ്പെടലിന്റെ തീക്ഷ്ണ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെയാണ് അയാൾ സ്വയം ഏറ്റെടുക്കുന്നത്. സാമൂഹികചരിത്രത്തിന്റെ നിർമ്മിതിയാണത്. ഒരു തര ത്തിൽ പ്രവാസ എഴുത്തിന്റെ സാംസ്കാരികചരിത്രത്തിന്റെ വിനിർമ്മി തിക്രമങ്ങളെയാണത് ഏറ്റെടുക്കുന്നത്. രണ്ടു ചരിത്രങ്ങളും ഒരേ കാല യളവിൽ സൃഷ്ടിക്കുന്ന പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങളുടെ വിവരണങ്ങളായി നോവലിൽ പ്രശ്നഭരിതമാകുന്നു.

സാമൂഹികചരിത്രത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയപരിണാമങ്ങളോടുള്ള സ്വയം വിമർശനത്തിന്റെ ഭാഗമായിത്തീരുക വഴി അവയിലെ ജീവിതവൈരുദ്ധ്യ ങ്ങൾക്ക് സാംസ്കാരികപാഠങ്ങളുടെ നിർമ്മിതിയിന്മേൽ സവിശേഷപ്രതി കരണങ്ങളുടെ സ്വാധീനമുണ്ടാകുന്നു. മൂന്നുവർഷവും നാലുമാസവും ഒമ്പതുദിവസവുമുള്ള മരുഭൂമിയിലെ അതിജീവനങ്ങൾക്കുശേഷം ഒരു സോമാലിയാക്കാരന്റെ സഹായത്തോടെ നജീബും ഹക്കീമും സ്വയം ര ക്ഷപ്പെടലിന്റെ പഴുതുകൾ കണ്ടെത്തുന്നു. മരുഭൂമിയിലെ പൊള്ളുന്ന യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളിൽ ഹക്കീം സ്വയം കീഴടങ്ങുന്നു. തീക്ഷ്ണയാഥാർത്ഥ്യ ങ്ങളെ അതിജീവിച്ച് പരിചിത ലോകത്തെത്തുന്ന നജീബ് ചില വ്യക്തി കളുടെ സഹായത്തോടെ ജീവിതത്തിലേക്ക് തിരിച്ചെത്തുന്നുണ്ട്. "പ്രാർ ത്ഥനകൾ നിങ്ങൾക്കു വെറും പ്രഹസനങ്ങളും ചടങ്ങുകളും മാത്രമാ യിരിക്കാം, എന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അതെന്റെ പിടിച്ചുനില്പിന്റെ അവസാന അത്താണിയായിരുന്നു."[11] ജീവിതത്തിന്റെ അനുഭവമെഴുത്തു മരുഭൂമിയുടെ ജലഭ്രമങ്ങളിലാണ് സ്വയം വിലയനം പ്രാപിക്കുന്നത്. സ്വന്തം നാട് വിടേണ്ടിവരുന്ന പ്രവാസത്തിന്റെ ഒരേട് മാത്രമായിട്ടാണ് ഇവിടെ നജീബിന്റെ ജീവിതം രൂപാന്തരം പ്രാപിക്കുന്നത്. "അതിജീവി ച്ചവരും വിജയിച്ചവരും പല രീതിയിൽ ഇപ്പോൾ ആവിഷ്ക്കരിക്കപ്പെ ടുന്നുണ്ട്. തൊഴിൽക്കളത്തിൽ മരിച്ചുവീണവരും താമസസ്ഥലത്ത് ജീവ നൊടുക്കിയവരും എവിടെയും രേഖപ്പെടുത്തപ്പെടുന്നില്ല ഒരുപക്ഷേ നാളെ വൈകി ആ പരേതാത്മാക്കളും നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിൽ പ്രവേശിക്ക പ്പെടുമായിരുക്കും. ഹക്കീമിന്റെ കഥ പ്രവാസത്തെക്കുറിച്ച് എഴുതുന്ന താണോ പ്രവാസസാഹിത്യം എന്ന ചോദ്യവും ഉയർത്തുന്നുണ്ട്."[12] വാസ്തവികതയെ മുൻനിർത്തിയുള്ള ഇത്തരം അന്വേഷണങ്ങൾ പ്രവാ സ എഴുത്തിന്റെ മുതൽകൂട്ടായി മാറുന്നുണ്ട്. മരുഭൂമിയിൽ എത്തിപ്പെട്ട മനുഷ്യരുടെ വിശ്വാസങ്ങൾ, ധാരണകൾ, അനുഭവങ്ങൾ എന്നിവയാണ് ഇതിലൂടെ എഴുത്തുകാരൻ പ്രമേയവത്ക്കരിക്കുന്നത്. സ്വജീവിതത്തെ അന്യരിലൂടെ നോക്കികാണുന്ന അതികഥയുടെ (Metafiction) പാരതന്ത്ര്യ മാണ് ഇതിലൂടെ ആവിഷ്ക്കരിക്കപ്പെടുന്നത്.

വിചിത്രവും സംഭ്രമിപ്പിക്കുന്നതുമായ അനേകരുടെ ജീവിതങ്ങൾ, അനുഭവങ്ങൾ, സ്വത്വസങ്കീർണ്ണതകൾ മുതലായവ ബെന്യാമിന്റെ നോവലിന്റെ പ്രമേയത്തിൽ വിഭ്രമാത്മകമായ ജീവിതപ്പകർച്ചകളായി രൂപാന്തരപ്പെടുന്നു. മതിയായ രേഖകളൊന്നുമില്ലാതെ പോലീസിന് സ്വയം കീഴടങ്ങി അനധികൃതതാമസക്കാരെ സ്വദേശത്തു തിരിച്ചയയ്ക്കുന്ന ഫ്രീ ഔട്ട്പാസ് സമ്പ്രദായംവഴി നജീബ് നാട്ടിലേക്ക് മടങ്ങുന്നിടാത്താണ് നോവലിന്റെ ഫലശ്രുതി. ഗൃഹാതുരമായ ഓർമ്മകൾക്കു നടുവിൽ മരുഭൂമിയെപ്പോലെ ചുട്ടുപൊള്ളുന്ന യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളിൽനിന്നും നജീബ് തന്റെ വീടും നാടും വീണ്ടെടുക്കുന്നു. ചെറുപ്പത്തിൽ ആട്ടിടയനാകാൻ ആഗ്രഹിച്ച അയാൾക്ക് യഥാർത്ഥജീവിതത്തിൽ തീവ്രപ്രശ്നങ്ങളെയാണ് നേരിടേണ്ടിവരുന്നത്. തന്റെ തൊഴിലിടവുമായി താദാത്മ്യം പ്രാപിക്കുന്ന അർബാബുമാരെക്കാൾ തന്നെ ആടുകൾ മനസ്സിലാക്കുന്നു എന്നുള്ള ബോധത്തിൽ നജീബിന്റെ ജീവിതം രൂപാന്തരം പ്രാപിക്കുന്നു. ആടുകൾക്കൊപ്പമുള്ള നജീബിന്റെ ജീവിതവും അദ്ദേഹത്തെ യാഥാർത്ഥ്യത്തിലേക്ക് ആനയിക്കുന്നുണ്ട്. ചുരുങ്ങിയ കാലയളവിൽ നജീബ് ആടുകളുടെ ഭാഷ സ്വായത്തമാക്കുന്നതും അവയോട് തന്നെ രൂപാന്തരപ്പെടുത്തി സ്വയം വിനിമയം ചെയ്യുന്നതും വ്യക്തിയിൽ സൃഷ്ടിക്കുന്ന അസ്തിത്വദുഃഖത്തിന്റെ തീവ്രപ്രതിഫലനങ്ങളാണ്. "വിലങ്ങണിഞ്ഞ എൺപത് ആടുകളെ ഒരു മസറയിലേക്ക് ആട്ടിത്തെളിച്ചു കയറ്റുന്നതായിട്ടാണ് എനിക്കിപ്പോൾ തോന്നിയത്. അതിൽ ഒരാട് ഞാനായിരുന്നു! ആടുജീവിതം."[13] പ്രവാസജീവിതത്തിൽനിന്നും ഇങ്ങനെ പൂർണ്ണമായും മോചനം നേടിക്കൊണ്ട് നജീബ് പുതിയൊരു തൊഴിൽ സാധ്യതയുടെ മേഖലകളെ തേടിപ്പോകേണ്ടുന്ന ആവശ്യകതയും ഈ നോവൽ ഉള്ളടക്കം ചെയ്യുന്നുണ്ട്.

മരുഭൂമിയിലെ വരണ്ട ജീവിതത്തെ പകർത്തുന്ന ഗദ്യം, അനുഭവതീവ്രമായ പ്രമേയം, പ്രവാസ(സ്ഥല)ബോധത്തിന്റെ വിഭ്രാത്മകസൗന്ദര്യം എന്നിവ അവതരിപ്പിക്കുകവഴി കഥാത്മകലോകത്തിൽ എഴുത്ത് പുതിയപ്രതിസന്ധി സൃഷ്ടിക്കുന്നു. ആഖ്യാനം ജീവിതമെഴുത്തിന്റെ പുതിയ സാകല്യങ്ങളെ സമഗ്രമായി അനാവരണം ചെയ്യുന്നതാണ് നോവലിലെ ഇതിവൃത്തം. "സുരക്ഷിതത്വത്തിന്റെ സ്വപ്നങ്ങളിൽ നിന്ന് അരക്ഷിതത്വത്തിലേക്കു വീഴുന്ന പ്രവാസത്തിന്റെ കഥയാണ് ബെന്യാമിൻ പറയുന്നത്. മരുഭൂമിയിലെ പീഡനങ്ങൾ നിറഞ്ഞ അടിമജീവിതം ജന്മദേശത്തെയും സ്വത്വത്തെയുംകുറിച്ചുള്ള തൃഷ്ണകൾ നജീബിൽ തീക്ഷ്ണവും ഭഗ്നവുമാക്കുന്നു. ആഗ്രഹമില്ലാഞ്ഞിട്ടല്ല, നിസ്സഹായത അയാളെ പൊള്ളമനുഷ്യനാക്കി മാറ്റുകയാണ്. ചില നിമിഷങ്ങളിൽ ആട് അയാൾക്കുള്ളിൽ ഉണർന്നുവരുന്നു."[14] മരുഭൂമിയിലെ ജീവിതം വ്യക്തി

യിൽ സൃഷ്ടിക്കുന്ന ദേശാഭിവാഞ്ഛയുടെ പ്രത്യക്ഷരൂപമായിട്ട് നോവലിൽ കടന്നുവരുന്നുണ്ട്.

ജീവിതത്തെയും അതിജീവനസാഹചര്യത്തെയും പാരമ്യത്തിൽ കൊണ്ടെത്തിക്കുന്ന ആദിമധ്യാന്തപ്പൊരുത്തമുള്ള ആഖ്യാനരൂപമായി *ആടുജീവിതം* മാറുന്നുണ്ട്. "ജഗതിയെപ്പോലെ ചിരിക്കുന്നതും മോഹൻലാലിനെപ്പോലെ ചെരിഞ്ഞുനടക്കുന്നതും ഇ.എം.എസ്സിനെപ്പോലെ വിക്കുള്ളതുമായ ആടുകൾ എന്റെ മസറയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നുപറഞ്ഞാൽ നിങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുമോ? മസറയിൽ വളരെക്കുറച്ച് ആടുകളെ സ്ഥിരതാമസക്കാരായുള്ളൂ. നല്ലപേറും പാലും ഉള്ള കുറേ പെണ്ണാടുകളും നല്ല വിത്തുഗുണമുള്ള കുറേ മുട്ടന്മാരും. ബാക്കിയെല്ലാം വളരുന്ന മുറയ്ക്ക് ചന്തകളിലേക്കും അറവുശാലകളിലേക്കും കയറ്റി അയക്കപ്പെടും. ഏറ്റവും കൗതുകമെന്താണെന്നുവച്ചാൽ ആ പേരുകാരൻ പോയികഴിഞ്ഞാൽ ആ പേരവിടെ അസ്തമിക്കുന്നില്ല. കുറച്ചുകാലം കഴിയുമ്പോൾ അതേ സ്വഭാവവിശേഷമുള്ള മറ്റൊരു ആട് പ്രത്യക്ഷപ്പെടും. ആവർത്തിക്കുന്ന ജഗതി, ആവർത്തിക്കുന്ന മോഹൻലാൽ ആവർത്തിക്കുന്ന ഞണ്ടുരാഘവൻ, ആവർത്തിക്കുന്ന കൗസു, അമ്മിണി... ആടിന്റെയും മനുഷ്യന്റെയും ജന്മങ്ങൾ തലമുറകളിൽനിന്ന് തലമുറകളിലേയ്ക്ക് പുനരാവിഷ്ക്കരിച്ച് കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ് എന്നാണ് എന്റെ വിചാരം."[15] ഇത്തരംവിചാരശീലങ്ങളിലൂടെ സ്വന്തം നാടിന്റെ പ്രതിച്ഛായകളെ നിർമ്മിച്ചെടുക്കുന്ന വ്യക്തിസ്വത്വസംഘർഷങ്ങൾ ഇതിനൊരു സാധൂകരണമായി നിലകൊള്ളുന്നു. ആധുനിക നാഗരികതയുടെ സ്വഭാവം നിത്യപ്രവാസത്തിന്റെ രൂപകമായി മാറുന്നതിന്റെ ദേശകാഴ്ചകളാണ് ഇവയിൽ അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുന്നത്. ഇവയിൽ ഉള്ളടക്കം ചെയ്യപ്പെടുന്നത് മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ വ്യത്യസ്ത അനുഭവങ്ങളാണ്. കഥയും ആത്മകഥയും തമ്മിലുള്ള അതിർവരമ്പുകളെ ലംഘിച്ചാണ് അവ പ്രവാസ എഴുത്തുകളായി സ്വയം രൂപാന്തരീകരണം നേടുന്നത്. ഭിന്നവ്യവഹാരങ്ങളുടെ സമന്വയത്തിലും, മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ സംലയത്തിലും, വ്യത്യസ്ത ഭൂഭാഗങ്ങളുടെ സന്നിവേശത്തിലും പാഠരൂപങ്ങളുടെ സ്ഥലികതിയിൽ നോവൽ രൂപാന്തരം പ്രാപിക്കുന്നു. വാണിജ്യം, തൊഴിൽ, സാമ്രാജ്യത്വാധിനിവേശങ്ങളുടെ (അ)രാഷ്ട്രീയ പ്രശ്നങ്ങൾ, സ്വരാജ്യഭ്രഷ്ടരായവർ ഇവരെല്ലാംതന്നെ പ്രവാസത്തിന്റെ പരിധിയിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. രാഷ്ട്രീയാഭയാർത്ഥികൾ, നാടുകത്തപ്പെട്ടവർ, വംശീയ ന്യൂനപക്ഷങ്ങൾ, യുദ്ധങ്ങളാൽ പലായനം ചെയ്യപ്പെട്ടവർ, പുതിയ തൊഴിലിടങ്ങളെ അന്വേഷിക്കുന്നവർ തുടങ്ങിയവരെല്ലാം പ്രവാസജീവിതം ആചരിക്കാൻ വിധിക്കപ്പെട്ടവരാണ്. അന്വേഷണാത്മകമായ ലോകസഞ്ചാരം വീടകങ്ങളിൽ കണ്ടെത്തുന്നതും അനുഭവിക്കാത്ത ജീവിതം വെറും കെട്ടുകഥകളായി

മാറുന്നതും ബെന്യാമിന്റെ രചനയുടെ പ്രത്യേകതയാണ്. ജന്മദേശത്തെക്കുറിച്ചുള്ള തീവ്രബോധത്തിൽനിന്നും സ്വയം വെളിപ്പെട്ടുവരുന്ന സഞ്ചിതസ്മൃതിയും, ദേശത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ആദർശവത്ക്കരണവും, തിരിച്ചുപോകാനുള്ള യത്നവും വംശാവബോധവും, നിയോഗിക്കപ്പെടുന്ന സ്ഥലങ്ങളുമായുള്ള ആശയചേർച്ചകളും, പ്രവാസികളുടെ സ്വഭാവ സവിശേഷതകളിലുണ്ട്. "ഓരോ തവണ സ്ഥലം മാറുമ്പോഴും ഒരു കഥാകാരൻ അവൻ സൃഷ്ടിച്ച ഭൂമിശാസ്ത്രത്തിന്റെ വിധി നേടുവാൻ ജനിക്കുന്നു."[16] പ്രവാസഎഴുത്തിന്റെ ഗതിവേഗത്തിന്റെ മാറ്റങ്ങളാണ് ഇത്തരം ആശയവ്യവസ്ഥയിൽ ഒരു ഘടകമാകുന്നത്. എഴുത്തിൽ വംശീയവും മതപരവും ദേശീയവുമായ അതിർവരമ്പുകൾ ലംഘിച്ചുകൊണ്ട് മാനവികതയുടെ തീവ്രയാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾ പകർന്നു നൽകുന്നു. വിലക്ഷണമായ വ്യക്തിജീവിതമായല്ല മനുഷ്യന്റെ ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളാണ് *ആടുജീവിതം* എന്ന നോവലിൽ ആഖ്യാനവിധേയമാകുന്നത്. എഴുത്തും ജീവിതവും തമ്മിലുള്ള പ്രതിബദ്ധതയുടെ മാനങ്ങൾ ഇതിൽ ദർശിക്കാനാവും, ആത്മകഥനത്തിന്റെ എഴുത്തകങ്ങൾ കൂടിയാണിത്. നഗരജീവിതത്തിന്റെയും നഗരവത്ക്കരണത്തിന്റെയും (Urbanisation) ഭിന്നാവസ്ഥകളെയും ഈ നോവലുകൾ മറ്റൊരു വിധത്തിൽ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്.

കുറിപ്പുകൾ

1. എം.ഗോഗുൽദാസ്. *എഴുത്തുകാരുടെ നഗരം.* കോട്ടയം: എസ്.പി.സി.എസ്, 2011, പുറം 19.
2. ഡോ.പി.വി പ്രകാശ്ബാബു. *പ്രവാസവും നോവലും.* കോഴിക്കോട്: ലിപി പബ്ലിക്കേഷൻസ്, 2008, പുറം 39.
3. ഇ.വി.രാമകൃഷ്ണൻ. *ദേശീയതയും സാഹിത്യവും.* കോട്ടയം: ഡി.സി.ബുക്സ്, 2001, പുറം 39.
4. വി.രാജകൃഷ്ണൻ. *ഭ്രഷ്ടിന്റെ നാനാർത്ഥങ്ങൾ.* കോട്ടയം: എസ്.പി.സി.എസ്,1998, പുറം 24.
5. ആനന്ദ്. *കഥാകാരന്റെ ഭൂമിശാസ്ത്രം വായനക്കാരന്റെയും.* ഭാഷാപോഷിണി.പു.34. ല.11, 2011. പുറം 7.
6. ബെന്യാമിൻ. *കഥയിലൊതുങ്ങാത്ത ജീവിതങ്ങൾ.* മാധ്യമം ആഴ്ചപ്പതിപ്പ്. പു.14. ല.703, 2013, പുറം 12.
7. ബെന്യാമിൻ. *ആടുജീവിതം.* തൃശൂർ: ഗ്രീൻബുക്സ്, 2008, പുറം 15.
8. ബെന്യാമിൻ. *കഥയിലൊതുങ്ങാത്ത ജീവിതങ്ങൾ.* മാധ്യമം ആഴ്ചപ്പതിപ്പ്. പു.14. ല.703, 2013, പുറം 24.

9. ബെന്യാമിൻ. *ആടുജീവിതം*, തൃശൂർ: ഗ്രീൻബുക്സ്, 2008, പുറം 199.

10. അതേ പുസ്തകം. പുറം 120.

11. അതേ പുസ്തകം. പുറം 122.

12. വി.മുസഫർ അഹമ്മദ്. *ജീവന്റെ വൃക്ഷത്തിലെ സത്യവാങ്മൂലം.* മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പ്. പു.89. ല.38, 2011, പുറം 76.

❖❖

BHAASHAASAAHITHI
Peer Reviewed Journal of Research and
Literary Studies in Malayalam

Reg. No. R. N. 29564/77

Vol. 44, No. 4 (180)
2021 October - December

Published four times a year
Annual Subscription Rupees 400/-
Single copy Rupees 100/-

Edited printed and published by
Prof. (Dr.) Seema Jerome
Head of the Department of Malayalam
University of Kerala at the
Kerala University Press,
Palayam, Thiruvananthapuram

Editorial and business communications
should be address to the

Professor and Head
Department of Malayalam
University of Kerala, Kariavattom
Thiruvananthapuram - 695581

Design: Godfrey Das